

САНДРА БРАУН НИСКО НАЛЯГАНЕ

Превод от английски: Диана Райкова, 2012

chitanka.info

ПРОЛОГ

Плъхът беше мъртъв, но това не го правеше по-малко ужасяващ, отколкото ако беше жив.

Белами Прайс потисна един вик зад дланите си, отскачайки от лъскавата подаръчна кутия, превързана със сатенена панделка. Животното лежеше върху тънка сребриста хартия, дългата му розова опашка беше свита към дебелото тяло.

Белами се блъсна в стената, потрепери и се смъкна надолу до пода. Наведе се напред и затвори очи. Но бе прекалено ужасена, за да заплаче. Хлипите й бяха сухи и дрезгави.

Кой би си направил такава отвратителна шега? *Кой! И защо!*

Събитията от деня започнаха да се превъртат в съзнанието й като запис на бързи обороти.

* * *

— Бяхте страхотна!

— Благодаря. — Белами се опита да поддържа енергичната крачка, зададена от редакторката в издателството, въпреки че овесените ядки в стомаха й се бяха превърнали на топка от бързането.

— Това шоу е номер едно в програмния блок. — Бързата й реч беше в унисон с тракането на токчетата й. — На километри пред конкуренцията. Говорим за пет милиона зрители. Току-що се превърнахте в страхотна национална атракция.

Точно това, което Белами искаше да избегне. Но не си даде труд да го каже. Отново. За пореден път. Нито редакторката, нито агентът й, Декстър Грей, разбираха желанието й да насочи вниманието на аудиторията към книгата, а не към самата себе си.

Декстър, който я стискаше здраво за лакътя, я побутна към мраморното фоайе на манхатънския небостъргач.

— Беше изключителна. Безупречна, но сърдечна. Емоционална. Само това интервю сигурно ще продаде най-малко хиляда бройки от „Ниско налягане“, каквато беше и целта. — Той я насочи към изхода, където един униформен портиер докосна с пръсти ръба на шапката си, докато Белами минаваше покрай него.

— Книгата ви ме държа буден нощи наред, госпожице Прайс.

Тя едва успя да му поблагодари, преди да бъде тласната през въртящата се врата, която я изхвърли на площада. Откъм тълпата, която се бе събрала да зърне тазсутрешната звезда в шоуто, се чу вик, когато напуснаха телевизионното студио.

Редакторката ликуваше.

— Декстър, помогни ми да я преведем през тълпата. Ще направя една снимка. Можем да поговорим за това в още няколко репортажа.

Декстър, по-чувствителен към нежеланието на клиентката си за слава, се изправи на пръсти и заговори в ухото на Белами, за да надвика уличния грохот.

— Няма да навреди да се възползваме от ситуацията и да дадеш няколко автографа. Повечето автори работят цял живот...

— И никога не получават подобно медийно внимание — довърши тя вместо него. — Хиляди писатели биха дали дясната си ръка за това. Все това ми повтаряш. Непрекъснато.

— Налага се. — Той я потупа по ръката и я побутна към нетърпеливите хора, които протягаха ръце към преградите. — Усмихни се. Твоята любима публика чака.

Читателите, превърнали се в нейни фенове мигновено, се провикваха и искаха да стиснат ръката ѝ и да ѝ дадат да подпише екземплярите „Ниско налягане“, които си бяха купили. Като се опитваше да бъде колкото се може по-снизходителна, тя им благодари и се усмихна в многобройните камери на мобилните им телефони.

Някакъв ентузиазизиран фен разтърсваше енергично ръката ѝ, когато с ъгълчето на окото си тя забеляза Роки ван Дърбин — репортер, който пишеше за дневния таблоид „Ай Спай“. Ван Дърбин стоеше леко встрани от тълпата, надянал самодоволна усмивка, и даваше инструкции на придружаващия го фотограф.

Тъкмо ван Дърбин бе човекът, разкрил и след това издал, че писателят Т. Джей Дейвид, чиято първа книга бе вдигнала шум в

издателските кръгове, както и в Холивуд, всъщност беше Белами Прайс, привлекателна трийсетгодишна жена.

„Защо тази синеока, дългокрака и с чувствени форми тексаска — нима не харесваме точно такива? — ще иска да се крие зад някакво измислено име, това репортерът не знае. Но въпреки свенливата тайнственост на авторката, «Ниско налягане» се изкачи до върха на класациите на бестселъри и сега явно госпожица Прайс излиза от прикритието си и влиза в духа на нещата. Тя изостави шпорите и каубойската шапка, напусна щата «Самотна Звезда»^[1] и в момента обитава пентхаус на Ъпър Уест Сайд, обърнат към Сентръл парк, топлейки се на огъня на внезапната си слава“.

Повечето от тези приказки бяха лъжа, имаше само частици истина, което предпазваше репортера от това, да бъде даден на съд за клевета. Белами наистина имаше сини очи, но беше средна на ръст, а не висока, както твърдеше описанието му. И по никакви стандарти не можеше да мине за жена с чувствени форми.

Вярно, имаше тексаска шапка, но не я беше носила от години. А шпори никога не бе притежавала, нито пък познаваше някой, който има такива. Не беше напуснала родния щат в смисъла, който влагаше ван Дърбин, и се бе установила в Ню Йорк преди няколко години, много преди книгата ѝ да бъде публикувана. Наистина живееше на Ъпър Уест Сайд срещу парка, но не и в пентхаус.

Но най-крещящата неточност бе твърдението на ван Дърбин, че се наслаждавала на славата си, на която тя гледаше по-скоро като на остър блясък, отколкото на топъл огън. Тази острота се бе засилила, когато ван Дърбин публикува статия на първа страница с други стряскащи разкрития.

Макар и издадена като роман, „Ниско налягане“ всъщност беше романизирана равносметка на една истинска история. *Нейната* истинска история. *Трагичната* истинска история на нейното семейство.

Със скоростта на ракета това разкритие я бе хвърлило в друго измерение на славата. Тя се отвращаваше от това. Не беше писала „Ниско налягане“, за да става богата и известна. Писането беше по-скоро терапевтичен акт.

Разбира се, беше се надявала, че ръкописът ѝ ще бъде публикуван, много четен и добре приет от читатели и критици, но го бе

издала под псевдоним, който не подсказваше пола на автора, за да избегне светлината на прожекторите, под която се намираще сега.

„Ниско налягане“ бе горещо приветствана още преди да бъде пусната в продажба. Силно вярвайки в потенциала ѝ, от издателството бяха вложили пари за реклами в основните градове, и откъси в списания, вестници и по Интернет. Обществените медии от месеци вдигаха шум за датата на излизане на книгата ѝ. Всички рецензии бяха хвалебствени. Т. Джей Дейвис беше сравняван с най-добрите писатели на криминални и документални романи. Белами се радваше на успеха на книгата зад защитния псевдоним.

Но след като ван Дърбин пусна духа от бутилката, нямаше връщане назад. Тя предположи, че издателите ѝ и Декстър, както и всички други, които щяха да спечелят от продажбите, тайно се радваха, че самоличността ѝ и историята ѝ са били разкрити.

И сега популяризираха не само книгата, но също така и човек, на когото гледаха като на „мечтата на издателя“.

Описваха я като привлекателна, добре образована, с дар слово, не толкова млада, че да е лекомислена, но не и възрастна, за да е скучна, наследница на богата фамилия, превърнала се в автор на бестселъри. Имаше много неща, за които да се хванат, главната от които беше, че е пожелала анонимност. Но опитът ѝ да се скрие зад измислено име я беше направил само още по-интригуваща. Роки ван Дърбин харесваше медийната ярост, която я съпътстваше, и която донякъде сам бе създал, и не се уморяваше да подхранва ненаситното обществено любопитство с всекидневни пикантни клюки за нея, повечето от които бяха или безочливи неистини и спекулации, или безумни преувеличения.

Докато подписваше автографи и позираше за снимки с феновете, тя се престори, че не го е забелязала, но това не помогна. Той грубо си проправяше път с лакти през тълпата към нея. Декстър я предупреди шепнешком:

— Не му разрешавай да те хване на тясно. Хората гледат. Единственото, което той иска, е да те предизвика да кажеш нещо, което да може да извади от контекста.

Когато тъй нареченият журналист се озова лице в лице с нея, правейки невъзможно да го игнорира, той се усмихна, разкривайки два реда криви жълти зъби. Тя предположи, че ги изпилява, за да може да постигне тази месоядна усмивка.

Като я огледа отгоре до долу, той попита:

— Май сте отслабнала, госпожице Прайс. Няма как да не забележа, че изглеждате по-тънка.

Няколко седмици преди това беше с чувствени форми. Утре сигурно щеше да я изкара с хранително разстройство.

Без да даде вид, че е чула многозначителния му въпрос, Белами се заговори с една жена, облечена в суичър с надпис „щата Охайо“ и една Статуя на свободата, която завършваше с корона, направена от зелена каучукова пяна.

— В момента читателският клуб, в който членувам, четете книгата ви — каза ѝ жената, когато застанаха за снимка пред обектива на нейния не по-малко ентузиазизиран съпруг.

— Оценявам го високо.

— Няма да повярват, като им кажа, че сме се запознали.

Белами ѝ благодари отново и продължи напред. Ван Дърбин непоколебимо я последва, като пишеше бързо в тефтера си. След като се вклини между нея и следващия ѝ фен, който чакаше за вниманието ѝ, той попита:

— Кого си представяте в главната роля във филма, госпожице Прайс?

— Не си представям никого. Не съм във филмовия бизнес.

— Но не след дълго ще бъдете. Всички знаят, че продуцентите се редят на опашка да ви замерят с пари за правата на „Ниско налягане“.

Тя го изгледа с откровено отвращение.

— Нямате ли мнение по темата?

— *Никакво* — каза тя, наблягайки на думата, за да го откаже от повече въпроси. Точно тогава един мъж се вмъкна между две млади жени и пхна един екземпляр от книгата под носа ѝ. Белами го позна веднага. — А-а-а, здравейте отново. Ъ-ъ-ъ...

— Джери — каза той, усмихвайки се широко.

— Джери, да. — Мъжът имаше открито, дружелюбно лице и оредяваща коса. Беше идвал на няколко пъти за автографи и тя го беше забелязала сред публиката, когато направи презентация в една книжарница в кампуса на Нюйоркския университет. — Благодаря ви, че дойдохте тази сутрин.

— Никога не пропускам възможност да ви видя.

Тя написа името си върху титулната страница, която той бе отворил.

— Колко екземпляра си купихте дотук, Джери?

Той се засмя.

— Купувам подаръци за рождени дни и за Коледа.

Тя предположи, че сигурно е преследвач на звезди.

— Ами... аз и издателите ви благодарим.

Белами продължи и докато Джери изчезна сред навалищата, ван Дърбин дръзко разбутваше хората от пътя си, така че да не я изпуска. Той продължи да настоява с въпросите си за евентуален филм, базиран на романа ѝ.

— Хайде, госпожице Прайс. Загатнете за читателите ми кой според вас е подходящ да играе главната роля. Кои актьори бихте избрали да изпълняват ролите на членове на семейството ви? — Той намигна и се наведе, продължавайки с нисък глас: — Кого виждате да играе убиеца?

Тя го изгледа остро.

Ван Дърбин се усмихна и каза на фотографа:

— Надявам се да си хванал този поглед.

Останалата част от деня беше не по-малко трескава.

Тя и Декстър присъстваха на среща в издателството, за да обсъдят датата на пускане в продажба на изданието с меки корици. След дълга размяна на мнения бе решено, че книгата се продава толкова добре с твърди корици и в електронен формат, че едно алтернативно издание не би било практично за следващите шест месеца.

След тази среща бяха отишли на официален работен обяд с филмов продуцент. След като хапнаха салата с омари и изстудени аспержи в уединението на хотелския му апартамент, той бе направил гореща реклама за филма, който искаше да прави, гарантирайки, че ако му продадат правата, ще подпомогне продажбите на книгата.

След края на срещата Декстър се пошегува:

— Дали приятелят ти ван Дърбин няма да иска да знае за тази среща?

— Не ми е приятел. Т. Джей Дейвис трябваше да е грижливо пазена тайна. Кого подкупи ван Дърбин, за да получи името ми?

— Стажант в издателството, секретарка на някой от шефовете в отдела за сключване на договори. Може да е всеки.

— Някой в твоята агенция?

Той я потупа по ръката.

— Сигурно никога няма да разберем. Какво значение има сега кой го е направил?

Тя въздъхна примирено.

— Няма. Бедата е сторена.

Декстър я остави пред сградата, в която живееше, с предупреждението:

— Утре отново ще е натоварен ден. Тази вечер си почини. Ще дойда да те взема в седем сутринта.

Тя му помахаше с обещанието, че няма да стои до късно и влезе в лобито на сградата. Портиерът ѝ извика иззад бюрото си.

— Преди малко оставиха пакет за вас.

Пакетът изглеждаше напълно невинно, когато го сложи на масата за хранене сред купчината писма. Кутията беше запечатана с прозрачна лента тиксо. Тя забеляза, че на етикета е напечатано името и адреса ѝ, но няма никаква информация за подателя. Това беше любопитно, но не се замисли кой знае колко, когато разлепи лентата, разви хартията и измъкна отвътре подаръчна кутия.

Нямаше как да е подготвена за отвратителната изненада, която се съдържаше в нея.

Сега, докато седеше на пода, опряла гръб в стената, тя свали ръце от очите си и погледна към луксозната опаковъчна хартия. Този празничен намек беше в такъв контраст със съдържанието на кутията, че сигурно бе планирано като някаква шега.

Шега ли? Не. Това не беше забавно. Беше злобно.

Макар да не се сецаше за никой, когото да е обидила, или за такъв, който да я презира. Възможно ли беше Роки ван Дърбин с цялата си простотия да направи нещо толкова долнопробно и мръсно, като да ѝ изпрати умрял плъх?

Тя бавно се вдигна нагоре по стената, докато се изправи на крака. Така отново можеше да види положеното в лъскава хартия трупче. Опиташе се да не проявява прекалена чувствителност, за да може отново

да погледне към него. Тъй като всяка от чертите му беше толкова гротескна, те изглеждаха удивително отчетливи.

Тя преглътна жлъчката, разтърка настръхналите си ръце и със силата на волята се овладя. Това беше само един умрял гризач, все пак. Плъховете бяха често срещана гледка в станциите на метрото. Това, че бе виждала някой от тях да бяга по релсите, никога не бе предизвиквало толкова силна реакция у нея.

Щеше да спусне капака на кутията, да я занесе до шахтата за боклук в края на коридора и да се отърве от нея. Да забрави за нея и да продължи работата си, отказвайки да позволи на подобни безвкусни шеги да я изваждат от равновесие.

Като се стегна, тя направи стъпка напред, после още една и още една, докато почти стигна до кутията.

В този момент опашката на плъха помръдна.

[1] Тексас — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Дент вдигна телефона недоволно.

— Какво?

— Още ли си в кревата?

— Кое време е?

— Звучиш ми като пиян.

— Трябва ли да съм трезвен?

— Ако искаш работата.

— Днес?

— Веднага щом можеш да дойдеш.

— Боях се, че ще го кажеш. Струва ли си да се напъвам?

— Откога можеш да си позволиш да откажеш един наем?

— Окей, окей. Колко?

— Две хиляди, отиване и връщане.

— До?

— Хюстън Хоби.

— С преспиване?

— Не.

Дент седна и стъпи с единия си крак на пода, проверявайки степента си на трезвеност. Прокара пръсти през косата си няколко пъти, след това остави ръката си там, хванал с длани замаяната си глава.

— Две хиляди и петстотин, плюс разходите за гориво.

— Човекът е болен. Отива на химиотерапия.

— Две хиляди и петстотин, плюс разходите за гориво.

Последва неразбираемо мърморене за алчност, след което:

— Мисля, че мога да вдигна малко.

— Вдигаш и се разбираме. Какво е времето?

— Горещо, задушно, Тексас през май.

— Прогноза?

— Възможни гръмотевични бури късно тази вечер. Нищо, с което да не можеш да се справиш, нищо страшно. — След кратко

колебание: — Сигурен ли си, че си в състояние да летиш?

— Зареждай самолета.

На път за банята босият му крак закачи електрическия кабел на лампона и го събори от нощното шкафче. Той падна глухо, но за щастие крушката не се счупи. Изрита лампата и разхвърляните дрехи от пътя си и влезе в банята, проклинайки студената светлина, когато натисна електрическия ключ.

Избръсна се опипом под душа, изми зъбите си, наведен над умивалника, и реши да остави косата си да изсъхне на въздуха, вместо да използва сешоара. Нямаше какво толкова да се гласи и да се гледа в огледалото.

Влезе в спалнята и облече униформата си за летене: джинси, бяла риза от Оксфорд, черна вратовръзка, която върза, но остави разхлабена под отворената яка. Пъхна крака в обувките, след което взе портфейла, ключовете и авиаторските очила от гардероба. На вратата спря да погледне голата жена в леглото си. Тя, както и да се казваше, не помръдна. Запита се дали да не ѝ остави бележка и да я помоли да заключи вратата, когато излезе от апартамента.

Но след това кървясалите му очи обходиха мястото и си помисли, че няма защо да си дава труд. Тук нямаше нищо, което един крадец би поискал.

Сутрешният час пик беше минал, така че трафикът беше сравнително спокоен. Единственият остатък от предишния живот на Дент беше червен корвет, оборудван с двигател 530 конски сили, шестскоростна трансмисия, дълги, издадени напред фарове и титаниев ауспук на „Корса“. Увеличавайки скоростта до сто и четирийсет километра всеки път, когато бе разрешено, той изкара колата от северната част на Остин и се насочи към частното летище.

Можеше да държи самолета си в по-модерен хангар, но трябваше да се съобразява и с такива неща като лоялност и т.н. Освен това този му подходеше повече.

Самолетът му беше паркиран на пистата, която образуваше бетонен плац пред хангара от гофриран метал. Той беше виждал и подобри дни преди двайсет години, когато Дент за пръв път беше започнал да се навърта тук.

Покрай външните стени на хангара растеше кантарион, оформяйки своеобразен бордюр. Избелелият оранжев ветропоказател беше същият, който Дент помнеше, и той предположи, че е бил сложен не дълго след Втората световна война.

Паркиран отзад, да не бие на очи пред запуснатата сграда и раздрънкания пикап на Гал, стоеше лъскав черен „Ескалейд“ със затъмнени прозорци.

Дент вкара ветерана в хангара и той спря със скърцане на гуми, изключи двигателя и излезе. Гал седеше зад разхвърляното бюро в офиса на хангара, който се намираше до една замъглена стъклена стена и три други стени, направени от талашит. Ограждението беше три на три и натъпкано с какво ли не.

Папки, диаграми, топографски таблици и пожълтели вестникарски изрезки с авиаторски истории, прикрепени с кабарчета към стените, нашарени от многобройни дупки. Остарели списания със смачкани и извити в ъглите корици бяха струпани върху всяка достъпна повърхност. Върху ръждясала, вдлъбната кантонерка с папки се мъдреше препарирана миеша мечка, чиито стъклени очи и плешивини по козината бяха покрити с паяжини. Календарът над нея беше от 1978 година, разтворен на мис Март, върху която нямаше нищо, освен подканяща усмивка и стратегически разположена пеперуда.

При влизането на Дент Гал се изправи. Подпрял юмруци на кръста си, той изгледа Дент отгоре до долу, после изхъмка с явно неодобрение и завъртя незапалената си цигара от едната страна на устните си към другата.

— Изглеждаш отвратително.

— У теб ли са парите ми?

— Аха.

— Тогава ми спести обидите и ги давай.

— Не бързай толкова, шампионе. Аз посредничих за този чартър и носих отговорността за сигурността на тримата пасажери.

— Мога да пилотирам шибания самолет.

Гал Хатауей не се развълнува от тона на Дент. Той беше единственият човек на земята, на когото Дент би тръгнал да възразява, защото мнението на Гал беше единственото, което имаше значение за него. Старият мъж го изгледа свирепо и той отстъпи назад.

— Хайде, Гал. Щях ли да летя, ако не ставах за това?

Гал се поколеба още няколко мига, след това извади сгънат чек от джоба на омазания си работен комбинезон и го подаде на Дент.

— Чек?

— Няма лошо. Вече се обадох на банката.

Дент разгъна чека, видя, че е издаден в банка в Джорджтаун за две хиляди и петстотин долара, платими на негово име, и подписа. Изглеждаше, че всичко е наред. Той го прибра в портфейла си.

— Заредих деветдесет галона гориво — каза Гал. — Тя ще покрие разходите по сметката за гориво, когато се върнеш.

Дент го изгледа сурово.

— Вярвам й. Остави кредитната си карта като гаранция. — Гал отвори чекмеджето на металното си бюро. Вътре имаше изписани моливи, огънати кламери, изоставени ключове, евтина химикалки „Бик“ и платинена карта „Американ Експрес“. — Увери ме, че е валидна. Въпреки всичко проверих. Така е. В продължение на още две години. Кой наземен оператор искаш да използваш? Тя остави ти да решиш.

Дент каза този, който предпочиташе.

— По-евтино гориво ли? — попита Гал.

— По-пресни пуканки. Сухопътният превоз?

— Тя ми поръча да се погрижа да чака лимузина. Уредено е.

— В „Ескалейд“-а ли чакат?

— Каза ми, че било прекалено горещо и задушно в хангара.

— Явно *тя* ръководи шоуто.

— Предполагам, че може да се каже. — Гал внезапно изпита трудност да го гледа в очите. — Старецът бил ужасно болен. Бъди любезен.

— Винаги съм любезен.

Гал изсумтя.

— Само не забравяй: „На харизан кон зъбите не се гледат“.

— Нещо друго? *Майко!* — Гал се озъби, но Дент му попречи да каже онова, което се канеше, като попита за кафе.

— Още ли е горещо?

— Кога не е било?

— Кажим им, че ми трябва още двамадесет минути, след което излитаме. Междувременно могат да отидат до тоалетната...

— Знам какво се прави. — Гал промърмори нещо, което Дент не чу, може би за добро, после добави: — Преди да те видят, махни ония неща от очните си ябълки. Приличат на пътни карти.

Дент отиде в съответния хангар и седна на една маса, на която имаше компютър, свързан с любимия му метеорологичен сайт. Той си отбеляза прогнозата за буря за тази вечер, но небето в момента беше ясно.

Беше летял до Хюстън Хоби много пъти. Въпреки това разгледа информацията, която му бе нужна за полета, а така също и за летището. Справочникът за летищните съоръжения за всеки щат плюс данните за наземния контрол бяха свалени на айпода му, до който щеше да има достъп в кабината. Но като предпазна мярка той винаги принтираше и носеше със себе си информация, отнасяща се до излитане, летище на дестинацията и алтернативно летище. Най-накрая се обади в телефонната централа и попълни летателен план.

Отвън мина през предлетищната проверка на самолета си, макар да знаеше, че Гал вече го е направил. Отиде под крилата, за да подсуши горивото от пет различни места, проверявайки стъклената тръба, за да се увери, че не се е събрала вода в резервоара за гориво. Беше досадна, времеемка работа, но навремето познаваше един тип, който беше пропуснал да я направи. Беше се разбил и умрял.

Доволен, че самолетът му е вече готов, той сигнализира на Гал с вдигане на палец.

— Добре е да тръгваме, ако са тук.

След това се отби в тоалетната, където наплиска лицето си със студена вода и глътна три таблетки аспирин с остатъка от кафето, което не беше толкова горещо, колкото Гал се хвалеше, но пък беше двойно по-силно от препоръчаното. И според наставленията капна капки за очи, за да не се зачервяват. Също така си сложи слънчевите очила.

Когато излезе от сградата, тримата му пътници го чакаха на пистата, застанали рамо до рамо.

Беше лесно да идентифицира пациента. Мъжът беше висок и с благородна осанка, но с жълтеникавосивия тен на страдащ от рак и подложен на тежка химиотерапия. Беше облечен във всекидневни панталони и спортно сако, които изглеждаха с няколко номера по-големи. Бейзболна шапка покриваше голата му глава.

В средата на триото стоеше привлекателна жена, малко по-млада от мъжа, но доста добре изглеждаща като за шейсетгодишна. Нещо в нея...

Стъпките на Дент се поколебаха, след това той спря. Очите му се извиха отново към мъжа и той се опита да възстанови в съзнанието си здравата му версия. *Кучи син*. Това беше Хауард Листън.

Не можеше да има грешка, защото до него стоеше съпругата му, Оливия, която изглеждаше все така овладяна, както Дент си я спомняше. Беше красива жена, която отделяше време и усилия, за да остава по такъв начин. Все още бе в отлична форма, въпреки че килограмите ѝ сега бяха разпределени по различен начин, малко повече около талията. Косата ѝ беше по-светла. Кожата около устата и под брадичката ѝ беше по-отпусната, отколкото преди двайсет години. Но надменното ѝ изражение си беше все същото.

Дент ги гледа в продължение на няколко мига, след това извърна глава. Гал се криеше на входа на офиса си, явно чакаше да види каква сценка ще се разиграе. Под погледна на Дент той се оттегли вътре в офиса и затвори вратата. Дент имаше няколко хубавички думи за него, но те можеха да почакаат.

Той се завъртя обратно и изгледа семейство Листън с презрение.

— Това да не е някаква шега? Защото ако е така, нямам търпение да видя хумора.

Оливия се изви и заговори на по-младата жена, която стоеше от другата ѝ страна.

— Казах ти, че това е ужасна грешка.

По-младата пристъпи две крачки напред към него.

— Не е шега, господин Картър. Трябва да стигнем до Хюстън.

— Има магистрала за ускорен трафик отгук до там.

— Татко не може да пътува толкова дълго с кола.

— *Татко!*

Тя свали големите, тъмни слънчеви очила, които покриваха почти една трета от лицето ѝ.

— Аз съм Белами. Спомняш ли си?

Да, разбира се, че си спомняше, но това беше *Белами!* Малката сестра на Сюзан? Като дразнещо коте, което винаги се криеше, когато той се появеше наблизко. Кльоцава, непохватна, със скоби на зъбите и пъпки по лицето. И това беше тя?

Кокалестата ѝ фигура се бе наляла на правилните места. Тенът ѝ сега беше безупречен, зъбите ѝ — прави и равни. Беше облечена небрежно, но скъпо, и в лъскавата ѝ, вързана на коса опашка, нямаше и един раздвоен връх. Красива опаковка отгоре до долу.

Но не би могъл да разтопиш едно кубче лед на задника ѝ.

Тя излъчваше същото високомерно отношение като родителите си. Насочено специално към Дент Картър. Оливия го гледаше така, сякаш не се бе къпал тази сутрин. Възрастният мъж беше или прекалено болен, или прекалено безразличен, за да говори. Колкото до Белами, тя имаше властен маниер, който го дразнеше по неприятен начин и те размениха само няколко думи.

Не, този път нямаше да им яде лайната. Не и втори път.

— Има пътническо летище на югоизток от града — каза той, обръщайки се към Белами. — Може би сте чували за него? Големи, блестящи самолети? Летят по седем пъти дневно до Хюстън и обратно.

Тя отвърна на сарказма му с язвителна усмивка.

— Да, ами... благодаря ви за предложението. Но за татко е мъчение да преминава през летищната охрана и всички онези изисквания. Казаха ми — тя погледна зад него към хангара, където Гал си играеше на криеница, — казаха ми, че имате самолет за чартърни полети. Съгласих се с финансовите ви изисквания и платих предварително за услугите ви.

По дяволите, парите му трябваха.

Два и половина бона бяха джобни пари за семейство Листън. За него това означаваше ток, хранителни продукти и плащане на вноски по заем за самолета му. Идеше му да се срита, че не им е поискал повече. Идеше му да срита Гал дори още по-силно, че не му е казал кои ще са пътниците. Да му спретне зад гърба такова нещо, какво си мислеше старият негодник?

Всъщност, какво си мислеха Листън? Защо бяха избрали точно него измежду всички опции за чартър, включително частен джет, какъвто спокойно можеха да си позволят? Съмняваше се, че искат да се сприятелят.

Той със сигурност не искаше да има нищо общо с тях.

Но, за съжаление, онова, което Гал беше казал за харизаните коне, беше напълно приложимо в случая. Щом те можеха да понесат

компанията му, и той щеше да понесе тяхната. Хюстън беше кратък полет.

Дент се обърна към Хауард Листън, принуждавайки го да приеме неговото съществуване.

— По кое време имате час при лекаря?

— В два часа.

— Ще ви закарам навреме.

— Добре — кимна Белами. — Ако няма друго, дали не можем да тръгваме?

Снизхождението ѝ беше толкова фамилиарно, че на Дент му се прииска да изскърца със зъби. Вместо това обаче той се усмихна и посочи стълбичката, която водеше в кабината на самолета му.

— След вас.

Полетът вървеше гладко. Единствената трудност, с която се сблъскаха, беше да вкарат и да изкарат Хауард Листън от самолета. Той не само беше толкова слаб, че едва събираше сили да върви, но според Дент изпитваше и болка. Когато се настани на задната седалка на лимузината, която ги чакаше, когато пристигнаха, той сякаш изпитваше облекчение, че е стигнал толкова далече. Оливия се плъзна до него, грижовна и внимателна, точно каквато винаги е била.

Белами се забави отзад с Дент, опитвайки се да надвика шума от двигателите на самолета и острия вятър от залива.

— Персоналът и докторите винаги закъсняват с графика, така че не мога да предвидя колко ще се забавим.

Непрозрачните слънчеви очила бяха отново на мястото си, но долната част на лицето ѝ беше напрегната, което, предположи Дент, можеше да е признак на притеснение за баща ѝ. Или пък имаше същото ниско мнение за него като родителите си. Един Господ знае само, какво беше чула да се говори за него през изминалите осемнайсет години.

— Аз ще съм тук, когато и да се върнете. — Той ѝ подаде една от визитните си картички. — Тук е написан мобилният ми телефон. Ако ми звъннете, когато излизате от болницата, ще подготвя самолета, така че да можем да излетим веднага.

— Благодаря. — Тя се поколеба за миг, после отвори дълбоката чанта, която бе преметнала през рамо, извади една книга с твърди корици и му я подаде.

— Чел ли си я?

Той пое книгата.

— „Ниско налягане“. Т. Джей Дейвис.

— С други думи Белами Листън Прайс. Знаеше ли, че съм написала роман?

— Не. — Прииска му се да добави: — *Освен това не ми пука.*

Но се въздържа, защото тя погледна нагоре към него, главата ѝ беше наклонена любопитно.

Не можеше да види очите ѝ през стъклата на очилата, но му се стори, че внимателно преценява отговора му.

— Не — повтори той. — Не знаех, че си станала писателка. Прайс, казваш?

— Името ми по съпруг.

— Значи Т. Джей някой си?

— Избрах го от телефонния указател.

— Как така?

Оливия се провикна през отворената врата на лимузината.

— Белами? Идваш ли?

На Дент Белами каза:

— С книгата времето ти ще мине по-бързо, докато ни чакаш.

След това се обърна и се присъедини към родителите си в колата.

Докато се отдалечаваха, Дент се взираше след тях, проклинайки под нос. Влизайки в сградата той извади мобилния си телефон и набра Гал.

— Давай бързо, че съм зает — опита се да се измъкне старецът.

— Какво е това, по дяволите?

— Можеш да си позволиш да си придирчив към пътниците ли?

При тази криза?

— Трябваше да ми кажеш кого ще возя! Ако знаех, че са те, щях да си остана в леглото.

— Страх те е било от тях.

— Защо се опитваш да ме ядосаш повече, отколкото, мамка му, вече съм?

— Нуждаеше се от чартъра. Парите им са добри. Кажи ми къде греша. — След кратка тишина той изсумтя доволно, после каза: — Отивам да работя. — След което затвори.

Навремето Дент обичаше да се мотае из всякакви летища, големи или малки, с окосена трева за кацане, използвани главно от селскостопански самолети за пръскане. Нямаше нещо, което да обича повече от разговорите с други пилоти.

Сега избягваше да говори с тях. Нито пък някой от тях искаше да говори с него, след като се представеше по име. Той отиде в пилотския салон, взе няколко вестника и се разположи удобно в едно кресло в отдалечения ъгъл на главното лоби. Прочете две спортни секции. Опита се да реши една кръстословица, но не напредна кой знае колко. След това се загледа лениво в един мач на петгодишни футболисти, който предаваха по телевизията.

Когато дойде обяд, си взе един чийзбургер на грил и излезе да го изяде на някоя от масичките отвън. Ядеше бургера, докато гледаше как самолети излитат от Хоби. Всеки път, когато някой се издигнеше над пистата, усещаше онази позната и вълнуваща тръпка дълбоко във вътрешностите си. Повече от всичко му липсваше приливът на адреналин от задвижването на джета, почти сексуалния тласък. Сякаш е бил на дрога, която внезапно са му спрели.

Накрая хюстънската знойна жега го накара да се върне обратно в климатизираната сграда. Той седна на предишното си място и от скука отвори романа на Белами Прайс; започна да чете.

Прологът го накара да се вцепени от невяра. След пет глави беше ядосан. Но когато стигна до последната глава вече бе напълно побеснял.

ВТОРА ГЛАВА

Спокойствие пред буря, познато иначе като вечеря в „Макси’с“.

Аналогичните ресторанти в Ню Йорк и Бостън бяха вече създали репутацията му, така че почти веднага щом „Макси’с“ Атланта отвори преди петнайсет месеца в шикозния район „Бъкхед“, стана предпочитано място, където могат да се видят богаташки и красавици — както и мераклийки да станат такива.

Съсобственикът Стивън Макси седеше на избърсания хромиран бар, разглеждаше специалитетите на готвача за вечерта и превърташе наум яростната атака, която щеше да се разрази веднага щом вратите се отвореха в пет и половина. Когато мобилният му телефон завибрира, той погледна на екрана името и с чувство на ужас отговори:

— Здравсти, мамо.

— Знам, че си зает.

— Няма значение. Как е Хауард?

— В Хюстън сме. Дойдохме да видим какви са опциите за по-нататъшно лечение.

Изпълнимите им опции се бяха стопили, но нямаше сърце да го изрече гласно.

— Поздрави го от мен — каза Стивън.

— Разбира се. В момента спи. Белами е с него. Аз излязох, за да ти се обадя.

Беше сигурен, че тя имаше и друго за казване, въпреки че в продължение на няколко секунди по линията не се чуваше нищо, освен глухо мълчание. След това:

— Пристигнахме с частен самолет.

Това изречение, на вид съвсем невинно, придоби внезапно зловеща нотка. Стивън чакаше.

— Белами уреди чартъра. Познай кой беше пилотът.

Вътрешностите на Стивън се стегнаха.

— Моля те, кажи ми, че не...

— Дентън Картър.

Той подпря лакът на бара, наведе глава към ръката си и разтърка чело с пръсти в опит да предотврати мигрената, която тази информация несъмнено щеше да му докара.

— Опитах се да я разубедя — продължи Оливия. — Но беше твърдо решена.

— За бога, защо?

— Говори някакви неща за приключване, за поправка на миналото. Знаеш я сестра ти.

— Вечният миротворец.

— Иска всичко да бъде... мило.

— Той беше ли?

— Мил? Не. Не се радваше да ни види повече, отколкото ние него.

— Тогава защо се съгласи да ви превози?

— Онзи старец, който е собственик на летището...

— Той още ли е жив?

— Той го уреди, явно без да казва на Дент кой е резервирал чартъра. Когато разбра, че сме ние, стана неприятен и арогантен, както винаги. Не е останала капчица любов и от двете страни.

— Знаеше ли за книгата на Белами?

— Според нея, не. Но може и да се е престорил или да е глупав. Кой знае? Трябва да летим с него на връщане, когато приключим тук. — Стивън чу сумтене и осъзна колко разстроена е майка му. — Никога не съм искала да видя това момче отново.

Тя продължи да се оплаква от ситуацията. Стивън разбираше как се чувства. Неговите емоции варираха в диапазон от смайване, през тревога, до страх, както се случваше от деня, в който „Ниско налягане“ излезе. Тревогата му се засили още повече, когато самоличността на Белами и автобиографичната, основа на романа станаха публично достояние.

Уилям Строд, бизнес партньорът му, го потупа по рамото и направи знак, че е време да отварят. Рецепционистката се беше преместила от вътрешната страна на вратата. Келнерският състав се беше пръснал из салона за хранене, завършвайки последните щрихи по подреждането на масите. Сомелиерът стоеше, готов да отговаря на въпроси за скъпата винена селекция.

— Майко — прекъсна я Стивън, — съжалявам, но трябва да приключвам. Ще отваряме за вечеря.

— Съжалявам, би трябвало да се сетя...

— Не е необходимо да се извиняваш. Естествено е да си разстроена. Белами не е трябвало да те подлага на това изпитание — да видиш Дентън Картър; не и след всичко останало.

— Тя се извини сто пъти, Стивън. Никога не е допускала, че някой някога ще разбере, че книгата ѝ е основана на... реални факти.

— Не се съмнявам, че извиненията ѝ са искрени, но каква работа вършат? Тя избра да напише книгата. Тя рискува самоличността ѝ да бъде разкрита. Но рискува също така да разкрие и нас. Кое то беше много нечестно.

— Сега го осъзнава — въздъхна Оливия с тежко. — Но станалото — станало.

— Да, станалото — станало. Но последното, от което се нуждаеш в момента, беше да ти се напомня за Дент Картър. Изкарай го от главата си и се фокусирай върху Хауард. Не забравяй да му предадеш моите поздравии.

Той затвори, преди тя да успее да каже нещо друго, после се премести в другия край на бара, освобождавайки място за нетърпеливите първи гости. Помоли един от барманите да му налее водка с лед. Гледаше как салонът се изпълва с народ и столовете около бара бързо се заемат. След първоначалната суматоха Уилям се присъедини към него. От питиетата и мрачното му изражение сигурно беше разбрал, че телефонният разговор го е разстроил.

— Да не би вторият ти баща да се е влошил?

Стивън разказа последните новини за състоянието на Хауард.

— Това е лошо, но има и друго. Дентън Картър се е появил в картинката. — Уилям знаеше историята, така че не бе нужно да обяснява надълго и нашироко защо това е обезпокояващо. — По покана на Белами, не за друго.

Разказа как се е състояла срещата. Уилям клатеше глава невярващо.

— Защо, по дяволите, ѝ е трябвало да се свързва с него? След като напуска Ню Йорк и се връща в Тексас, прекратява цялата реклама за книгата си и виртуално изчезва от окото на обществеността. Защо раздухва отново нещата?

— Да ме убиеш, не знам.
— Какво ще правиш? — попита загрижено Уилям.
— Каквото съм правил през целия си живот. — Стивън плисна остатъка от питието си. — Контрол на щетите.

Белами предположи, че Дент е гледал за лимузината от вътрешността на сградата. Още преди колата да е намалила и да спре, той беше там, потупвайки по стъклото на шофьора да отвори задната врата. Веднага щом тя излезе, той размаха екземпляра на „Ниско налягане“ в лицето ѝ.

— Искам да знам защо, за бога, си написала това проклето нещо.

Тя се запита дали неудържимият му гняв е добър, или лош знак. Добър, реши накрая, защото показваше, че ѝ е казал истината като твърдеше, че не знае нищо за романа ѝ, което правеше неправдоподобно той да ѝ е изпратил увития в подаръчна хартия плъх.

Но той бе раздразнен и тя трябваше да го укроти, преди да са предизвикали внимание към себе си и някой да я разпознае. Беше се върнала в Тексас, за да избяга от светлината на прожекторите. Досега бе успявала.

Тя го заобиколи и влезе в терминала.

— Извинявам се, че не ти звъннах, когато излязох от болницата. Изхвърча ми от ума. — Забелязвайки масите близо до снекбара, тя добави: — Ще почакам тук, докато направиш каквото трябва преди излитането. Кажете ми, когато си готов.

Загледа се нататък, но този път той се отмести встрани и ѝ препречи пътя.

— Не ме отпращай. Искам да знам защо написа това.

Тя се огледа стеснително.

— Би ли понамалил малко децибелите?

— Да направиш пари? Паричките на татенцето не са ли ти достатъчни? Или съпругът ти е издухал наследството?

— Няма да го обсъждам с теб, не и на публично място, нито когато ми крещиш в лицето.

— Искам да знам...

— *Сега не е времето, Дент.*

Може би заради това, че бе повишила глас или заради острия тон, а може би защото бе използвала името му, или пък защото бе видял сълзи да изпълват очите ѝ, но това го накара да осъзнае, че е разстроена и че се е върнала сама.

Той се отдалечи, хвърли поглед през прозореца към отдалечаващата се лимузина, после се върна обратно при нея и изрече очевидното:

— Родителите ти не са с теб.

— Приеха татко в болницата. Оливия остана с него. — Той не каза нищо и тя се възползва от моментното спокойствие. — Ще чакам тук.

Заобиколи го и дори не погледна дали я следва. Както беше ядосан, като нищо можеше да излети без нея, да я остави в безизходица и да я принуди да се върне в Остин с друг самолет. И това беше опция. Всъщност, може би дори щеше да е по-добре.

Както Оливия бе отбелязала няколко пъти през деня, свързването с него след всичките тези години беше грешка. Белами си беше въобразявала, че е необходимо за нейно собствено спокойствие, но сега съжаляваше, че не е приела съвета на мащехата си да остави нещата както са си. Беше създавала друг враг.

На автомата за напитки тя си напълни картонена чаша с лед и диетична кола, седна на една маса, облекчена, че в момента няма друг в района на снекбара. Денят беше емоционално изтощителен. Нервите ѝ бяха опънати. Нуждаеше се от няколко минути спокойствие, за да се възстанови преди неизбежния сблъсък с Дент.

През големите прозорци го гледаше как минава предполетната проверка с нейната книга, пъхната под мишница. Тя не разбираше нищо от самолети, но неговият беше бял, със синя украса и имаше два двигателя, по един на всяко крило. Той огледа горивото и провери нещо на лявото крило. Приклепна долу, за да инспектира гумите и приспособленията за кацане. Стана, изтупа си ръцете и заобиколи крилото към опасната секция. Всичките му движения бяха привични и ефикасни.

Колко годишен беше сега? На трийсет и шест? Или на трийсет и седем?

Две години по-възрастен, отколкото Сюзан щеше да бъде.

Белами беше любопитна да види как годините са се отнесли към него, дали е направил шкембенце, дали е оплешивял, дали се е оставил да потъне удобно в средната възраст. Само че той не показваше никакви драстични признаци на стареене.

Светлокестенявата му коса беше все още гъста и непокорна. В ъгълчетата на очите му имаше ситни бръчици от взирането в слънцето през предното стъкло на пилотската кабина през по-голямата част от живота му. Зрелостта — и без съмнение годините труден живот и късните часове — бяха направили лицето му по-слабо и по-ъгловато. Но сега бе не по-малко привлекателен от времето, когато беше осемнайсетгодишен, когато присъствието му я караше да си връзва езика на фльонга и да се стеснява от акнето и шините си.

Проверката приключи, той вдигна палец към екипа на наземния контрол, след което с широка и целеустремена крачка тръгна към сградата. При влизането вътре го придружи полъх вятър, карайки младите жени зад гишето на рецепцията да спрат онова, което вършат и да изгледат оценяващо как той нетърпеливо подръпва вратовръзката на мястото ѝ и я приглажда върху торса си, който бе все още стегнат и плосък. Той свали очилата си, небрежно прокара пръсти през разрошената си от вятъра коса, после се насочи към мястото, където чакаше Белами.

Наля си чаша кафе и го занесе до масата. Когато седна срещу нея, пусна книгата и тя се приземи на гладката повърхност с трясък.

В продължение на няколко минути Дент само се вираше в нея, кипейки вътрешно. Сиво-зелените му очи... спомняше си ги. Напръскани с кафяви петънца, те имаха цвят на мъх. Тези неща ѝ бяха познати. Гневът в него бе нов.

— Много ли е зле? — попита я накрая той.

— Татко ли? Много. Онкологът му предписа още един курс химиотерапия, но процесът е толкова изтощителен, че двамата с Оливия се чудят дали си струва. Във всеки случай докторът мисли, че той е прекалено слаб, за да се върне въкъщи тази вечер.

— Още химиотерапия може да помогне.

— Не — каза тя тихо. — Няма. С нея или без нея, той ще умре скоро.

Дент отклони поглед и се размърда неловко в стола си.

— Съжалявам.

Тя отпи от колата си и го изчака отново да я погледне, преди да каже:

— Не произнасяй неща, които не мислиш.

Той прокара ръка нагоре-надолу през устата и брадичката си.

— Сваляме ръкавиците? Окей. Жалко е, че някой трябва да си отиде така, но баща ти никога не е показвал благоразположение към мен.

— Както и обратното.

— Какво съм му направил? О, почакай. Ако е нужно да знам, мога просто да прочета книгата ти. Тя ще ме осветли. — Той плесна сърдито с юмрук по книгата.

— Ако я прочетеш докрай...

— Прочетох достатъчно.

— ... ще разбереш, че героят, на който си прототип...

— На който съм прототип? Не стига останалото, че използва и името ми.

— ... също се явява жертва.

— Глупости!

Беше се навел през масата към нея, но след това лаконично изявление се дръпна назад, облегна се в стола си и опъна крака, без дори да се извини, когато я ритна под масата.

— Защо ти беше да разравяш това?

— А теб какво ти пука? — сопна му се тя.

— Трябва ли да питаш?

— Това се случи много отдавна, Дент. Отрази се на живота ти за колко... няколко седмици? Два-три месеца? Продължил си напред, продължил си с живота си.

Той издаде подигравателен звук.

— Имаш ли семейство?

— Не.

— Никога ли не си се женил?

— Не.

— Притежаваш собствен самолет.

— Като работя в замяна на собствеността.

— Явно още си близък с господин Хатауей.

— Аха. До днес. В момента всяко име в списъка ми с гадости се казва Гал.

— Не ти ли каза, че става дума за нас?

— Не. Дори когато ми даде чека ти.

— Името Белами Прайс не ти ли говореше нещо?

— Погледнах само да видя дали сумата е вярна.

— Помислих си, че може да си ме видял по телевизията.

— Давали са те по телевизията?

Тя кимна кратко.

— Да дрънкаш за това? — Той вирна брадичка към книгата на масата.

Тя отново отвърна с кимване.

— Страхотно. Просто страхотно. — Дент вдигна чашата кафе към устата си, но я остави на масата, без да отпие и я блъсна настрана толкова силно, че кафето се разплиска.

— В продължение на няколко седмици имаше голям медиен отзвук. — С тих шепот тя добави: — Не знам как си го пропуснал.

— Чист късмет, предполагам.

Известно време никой не каза нищо. Хората минаваха през лобито по една или друга причина, но не приближаваха района на снейкъра, сякаш усещайки враждебността между двамата им, и се опитваха да им осигурят някаква приватност, за да се разберат. Всеки път, когато Белами поглеждаше към гишетата на рецепцията, улавяше, че ги гледат със зле прикрито любопитство.

Накрая той бе този, който наруши тишината.

— Е, защо резервира чартър с мен? Можеше да доведеш татко си тук по някакъв друг начин. Частен джет. Не си допряла до мен и до малката ми скромна „Чесна“.

— Искан да видя как си се справил. Не съм чувала нищо за теб от онова... със самолета...

— А! Значи знаеш за случая?

— Превърна се в новина.

— Да — съгласи се той сухо. — И за това ли ще напишеш книга?

Тя го погледна.

— Мога да те снабдя с много материал... чакай да видим. — Той поглади брадичката си замислено. — Например, когато една млада вдовица резервира чартърен полет до Нантъкет. Голям път оттук. Докато стигнем до бреговете на Масачузетс настъпи тъмна и бурна

нощ. Никой не беше убит, но дамата направи всичко възможно да ме изчука до смърт.

Белами примигна при думата, но отказа да му позволи да я раздразни, каквото — беше сигурна — е намерението му. Като запази изражението си овладяно, тя произнесе спокойно:

— Наех те, защото исках да разбера дали си прочел книгата ми и каква ще е реакцията.

— Е, добре, вече знаеш. Излезе ти две хиляди и петстотин долара плюс горивото. Струваше ли си?

— Да.

— Добре. Искам пасажерите ми да чувстват, че получават стойността на парите си. Вдовицата със сигурност го почувства. — Той ѝ се ухили предизвикателно, но тя го игнорира. След това усмивката му се изви надолу и той изруга под нос: — Ако Гал мисли, че ще получи брокерски хонорар от този чартър, жестоко греша.

— Може би не ти е казал, защото...

— Защото е знаел, че ще кажа „не“.

— Защото е мислел, че би било добре за теб да се срещнем.

— Как е възможно да е добре за мен?

— Това ни даде възможност да прекратим боя със саби.

— Боя със саби.

— Да. Да го оставим зад гърба си. Да забравим...

— *Да забравим!* — Той отново се наведе напред, този път с такъв гневен устрем, че накара масата да се разклати. — Това правех през изминалите осемнайсет години. Или поне се *опитвах* да правя. Каза, че се е случило преди много време. Е, не преди чак толкова много, госпожо. Не достатъчно, за да го оставя зад гърба си. Да го забравя. Да накарам всички други да го забравят. А сега идваш и пишеш шибаната си книга за онзи ден...

— Която беше публикувана като роман. Никога не съм възнамерявала...

— ... и цялото грозно нещо изплува отново, за да измъчва всички. Ако си искала да пишеш белетристика, хубаво. Защо не измисли някоя история? — Той заби юмрук в книгата. — Защо ти трябваше да пишеш *тази* история?

Тя се възмути, че трябва да му дава отчет и му даде да разбере, че нейният гняв е не по-малко силен от неговия.

— Защото и аз исках да забравя.

Той излая кратък смях.

— Забавен начин да забравиш — като изложиш на хартия всичко.

— Бях дванайсетгодишна, когато това се случи. Имаше драматичен ефект върху мен. Превъзмогнах го до голяма степен, но трябваше да го залича.

— Да го *заличиш*! — Той вдигна едната си вежда. — Дума за пет долара. Използва ли я в книгата си?

— Имах нужда да опиша всичко, така че да се превърне в нещо осезаемо, нещо, което после мога да смачкам на топка и да изхвърля.

— Е, щом казваш. Заповядай. — Той побутна книгата към нея. — Можеш да започнеш с този екземпляр. Хвърли го в най-близкото кошче. — Той се изправи и се обърна към вратата, подхвърляйки през рамо: — Да вървим.

— Виждаш ли...? Дент? Всичко ли е наред?

Това бяха първите думи, които пътничката му изрече, след като се качи на борда. В случай, че ѝ бе необходимо да говори с него по време на полета, я беше инструктирал да използва слушалката.

— Единственото, което трябва да направиш, е да пъхнеш това ето тук, а това — тук. — Той го демонстрира с кабела, свързан със слушалката. — Нагласяш микрофона близо до устата си, ето така. — Дент почти докосна долната ѝ устна. — И говориш. Схвана ли?

Тя кимна, но той предположи, че няма значение дали е разбрала, или не; нямаше да каже нищо. Което за него беше окей.

Но сега, след двацет минути полет, бяха попаднали в лека турбуленция и тя му говореше с разтревожен глас. Той се обърна, така че да може да вижда в кабината. Тя се бе хванала за ръкохватките на седалката и се взираше тревожно през прозореца. Ярка светкавица освети западния хоризонт, разкривайки грамада гръмотевични облаци. Летяха успоредно на тях, но тя изглеждаше изнервена.

Той познаваше добре климатичната система, знаеше от консултациите с радара къде се намира, посоката и скоростта, с която се движи. Беше попълнил съобразно това летателния си план.

— Няма за какво да се тревожиш — успокой я в микрофона. — Тези бури са на мили отгук и нямат особено значение.

— Само си мислех... може би е възможно да минем по друг маршрут?

— Попълних летателен план.

— Знам, но... Не можем ли да избягаме от бурята?

— Можем. Само че по-скоро ще се оставя на поройния дъжд с гръмотевици, отколкото да имам един MD80^[1], който не знае накъде съм си понесъл задника. — Той се обърна и тя можа да види лицето му, вместо да се взира непрекъснато в тила му. — Но това е мое мнение...

Тя го изгледа с убийствен поглед, извади кабелите от изхода на стената до стола ѝ и свали слушалката. Той съсредоточи вниманието си върху настоящата работа, но когато турбуленцията стана по-силна, погледна отново към Белами. Очите ѝ бяха затворени и устните ѝ мърдаха. Или се молеше, или си припяваше нещо. А може би го проклинаше.

Гал, когото бе известил за приближаването, беше включил светлините на пистата. Той приземи самолета с лекотата на дългата практика и умения, и го насочи към хангара, където можеше да види силуета на стареца, очертан на фона на отворената паст на сградата.

Той спря машината напълно и изключи двигателите. Гал излезе да заклини колелата. Дент се измъкна от пилотската кабина, отвори вратата, след това излезе пръв и се обърна да помогне на Белами да се спусне по стълбата. Тя игнорира протегнатата му ръка.

Коего го засегна. Протегна се към ръката ѝ и пхна в нея касовата бележка за зареждането на гориво.

— Дължиш ми ги за керосина, с който заредих в Хюстън.

— Кредитната ми карта е у господин Хатауей. Извини ме. Трябва да отида до тоалетната.

И тя забърза към сградата.

Гал заобиколи крилото и надникна в празната кабина.

— Къде са нейните?

— Останаха в Хюстън.

— Не ме изненадва. Баща ѝ изглеждаше като пътник. Иначе как мина?

— Не ми се прави на любезен, Гал. Бесен съм ти.

— Да, но тази вечер си по-богат, отколкото...

— Искам директен отговор. Знаеше ли за книгата ѝ?

— *Книга?*

— Книга. Нали разбираш, онези неща, дето хората ги четат.

— Има ли картинки?

— Не.

— Значи не я знам.

Дент потърси очите му, които сълзяха, но не изглеждаха лъжливи.

— Ще те убия по-късно. В момента искам само да оставя самолета и да приключа за деня.

Докато отиде да свърши това, Белами и Гал се заеха със своите задачи в офиса на хангара. Но все пак им хвърляше по едно око и когато излезе от хангара, ѝ препречи пътя.

Тя сковано произнесе:

— Благодаря ти.

А, не, нямаше да я остави да се изплъзне толкова лесно.

— Може да не използвам думички като „заличавам“, но знам как да летя. Аз съм добър пилот. Нямаше причина да се страхуваш.

Като избягваше да срещне очите му, тя каза:

— Не ме беше страх от летенето.

[1] Средно голям самолет на фирмата „Макдонъл Дъглас“, представен през 1980 г. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Дент и Гал заедно вкараха самолета в хангара. Дент се качи обратно, за да вземе отвътре слънчевите си очила и айпада си, и тогава забеляза екземпляра на „Ниско налягане“ в седалката, на която беше седяла Белами. *Кучка*. Той взе книгата и веднага, след като излезе от машината се насочи право към колата си.

Гал, който бе застанал пред шумния хладилник, се обърна с кенче бира „Будвайзер“ в едната ръка.

— Мисля, че... Къде отиваш?

— Да я настигна.

— Какво имаш предвид?

Дент отиде до шофьорската седалка и запали двигателя, но когато посегна да затвори вратата, Гал застана до нея с кенчето бира в едната ръка, а с другата задържа вратата.

— Не си навличай неприятности, Шефе.

— Колко смешно. Ти си този, който ми ги навлича.

— Сгреших.

— Сериозно? — Той дръпна вратата. — Трябва да вървя.

— Защо си хукнал след нея?

— Забравила е книгата си. Ще ѝ я върна.

Той отново дръпна вратата, този път по-силно, и Гал я пусна.

— Трябваше да оставиш нещата както си бяха.

Дент не схвана предупреждението. Включи на първа и излезе от хангара. Познаваше добре пътя, което си беше късмет, защото докато шофираше с една ръка, използва другата, за да потърси портфейла от задния си джоб, измъкна чека от него и след като прочете адреса, влезе в джипиеса на айпада си.

Джорджтаун, на по-малко от трийсет мили от Остин, беше известен с викторианската си архитектура. Красив градски площад, улици, покрай които се редяха клонести дървета и постройките с пищни архитектурни украси.

Белами живееше в една такава къща. Тя се намиреше сред гора от орехови дървета и имаше широка веранда, която обикаляше къщата. Дент паркира на тротоара и като взе книгата със себе си, последва пътеката, обрамчена с цветни лехи, водеща към стълбите нагоре. Вземаше ги по две наведнъж. Ръката му докосна сложената в огромна кашпа бостънска папрат, когато се пресегна към звънеца.

След това видя, че входната врата е открехната. Почука.

— Ехо? — Чу шум, но той не се повтори. — Ехо? Белами? — С високата скорост, с която беше шофирал, тя не би могла да е чак толкова напред пред него. — Ехо?

Белами се появи в процепа между вратата и рамката, и го погледна така, сякаш се нуждаеше от него, за да се облекне.

Очите ѝ бяха широко отворени и влажни, а лицето ѝ беше бледо, създавайки рязък контраст с пръснатите по носа и страните ѝ лунички, които не бе забелязал по-рано.

Тя облиза устни.

— Какво правиш тук?

— Добре ли си?

Тя кимна утвърдително, но това не го накара да ѝ повярва.

— Изглеждаш много... — Той посочи към лицето ѝ. — От полета ли е? Толкова зле ли ти се отрази?

— Не.

— Тогава какво има?

— Нищо.

Той се поколеба, чудейки се защо просто не ѝ подаде книгата и не ѝ каже да си я завре, където слънце не изгрява, както бе възнамерявал да направи, след това да се обърне и да си тръгне. Завинаги. Амин.

Имаше силно предчувствие, че ако остане още само една секунда, ще съжалява. Но въпреки импулса да се омете оттук и да избяга от нея и всички Листън, той натисна вратата, която тя задържа. Натисна по-силно, докато Белами накрая я пусна и вратата се отвори широко.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна той.

Централният коридор зад нея изглеждаше така, сякаш е бил терен на парад на поздравителни лентички. Лъскавият под от солидно дърво беше засипан от парчета хартия. Като мина покрай нея, той

влезе вътре, наведе се и вдигна едно от по-големите парчета. Беше корица от книга; *Т. Джей Дейвид* беше напечатано отгоре, заедно с номера на страницата.

— Така ли завари, когато се прибра вкъщи?

— Пристигнах само няколко минути преди теб — отвърна тя. — Дотук това видях.

Първата мисъл на Дент беше, че взломаджията може да е още вътре.

— Алармена система?

— Няма. Преместих се преди няколко седмици. — Тя посочи към запечатаните кашони, струпани до стената. — Дори не съм свършила с разопаковането.

— Съпругът ти не е ли тук?

Въпросът явно я обърка в началото, но тя след това се съвзе.

— Не. Искам да кажа... не съм... Аз съм разведена.

— *Виж ти.* — Той си го отбеляза, за да го обмисли по-късно. — Звънни на 911. Аз ще огледам наоколо.

— Дент...

— Спокойно.

Той остави книгата ѝ на масата, след това продължи до централния коридор, мина покрай трапезария и дневна. Коридорът го изведе до задната страна на къщата, където откри кухня и килер. Вратата към двора зееше. Заклучващият механизъм висеше от една добре оформена кръгла дупка във вратата.

Една раирана котка любопитно надникна зад касата на вратата. При вида на Дент бързо се омете. Като внимаваше да не докосва нищо, той излезе на бетонен навес. На външната стена на къщата бяха подпрени торба с пръст и купчина керамични кашпи. Една от кашпите беше счупена. Парчетата лежаха на стъпалата. В оградения двор не се виждаше никой.

Дент предположи, че натрапникът вече не представлява заплаха, но въпреки това искаше да провери втория етаж. Върна се по обратния път през кухнята и после в широкия коридор. Белами стоеше, където я бе оставил, с мобилен телефон в ръката.

— Мисля, че е минал през вратата на килера. Ще отида да проверя на горния етаж.

Той изкачи бързо стъпалата догоре. Първата врата отляво разкриваше скромна спалня, която тя явно планираше да използва за офис. Компютърът лежеше на масата, изглежда не беше пипан, но както и на първия етаж, навсякъде се виждаха скъсани парчета от книгата ѝ, пръснати като конфети. Той провери гардеробната, но там нямаше нищо, освен кашони с офис оборудване.

Нататък по коридора се виждаше отворена старомодна двойна врата със стъклени панели. Влезе през нея и се озова в спалнята на Белами. В първия момент се дръпна инстинктивно назад. Стаята изглеждаше като след варварско нашествие. Той бързо провери гардероба, където намери дрехи и обувки, няколко неразопаковани кашончета и витаещ във въздуха аромат на цветя. Банята беше също така празна, освен кремавите умивалник и вана, пухкавите хавлиени кърпи и дамски принадлежности на тоалетката. Върна се до двойната врата на спалнята и се провикна:

— Чисто е, по-добре се качи горе.

Миг по-късно тя се присъедини към него, движеше се със същата предпазливост, както той, преди да влезе вътре. Спря на прага и погледна.

— Доколкото разбирам, не е част от декора.

— Да — каза тя дрезгаво.

На стената с червена боя бе написано с разкривени букви: „Ще съжаляваш!“.

Боята се беше разтекла на ручейчета в основата на всяка буква и изглеждаше като капеща кръв. Вместо четка за боя за изписването на буквите беше използвано бельото ѝ.

Този важен факт не убегна от вниманието и на двамата.

Дент посочи към напоения с боя копринен парцал, който лежеше на килима.

— Твои ли са? — Когато тя кимна, той промърмори: — Откачен негодник. Полицията идва ли?

Тя се стресна, отмести поглед от посланието на стената и го вдигна към него.

— Не съм им звъняла.

— Защо не си, по дяволите?

— Защото не искам да се вдига голям шум около това.

Той си помисли, че сигурно е чул погрешно.

— Било е шега — каза тя. — Когато се преместих, един съсед предупреди, че наоколо се случват такива неща. Тийнейджърите скучаят. Може да е своего рода ритуал. Хвърлят боклук по ливадите, разбиват пощенски кутии. Казаха ми, че ударили цялата улица една нощ предишния месец.

Той огледа съсипаната стена, бельото на пода, после очите му се спряха върху нея.

— Бикините ти са били използвани, за да се изпише с боя заплашително послание на стената на спалнята ти, а ти го сравняваш с хвърляне на боклуци и разбити пощенски кутии?

— Няма да викам полицията. Нищо не е взето. Нямам какво да им кажа. Било е просто... грозна шега.

Тя се обърна бързо и излезе от стаята. Дент тръгна след нея, трополейки по стълбите надолу.

— Когато дойдох, ти трепереше като лист. Сега гледаш на цялата работа като на шега?

— Сигурна съм, че е точно това.

Тя заобиколи колоната на стълбището и се насочи към кухнята. Дент се движеше на крачка след нея.

— Не, не, не се хващам. За какво да съжаляваш?

— Нямам представа.

— Мисля, че имаш.

— Не е твоя работа. Впрочем, какво правиш тук? — Тя издърпа един стол от кухненската маса към килера и подпря с него вратата, за да я затвори. — Съседската котка идва неканена.

Когато се върна обратно, Дент ѝ препречи пътя.

— Хрумна ми сам да позвъня в полицията.

— Да не си посмял. Медиите веднага ще надушат и след това ще трябва да се занимавам и с това.

— *И с това!* В добавка към какво?

— Нищо. Просто... моля те, остави. Чакам да ми позвънят и да ми кажат, че баща ми е починал. Не мога да понеса повече. Не разбираш ли?

Той разбираше, че жената е на ръба на срив. Очите ѝ горяха със странен блясък. Страх? Гласът ѝ беше неуверен, като че всеки миг щеше да се пропука. Тя се държеше на косъм, но се държеше и той трябваше да ѝ го признае.

Той смекчи подхода си.

— Виж, благодарение на семейството ти и аз не съм фен на ченгетата. Но все пак ми се струва, че трябва да съобщиш.

— Ще се появят със сирени и включени буркани.

— Може би.

— Не, благодаря. Мога да се справя и без циркове. Няма да им съобщавам.

— Добре, тогава да се обадим на някой съсед.

— За какво?

— Попитай дали не може да спиш у тях.

— Не говори абсурдни неща.

— Приятел? Някой, който може да дойде...

— Не.

— Тогава звъни в полицията.

— Щом искаш да им звъниш — звъни им. Ти се занимавай с тях. Аз няма да съм тук. — Тя го блъсна настрана и се върна обратно в коридора. — Ще съм в къщата на родителите ми.

— Одобрявам тази идея. Ще е лудост да останеш сама тук. Но почакай един час. Нека полицията дойде...

— Не. Искам да тръгна, преди бурята да стигне дотук.

— Няма да стигне.

Тя погледна към прозореца.

— Не се знае. — После се наведе да вземе чантата си от пода, където явно я бе пуснала при влизането си. Прехвърли дръжката ѝ през рамо. — Все още не си ми казал защо ме последва дотук.

— За да ти върна отвратителната книга. — Той посочи към масата, където я бе оставил. След това зарови крак в купчината скъсани страници. — Явно на някого другого още повече не му харесва.

Тя понечи да каже нещо, но замълча и изви поглед, след това рязко се обърна и отвори входната врата.

Дент се пресегна над рамото ѝ и бутна вратата да я затвори. Тя го изгледа ядосано, но той заговори веднага:

— Това е заради книгата. Ясно?

Белами не каза нищо, но не беше и нужно. Изражението ѝ говореше достатъчно красноречиво.

— Уплашена си, нали?

— Аз...

— Защото знаеш, както и аз знам, че това не е тийнейджърска шега.

— Не знам нищо.

— За какво друго трябва да съжаляваш? Написала си тази книга и това е накарало някого да се почувства неприятно.

— Не съм казала...

— Достатъчно неприятно, за да те заплаши и ти да приемеш заплахата сериозно. Знаем го, защото си изплашена. Не отричай. Убеден съм. Така че: какво става?

— Какво ти пука?

— Наречи ме мил човек.

— Но ти не си!

По това нямаше спор. В продължение на няколко секунди те се гледаха един друг, после тя наведе глава. Когато я вдигна отново, отметна един кичур коса, който се бе измъкнал от разхлабената ѝ опашка.

— Дент, имах отвратителен ден. Първо трябваше да се срещна с теб, при положение, че бе отявлено враждебен и отказваше да приемеш маслиновата клонка. Трябваше да стоя, напълно безполезно, в онкологичното отделение и да гледам баща ми, когото обичам повече от всичко на света, да понася мъчителни болки и унижения. Не исках да тръгвам, но той изнамери някакви бизнес задачи, които трябвало да се свършат до утре сутринта още при отварянето на офиса. Но истинската причина, поради която ме изпрати обратно, беше да ми спести да го виждам в това състояние. След това по време на полета трябваше да се боря с паниката, което бе не само ужасяващо, но и унижително, защото ти беше там и можеше да я забележиш. Прибирам се вкъщи и заварвам къщата разбита, после ти се появяваш на прага и започваш да ми създаваш неприятности. Дойде ми до гуша. Тръгвам. Ти можеш да останеш или да отидеш където искаш, ако искаш и по дяволите. За мен няма значение.

На път за излизане тя измъкна ключа и изгаси всички лампи в къщата, оставяйки Дент в тъмното.

Рей Стрикланд беше човек, когото е по-добре да избягваш, и той се стараеше всячески да изглежда по този начин.

Беше стигнал до намръщеното си изражение естествено, но бе развил и маниери, които да пасват на това изражение. Плътното, ниско чело създаваше постоянно израз на навъсеност, който държеше дълбоко разположените му очи в сянка. Широките му рамене и мускулести ръце щяха да го карат да изглежда дебел, ако краката му не бяха също толкова здрави.

Не бръснеше главата си, но минаваше с електрическата самобръсначка близо до черепа на всеки няколко дена. На врата му бе татуиран железен кръст, като германски военен медал. Други татуировки украсяваха ръцете и гърдите му. Той се гордееше особено много с една змия с оголени зъби, от които капеше отрова, която се виеше по дължината на лявата му ръка.

Змията криеше белезите.

Към колана му бе прикрепена кожена ножница, а в нея нож, който той държеше наточен и готов в случай, че някой не вземе насериозно рекламите и реши да се забърка с него.

Аурата му казваше: „Остави Ме На Мира, По Дяволите“. Повечето от тези, чиито пътища се пресичаха с неговия, се радваха да се подчинят. Тази вечер настроението му бе особено гадно.

Барът, в който се бе отбил за питие, беше препълнен и горещ, бандата музиканти — гадна и шумна. Всеки новопристигнал, който минеше през матовата стъклена врата, предизвикваше раздражението му. Посягаше на неговото пространство и вдишваше неговия въздух. Беше оставил коженото си яке незакопчано, за да се проветрява, но продължаваше да се чувства притиснат.

Направи знак на келнерката за още един шот чиста текила. Тя носеше черна каубойска шапка с кожена лента, черен кожен сутиен и дънки с ниска талия. Пъпът ѝ беше продупчен от сребърен пръстен и към него бе прикрепена верижка, която се поклащаше точно *там*. Рей ѝ даде да разбере, че е забелязал.

— Харесва ми тази верижка.

— Благодаря — каза тя и промърмори „Гле’й си работата“. След като наля питието, обърна се пак към него и се отнесе в другия край на бара, изпълвайки очите му с гледката на сърцевидно оформения си задник.

Отказът го накара да побеснее. Не че не беше свикнал с това. Жените явно не го възприемаха, не и ако не ги удавеше с евтин алкохол, който да предизвика малко дружелюбност и състрадание. Той никога не възбуждаше в тях страст.

Просто нямаше тази дарба. Не беше като големия си брат Алън. Единственото, което трябваше да направи Алън, беше да щракне с пръст, и женските притичваха. За отрицателно време в сладки разговори брат му си пробиваше път до сугиена и гащите им. Обичаше жените и те го обичаха.

Само една му бе отказала.

Сюзан Листън.

След онази кучка Алън вече не признаваше друга жена. За него нямаше друга.

Рей се пресегна за чашката си и обърна в гърлото си прегарящата текила.

Ако не беше Сюзан Листън, Алън щеше да бъде с него тази вечер, да си развява опашката, да се напие, да се забавлява, както го правеха някога.

Сигурно щеше да си е народил цяла сюррия палави деца, но Рей нямаше причина да мисли, че щяха да се обичат по-малко сега, когато са минали осемнайсет години. Но знае ли човек? Не. Заради Сюзан Листън.

Сега малката ѝ сестра продължаваше в същия разрушителен дух. Беше написала книга за това, за бога! Да, беше променила имената, дори собственото си. Беше развила историята в един измислен град. Но тази тънка маскировка не скриваше нищо, ако човек знае истинската история. Героите съпадаха едно към едно с истинските хора.

Коего караше Рей да пламва всеки път, когато си помислеше за това как бе обрисувала героя, който олицетворяваше брат му. Беше го нарекла „мазник“. Рей не беше сигурен какво означава това, но във всеки случай не звучеше добре. Големият му брат беше осмян и обруган отгоре до долу на всяка страница от проклетата ѝ книга. И за да не стане случайно грешка, сестрата на Сюзан, която вече бе пораснала и беше длъжна да знае добре, цъфна по телевизията като говореше за това, печелейки на гърба на Алън и събитието, което бе съсипало живота му.

Нямаше начин това да се размине. Рей нямаше да я остави.

Скоро след като чу, че се е върнала в Остин, той започна кампания да направи розовия ѝ живот малко по-малко розов. Искаше да я накара да се тревожи, да нервничи, да се страхува, както Алън се беше страхувал, когато го бяха арестували. И както Рей.

После, след като се позабавляваше с нея, щеше да я накара да съжалява, че някога е написала и една-единствена дума за брат му.

Днес беше решил да ѝ изпрати предупреждение. Въпреки че му бе неприятно, че ѝ помага да смъква пари от книгата, той си купи един брой и изпита истинска наслада да нареже страниците ѝ с нож на лентички. В железарския магазин се снабди с боя и четка. Влизането в къщата ѝ се бе оказало лесно, както и намирането на спалнята.

А това пък бе най-забавната част: в последната минута го осени идеята да използва чифт нейни гащи, вместо четка. Намери едни, прилежно сгънати в чекмеджето на скрина. Отдели си време да избере тези, които най-много му харесват. Не попиха боята добре, но свършиха работа.

Когато приключи, той отиде в кухнята, където се разположи да я изчака да се прибере вкъщи. Следобедът премина. Температурата се покачи, както и влажността, но той не включи климатика. По някаква причина му се виждаше важно да му е неудобно. Не искаше да му е лесно. Правеше го заради Алън.

Настъпи нощ, но температурата не спадна със залязването на слънцето. Потта му изби през дънките, а коженото яке бе залепнало за торса му в момента, когато чу колата ѝ да завива в подходната алея. Ослуша се, когато тя отключи входната врата. Знаеше, че ще я накара да изтръпне, когато види бъркотията в коридора. Ахването ѝ го накара да се разсмее на глас.

Изкушаваше се да се появи от кухнята, да нададе победен рев и да ѝ изкара ангелите. Вместо това обаче се направи на умник. Изчака, напъвайки се да чуе къде ще отиде или какво ще направи тя, преди да предприеме следващия си ход.

След това обаче до слуха му достигна рев на автомобилен двигател. Затръшна се врата. По пътеката се чуха стъпки.

Мамка му! Рей грабна найлоновата торба с кутията боя и офейка. Дори не спря да затвори задната врата. Прескочи саксията, която беше

счупил, докато разбиваше ключалката ѝ. Прехвърли се през оградата и прекоси на бегом съседския двор.

Най-после видя пикапа си, оставен няколко преки по-нататък. Дишаше задъхано, пот бликаше от всяка негова пора, докато стигна до него, но беше по-скоро ядосан, отколкото уплашен. Някой се беше набъркал в плана му.

Пое риска да мине с пикапа покрай къщата ѝ, но мъжете като него бяха винаги в опасност и поемаха рискове. Както се оказа, този си беше струвал. Беше установил самоличността на никаквеца, който развали удоволствието му.

Дентън Картър.

Първоначално не можеше да повярва на очите си, когато го видя да стои под крушката на вратата на верандата на Белами Прайс. Но нямаше грешка.

— Нафукан нещастник — промърмори Рей, когато се изгърби над бара и започна да търка празната чаша между ръцете си. В него закипя възмущение. Дент Картър беше един от тези късметлийски кучи синове, който можеше да бъде прекаран през купчина лайна и накрая пак щеше да мирише на рози.

Рей знаеше, че е получил някои доста сурови ритници през годините. Беше уволнен от авиолиниите. Нещо за катастрофа, която едва не се случила по негова вина.

Но, верен на късмета си, Дент се бе възродил. На тротоара пред къщата на Белами имаше паркиран секси червен корвет, и Рей бе видял със собствените си очи как Белами кани Дент да влезе вътре. И защо да не го кани, когато в книгата си бе направила всички на пух и прах, само него бе изрисувала като едва ли не истински расов жребец.

Цялата тази работа накара Рей направо да плюе кръв.

Той направи знак на келнерката и измъкна пачка смачкани банкноти от джоба си. Стоплена от вида на парите, тя бързо дойде при него, носейки със себе си бутилка „Патрън“.

— Още едно за теб, красавецо?

О, сега вече беше красавец? Парите явно имаха начин да променят мнението на хората. Запита се докъде ли би стигнал с нея. Колко дружелюбна щеше да бъде, ако я изведеше и дръпнеш силно верижката на пъпа ѝ? Буквално. Сигурно щеше да изпици като прасе.

— Давай.

Тя се пресегна за втора чаша и я напълни.
— Какво празнуваш?
— Погребение.
— О, съжалявам. Кой е умрял?
— Никой. — Той вдигна чашата си. — Все още.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дент затърси мобилния си телефон, присви очи към дисплея да види, кой го търси и отговори сопнато:

— Ти майтапиш ли се с мен? Два часа след полунощ е.

— Донеси си задника тук.

Гал затвори, без да каже нищо повече, нещо нехарактерно за него. Този човек живееше, за да спори. Той се наслаждаваше на споровете с Дент. Беше се случило нещо.

Дент отхвърли чаршафа и повтори процедурата от предишния ден, с изключение на това, че не се избърсна и замени памучната каубойска риза на райета с бяла риза и вратовръзка. След пет минути вече беше излязъл.

За по-малко от двайсет стигна до летището. Гал стоеше в хангара до самолета на Дент с ръце на кръста и дъвчеше цигара.

Когато го видя, му посочи с възмущение към самолета, но Дент забеляза повредата още преди да е излязъл от колата си. Предното стъкло на пилотската кабина беше напукано. Във фюзелажа имаше вдлъбнатини колкото топки за софтбоул. Гумите бяха пробити. Перката на едно от витлата беше огъната. А най-лошото от всичко бяха прорезите на всяко крило, като че ли направени от гигантска отварачка за консерви.

Той обиколи бавно машината, оглеждайки последиците от злотворното деяние, и оскърблението го накара да пламне от гняв.

— Какво е положението при механиката? — присъедини се той към Гал.

— Още не съм проверил. Макар да съм длъжен да го оставя така, както си е, докато застрахователите не го видят. Обадих се и в офиса на шерифа. Ще изпратят някого. Да бяха само крилата или витлото, щяха да те изкарат известно време. Но двете...

Дент го погледна.

— Месец поне. Може и по-дълго — сви той рамене печално.

Дент изруга цветисто. За него това не беше просто самолет. Или средство за препитание. Това беше неговият *живот*. Ако го бяха нападнали с чук или нож, нямаше да го приеме толкова лично.

— Как е влязъл?

— Срязал е катинара. Все се канех да го сменя с някой по-нов, но както знаеш... така и не стигнах до там.

— Не се обвинявай, Гал. Не си го направил ти. Ако докопам някога този, който се е погаврил...

— Обещай ми да ми запазиш едно парче от този кучи син. — Той хвърли цигарата си в бидона за гориво, който изпълняваше ролята на кош за боклук.

Следващия час и половина прекараха с един от разследващите, който явно бе достатъчно опитен, но Дент можеше да каже, че това престъпление със сигурност няма да бъде включено в топ десет от списъка им с приоритети, когато се стигне до детективска работа. Въпросите на служителя намекваха, че вандализмът е отмъщение, за което Дент бил отговорен.

— Имате ли неплатени дългове, господин Картър?

— Не.

— Нямам предвид Мастеркард. Някой букмейкър, може би? Заем...

— Не.

— Някакви врагове? Влизали ли сте в спор напоследък? Да сте заставали на страната на някой, който се бие? Да познавате някого, когото го е яд на вас?

— Не.

Той изгледа Дент отгоре до долу сякаш не напълно убеден, но обезкуражен от намръщената му физиономия, не го притисна повече. Насочи въпросите си към Гал, докато Дент отиде при застрахователния агент, който бе дошъл малко след полицаия.

Официален, колосан и със закопчано сако, агентът зададе много въпроси, повечето от които Дент смяташе за ненужни или глупави. Водеше си бележки, направи много снимки и попълни куп бланки, които пхна в куфарчето си с дразнеща старателност, но нито една съчувствена дума.

— Ще ме изиграят — каза Дент на Гал, когато нафуканият тип си тръгна. — Ще видиш.

— Е, аз ще вдигна цените за части и поправки, така че това ще компенсира.

Дент се усмихна мрачно, благодарен, че има поне един съюзник, който разбира колко дълбоко го е засегнало това, и то не само финансово. Той нямаше съпруга или деца, нито домашен любимец. Самолетът беше неговото бебче, любовта на живота му.

— Огледай го щателно. Ще мина по-късно за прогнозата.

Той се насочи към колата си, но Гал го спря.

— Задръж малко. Ела в офиса за минутка.

— За какво?

— Още не си си изпил кафето.

— Как можеш да говориш сега за това?

Гал само изсумтя и тръгна бавно към клетката, правейки знак с ръка на Дент да го последва. Той нямаше търпение да се махне, но знаеше, че Гал се чувства зле заради слабия катинар. Можеше все пак да отдели няколко минути.

Той напълни една очукана и станала на петна висока чаша със силно кафе, занесе я в офиса и седна в стола срещу бюрото, като не забравяше за ненадеждния му заден крак.

— Знам какво каза на полицая — каза Гал. — А сега ми кажи дали имаш някаква идея кой може да е свършил това. — Той избягваше зрителен контакт и подръпваше долната част на ухото си, сигурен знак, че оставя нещо недоизказано.

— Какво ти се върти в главата?

Гал разви нова цигара и я пъкна в ъгълчета на устата си.

— Преди да изляза днес от къщи я видях по телевизията. Ранно, съвсем ранно шоу. Казаха, че било предварително записано интервю.

Дент не каза нищо.

— За книгата, която е написала... „Ниско налягане“ ли?

— Аха.

Възрастният мъж въздъхна дълбоко.

— Аха.

Дент отпи от кафето.

Гал премести няколко пъти цигарата си, после каза:

— Нямах представа за това, иначе никога нямаше да включа в разписанието този чартър. Знаеш го, нали?

— Стига си се обвинявал, Гал. Рано или късно щях да разбера за книгата. Всъщност тя каза, че не знаела как така не съм чул нищо за нея.

— Мило е от твоя страна, че се опитваш да ме оневиниш — каза старият мъж, — но ми идва да се изритам отзад, че не я отрязах веднага, когато ми се обади с молба да резервира полет с теб. — След кратка пауза той попита: — Прочете ли проклетото нещо?

— По-голямата част. Останалото пропуснах.

— Казва ли цялата история?

— Доста подробно. Краят е двусмислен. — Дент замълча за миг. — Точно каквато е истинската история.

— Според мен не беше двусмислена — измърмори Гал.

— Знаеш какво имам предвид.

Гал кимна, изражението му беше мрачно.

— Нищо чудно, че изглеждаше готов да я убиеш, когато изхвърча оттук миналата вечер. Настигна ли я?

— Настигнах я, но не мина точно както го бях планирал. — Дент описа какво бе заварил в къщата на Белами. — Нещастникът беше използвал едни нейни бикини, за да изпише с боя думите на стената.

— Исусе. — Гал прокара пръсти през рядката си коса. — Мислиш, че е умишлено отношение?

Дент се намръщи и хвана погледа на Гал, който се бе отклонил към повредения самолет.

— Точно така. Нейната къща. Моят самолет. В една и съща нощ. Трябва човек да е спял, за да не види съпадението. — Той остави празната си чаша на бюрото и се изправи.

— Къде отиваш?

— Да говоря с нея за това.

— Дент...

— Знам какво ще кажеш. Спести си усилието.

— Казах ти преди осемнайсет години да стоиш далеч от онова момиче Листън. Не ме послуша.

— Това е различно момиче Листън.

— Което е също толкова отровно, колкото голямата си сестра.

— Точно за това ще говоря с нея.

Сърцето на Белами подскочи, когато чу мобилния си телефон да звъни. Беше го държала до себе си през цялата нощ, както и тази сутрин, ужасявайки се от обаждане от Оливия, но в същото време нетърпелива да разбере как се развиват там нещата.

— Ало?

— Къде си?

— Кой е?

Той не благоволи да отговори.

— Какво искаш, Дент?

— Самолетът ми е бил нападнат миналата нощ.

— Какво?

— Къде си?

— В татковия офис.

— Ще съм там след половин час. Качвам се в колата и идвам, дори не си помисляй да не ме пуснеш. — Той прекъсна.

„Листън Електроникс“ се помещаваше в лъскава седеметажна сграда, която беше една от цяла група съвременни постройки, включващи бизнес парк извън Моу Пак. Техните продукти за комуникация бяха високотехнологични и силно желани, така че всеки, който работеше тук, носеше идентификационен бадж, а охраната беше затегната.

Белами се обади на пазача във фоайето и даде нареждане Дент да бъде пуснат.

— Ако обичате го изпратете в офиса на татко.

Двайсет минути по-късно той бе въведен от администратора, когото Белами освободи с кратко кимване. Тя остана да седи зад бюрото, докато Дент оглеждаше бавно огромната стая. Погледът му спря върху закачената глава на лос, после се отклони към стъкления шкаф, в който баща ѝ беше подредил безценната си колекция от резбован нефрит. Накрая се фокусира на семейния портрет, който доминираше на една облицована в ламперия стена, отиде до него и дълго го изучава.

Снимката беше направена по време на последната Коледа, в която семейството беше пълно. Застанал пред една огромна, блестяща елха, Хауард приличаше на преизпълнен с гордост патриарх. Оливия, великолепа в бургундско кадифе и яркожълти диаманти, беше преплела ръка с неговата. Стивън, непокорен четиринайсетгодишен

хлапак, беше пъхнал ръце в джобовете на сивия си размъкнат анцуг. Сюзан седеше на ориенталския килим пред останалите, набраната ѝ пола беше разперена около нея. Тя се усмихваше широко, уверена в своята красота и привлекателност. Белами беше до нея, не се усмихваше заради брекетите си, на практика се криеше зад черния шотландски териер, който държеше в скута си.

Дент се обърна и я погледна.

— Какво се случи с кучето?

— Доживя до тринайсетата си година.

— Ами брат ти? Какво прави сега?

— Както знаеш, Стивън ми е доведен брат. Аз бях десетгодишна, той — дванайсетгодишен, Сюзан беше четиринайсетгодишна, когато татко и Оливия се ожениха. Както и да е, Стивън напусна Остин, след като завърши гимназията. Отиде в колеж на изток и остана там.

Единствената му реакция на думите ѝ беше едно неопределено „хм“.

— Какво искаше да кажеш с това „самолетът ми е бил нападнат“?

Той отиде до бюрото, после седна — изпружи се, всъщност — в един от столовете срещу нея, явно несъзнаващ или недаващ пукната пара за това, колко неуместно изглежда обут в дънки и каубойска риза, извадена отзад, при положение, че дрескодът за офиса на изпълнителния директор бе сако и вратовръзка.

Но пък той никога не бе отдавал голямо значение на правилата.

Той преплете пръсти и подпря ръце на корема си.

— Коя част не разбра?

— Стига глупости, Дент. Кажи ми какво се е случило със самолета ти.

— Някой е влязъл с взлом в хангара снощи и го е направил на нищо. — Той описа щетите. — Това можем да кажем само от гледане. Гал още не е проверил системите.

— Съжалявам.

— Ти съжаляваш, но аз съм заземен. „Заземен“ означава да няма чартъри. Което означава да няма приходи. За теб... По дяволите, ти сигурно и представа си нямаш...

Презрението му я огорчи, защото истината беше, че тя никога не бе страдала от недостиг на финанси. В нейното семейство парите

никога не бяха представлявали проблем.

— Банката няма да разсрочи плащанията ми, докато самолетът не е в движение. Ще плащам за самолет, който не може да лети. И така, докато профукам парите напълно и вече не мога да плащам... след което ще дойдат и ще го вземат. Ако си вземат обратно самолета, оставам заземен завинаги. Така че твоето съжаление не ми е от голяма помощ, нали?

— Много съжалявам. Наистина. Знам, че се нуждаеш от работата.

Той я изглежда остро, после се изсмя сухо и извърна глава. Но когато отново я погледна, очите му бяха тъмни от гняв.

— Така. Проучила си ме. Открила си, че едва издрапвам. Обзело те е съжаление. Това ли се случи вчера? Подхвърли кокал на горкия стар Дент?

— Казах ти защо се свързах с теб.

Той продължи да я гледа по този унищожителен начин, докато тя накрая омекна.

— Добре де, да. Прочетох, че са те уволнили от авиолиниите след инцидента.

— Грешка. Аз си тръгнах след инцидента.

— Пенсия? Издръжка?

— Трябваше да бъда жертван, когато им казах да си го заврат отзад. — Той прибра дългите си крака и седна напред. — Но няма да говорим за финансовите ми неволи точно сега. Това, за което ще говорим, е защо някой ще тръгне да съсипва самолета ми, след като е нахлул с взлом в къщата ти и е написал предупреждение на стената в спалнята ти.

— Какво те кара да мислиш, че двете неща са свързани?

Той ѝ хвърли поредния остър поглед.

— Странно е, признавам.

— Не, нека аз ти кажа кое е странното. Странно е, че когато влязох в къщата ти снощи, ти беше адски уплашена. Вцепенена, всъщност. Но не искаше и да чуеш да се обадим в полицията. Това е странно. И не ми дрънкай за публичност, не и когато приемаш да ходиш в телевизията и рекламираш книгата си. Гал е гледал някакво предварително интервю тази сутрин.

— Не съм искала публичност — възкликна тя. Разказа му за Роки ван Дърбин и „Ай Спай“. — Откак публикува името и снимката ми в онзи парцал, и обяви, че романът ми е базиран на факти, не съм имала минута спокойствие. Не искам такава слава.

— О, я стига — присмя ѝ се той. — Тя помага книгите да се продават, нали така?

— Не отричам, че продажбите се покачиха драстично изведнъж, след като се появих и започнах да я популяризирам. Създадох си много фенове.

— И един враг.

Тя се изправи бързо, излезе иззад бюрото и отиде до прозореца. В продължение на няколко минути гледа трафика, който се носеше по магистралата, после се обърна отново към стаята. Погледът на Дент бе закован върху нея, когато тя се приближи до кожения диван под Коледния портрет на семейството и седна.

Очите му се присвиха и той произнесе тихо:

— Знаеш кой е лошият тип, нали?

— Не, не знам. Кълна се, че не знам. Ако знаех, не мислиш ли, че щях да направя нещо, за да спра това?

— Да го спреш? Да спреш кое? Нещо случило ли се е преди последната вечер? Какво? Кога?

— Това не е твой проблем, Дент.

— Както и адът не е мой. — Той стана от стола, на който седеше, и го издърпа до дивана, сложи го право срещу нея, после тежко се настани в него. Подпря лакти на коленете си и се наведе към нея. — Някой е свил лош номер на самолета ми. Коего го прави мой проблем.

— Не исках да се замесваш.

— Ах. Аз също.

Тя въздъхна.

— Наистина. Съжалявам. Разбирам защо си ядосан. Имаш право. Ако аз трябваше да премина...

— Но не трябва. Аз съм замесеният, и за бога, ще разбера кой е извършил това, а когато го направя, няма да разчитам на закона, за да накаже негодника. Ще се заема лично. А сега ми кажи какво става.

Тя се почувства в капан, но осъзна, че той няма да я остави на мира, докато не му даде повече информация. Осъзна също така какво

облекчение е най-после да каже на някого какво е преживяла през изминалите няколко седмици.

— Цялата работа започна в Ню Йорк. — Бела ми прокара влажните си длани нагоре-надолу по бедрата си и влагата попи бързо в мекия плат на панталоните ѝ. Когато забеляза, че Дент гледа, следвайки движенията ѝ с интерес, тя сви длани в юмруци и скръсти ръце пред гърдите си.

Езикът на тялото ѝ не му убегна.

— Страхуваш ли се от мен?

— Не.

Плъзна очи по лицето ѝ за миг, после я попита какво се е случило в Ню Йорк.

Като спираше и отново започваше, тя му разказа за сложения в подаръчна кутийка плъх, който бе получила в апартамента си.

— Мъртвият плъх беше ужасяващ. Но когато видях опашката му да мърда и осъзнах, че е жив... — Дори само мисълта за това я караше да потрепери. Дент се изправи. С ръце на кръста направи един кръг в стаята и разтърка тила си.

— Що за болен... — Той прекъсна и изригна една ругатня.

— Дори не си опаковах багажа — каза тя. — Излетях. Това е правилната дума. Грабнах си чантата и изтичах от апартамента. Спрях в лобито на сградата само да попитам портиера за доставката. Той не беше забелязал името на компания, не беше видял пикап. Само „един мъж в униформа и с бейзболна шапка“.

Дент хапеше устни.

— Не можа да даде повече подробности от това. Казах му, че трябва да извика унищожител на паразити за апартамента ми, Казах му, че се махам за неопределено време, извиках такси до летището и тръгнах с първия полет, който можах да хвана.

Телефонирах от таксито на Декстър, моя агент, и му Казах да отмени целия ми график с уговорени предварително срещи и интервюта. Трябваше да се обяснявам с него надълго и нашироко, каза ми, че съм луда да зарежа точно сега вълната обществено внимание. Оттогава не съм давала интервюта. Избягвам местните медии. Накрая репортерите престанаха да се опитват да се свържат с мен. — Тя потръпна. — Просто съм доволна да съм извън светлината на прожекторите.

Дент обмисли казаното от нея.

— Окей, офейкваш и идваш в Остин. Неочакваната ти поява сигурно се е сторила на баща ти и на втората ти майка необяснима. Каза ли им за плъха?

— Не. А и изненадата им от решението ми да напусна Ню Йорк не трая дълго. По-изненадани бяха, когато си наех къща в Джорджтаун на втория ден след идването ми. Самата аз бях изненадана от себе си — добави тя замислено. — Казах им, че съм изморена от града и се нуждая от почивка. Не поискаха други обяснения, защото знаеха истинската причина. Че искам да съм тук и близо до татко, докато умре. Но е по-добре за всички ни, че имам свое собствено местенце.

Тя се изправи и отиде до един бар в отсрещната стена.

— Вода?

— Може.

Белами му занесе бутилка и отвори една и за себе си, когато се върна на мястото си на дивана. Дент се облегна в стола си.

— Преди колко време беше това?

— Три седмици приблизително. Когато напуснах Ню Йорк си мислех, че оставям зад себе си преследвач. Поради липса на по-подходяща дума. Човек, на когото му се зловиди от скука, или такъв, когото несъзнателно съм обидила.

Когато тя млъкна, той отново се наведе напред:

— Но?

Тя разтърка ръцете си.

— Но често имах чувството, че ме наблюдават. Първоначално не обърнах много внимание. Инцидентът с плъха възбуди всички тези мелодраматични сценарии в главата ми, направи ме нервна, параноична. После, преди около седмица, някой разби колата ми, докато бях в супермаркета. Нищо не беше откраднато, но почти ми се искаше да е.

— Може би евентуалният крадец е бил прекъснат. Разбил е ключалката, но се е уплашил и е избягал.

Тя поклати глава.

— Влизал е в колата. Почувствах го веднага. Вътре миришеше на пот. — Повдигна ѝ се само като си помисли за това.

Дент се намръщи.

— Искал е само да оскверни пространството ти. Да те уплаши.

— Което е по-зловещо, отколкото ако беше просто крадец.

Той отново се облегна в стола и отпи няколко глътки вода. Затвори бутилката и попита:

— Имаш ли някаква идея кое може да е това смърдящо влечуго?

— Не. Но както ти сам каза предишната вечер, може да е някой, който не е харесал книгата ми. И то много не я е харесал. — Тя отмести поглед, но не можа да скрие виновното си изражение.

— О, сега схващам — каза той като провлече думите. — Помислила си, че съм бил аз. Ето защо си резервирала мен за чартъра. Всички онези глупости, че си искала да видиш дали ми е провървяло, са си били точно това. Глупости. Искала си да разбереш дали аз съм бил злодеят.

— Дент, аз...

— Спести си го — каза той гневно и стана от стола. — Нищо чудно, че се сгърчваш, когато се приближа прекалено. Страхуваш се, че ще те нападна. — Той я изгледа унищожително. — Само за протокола: напоследък не съм бил в Ню Йорк. Не бих докоснал плъх — независимо жив или мъртъв. Повечето дни се къпя и използвам дезодорант и е адски сигурно, че не бих могъл да бъда на две места едновременно в един и същ следобед. Бях в Хюстън с теб и няма как да съм бил в спалнята ти. А ако ръцете ми някога се докоснат до гащичките ти, повярвай ми, няма да е, за да ги натопя в боя и да пиша с тях.

Тя усети как към бузите ѝ се издига топлина и как пламват, и прокле отвратителната си склонност да се изчервява.

Настъпи дълга тишина, докато гневът се излъчваше на вълни от него. Най-накрая тя произнесе тихо:

— Свърши ли?

— Да се върнем у вас, искаш ли?

— Какво имаш предвид?

— Тук. — Той посочи наоколо. — Свърши ли онова, заради което си дошла тук?

— Да — отвърна тя някак предпазливо. — Защо?

Той се пресегна и я издърпа от дивана.

— Хората, които са се ядосали на книгата ти са ограничен брой. Искам да се върнем в къщата ти, да я видим на дневна светлина, да

проверим дали не може да намерим някаква следа към самоличността на разбойника.

Белами си наложи привидно изражение на неохота, но всъщност искаше да направи точно това, така че се остави да бъде изведена от офиса.

Навън слънцето грееше толкова ярко, че я заслепи и тя не видя Роки ван Дърбин, докато той не ѝ пресече пътя.

— Здравейте, госпожице Прайс. Отдавна не сме се виждали. — Той ѝ се ухили, после изгледа бавно Дент отгоре до долу и вдигна брадичка към него: — Кой е каубоят?

— Кой е задникът?

ПЕТА ГЛАВА

Нямаше и секунда между въпроса на ван Дърбин и остроумната реакция на Дент.

Белами не отговори нито на единия, нито на другия, а поиска да знае какво прави ван Дърбин там.

— Живеем в свободна страна. — Той погледна зад тях към стъклената фасада на сградата. — Значи това е щаб квартирата на семейния бизнес?

— Това въпрос ли е? Ако да, то сигурно вече знаете отговора.

Той се ухили самодоволно.

— Какво ме издаде?

Отвращението ѝ беше явно, тя отстъпи встрани.

— Извинете ни.

Но той беше настоятелен:

— Ще отнеме само секунда. Много ви моля. Минаха няколко седмици. Имаме много неща, за които да си говорим.

Същата вечер, в която тя бе тръгнала от Ню Йорк, бе намерена мъртва една международна рок звезда в Манхатънския си апартамент, явна жертва на свръхдоза. Спекулациите дали е било самоубийство или трагичен инцидент доминираха скандалните страници на „Ай Спай“ дни наред.

Историята скоро бе последвана от твърдението на супермодела, че „неназован член“ на Британската кралска фамилия е баща на близнаците ѝ. Изявлението беше подхвърлено като сензационна новина, целяща да даде нов старт на западащата ѝ кариера, но бе принудило любопитството на ван Дърбин да се люшка между континентите, за да преследва жертвите си.

Белами си беше помислила, че докато се занимава с тези истории, интересът му към нея ще намалее, ако не изчезне напълно. Появата му тук днес показваше, че още не е приключил с нея.

Като се опита да не показва колко я е разстроило повторното му идване, тя каза хладно:

— Нямаме за какво да говорим — и го отмина.

Дент я последва бавно. Той изгледа ван Дърбин с подозрение и презрение, и Белами се надяваше, че няма да направи или да каже нещо, което да раздуха любопитството на колумниста. Тя изпита облекчение, когато усети, че той върви до нея.

Но ван Дърбин нямаше да се откаже лесно, особено след като я бе проследил чак до Тексас.

— В статията ми утре ще има допълнения за вас — каза той. — Въпреки необяснимото ви бягство от публичност, книгата продължава да е в списъка на бестселърите. Ще коментирате ли?

Тя подхвърли през рамо:

— Знаете отношението ми към рубриката ви. Без коментар.

— Сигурна ли сте?

Подигравателната нотка в гласа му беше достатъчна, за да я накара да се обърне и да го изгледа. Той почукваше с молив по бележника си със самодоволно изражение.

— Правилно или неправилно? — вдигна вежди той. — Върнахте се в Тексас да се грижите за баща си през последните му дни.

Изпита желание да му се нахвърли, че ѝ задава такива нетактични въпроси. Но премисли и реши, че ако му даде нещо, това може да го задоволи за момента и да изостави темата.

— Баща ми е подложен на лечение за злокачествено заболяване. Това е всичко, което ще кажа по темата, освен следното: докато е болен се надявам да не безпокоите семейството ми.

— Хубаво, хубаво — каза той, докато си водеше бележки.

— А сега изчезвай. — Дент хвана Белами за лакътя и я побутна към паркинга.

— Само още един въпрос?

Те продължаха да вървят.

— Вкараха ли правилния човек в затвора за убийството на сестра ви?

Белами се завъртя така рязко, че се блъсна в Дент. Ван Дърбин погледна злобно.

— Ще повдигна този въпрос утре в колонката си. Някакъв коментар?

— Оливия?

Тя изключи телефона си и се обърна към болничното легло на Хауард.

— Съжалявам. Не мислех, че говоря толкова силно, че да те събудя.

— Всъщност не спях. Само си почивах.

Той гонеше съня, тъй като се страхуваше, че може повече да не се събуди. Искаше да избегне болката и да напусне тялото, което се самоизяждаше, но все още не беше готов да умре. Преди да си отиде, имаше куп неща, които искаше да уреди, както и някои обезпокояващи въпроси, на които искаше да получи отговори.

— С кого говори?

— С Белами.

— В офиса ли беше?

— Беше приключила там и каза да ти предам, че всичко е наред.

— Като взе ръката му, тя я притисна между дланите си. — Боя се, че е схванала уловката ти.

— Знаех си, че ще я схване. Както и това, че ще отиде, за да ме пощади.

— Опитвате се да се щадите един друг, и всеки от вас го знае.

— Не искам да идва, да ме гледа как умирам. — Той стисна ръката ѝ с всичката сила, на която бе способен. — Не исках да те поставям и теб в това положение.

Тя седна на ръба на леглото и се наведе да го целуне по челото.

— Не те оставям. Дори за секунда. И ако мога да се боря срещу това с голи ръце, ще го направя с радост.

Известно време останаха мълчаливи, гледаха се в очите и се преструваха, че сълзите им не са сълзи на отчаяние.

Той не се съмняваше в нейната абсолютна любов и отдаденост. Нито днес, нито в деня, когато бяха застанали пред олтара в присъствието на децата си и произнесоха брачните си клетви. Денят, в който бяха свързали своите семейства и съдбите си, беше един от най-щастливите в живота му.

Бяха се запознали година по-рано на официално събитие за събиране на средства. Той беше най-големият дарител, който бе разпознат онази вечер заради щедростта си. Тя беше доброволка, която регистрираше гостите на влизане.

Когато му подаде картичка с номера на масата, на която трябваше да седне, му каза, че папийонката му се е изкривила на една страна.

Той я опипа несръчно.

— Нямам съпруга, която да проверява вместо мен тези неща, преди да изляза от къщи.

— Починалият ми съпруг смяташе, че ме бива в оправянето на вратовръзки. Може ли? — Тя не флиртуваше, нито пък поведението ѝ изглеждаше неуместно, когато мина от другата страна на масата и нагласи папийонката. След това се отдръпна и му се усмихна. — Не може един уважаван човек да ходи с изкривена папийонка.

Искаше му се да остане и да продължат разговора, но го извикаха в банкетната зала, където програмата щеше да започне всеки момент. Не я видя повече онази вечер.

Отне му седмица да събере смелост и да се свърже с офиса за благотворителност, и да попита за името ѝ. През седемте години, откак съпругата му беше починала, беше излизал на срещи от време на време. С няколко от жените беше преспал, макар че никога у дома, където бяха Сюзан и Белами.

Но не се беше влюбвал до вечерта, когато срещна Оливия Макси, в която се влюби мигновено и силно.

По-късно тя бе признала, че и с нея е станало така. Че споменаването на починалия ѝ съпруг е било начин да му обърне внимание, че е свободна.

— Най-смелото нещо, което някога съм правила през живота си, беше да заобиколя масата и да ти оправя вратовръзката. Но просто трябваше да те докосна, да видя дали си реален.

След година ухажване двамата се ожениха.

Той не се страхуваше особено от смъртта. Но не можеше да понесе мисълта, че я оставя. Трябваше да прочисти гърлото си, преди да заговори.

— За какво друго си говорихте с Белами?

— О, попита ме дали съм успяла да си почина миналата нощ. Искаше да знае...

— Оливия. — Произнесе името ѝ тихо, но по начин, който я укори, че скрива нещо от него. — Не съм толкова дрогиран. Усетих безпокойството ти, докато говореше с нея. Какво е станало?

Тя въздъхна, погледна към здраво сплетените им ръце и отстъпи.

— Онзи ужасен репортер...

— Роки ван Дърбин? Не бива да бъде удостояван с титлата „репортер“.

— Причакал е Белами на излизане от офиса.

— Той е в Остин? Мислех, че е успяла да му избяга, че всичко това е свършило.

— За съжаление, не. Още е на екрана на радара му. В колонката си утре щял да постави въпрос на читателите си. И на нея, в известен смисъл.

— Какъв въпрос?

— Дали за убийството на Сюзан е наказан правилният човек. Дали са хванали правилния човек. От този сорт.

Той смисла известно време информацията, след това въздъхна тежко.

— Един господ знае какви още дискусии може да предизвика това.

— Беше достатъчно лошо, когато самоличността на Белами бе разкрита. — Седмици наред след разкритието те бяха досаждали с телефонни разговори, като ги молеха за коментари и интервюта. Няколко от местните репортери дори се бяха появили пред имението им и бизнес офисите им. Те бяха отказали всички молби и най-накрая поеха отговорността да ги предадат на адвоката си.

— Онова, което най-много не ми харесва — каза тя, — е, че животът ни отново ще бъде на показ в онзи ужасен таблоид.

Тя стана от леглото, явно прекалено възбудена, за да седи на едно място, и застана до прозореца.

— „Листън Електроникс“ беше рекламирана от министъра на търговията като пример за корпорация. Къде беше ван Дърбин тогава? Или когато ти създаде програмата за участие на служителите и работниците в печалбата? Тогава никой не се сети да направи от това главна новина.

— Защото това не е тема за обсъждане.

— Но обстоятелствата около убийството на Сюзан са.

— Трагични.

— За нас, да. За всички останали това е забавление. И отсега нататък семейство Листън ще се помни само с това пикантно убийство

в Остин. — Тя се разплака. — Имам чувството, че основите на съвместния ни живот започват да се разпадат под мен. Това е повече, отколкото мога да понеса в момента.

Той потупа мястото до себе си на леглото и ѝ направи знак да дойде при него. Тя отиде и облегна глава на рамото му.

— Можеш да се справиш — каза ѝ той нежно. — С всичко можеш да се справиш. А онова, с което ще бъдеш запомнена, е, че си била най-любвеобилната, чудесна и красива съпруга, за която един мъж може да мечтае. Да те направя своя съпруга и майка на момичетата ми беше най-умното решение, което някога съм вземал. — Той обърна глава и я целуна по косата. — Това ще премине. Обещавам.

Известно време останаха притиснати един към друг. Той каза всички неща, които знаеше, че тя иска да чуе. Каза ѝ, че ван Дърбин и неговата пасмина скоро ще започнат да експлоатират нечия друга лична трагедия, и че дотогава те трябва да разчитат един на друг за подкрепа, както са го правили винаги.

Накрая тя вдигна глава и попи очите си.

— Има и нещо друго. Колебаех се дали да ти го кажа, защото е почти толкова разстройващо, колкото историята с ван Дърбин.

— Кое може да бъде чак толкова лошо?

— Белами е с Дентън Картър.

Не беше видял това да приближава. Беше толкова шокиран и зашеметен, колкото и Оливия, когато Белами ги информира, че е резервирала полет с него. Някои ситуации беше по-добре да бъдат оставени каквито са. Но след като усети враждебността от двете страни, той си бе помислил, че вчерашният полет ще е последният път, когато го виждат.

— Какво точно имаш предвид?

— Изтръпвам като си помисля. Тя ми каза, че ван Дърбин се конфронтира с нея и с *Дент*, когато излизали от офис сградата. Мисля, че ѝ се изплъзна от езика, защото гласът ѝ прескочи и тя продължи да говори бързо-бързо, но повече не го спомена.

Той притисна ръката ѝ успокояващо.

— Може да има просто обяснение защо е бил там. Може да е свързано с плащането за вчерашния чартър. Не си създавай тревоги.

Тя го изгледа странно.

— Какво? — попита той.

— Ти ми каза същите тези думи, когато Сюзан започна да излиза с него, а аз исках да прекратя това. Не съм си създавала тревоги, Хауард. Това е тревога и аз продължавам да го обвинявам за онова, което се случи на дъщеря ни.

— Това би трябвало да издържи. — Шлосерът провери новоинсталираната ключалка на вратата на килера, после се дръпна настрана и покани Дент сам да я изпробва.

Той кимна доволен.

— Благодаря, че дойдохте веднага. Колко струва?

Дент му плати в брой и му даде десет долара бакшиш, че се е отзовал спешно. След като видя мъжа да си тръгва през задната врата, той отиде в дневната, където Белами разговаряше с двамата полицаи, пристигнали след обаждането им.

Тя седеше на дивана; полицаите стояха сред кашоните с дреболии и книги, които тя още не бе разопаковала. Дент, който имаше вродена неприязън към ченгета, не посмя да влезе по-навътре в стаята, а само подпря рамо на касата на вратата, което беше добро място за наблюдение.

Беше придружил Белами до вкъщи от „Листън Електроникс“, като следеше с едно око пътя, а с другото не изпускаше огледалото за обратно виждане. Не вярваше, че ван Дърбин ги е последвал, но той вероятно не се нуждаеше от това. Сигурно „Ай Спай“ имаше батальон нископлатени скучаещи интернет манияци, които вършеха проучванията и електронната изследователска работа. Намирането на новия домашен адрес на Белами щеше да е детска игра за тях.

Когато те се върнаха в къщата ѝ и видяха отново свидетелствата от нощния взлом, Дент каза:

— При положение, че ван Дърбин е в града, имаш повече причини за притеснение от медийното отразяване на това. Обади се в полицията.

Тя капитулира без по-нататъшно убеждаване, явно виждайки ползата от това взломът в къщата ѝ да е регистриран в полицията. Полицаите бяха пристигнали няколко минути по-късно. Разпитаха и двамата, минаха през всяка стая на къщата, надникнаха и в задния

двор. Извикаха още един свой колега, за да свали евентуални отпечатъци. Човекът свърши и си замина.

Въпросите, които задаваха на Белами, бяха същите като онези, които шерифът бе задавал на Дент по-рано на летището, придружени със същите намеци, че вандализмът е отмъщение за нещо, извършено от него.

— Да сте имали спор с някой съсед? Прислужница? Градинар?

Тя поклати отрицателно глава.

— Колега?

— Нямам колеги.

Единият полицаи изгледа Дент.

— Казахте, че сте я последвали до къщи предишната вечер.

— Откарах я със самолет до Хюстън и я върнах обратно вчера.

Тя забрави нещо в самолета ми. Дойдох, за да ѝ го върна.

Той кимна и като вдигна красноречиво едната си вежда, размени поглед с партньора си. После върна вниманието си върху Белами.

— Ние... ъ-ъ-ъ... взехме бикините ви като доказателство. Че са използвани за надписите с боя по стената... Ами, госпожо, това навежда на мисълта, че извършителят ви е познавал... интимно.

— Или че е чел книгата ми.

Лицето му просветля и той щракна с пръсти.

— Мислех си, че ми се виждате позната. Вие сте авторката! — Като се обърна към партньора си, той каза: — Тя е известна.

Белами подаде един екземпляр от „Ниско налягане“ на този, който я бе познал.

— Това е мистерия за едно убийство. Базирана на факти. Жертвата беше моята сестра. Нейните бикини станаха ключов елемент в разследването.

— Някаква идея какво може да означава предупреждението?

— Не е ли очевидно? — нетърпеливо се обади Дент. — Тя е в опасност от този тип.

Никое от ченгетата не обърна внимание на забележката му, но единият от тях попита Белами дали е получавала подобни заплахи или предупреждения. Тя им каза за плъха и за проникването в колата ѝ.

— Съобщихте ли за тези инциденти?

— Не. Те не си приличаха. Случиха се в различни щати. Помислих си, че са случайни. Но след това нямам съмнение, че всички

са свързани и общият знаменател е книгата ми.

— Защо мислите така?

— От една страна моментът. Нищо подобно не ми се е случвало, преди книгата да бъде публикувана. Освен това не мога да се сетя за нещо, което съм направила, за да предизвикам такава злост.

След известна пауза и пореден поглед към Дент, единият от тях каза:

— Може да няма никаква връзка с книгата ви. Може да е някой от личния ви живот, който да ви има зъб. Бивш съпруг? Любовник, с когото сте скъсали наскоро? Нещо такова?

Дент също беше любопитен да узнае отговорите на тези въпроси.

— Бившият ми съпруг живее в Далас — отвърна Белами. — Разводът ни беше приятелски. Той се ожени повторно. А аз се преместих в Ню Йорк. Не съм се срещала с другия.

— Ами тук?

— Не. Само в чисто платоничен план.

Двамата се спогледаха, явно смятайки, че са покрили изискванията за подобен случай.

— Ще поставим къщата ви в списъка на патрулката ни. Колегите ще ѝ хвърлят по едно око. Обадете ни се веднага, ако има нещо, дори да е най-дребното.

— Благодаря ви, ще го направя.

— Трябва да си инсталирате алармена система.

Белами кимна и на това, после стана да ги изпрати. Когато ченгетата минаха покрай Дент, докоснаха ръбовете на шапките си, но израженията им не го оставиха с топло чувство. Тръгнаха си с обещанието да се обадят на Белами, ако разследването им доведе до арест.

— По-скоро адът ще замръзне — изсумтя Дент, след като тя затвори вратата след тях. — Но поне вече има полицейски рапорт за взлома и са взети отпечатъците му. Като се има предвид бъркотията, която направиха, се надявам нещо да се получи.

Той прокара пръст по петното, останало върху колоната на витото стълбище, после го избърса в крачола на дънките си.

— Полицаят поръси с прах за отпечатъци и самолета ми. Ако арестуват някога този боклук, ще могат да го свържат с двете престъпления и може би дори с доставката на плъха.

— Дали не трябваше да им кажем за самолета ти?

— И да мина отново през цялата тази история? — Той поклати глава.

— Не повече, отколкото аз трябваше да го направя; аз също не исках.

— Нека първо арестуват някой заподозрян. След това ние сами можем да свържем останалите точки вместо тях.

Тя скръсти ръце пред гърдите си и обхвана лактите си, когато погледна нагоре по посока на спалнята.

— Наистина бях започнала да харесвам тази къща. Сега е осквернена.

— Ще се изчисти. Ами хазаинът ти? Не трябва ли да му съобщиш?

— Отсъства.

— Вън от града?

— Афганистан. Когато заминал, съпругата му се върнала при родителите си в Аризона. Наех я за година. Не виждам необходимост да ги тревожа. Ще покрива щетите.

Той извади една визитка от джоба на ризата си.

— Зетят на шлосера има фирма за почистване на къщи и апартаменти. Включително боядисване. Срещу една нормална сума и подписан екземпляр от книгата ти, ще направи къщата да изглежда като нова. Освен това ми казаха, че за почти без пари ще инсталира и алармена система.

Тя взе визитката.

— Ще му се обадя.

— Първо да отидем в кухнята.

— Какво има там? Още щети?

— Не. Гладен съм.

Пет минути по-късно те си бяха направили обяд с фъстъчено масло и желе, и чаша зелен чай. Той отвори една опаковка Фритос, които бе намерил в кухненския килер, и когато тя отказа чипса, той бръкна в плика. Отхапа една хапка и като не преставаше да дъвче, попита:

— Някакви вести от Хюстън?

— Звъннах на Оливия на път за насам. На татко са му предложили още един курс химиотерапия. Сега са се хванали за тази

сламка и се надяват да се подобри.

— Каза ли й за къщата?

— Не, не исках да увеличавам тревогите й. Казах й за ван Дърбин, обаче. Не ми се щеше, но поне да ги подготвя в някаква степен. Да не са напълно изненадани от утрешната статия.

— А за самолета ми каза ли й?

— Не.

— Явно това, което знае, е, с теб сме се разделили след приземяването снощи.

— Всъщност, когато й казах, че ван Дърбин ме е спрял и заговорил, ми се изплъзна от езика, че си бил с мен.

— Хм. Чудя се кое я разстройва повече — да знае, че онзи те е причакал, или че аз съм бил до теб.

— Не бъди провокативен, Дент.

— Не провокирам нищо. Вчера се държах напълно професионално, но мащеха ти винаги гледа на мен като на лайно в купа за пунш, като на зараза, и вчера не беше изключение. Не че ми пука, по дяволите.

— Самото ти отношение е провокативно.

Той можеше да каже още много по темата за Оливия, но реши да си замълчи. Съпругът й умираше, все пак. Освен това никога не си бе губил съня за това, какво може да си мисли Оливия за него, не възнамеряваше да го прави и сега.

— Тя как прие новината за предстоящия материал на ван Дърбин?

— Не се зарадва. — Белами си отчупи от коричката на хляба и започна да я върти между пръстите си, загледана в оформящото се топче тесто. — Не мога да кажа, че я обвинявам за това, че е разстроена.

— Ако не си искала да разстройваш семейството си, не е трябвало да публикуваш книга, която ще извади на показ кирливите им ризи.

Тя го погледна сурово.

— Казах ти защо съм я написала.

— Да, за да можеш да направиш един лош период от живота си реален, после да го опаковаш, да го изхвърлиш и да го забравиш. Хубава терапия за теб, може би. Но разочарование за всички замесени.

Защо не си изля сърцето в дневник, после да го заключиш и да изхвърлиш ключа, или да го заровиш в задния двор, а защо не и да го хвърлиш в океана? Защо трябваше да превръщаш терапията си в бестселър?

Като избута празната си чаша настрана, той облегна ръце на края на масата и се наведе напред към нея.

— Онези от нас, които са преживели историята, са леко раздражени, оказвайки се под твоите прожектори.

Тя се измъкна от стола си.

— Вече го каза. Нямам нужда да го чувам отново.

Той стана и заобиколи масата, заставайки плътно до нея.

— Да, имаш нужда. Защото някой е разбутал старите нерешени въпроси. Този някой страшно се е ядосал. И ще се ядоса още повече, когато утре излезе, че може би случаят не е толкова категорично уреден, както е вярвал. Убийството на Сюзан ще се разследва отново. Имам предчувствие, че това никак няма да се хареса на човека, който е надраскал онова предупреждение на стената ти.

Тя го гледаше дръзко, отказвайки да приеме думите му.

— Мислиш, че греша? — попита той.

Белами отвори уста да отговори, но внезапно напереността ѝ я напусна. Тя наведе глава и разтърка слепоочията си.

— Искан ми се да греша, но мисля, че си прав.

Той отстъпи.

— Добре, добре — опита се да я успокои с по-мек глас, — кой е мистериозният гост?

— Не знам.

— Трябва да разбереш, преди малките му шегички да станат наистина страшни.

Тя свали ръка от лицето си и го погледна.

— Брилянтна идея. Как предлагаш да стане?

— Тръгваме от хората, които са били пряко замесени. От ключовите играчи, и вървим отвътре навън, като ги елиминираме един по един, докато не остане онзи кучи син.

— *Тръгваме! Ние!* Ами полицията?

— Мислиш ли, че ченгетата ще тръгнат да се ровят в случай отпреди осемнайсет години?

— Те разследват студени досиета.

— Не и след като престъпникът е бил хванат и обвинен.

— Обвинения се опровергават непрекъснато.

— Но трябва да имат неопровержима причина да подновят отново работата по случая. Можеш ли да им предложиш такава?

Тя поклати глава.

— Точно така. Искаш ли моето мнение? Ще изчакат, докато не бъдеш нападната физически или убита, преди да приемат заплахата сериозно, защото сигурно са решили, че това има нещо общо с мен. А ти вярваш, че съм прав. Ако не вярваше, щеше да им издрънкаш цялата гнусна история, докато бяха тук. Но си спести усилието, защото им нямаш повече доверие от мен, че ще стигнат до дъното на това блато. А аз им нямам никакво доверие. И всичко остава на нас.

— Какво разбираш ти от полицейска работа?

— Само това, че не й вярвам.

— И какво, ще зарежеш всичко и...

— „Заземен“ съм, забрави ли? Нямам какво друго да правя. Освен това съм заинтересован да намеря този нещастник. И когато го намеря, ще му спукам черепа.

— Чудесно. И очакваш от мен да ти бъда съучастник?

— Разбери ме правилно. — Той се приближи към нея. — Не се правя на любезен, Белами. Никога не съм го правил.

След един напрегнат миг тя не издържа твърдия му поглед и сведе очи.

— Хубаво. За известно време поне ще си помагаме един на друг. Но откъде да започнем? С кого да започнем?

Той отиде до стола, от който тя бе станала малко по-рано, и й направи знак да седне.

— Започваме с теб.

ШЕСТА ГЛАВА

— *С мен!* — възкликна Белами.

— Ти си била близо до Сюзан както никоой друг. Била си с нея през целия онзи ден, точно преди да бъде убита. Разкажи ми всичко, което се случи, от твоята гледна точка.

— Направих го с главната героиня в книгата ми. Написах я от гледната точка на едно дванайсетгодишно момиче.

— Прескочих дългите параграфи и прочетох само диалозите.

— Все пак знаеш какво се е случило.

— Не и нещата, които са ставали зад сцената.

— Това са нещата в дългите параграфи.

— Има ли нещо, което не искаш да знам?

— Не, разбира се, че не.

— Добре тогава. Аз не бях на барбекюто, помниш ли? Трябват ми подробности.

— Можеш да се върнеш към книгата и да прочетеш онези части, които си пропуснал.

— Или пък ти да ми ги разкажеш.

Тя прехапа долната си устна, а той наклони глава на една страна очаквателно. След това тя внезапно започна да говори, сякаш се страхуваше, че може да промени мнението си, ако не го направи.

— Две години преди това, татко беше въвел празнуването на Деня на загиналите във войната. Това бе първото парти, на което той и Оливия щяха да бъдат домакини като семейна двойка. Татко използва случая да представи Оливия като новата госпожа Хауард Листън и Стивън като свой осиновен син.

Дент вдигна ръка.

— Една подробност. Щом баща ти го е осиновил, той защо не е променил фамилията си на Листън?

— Мисля, че Оливия би го предпочела. Но Стивън искаше да запази фамилията на починалия си баща като почит към него.

— Хм. Добре. И така, барбекюто се превърнало в годишно събитие. Месо, ребърца, кенчета бира, музика на живо, танци. Червени, бели и сини банери.

— Сладолед „Блу бел“. Фойерверки в девет и половина.

— Пълна веселба.

— Въпреки всичко, хулители не липсваха. — Пръстите ѝ проследиха тънка струйка втечнена пара, която се плъзна от страни на чашата ѝ. — Онази сутрин на закуска имаше скандал. Стивън не искаше да дойде на барбекюто. Каза, че цялото това нещо било глупост. Оливия му каза, че глупост или не, щял да дойде. Сюзан се държеше като глезена кралска особа заради... — Тя отмести погледа си към него. — Заради караницата с теб.

— Аз дойдох на мотоциклет по-рано...

— Събуждайки всички.

— Някой в къщата трябваше да активира портата, за да мога да вляза.

— Аз бях.

— Виждаш ли? Подробност, която не знаех. Както и да е, трябваше да се отбия рано, защото Сюзан не вдигаше телефона си. Не исках да ѝ оставям съобщение, а да говоря с нея, че ще се появя по-късно на барбекюто.

— Щеше да летиш с Гал.

— Беше направил някакви ремонти по самолета на един тип и искаше да го изпробва. Попита ме дали искам да го придружа. Подскочих при тази възможност. Казах на Сюзан, че ще отида с нея на барбекюто, когато се върнем.

— Кое то не се прие много добре.

— Меко казано. Тя ми постави ултиматум. Да я заведа на барбекюто, когато започвало, иначе по-добре изобщо да не съм идвал. Казах ѝ, че ще летя с Гал. Тя на свой ред каза добре, щяла да се забавлява по-добре без мен.

— Беше адски раздразнена. Каза ми... — Белами се поколеба, после продължи: — Каза, че по-скоро ще умре, отколкото да свири втора цигулка на онзи противен старец.

Тези зловещи думи ги накараха да замълчат за няколко минути, след това Белами поднови разказа си.

— Беше решена да ти даде урок. Въпреки татковите протести отпраши с колата си към парка. Остави ни отзад и си спомням как си мислех колко великолепно изглежда, когато излизаше през вратата.

Беше с деколтирана рокля без ръкави, онази, която Оливия ѝ беше купила специално за случая. Синият цвят подходеше на очите ѝ. Краката ѝ бяха гладки и загорели. Косата ѝ беше златна, лъскава и перфектна. Всъщност, всичко в нея ми се струваше перфектно. — Тя се засмя тихо. — Може би защото аз не бях никак перфектна.

— Разхубавила си се. Много. — Той придружи изречения с провлачен глас комплимент с ленив поглед по нея от горе до долу, за който бе сигурен, че ще я накара да се изчерви.

— Не съм си просила комплимент.

— Добре де, спечели си го.

— Благодаря.

— Пак заповядай. — Той ѝ хвърли дразнеща усмивка, после се върна към сериозната тема. — Сюзан е отишла напред.

— Да, въпреки желанието на татко и Оливия да пристигнем заедно като солидно семейство. Тя настоя да стане на нейната. Възхищавах се на дързостта ѝ, защото бях пълната ѝ противоположност. Винаги се подчинявах, никога не отивах срещу онова, което искаха и очакваха от мен родителите ми. Аз бях госпожица Умиротворител на семейството.

— Отзивчива по природа.

— Или просто страхливка. Освен това толкова се радвах, че най-после имам майка, че не исках да правя нищо, което да разстрои новото семейство.

— На колко беше, когато родната ти майка почина?

— На три. Сюзан беше седемгодишна. Мама ни остави с икономката, за да отиде до супермаркета. Паднала между редиците с рафтове. Спукване на аневризъм. Казаха, че смъртта била мигновена. — След кратка пауза тя добави: — Надявам се да е било така. Осъзнаването на това че умира и ни оставя без майка, би било ужасно за нея.

— Спомняш ли си я?

— Понякога така си мисля — каза тя с копнеж, — но може би са образи, формирани от нейните снимки и историите, които татко ми е разказвал. Когато тръгнах на училище, това че съм без майка ме

правеше различна от другите деца. Което не ми харесваше. Страшно се радвах, когато татко и Оливия се ожениха.

— А Сюзан?

— Тя беше малко по-сдържана, защото беше по-голяма и си спомняше майка ни. Но за чест на Оливия, тя беше тактична и търпелива с нас. Със Стивън също, който изведнъж вече не беше единствено дете, а трябваше да дели майка си с две доведени сестри. Сега като възрастна мога да оценя колко опасно е можело да бъде това свързване. Но нямаше големи катаклизми.

Миналото на Дент не издържаше на сравнението. Той не искаше да си мисли за това, какво би излязло от него, ако Гал не го беше взел под крилото си. Тъй да се каже.

Той се намести в стола и скръсти ръце пред гърдите си.

— Госпожица Умиротворител отива на барбекюто.

Тя примигна.

— Не в нова рокля без ръкави, ако нямаш нищо против, а в панталони с прекалено голямо дъно и червен топ с презрамки, които непрекъснато се смъкваха от закръглените ми рамене. — Тя се засмя. — Не бях най-прекрасната тийнейджърка.

Дент се усмихна, спомни си колко несръчна изглеждаше.

— Помня как веднъж Сюзан и аз минахме през кухнята, където ти седеше на масата и си пишеше домашното. Сюзан те нарече скучна, задето си толкова усърдна. Ти й се сопна да си затваря устата. Но тя продължи да те дразни. Ти взе една чанта...

— С цветни моливи. Правех карта на Европа.

— Дръпна я, за да я хвърлиш върху нея, но вместо това улучи чашата си с мляко. Разплака се и избяга от стаята.

— Не мога да повярвам, че си го спомняш. — Тя зарови лице в ръцете си. — Почувствах се толкова унижена.

— Защо? Сюзан заслужаваше да бъде цапардосана, задето ти се подиграва. Мисля, че ти показва характер като й се опълчи.

— Само че изпортих нещата, разплисках си млякото. Пред теб. Това беше най-лошото.

— Защото беше влюбена в мен.

Лицето й почервения.

— Знаел си?

Той вдигна едното си рамо.

— Усещах.

— О, боже. Сега вече наистина се притесних. Не мислех, че знаеш, че съм жива.

Оказваше се, че е знаел. Но младежкото ѝ увлечение по него не беше станало достойно за внимание до онзи Ден на загиналите във войната, а тогава бе придобило такава значимост, която го смущаваше дори сега.

Но той не би засегнал тази тема. Не и докато тя не го направи.

Вместо това ѝ се усмихна.

— Какво ти хареса в мен?

— Беше толкова по-голям. *Осемнайсетгодишен*. Караше мотоциклет, летеше със самолети, използваше лоши думи. Нарушаваше всички правила и родителите ми те наричаха безразсъден, груб и недисциплиниран.

— И са били прави.

Тя се засмя леко.

— Ти беше опасното лошо момче. Фантазията на всяка госпожица Умиротворител.

— О, няма? — Той се наведе към нея и понижи глас: — Какво си мислиш за мен сега?

Тя внезапно изтрезня и задържа поглед в неговия за няколко секунди, след което отвърна тихо:

— Мисля, че продължаваш да си опасен.

После бързо се дръпна назад в стола си и започна да разчиства масата. Той я гледаше как се движи из кухнята и си отбеляза колко приятно изпълва дъното на панталоните си сега. Добре изпълваше също така и мекия си, еластичен топ. Не прекалено много. Но достатъчно.

Днес беше пустила косата си свободно. Косата ѝ беше тъмна, гъста и лъскава, и когато Белами се движеше, най-дългите кичури докосваха тези не-прекалено-големи-но-достатъчно-големи гърди, и всеки път, когато това се случеше, той усещаше топло, приятно потръпване под колана.

Вчера, когато свали очилата си, забеляза, че очите ѝ са светлосини, засенени от черни мигли. Кожата ѝ беше светла и той си даде сметка, че започва да харесва тези пръснати лунички по носа и бузите ѝ, които бяха в дързък контраст с иначе сериозното лице. Когато

настъпеше подходящ момент, щеше да я подразни за тези лунички, както и за момичешкия начин, по който се изчервяваше.

Запита се какво ли се е объркало между нея и бившия ѝ, и дали разводът е бил толкова приятелски, колкото тя твърдеше.

Тя се върна и седна в стола до масата, и сякаш усетила изпитателния му поглед и хода на неговите мисли, обобщи:

— Барбекюто беше точно както го описа. Сюзан беше душата на компанията, което не беше нещо необичайно. Но този ден изглеждаше така, сякаш се стареа да привлече внимание.

— Искала е да е сигурна, че ще науча.

Белами кимна кратко.

— Смееше се силно на всичко и се носеше неспирно по дансинга, танцувайки с всеки мъж, който я покани, независимо млад или стар.

— Алън Стрикланд.

— Да. Но не се „свързаха“ до късно през деня, когато тя се беше напила здравата. После с една група по-големи тийнейджъри напуснаха главния павилион и отидоха в крайбрежния навес за лодки. Замъкнали там тайно кенчета бира и Сюзан пила още. Тъй като бях любопитна, а и да си призная — малко ревнувах — отидох до там да ги шпионирам. Сюзан ме видя, че се промъквам и заплаши да ме убие, ако я изпортя на Оливия и татко. Казах ѝ, че няма да им кажа, но че ако продължава да пие така, те сами ще разберат от поведението ѝ. Тя ми извика да се разкарам. Което и направих.

— Изпорти ли я?

— Не. — Този път тя потъна в мисли, върхът на пръста ѝ проследи ръба на чаената чаша. — Макар по-късно да ми се искаше да съм го направила. Ако не беше толкова пияна, никога не би погледнала втори път тип като Алън Стрикланд.

— Защо го казваш?

— Беше просто момче, работник.

— А аз не бях ли?

— Е, ти... ти беше друго нещо.

— Карах мотоциклет и летях със самолети. Той караше трактора на една фирма. Според мен се различавахме само по превозните средства.

— Което, когато става дума за гаджета, е нещо сериозно.

— Окей. Продължавай.

— Докъде бях стигнала?

— Че се обвиняваш за действията на Сюзан. А не трябва. В онзи ден тя направи собствения си избор.

— Но ми беше сестра. Трябваше да внимавам за нея.

— Тя внимаваше ли за теб?

Белами сведе поглед и сигурно реши да не задълбава прекалено много в тази посока, защото я изостави.

— Върнах се до павилиона и се опитах да не привличам вниманието. Приятелчетата на Сюзан накрая започнаха да се връщат един след друг от навеса. Взех да се притеснявам, когато тя не дойде с останалите. Зачудих се, дали не се е напила толкова, че да ѝ е прилошало. Отидох до навеса, за да проверя.

Той мълчеше.

— Или пък... — Тя затвори очи и разтърка слепоочията си. — Или пък го бъркам с по-късно? — Разтърси леко глава. — Беше толкова отдавна, че понякога ми е трудно да свържа последователността на събитията.

Като я гледаше съсредоточено, той каза:

— Но последователността не те е затруднила, когато си писала книгата. Момичето в нея се е върнало до навеса за лодки чак когато торнадото я е връхлетяло.

— Правилно — промърмори Белами неопределено. След това вече по-определено: — Правилно. — Като продължаваше да се мръщи, тя поспря за малко, преди да продължи: — Сюзан беше сред последните, които се върнаха в павилиона. Изглеждаше по-жизнерадостна и красива от всякога. Повечето жени не са в толкова добра форма, когато са препили, но алкохолът я караше да изглежда... възбудена.

Алън Стрикланд я покани да танцуват. Беше страхотен танцьор. От онези мъже, които наистина могат да се движат, чиито стъпки изглеждат толкова плавни и неизискващи усилие. Напълно владеещ себе си и партньорката си. Знаеш какво имам предвид, нали?

— Всъщност, не — отвърна той с горчивина. — Обикновено не гледам как танцуват мъжете.

— Тогава можеш да ми вярваш. Той наистина беше добър. Сюзан също. Едното парче преминаваше в друго, а Алън Стрикланд си остана

неин партньор. Начинът, по който се движеха заедно, беше откровено секси и всички забелязаха. Ръцете му бяха върху нея, а тя не правеше нищо, за да го обезкуражи. Всъщност, тъкмо напротив.

Белами спря за дълго, потънала в спомените. След това заговори тихо:

— Имайки предвид как двамата се бяха притиснали един към друг, съвсем не беше изненадващо, че Алън Стрикланд беше първият, когото полицията разпита.

— Тук обаче грешиш — каза той горчиво. — Аз бях първият.

Няколкостотин мили по-нататък бившият детектив от отдела по убийства в Остин, Дейл Муди също си спомняше първия си разпит на Дентън Картър. Макар толкова години по-късно, си спомняше като да е било вчера. Разиграваше се като на запис в главата му.

— Синко, по-добре ни кажи истината, 'щото така или иначе ще разберем рано или късно. Това ще ти спести неприятностите, а и ще спечелиш благоволенieto ни, ако си признаеш сега. К'во ще кажеш?

— Нямам нищо общо с това.

— Ти и Сюзан сте се измъкнали в гората, за да бъдете сами, прав ли съм? Нещата са се разгорешили. След това, както момичетата понякога правят, тя е извикала да спреш. По дяволите, разбирам колко те е вбесило това, Дент. Аз лично адски мразя, когато нещо такова се случи.

— Обзалагам се, че мразиш. Обзалагам се, че ти се е случвало много пъти. Но на мен не ми се е случвало. Във всеки случай със сигурност не и на барбекюто, защото дори не съм бил там.

— Бил си, Дент, бил си.

— Не и преди да се разрази торнадото! Преди това летях с Гал. Питай го.

— Сега съм изпратил при него един полицай, говори с него.

— Добре, значи това ще сложи край на тази история. Не съм бил на барбекюто и не съм убил Сюзан. Тя ми беше гадже!

— А с кого си се карал същата сутрин?

Мълчание.

— Семейството ѝ ми каза за тази свада, Дент. Казаха, че двамата наистина сте се спречкали. Тя хукнала към къщата и се затворила вътре. Ти си отпрашил от мястото с мотора си ядосан. Вярно ли е, или не?

— Вярно е. И какво?

— За какво се карахте със Сюзан?

— За това, че няма да отида на барбекюто с нея. Това се опитвам да ти кажа. Мамка ти, не съм се шлял там.

— Внимавай как се изразяваш, момче. Знаеш ли с кого разговаряш?

— О, съжалявам. Нека го перифразирам така: мамка ти, не съм се шлял там... задник такъв.

Дейл си прехапа езика, сякаш изключва касетофон. Знаеше диалога наизуст. Като всичко друго, свързано със случая Сюзан Листън, това се бе запечатало в него. Беше прокълнат с абсолютна памет. Но ако забравеше нещичко, единственото, което трябваше да направи, бе да се консултира с омачкания от прелистване роман „Ниско налягане“.

Кое и стори сега, като прелисти страниците, докато намери сцената, където героят, който олицетворяваше самия него, се опитва да измъкне признание от гаджето на жертвата. Белами Листън не беше идвала в стаята за разпити, но бе дяволски правдоподобна в разказа за това, как се е случило.

Всъщност, всяка сцена в книгата ѝ беше загадъчно правдива. Дамата имаше талант да разказва истории по начин, който държеше читателя прикован към страниците. Дейл само искаше завладяващата ѝ история да не беше тази история. *Неговата* история.

Късмет беше, че изобщо бе разбрал за книгата ѝ. Телевизорът му беше включен на едно сутрешно новинарско шоу. Чакаше кафето да се свари и всъщност не обръщаше особено внимание на това, за какво говорят гостенката и водещата. Но когато осъзна, че хубавата писателка е Белами Прайс, пораснала и облечена по последен писък на модата, той спря онова, което правеше, и се заслуша.

Тя казваше, че романът ѝ е за убийството на едно шестнайсетгодишно момиче по време на барбекюто в Деня на загиналите във войната. Точно тогава стомахът на Дейл започна да го свива и докато интервюто свърши, той вече преглъщаше мъчително,

опитвайки се да не повърне уискито, с което се беше напил предишната вечер. Но така или иначе то се надигна в гърлото му, парещо и кисело, изгаряйки гърлото му.

Той се стегна и отиде с колата до най-близкия „Уол-Март“, купи си книгата и започна да я чете веднага, след като се прибра вкъщи. Не беше толкова лошо, колкото се страхуваше, че ще е.

Беше по-лошо.

Имаше чувството, че разпарят стомаха му с някой от онези инструменти за мъчения, които са използвали през Средновековието, и излагат вътрешностите му на показ за всеки, който иска да се разрови в тях, за да види какво може да намери.

Ръката му трепереше, когато запали цигара, си наля чаша „Джак Даниелс“, взе пистолета си и отнесе него и питието на предната веранда, чието име не подходеше за тъжно изглеждащата, разкривена и изкорубена платформа. В пълен унисон с останалата му хижа: стара, занемарена и западаща видимо всеки ден.

Кое то също така описваше и самия Дейл Муди. Би било интересно да се види кое ще откаже първо: верандата, белите дробове или черният му дроб.

Ако той излезеше късметлия и верандата рухнеше под него, при падането можеше да си счупи врата и мигновено да умре. Ако развиеше рак на белия дроб, щеше да го остави да го превземе без борба. Или пък цироза. Ако нищо от това не се случеше скоро... Ами, точно затова неговия „Смит & Уесън“-357 беше винаги на една ръка разстояние.

В някой такъв ден можеше да събере смелост да пъкне дулото в устата си и да дръпне спусъка. Няколко пъти, когато наистина беше пиян, бе разигравал това на руска рулетка, но винаги печелеше. Или губеше. В зависимост как гледаш на това.

Следобедът беше горещ и задушен, плътната тишина бе нарушавана единствено от скърцането на цикадите. Козирката под ламаринения покрив над верандата носеше слабо облекчение от непоносимата жегга. Между кипарисите спокойната повърхност на езерото Кадо изглеждаше като бакърена чиния.

Хижата, в която беше живял сам в продължение на петнайсет години, се намираше на гъсто обрасъл с гори полуостров. Заливът, който той оформяше, изглеждаше тъмен и враждебен с ниския си

балдахин от обгърнати от мъх дървета и лепкави блатисти води. Малцина рибари се осмеляваха да влязат в недружелюбната теснина. На Дейл Муди така му харесваше. Усамотението беше точно това, което търсеше, когато купи мястото, плащайки кеш, след като попълни документите на име, което беше взел от един стогодишен надгробен камък.

Той се отпусна в скърцащия си стол-люлка с протъркана ратанова седалка, отпи уиски, дръпна от цигарата и се наслади на успокояващата тежест на заредения револвер, който си почиваше на бедрото му.

Докато седеше така, без почти да употребява усилие да залюлее стола, той се запита — както правеше през повечето дни — колко ли би бил различен животът му, ако Сюзан Хауард не беше убита онзи ден. Дали би се издигнал като детектив по убийствата, да получава похвали и ръкостискания от кмета, да си остане в Остинското полицейското управление, докато изкара години до пълна пенсия? Дали щеше още да е женен и да има контакт с децата си? Щеше ли да знае как изглеждат внуците му?

Само че Сюзан Листън беше убита в онзи ужасен Ден преди осемнайсет години. Датата не само отбелязваше нейното убийство, тя бе също така метеорологически значима, тъй да се каже. Първото торнадо, ударило Остин след почти половин век, беше профучало през града и разнебитило всичко, оставяйки разрушения и смърт в безпощадния си път. Един от най-тежко засегнатите райони беше градският парк, където Листън провеждаха годишното парти на компанията.

Присъстващите си прекарваха толкова приятно, че малцина погледнаха на заплашителните облаци отвъд надеждата, че дъждът няма да отмени заплануваните фойерверки за вечерта. Накрая обаче, хората се разтревожиха от силния прахоляк, осезаемата промяна в атмосферното налягане, неестествената тишина и зеленикавите оттенъци на небето.

Родителите започнаха да събират децата си, които се бяха пръснали из парка, заети в игрите и мероприятията, организирани от семейство Листън. Гримьорката се зае да опакова кутийките и четчиците си. Музикантите спряха да свирят и натовариха инструментите и микрофоните във вана, за да изчакат бурята.

Служителите от кетъринга покриха с капаци подносите с картофена салата и печен боб.

Но тези незначителни предпазни мерки не бяха нищо пред силата на Вишну^[1]. Даже да имаше време за по-надеждни предохранителни мерки, специалистите по-късно увериха, че не биха могли да сторят кой знае колко срещу една вихрушка — широка повече от миля и заредена с циркулиращи вихри, които се носят със скорост от почти двеста мили в час.

Остин беше разположен южно от географската ивица, известна като Алеята на Торнадото, така че по-голямата част от живеещите тук не бяха свикнали с опасностите, както техните съседи по-нататък на север. Вярно, бяха виждали снимки на разрушения. Бяха гледали филми по телевизията и се дивяха на тези гневни и непредсказуеми изблици на майката природа.

Но човек никога не може да е наистина подготвен за силата и яростта, на която е способен един фуниевиден облак. Това бе нещо, което човек трябва да преживее, за да разбере какво е наистина, а мнозина, които го преживяват, не доживяват, за да го разкажат. Няколко глупаци игнорираха предупредителните сирени и излязоха да гледат облака. Двама от тях изчезнаха без следа. От тях не бе намерено нищичко.

Покосените в града бяха шейсет и седмина. Деветима от пострадалите от мястото на барбекюто в градския парк се възстановиха.

Дванайсет часа след бурята градът продължаваше да е в извънредно положение. Целият окръг Травис беше обявен за бедствен район. Всички полицейски сили работеха по претърсване и спасяване заедно с пожарната, шерифския офис, Националната гвардия, Червения кръст и голям брой доброволци.

Опитваха се да съберат семейства, търсеха изчезнали и мъртви, превозваха ранените до медицинските заведения, възстановяваха реда и закона там, където имаше причинени безредия и хаос, градяха подслони за оцелелите, чиито домове бяха унищожени, и разчистваха блокираните от останки пътища, така че колите на спешна помощ и обществения транспорт да могат да минават.

На разсъмване на следващия ден, след една нощ, прекарана в истински ад, Дейл беше извикан в моргата, която предвид състоянието

на нещата, си беше истинска болка в задника.

Но той се отзова на обаждането. Когато пристигна, беше посрещнат от шефа на отделението за аутопсии, който изглеждаше капнал и на ръба на изтощението. Екипът му беше затрупан от големия брой тела, които продължаваха да докарват, превръщайки установяването на самоличността им в истинско предизвикателство, което опъваше нервите дори на най-закоравелите професионалисти.

Коего накара Дейл да се запита, защо докторът ще тръгне да вика един детектив и ще зареже работата си, дотичвайки веднага.

— И двамата сме заети хора, детектив, така че ще карам направо. Имаме тук едно момиче, тийнейджърка, чието тяло е било открито в градския парк.

— Била е на партито на „Листън Електроникс“?

— Тя е Листън. Дъщеря им Сюзан.

— Исусе.

— Казаха ми, че тялото ѝ е открито под клоните на едно изкоренено дърво. Но причината, поради която помолих да изпратят детектив е, че не това я е убило. Нараняванията, които е понесла по време на торнадото, са постмортем.

— Може ли да повторите?

— Причината за смъртта е била задушаване. Била е удушена.

— Сигурен ли сте?

Той показа на Дейл трупа.

— Натъртванията по врата ѝ показват притискане. Там, където е била одраскана и порязана от падналото дърво, не е прокървила. Претърпяла е несъмнена травма на няколко органа, които травми биха могли да са фатални, но тя е била вече мъртва.

На Дейл се падна да съобщи новината на родителите ѝ, които вече не бяха на себе си от шок и скръб, тъй като вярваха, че смъртта е свързана с бурята. Той беше видял Хауард и Оливия да се сричат. Да научат, че дъщеря им е била убита, само увеличи още повече мъката им.

Трагедията им беше стоварила на Дейл Муди смъртен случай.

Претърсването на сцената на престъплението за доказателства, беше напълно безполезно упражнение, шега. Торнадото беше опустошило целия район. Неизкоренените напълно дървета бяха с ошмулени листа, голите им клони бяха изпочупени и разхвърляни по

земята като клечки за зъби. Разследващите трябваше да се справят с останките, за да стигнат до сцената на престъплението. Районът беше отпъпан от първите отзовали се и паникьосани оцелели, търсеци изчезналите си близки.

Ако извършителят го беше планирал, не би могъл да извади по-голям късмет от това, да се извие торнадо пета степен, което да помете мястото, където е убил Сюзан Листън.

Дейл и другите детективи се опитаха да разпитат всички, които бяха присъствали на барбекюто и са били в околността по време на убийството. Разпитаха толкова души, колкото можеше да локализира. Но двата павилиона и навеса за лодки бяха изравнени със земята. Застланият с чакъл паркинг, където бяха оставени двеста коли, се бе превърнал в апокалиптичен пейзаж от изкривена стомана и разбити стъкла.

Затова дузината, които едва бяха избегнали смъртта, бяха получили сериозни наранявания. Много бяха хоспитализирани с вътрешни наранявания, травми на главата, сложни фрактури, порязвания и контузии, и се намираха в шок. Бе отнело седмици да се проследят всички и да бъдат разпитани.

Но междуременно Дейл беше въртял на шиш Дентън Картър.

Като гаджето, с което Сюзан се беше сдърпала онази сутрин, името му оглави списъка с възможни заподозрени. Дейл и екипът му веднага си помислиха, че са пипнали техния човек. Осемнайсетгодишният младеж беше груб и невъзпитан задник, който си имаше проблеми с властта. Дейл беше чул това от преподаватели от гимназията, която Дент бе завършил само седмица преди това.

— Интелигентно момче е — беше казал директорът на Дейл. — Завърши с добър успех и сигурно можеше да се справи и по-добре, ако искаше. Но това беше проблемът. Че не искаше. Ужасно поведение. Момчето има корава глава.

Дейл беше открил това за себе си още първия път, когато привика Дент на разпит. След вулгарния език Дейл го беше пъхнал в ареста, мислейки, че една нощ на топло може да подобри маниерите му. Но на следващия ден той се изхили на Дейл и му показа среден пръст, когато беше освободен.

Дейл се дразнеше като го гледаше как се шляе навън, но нямаше никакви доказателства, за да го задържи. Не тогава, не и дни след това,

след провеждането на цялостно разследване и повторни разпити. Историята на момчето не се отклони и на милиметър от онова, което първоначално беше казал. Никой не можа да потвърди, че го е виждал на барбекюто, а старецът от летището му осигури алиби. Дейл нямаше друг избор, освен да го пусне да си ходи.

Интересът му се беше прехвърлил към Алън Стрикланд.

Сега Дейл претегли пистолета си в ръка, докато изброяваше наум всичките факти, които сочеха към вината на Стрикланд. Имаше достатъчно, за да го обвинят. Но нямаше една-едничка солидна улика, която да доказва, че той е убил онова момиче.

Прокурорът, назначен по случая, Рупърт Колиър, един горящ от нетърпение кръвопиец, беше изградил обвинението на базата на несъществени, странични доказателства. Обобщението му бе прочетено с разпалеността на стар евангелист. Сякаш страхувайки се за себе си, ако не обвинят, членовете на съдебното жури отсъдиха „виновен“ за по-малко от два часа.

Алън Стрикланд отиде в затвора.

Дейл Муди се пропи.

Осемнайсет години по-късно Белами Листън Прайс беше написала книга, която засили всички съмнения на Дейл за случилото се в гората през онзи ден точно преди да се разрази историческото торнадо.

И онова, което го вбеси адски много, беше, че проклетата книга можеше да предизвика съмнения и в главите на другите. Финалът оставяше място за спекулации. Читателите можеха да започнат да се питат дали криминалното разследване не е било небрежно, дали амбицията на прокурора не беше засенчила тази на назначения от съда защитник, дали Алън Стрикланд наистина е бил последният човек, видял Сюзан Листън жива.

Едно беше Дейл да си спомня случая Сюзан Листън всеки ден. Но той не искаше да го прави и някой друг.

Беше се почувствал малко по-добре, когато научи, че книгата на Белами Прайс е поизнервила също и Руп. Руп Колиър сега беше голяма клечка в Остин. Нямаше как да се радва, че е изтипосан в книгата като безпощаден млад прокурор, който би стигнал до крайност, само и само да отбележи още едно углавно престъпление, макар че в действителност беше точно такъв и беше направил точно това.

И сега търсеше Дейл.

Доналд Хеймейкър, приятел на Дейл от времената в полицията, който още имаше връзки в остинското полицейско управление и беше един от малцината му познати, който знаеше как да се свърже с него, му се беше обадил преди няколко седмици, дни след като стана известна истинската самоличност на Ти Джей Дейвис.

След като размениха обичайните любезности, той каза:

— Уф, Дейл, чу ли за тази книга?

Не беше нужно да обяснява коя книга. Дейл му каза, че е прочел „Ниско налягане“ на Белами Прайс.

— И аз я прочетох — призна Хеймейкър с явно неудобство. — Мисля, че няма човек, който да не я е чел. Включително Руп Колиър. Той... ъ-ъ-ъ... ми звънна, Дейл. Мънка ми десет минути, после небрежно — даже прекалено небрежно — ме попита дали знам къде си и как да се свърже с теб.

— Не си му дал номера ми, нали?

— Не, по дяволите! Но какво може да иска този плазмодий от теб след всичките тези години? Трябва да е свързано по някакъв начин с тази книга, не мислиш ли?

Точно това си мислеше Дейл. Книгата беше накарала сфинктера на Руп да се свие. Сигурно я ненавиждаше, както и рекламата, която я съпровождаше, и то много повече, отколкото Дейл, а Дейл я ненавиждаше адски.

Белами Листън Прайс, това грозничко, непохватно малко момиченце, беше забъркало отвратителна каша. Която имаше потенциала да се превърне в последния щрих към жалкия живот на Дейл Муди.

Той довърши уискито на един дъх, запокити фасата на верандата, хвана пистолета в ръката си и си пожела с всяка загниваща фибра на своето съществуване поне веднъж, преди да умре, да може да се порадва на мига, когато ще знае със стопроцентова сигурност, че е помогнал да осъдят правилния човек.

[1] Индийски бог, под чиято колесница са се хвърляли вярващите. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Аз бях първият — повтори Дент, като натърти.

Той задържа погледа на Белами няколко мига, после измърмори една ругатня, стана и закрачи неспокойно из кухнята. Удари с юмрук по щайгата с прибори, която тя още не бе разопаковала, и накрая отиде до мивката. Пъхна ръце с дланите навън в задните джобове на дънките си и се загледа през прозореца към задния двор.

— На стъпалата има счупена саксия — каза той. — Намерих я снощи. Сигурно е било ужасно за теб.

— Не-е, това е просто една саксия. Преодолях го. Говорех за това, че гледаха на теб като на заподозрян.

Той обърна глава и подхвърли през рамо:

— Преодолях го.

— Наистина ли?

Долавяйки съмнението зад въпроса, той се обърна отново към прозореца, измъкна ръце от джобовете си ги сложи на ръба на мивката.

— Разпитвана ли си някога от полицията?

— Не и освен когато са ме спирали за превишена скорост.

— Това те кара да се чувстваш виновен дори и да не си. Това е най-самотното, най-изолиращото чувство на света.

— Баща ти...

— Не би си дал труда да дойде с мен до полицейското.

— Гал Хатауей беше на твоя страна.

— Полицаяте ни разпитваха поотделно. Той не беше на първоначалните разпити.

— Ако си спомням правилно, именно Гал ти ангажира адвокат.

— Не веднага. Не смяташе, че ще е нужен адвокат. По време на онези първи изнудвания бях съвсем сам.

— Унижавали са те.

— Може да се каже... да. Онзи беше напълно убеден, че аз съм убил сестра ти.

— Детективът ли имаш предвид?

— Муди. Нарекла си го Монро в книгата си, но името му е Дейл Муди. Веднага щом взел името ми от родителите ти — които също мислеха, че аз съм извършителят — дойде вкъщи, събуди мен и моя старец, и ме попита дали можем да говорим за Сюзан. Но не го направи под формата на полицейски разпит. Дотогава не знаех, че е била убита. Научих го от него, когато взе да се опитва насила да измъкне признание от мен.

— Какво ли е било да те притискат да направиш признание?

Той се дръпна от прозореца и отиде до хладилника, извади една кана с чай и я занесе на масата. Белами поклати отрицателно глава, когато задържа каната над чашата ѝ, така че той наля само за себе си, след което се настани в стола срещу нея. Но вместо да пие, обхвана с ръце чашата и ги плъзна нагоре-надолу по нея.

— Дент?

— Какво?

— Зададох ти въпрос.

— Чух те.

— Добре, как се чувстваше?

— Ти как мислиш? Чувствах се като боклук. Достатъчно.

— Не мисля така.

— И защо?

— Защото те приканвам да изпуснеш гнева си, освен това мисля, че и ти го искаш.

— След всичкото това време? Малко е късничко.

— Вчера ми каза, че не е било прекалено отдавна.

Той свали ръцете си от чашата и потърка влажните си пръсти в крачолите на дънките. Изглежда с мрачно раздражение Белами, но изражението ѝ остана спокойно и любопитно.

Дент промърмори една ругатня, след което каза:

— Момичето, с което излизах два дни по-рано, беше на маса в окръжната морга. Такова нещо е в състояние да те обърка, не мислиш ли?

— Да, предполагам.

— Опитвах се да накарам съзнанието си да вярва, че Сюзан е била убита от торнадото, когато онзи се появи и започна да ми разиграва шоуто „Закон и ред“ — да ме пита защо сме се карали, кога за последно съм я виждал, къде съм бил, когато е била удушена. —

Забелязвайки гримасата на Белами, той посочи към лицето ѝ: — Аха. Точно така. Ей така се чувствах.

— Опитвах се да уловя тези противоречиви емоции в книгата си.

— Описала си сцената наистина добре, дори не си замесила моя старец.

— Пропуснах го, защото не виждах смисъл от него.

Дент се изсмя.

— Добре дошла в клуба. Аз живях с него и също не видях смисъл от него. За нищо не ставаше, беше като един шибан призрак.

Определението ѝ се видя странно.

— Какво имаш предвид?

— Защо? Да не би да замисляш друга книга?

Тя плесна повърхността на масата, когато се изправи бързо.

— Добре де, не обяснявай. Ти си този, който предложи да тръгнем по този уморителен път на спомените, не аз. Щом не искаш да говориш, недей.

Когато мина покрай него, той протегна ръка и обхвана кръста ѝ, привличайки я към себе си.

Контактът я слиса, накара дъха ѝ да спре. Останаха така в продължение на няколко мига, без никой от тях да помръдне, след това той отпусна ръката си, дръпна я бавно от нея и я прокара по гърдния ѝ кош. Произнесе тихо:

— Седни.

Тя преглътна и възстанови дишането си.

— Ще продължаваш ли да се държиш като негодник?

— Може би. Но искаш да чуеш това. — Той ѝ кимна към стола.

Тя седна, сложи примерно ръце в скута си и го погледна очаквателно. Но след няколко секунди той вдигна рамене:

— Е? Питай.

— Какво, да ти измъквам думите с ченгел от устата ли? Няма ли доброволно да кажеш нещо?

— Какво искаш да знаеш?

— Какво се е случило с майка ти?

Въпросът го хвана неподготвен и тя беше доволна, че за миг изглеждаше изваден от равновесие. Той отклони поглед, размърда се в стола и наведе рамене надолу, заемайки отбранителна позиция.

— Казаха ми, че е умряла, когато съм бил бебе.

Тя продължи да го гледа, а в съзнанието ѝ вече се надигаха следващите въпроси. Най-накрая той каза:

— Никога не видях смъртен акт. Баща ми никога не ме заведе да посетя гроба ѝ. Никога не сме говорили за рождения ѝ ден или за деня, в който е умряла. Нямахме никакви баба и дядо по майчина линия. Нищо такова. Дори не знам как е изглеждала, защото никога не съм виждал нейна снимка. Сякаш никога не е съществувала. Затова предполагам, че ме е оставила с него. Напуснала го е. Духнала. Просто не е имал смелостта да ми го каже.

— Може би самият той не се е бил примирил с това.

— Не знам. Неразрешена мистерия. Всеки път, когато се мъчех да изкопча някаква информация за нея, ми казваше: Умря. Край на дискусиата.

— Значи така си живеете, само двамата?

— Да, но не бих нарекъл това *приятно*.

— Говориш за него в минало време. Не е ли жив?

— Не. — След това, с по-горчив тон: — Не че онова, което той правеше, може да се нарече „живеене“.

— Бил е призрак — каза тя, използвайки думата, която той бе употребил малко по-рано, за да опише баща си.

— Знаеш ли, сега като се замисля, определението не е уместно. Защото той *заемаше* място. Не беше невидим. Той просто не беше *там*. Грижеше се за мен. Да имам покрив над главата, храна на масата, дрехи на гърба. Виждаше, че ходя на училище всеки ден.

Очите му с цвят на горски мъх придобиха твърд блясък.

— Но никога не дойде дори на едно мероприятие в училище. Никога не покани приятел. Никога не дойде да ме гледа как играя мач, а аз играех много. Подписвах сам бележника си. Той функционираше. Това беше всичко. Не се занимаваше нито със спорт, нито с жени, с религия, с градинарство, с колекциониране на марки, с плетене на кошници. Нищо! Не пиеше, не пушеше.

Разговорите му се състояха от може би три изречения, включително тези с мен. Ходеше на работа всеки ден, връщаше се къщи, поднасяше вечерята, включваше телевизора за няколко часа, след което отиваше в спалнята си и затваряше вратата. Никога не ходехме на ваканция. Не ходехме никъде. Нито на кино, нито на

мачове, на басейни или където и да било. — Той се спря и си пое дълбоко дъх. — Не правехме нищо заедно.

Тя не откъсваше поглед от него, стараеше се дори да не мига.

— Понякога се държах зле, правех нещо наистина лошо, само за да видя дали мога да го ядосам, или най-малкото да променя изражението на лицето му. Лошото ми поведение не го вълнуваше. Както не го вълнуваха и добрите неща, които правех. Не го интересуваше изобщо.

Умря като загадка, която никога не разреших и отдавна загубих интерес да го правя. Единственото, което знам за него, е, че каквото и да е било това, което го е накарало да се затвори, е затворило завинаги и останалия свят.

— Включително теб.

Той вдигна рамене.

— Няма значение.

Белами не повярва, че е бил толкова равнодушен към липсата на родителско внимание, както се преструваше, но засега остави нещата така.

— Кога се запозна с господин Хатауей?

— Няма да му хареса, че го наричаш така.

— Добре де, кога се запозна за първи път с Гал?

— Бях дванайсет-тринайсетгодишен. Там някъде. Един ден след училище не исках да се прибера вкъщи, така че се метнах на велосипеда си. Без посока. Просто исках да навъртя километри между мен и дома. Когато стигнах достатъчно далече, забелязах онзи малък самолет, който се спуска надолу и изчезва за няколко секунди, след което отново се издига над хоризонта. Отидох до там и се оказах на летището на Гал, където той обучаваше ученик. Правеха нещо рисковано. Човече, завидях им. Толкова ми се прииска да съм в онзи самолет.

— Любов от пръв поглед?

Той насочи пръст към нея.

— Право в целта. Е, неслучайно си писателка.

— В онзи ден си се влюбил в летенето.

— До ушите. Стоях там и гледах, докато не кацнаха. Онзи тип си изкара урока и си тръгна. Гал ме беше забелязал да се прокрадвам и ми

махна да вляза в хангара. Предположих, че ще ми направи забележка, задето съм влязъл в чужд имот и че трябва да се разкарам.

Вместо това обаче ми предложи кока-кола. Попита ме дали харесвам самолети и аз му казах „да“ — въпреки, че до онзи следобед не подозирах. Тогава ме изведе до самолета, на който бяха летели, и ме попита дали някога съм се качвал на едномоторен. Не бях се качвал на нищо, но излъгах и му казах, че съм.

Тя вдигна вежди и леко се усмихна.

— Показа ми всички части и ми каза как се наричат. Позволи ми да седна на пилотската седалка и ми обясни за какво се използват всички уреди. Попитах го дали е трудно човек да лети. Погледна ме и се засмя: „Ако беше трудно, щях ли да мога да го правя?“.

После ме попита дали искам да се вдигна. Едва не се намокрих. Попита дали родителите ми ще имат нещо против и аз му казах „не“, което си беше истина. Така че си разменихме местата и аз полетях, летях право към залеза. Направихме широк кръг и се върнахме на земята след по-малко от пет минути, но това беше най-хубавото време в живота ми до този момент.

Той се усмихна на спомена и потъна в мислите си за няколко секунди, преди да продължи:

— Гал ми позволи да му помогна да обезопасим самолета. Накрая, когато свършихме, вече се беше стъмнило. Когато се метнах на колелото си, той ме попита къде живея и когато му казах най-общо, той рече: „Толкова далеч? Исусе, хлапе, ами че ти нямаш фарове на колелото си. Как ще виждаш, за да се прибереш у дома?“. Отвърнах нещо от сорта, че всичко е наред и да не се безпокои, нали?

Белами изучаваше лицето му, суровите му черти сега изглеждаха някак омекотени и осветени отвътре. Помисли си, че никога не го е виждала такъв.

— Той ме нарече глупав хлапак и всезнайко, метна се в пикапа си и подкара зад мен, така че да мога да виждам пътя на неговите фарове. Това беше първият път... — Гласът му секна, оставяйки мисълта неизречена.

— Първият път какво?

Дент извърна очи и промърмори:

— Първият път, когато някой някога се е притеснявал за мен.

Белами си помисли, че е заобичал не само летенето в онзи ден. Беше обикнал Гал, който му беше обърнал внимание, беше говорил с него, беше се грижил за него. Но тя знаеше, че мъжът, в който се бе превърнало пренебрегнатото момче, ще откаже да обсъжда това, така че се върна на първоначалната тема.

— Детектив Муди те е пекъл на бавен огън.

Измъквайки се от носталгичните спомени, той се намръщи.

— Няколко пъти. Повтарях му отново и отново, че с Гал сме тествали самолет, че не съм бил на барбекюто и че не съм бил в парка, преди да започне торнадото.

— Защо изобщо си отишъл в парка?

— Имаше гръмотевични бури, които ни принудиха да кацнем преди заплануваното, така че реших да се опитам да изгледя нещата със Сюзан. Макар че ако имах избор, бих останал във въздуха. Всяка минута, която съм прекарал в самолета беше по-добра, отколкото на земята.

— По-добра дори от времето, което си прекарвал със Сюзан?

Той се усмихна.

— Мъчен избор.

— Била е толкова добра, колкото всичко това? Толкова ободряваща, колкото летенето?

— Сюзан, не. Сексът... хм. Това е единственото нещо, което се доближава.

— По кое време стигна до градския парк?

— Задръж за секунда. — Той скръсти ръце и ги подпря на масата срещу нея. — Нека изследваме нещо.

— Какво?

— Сексът и летенето. Сексът и нещо друго. Сексът и... да кажем... писането. — Той стесни фокуса си върху устата ѝ. — Ако сега имаше избор, кое би предпочела да правиш?

— Флиртуваш ли?

— Ти какво мислиш?

Помисли си, че страните ѝ стават толкова горещи, че той сигурно е забелязал изчервяването ѝ. Усмивката му не показва разкаяние за това, че буди неприлични асоциации, и я накара да се почувства отново дванайсетгодишна.

— Безсмислено е — рече тя. — Защото дори да бях готова да се сравнява сексът с работата ми, не бих искала да бъда сравнявана с починалата си сестра.

Усмивката му изстина и очите му се впиха отново в нейните.

— Не бих го сторил.

— Напротив, би.

— Не, не бих. В никакъв случай, дори не си спомням как е било с нея.

— Защото е било толкова отдавна?

— Аз съм ерген човек с нормални сексуални апетити. Давам на жените, с които спя, да разберат ясно, че към леглото ми няма закрепени струни. Настройваме хормоналните нива, след това всеки си тръгва по неговия път и никой не е наранен.

— Сигурен ли си? Питал ли си някога?

Той постепенно се изтегли назад и се облегна в стола. След малко каза:

— Ето какво. Ще доразвия темата за сексуалния си живот, след като ти ми кажеш какво не е било наред с брака ти.

Отказвайки да бъде подмамена, тя отвърна с въпрос:

— По кое време пристигна в градския парк?

Той изсумтя.

— Познах. — След това: — По кое време съм бил в парка ли? Не знам. Не можах да измъдря удовлетворяващ отговор дори за Муди, което той видя като уличаващ фактор. По пътя за насам видях фуниевидния облак. Осъзнах, че паркът попада на пътя му. Бях минути зад него и когато стигнах там, сякаш адът се бе изсипал на земята.

Изглеждаше като... ами знаеш как изглеждаше. Хората пицяха. Много от тях бяха с изпочупени крайници, кървящи. Истерия. Паника. Шок. След война това е най-лошото нещо, което някога съм виждал.

— Бил си на война?

— Въздушните сили. Ирак. Базата ни понесе ракетен обстрел и негодниците извадиха късмет. Останахме малцина, които го преживяхме... с много неща, с които после трябваше да се справяме. — Изражението му се промени, сякаш се насочи навътре. — Войната изглежда по-различна от няколко мили отгоре, отколкото когато изгребваш червената каша, която някога е бил твоят колега.

Той се пресегна за чашата с чай и отпи. Те не се погледнаха един друг, не продумаха нищо известно време, след това тя го попита какво друго си спомня, че е видял веднага след торнадото.

— Баща ти. Тичаше наоколо като обезумял и викаше имената ви. Първо се появи Стивън, приличаше на зомби и се държеше като такъв. Хауард го разтърси, опита се да го извади от унеса. После се появи и Оливия. Тя беше... ами, за първи път видях някаква реална емоция от тази жена. Тя хвана Стивън и така силно го притисна, сякаш никога повече нямаше да го пусне. Баща ти прегърна и двамата. Двамата с Оливия се разплакаха от облекчение, че са се намерили, и че са невредими. Но облекчението не трая дълго, защото не се знаеше къде сте ти и Сюзан. Когато те ме видяха, Оливия изтича към мен. Със Сюзан ли съм бил? Видял ли съм я? Къде е? Крещеше ми в лицето, направи сцена, прочете ми едно конско, че съм отложил срещата със Сюзан, изкара ме виновен, че я няма, обвини ме, че непрекъснато създавам неприятности.

— Сигурно не е била на себе си от притеснение.

Дент млькна и се загледа пред себе си за момент, после каза:

— Да, но по-късно, след като тялото на Сюзан беше открито, си помислих за онова, което ми беше казала. В известен смисъл беше права. Ако бях останал със Сюзан онзи ден, както беше запланувано, тя нямаше да отиде в гората с Алън Стрикланд. Можеше да е ранена или дори убита от вихрушката, но нямаше да е удушена.

— Предполагам, че и двамата се чувстваме виновни, че сме оцелели.

— Предполагам. Само че никога не бих го признал пред Муди. Би го разбрал погрешно. Беше достатъчно лошо, че бях на трийсет, четирийсет ярда от тялото на Сюзан, когато пожарникарят го намери. Претърсвах гората заедно с тях. И с още дузина други мъже, но никого от останалите не заподозрях. Само мен. По-късно Муди каза нещо от сорта, че съм се върнал на местопрестъплението, както убийците правят. Такива глупости — добави той тихо.

Тя въздъхна и наведе глава.

— Във всеки случай, когато осъзнах, че Сюзан е мъртва, а не само в безсъзнание, направо откачих. После отидох да потърся родителите ти, но когато ги намерих, ме хвана страх. Не можах да им кажа. Само им посочих към мястото, където я бяха намерили.

Той спря да говори и когато стана ясно, че няма да продължи, Белами се опита да го подтикне.

— И после какво?

— После нищо. Бях съсипан, че гаджето ми е мъртво, но знаех, че вашите не биха приели съболезнования от мен и не биха искали да се въртя наоколо като член на семейството. Така че се прибрах вкъщи и си легнах.

На следващата сутрин дойде Муди. Останалото го знаеш. Беше говорил с родителите ти и беше изказал мнение, че според него аз съм го извършил. Нямаше никакви физически улики срещу мен, но се държеше като с углавен престъпник. В продължение на седмици името ми беше по всички вестници по новините всяка вечер. Аз бях „заподозрян в убийството на Сюзан Листън“.

Той прокара пръсти през косата си, после се загледа в някаква невидима точка напред. Стоя така дълго, сякаш забравил за какво говори, загубен в миналото... По едно време тръсна глава, прочисти гърлото си и продължи:

— По дяволите, не можах дори да отида на погребението й от страх, че ще бъда нападнат от линчуваща тълпа. — Той стисна юмрук и го стовари върху масата. — Ужасното беше, че това не спря и след като задържаха Алън Стрикланд, дори след като го осъдиха — каза той с мрачно възмущение.

Тя се размърда в стола си.

— Схващаш ли как работи това? Дори и да си официално изчистен от всички обвинения, позорното петно, че си бил обвинен, си остава. То е като лоша миризма, която се е лепнала за теб. Хората трябва да приемат, че си невинен, но винаги остава да витае съмнение дали си напълно чист.

— Може би не си...

— Няма „може би“. Научих го по време на разследването на НББТ^[1]. Някой докопал онези стари статии и ги подхвърлил на „правилното“ място. След това авиолиниите се срамуваха от мен. Беше много лош пиар да имат предполагаем убиец във ведомостта си.

Тя се почувства неловко под погледа му и трябваше да признае пред себе си, че е прав.

— Съжалявам, Дент.

— Можеш ли да бъдеш по-конкретна? За какво точно съжالياваш? За купчината лайна, през които трябва да преминавам сега? Извиняваш се предварително за онова, което ще се случи, когато вестникът на ван Дърбин залее щандовете утре сутринта и всички онези спекулации отново се завъртят около мен?

— Не е задължително.

— Нима? Преди ван Дърбин да публикува тази история, можеш да се закълнеш, че ще иска да установи самоличността на „каубоя“. Сигурно ще боядиса гащите, когато научи, че съм не кой да е, а „първият обвинен“.

— Който е бил оправдан.

— Може би в книгата ти, но не и в реалния живот.

— Гал доказва, че имаш алиби, което те изчисти.

— Муди смяташе, че Гал лъже.

— Няма доказателства срещу теб.

— Правилно. Единственото нещо, което ме спаси, беше, че не са ме спипали с гащите на Сюзан.

[1] Национален Борд за Безопасност на Транспорта. Независима правителствена агенция, която разследва граждански транспортни инциденти в авиацията, морето, железопътния транспорт и шосетата.

— Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Руп Колиър огледа отражението си в голямото огледало на гърба на вратата на офиса си. Приглади оредяващата си коса, за да прикрие непрекъснато разширяващата се плешивина на темето си, дръпна маншетите, за да е сигурен, че диамантите на златните му копчета за ръкавели във формата на щата Тексас проблясват, усмихна се широко, за да провери дали между зъбите му не е останала храна и после, доволен от това, което видя, напусна офиса.

Влезе в шоурума, където стратегически разположените прожектори осветяваха чисто новите модели, докарани от завода. Той обикновено не работеше на партера, но един от неговите продавачи му беше казал, че някакъв клиент настоявал да говори с „главния шеф“, а Руп беше точно това.

Клиентът, посочен на Руп от продавача, се беше навел и гледаше през затъмненото стъкло на прозореца — опция, достъпна на допълнителна цена — в луксозния интериор на един невероятен седан.

— Руп Колиър. С кого имам честта...?

Клиентът се изправи и върна на Руп усмивката, разтърсвайки протегнатата ръка. Руп изпита задоволство, когато видя, че копчетата му за ръкавели бяха забелязани. Другият мъж не беше облечен така добре, а Руп обичаше точно така. Това му даваше специално предимство, когато се стигнеше до пазарене. За да бъде победител, човек трябваше да си дава сметка за подробностите.

Купувачът пусна ръката му и посочи колата.

— Това бебче с колко ще ме накара да олекна?

— Струва си всяко пени от обявената цена, но мога да смъкна и да ви предложа най-добрата сделка в страната.

— Трийсет дена гаранция?

— За всяка кола на паркинга. Гарантирам за нашите продукти.

— Продължавате политиката към клиентите, която баща ви е установил, създавайки бизнеса преди четирийсет години.

Усмивката на Руп се разшири.

— Добре сте информиран.

— Рекламите ви текат нонстоп по телевизията.

— Вярвам в рекламата, в показването. — Руп леко побутна мъжа по рамото.

— И аз, и аз, господин Колиър. Мислим еднакво.

— Наричайте ме Руп.

— Радвам се да се запознаем, Руп. Името ми е Роки ван Дърбин. Стомахът на Руп се сви.

Колумнистът измъкна една визитна картичка от вътрешния джоб на изтерзаното си спортно сако и му я подаде. Разпознал мигновено името на мъжа, Руп осъзна, че е бил изкусно подмамен в капан. Но реши да се направи на разсеян и се престори, че чете картичката.

— Ню Йорк сити? Нямаме много купувачи оттам. Поласкан съм. — Той пхна визитката с възможно най-равнодушния жест, който успя да изимитира. — Ако сте решили сериозно да купувате кола, господин ван Дърбин, не бихте могли да направите по-...

— Не, благодаря. Само гледам.

— Разбира се, разбира се — сърдечно каза Руп. — Останете колкото искате. Ей там Боб, с когото сте се запознали навън на паркинга, ще се радва да отговори на въпросите ви и да ви помогне с всичко, с каквото може. А сега ме извинете. За съжаление закъснявам за среща.

Ван Дърбин се усмихна.

— Това ми е предостатъчно. — След това присви порските си очички. — От хора, които се страхуват да говорят с мен.

Той практически бе нарекъл Руп Колиър страхливец, а Руп не прощаваше лесно обидата. Искаше му се да хване гадния колумнист за мършавия врат и да го разтърсва, докато мозъкът му не стане на каша. Но той не беше упражнявал усмивката си в огледалото всяка сутрин за този дето духа. Успя да я запази непокътната.

— Радвам се да си поговоря с всекиго от Голямата ябълка. Но ме очакват другаде. Нека се уговорим...

Ван Дърбин обаче го отряза:

— Ами, вижте, това е проблем, Руп. Защото аз също скоро трябва да бъда другаде. Освен това... — Той удари Руп по рамото, точно както онзи бе направил. — Вие и без това приключвате

продажбите. А тъй като и без това вече съм тук...? Само няколко минути от времето ви? Какво ще кажете?

Усмивката на Руп застина от усилие да я задържи на място.

— Защо не поговорим в офиса ми?

— Страхотно! Благодаря.

Руп поведе и въпреки, че се стараше да придаде спокойна небрежност на походката си предимно заради ван Дърбин, бе всичко друго, само не и спокоен.

Неканеният му посетител подсвирна тихо, когато пристъпи в светая светих на Руп.

— *Приятничко*. Бизнесът с коли явно върви добре.

— Не мога да се оплача.

— Майка ми, мир на праха ѝ, се опитваше да ми каже, че съм избрал погрешната кариера. „Не можеш да правиш пари с журналистика“. Сигурно ми го е казвала хиляда пъти. Напомних ѝ, че Хърст е натрупал сериозни парички. Мърдок. Но... — въздъхна той, — мама беше права. Те са изключения.

Като се опитваше да не изглежда прекалено притеснен, Руп каза:

— Как мога да ви помогна, господин ван Дърбин?

Вниманието на ван Дърбин веднага бе привлечено към романа „Ниско налягане“, който лежеше на бюрото. Руп изскърца със зъби от безсилие. Трябваше да се отърве от проклетата книга още щом я беше прочел. Поне да не я беше оставял на толкова видно място.

Ван Дърбин небрежно се пресегна и я вдигна, после разигра цяло представление, прелиствайки четиристотинте страници.

— Ей например тази местна девойка свърши чудеса като си поигра на писателка, не е ли така? Натрупа бързи парички с тази книга.

Руп по природа беше шоумен и беше използвал в своя изгода тези вродени умения да хвърля прах в очите през целия си живот. Надяваше се, че сега няма да му изменят. Той заобиколи бюрото си и седна в кожения си стол, като направи знак на ван Дърбин да седне на стола отсреща.

— Имам чувството, че не сте били целия този път от Ню Йорк, за да говорите за коли. Книгата, за която говорите. Ще направя още една стъпка и ще дръзна да допусна, че знаете, че съм прокурорствал делото

за убийството на Сюзан Листън, и че точно за това искате да говорите с мен.

Ван Дърбин разпери ръце.

— Хванахте ме! Мога ли да ви задам няколко въпроса за делото срещу Алън Стрикланд? Описвам този аспект на историята в утрешната си колонка.

В гърлото на Руп се надигна жлъчка, но той се опита да изглежда невъзмутим.

— Беше преди много време. Ще се опитам да напрегна паметта си.

— Благодаря, Руп. — Ван Дърбин извади малък бележник със спирала и жълта химикалка с отвратителни следи от зъби върху нея. — Нямайте нищо против, нали? Трябва да си записвам, иначе забравям.

Руп се съмняваше. Съмняваше се, че негодникът някога забравя нещо. Той беше хитър и беше опасен. Руп се замисли дали да не повика охраната и да ги накара да изхвърлят ван Дърбин от сградата. Но след това щеше да излезе, че е имал нещо за криене. Освен това щеше да изгуби напълно самообладание.

Не, по-добре да се придържа към сценария, да сътрудничи и да даде нещо на драскача, с надеждата, че онзи ще го обрисова с по-благосклонно перо в статията си. Започна с това, като каза на ван Дърбин какъв фен е на медиите.

— Може да ме наречете направо новинарски наркоман. Така че съм щастлив да отговоря на всеки въпрос, на който мога. Давайте.

— Добре, добре. Да започнем с това: защо напуснахте прокурорския кабинет?

— Няма нищо чудно. Продаването на коли се заплаща по-добре. Дяволски по-добре. Никога не бих имал такъв *приятничък* офис в съда.

Ван Дърбин се ухили.

— Решихте, че е дошъл моментът да пожънете реколтата от труда на баща си.

Руп осъзна, че това беше добре прицелен камък в неговата градина, но великодушно пропусна да го забележи и вдигна утвърдително палец.

— Татко не е възпитавал глупаци.

— Правилно. Трябваше да сте мухльо, за да останете на държавна служба.

Това бе един от онези коварни въпроси, които не бяха толкова въпроси, колкото твърдения. Руп имаше достатъчно мозък, за да види клопката.

— Сега служа на обществото по друг начин.

— О, сигурен съм, че го правите. — Ван Дърбин му изпрати мазна усмивка. — Но тогава сте се ангажирали да „изчистите улиците на окръг Травис от престъпни елементи“. Запълвах си времето. Прочетох този цитат някъде.

— Вършил съм си работата по най-добрия начин, на който съм бил способен.

Ван Дърбин върна назад няколко страници от бележника си и прочете някакви драсканици.

— Ето тук съм си записал няколко неща, за които исках да ви питам. Да, ето ги. Книгата на госпожица Прайс върна ли е на фактите? Че Стрикланд е бил осъден за непредумишлено убийство. А не за убийство?

— Точно така.

— Защо не за убийство?

— Реших, че престъплението му не е било предварително планирано.

— С други думи той не е планирал да я убие. Тя е направила нещо, което го е накарало да я нарани до смърт.

Пореден внимателно поставен капан за наивници.

— Господин ван Дърбин, сигурно не искате да кажете, че тя го е „помолила за това“.

— Не, не, никога не съм правил такива внушения. — Но коварната му усмивка опровергаваше думите му. — Стрикланд е загубил контрол над действията си и я е убил в пристъп на страст, нещо такова, може би.

— Ако искате разясняване на разликите между обвинение в убийство и непредумишлено убийство, можете да отиде онлайн и да направите справка с Тексаския наказателен кодекс.

— Благодаря, може и да го направя. За да го изясня за себе си. — Той почука по слепоочието си с гумичката на молива си. — Вие и онзи детектив от отдел „Убийства“... как беше името му?

— Бога ми... кой работеше по случая...? — Руп набръчка лице, сякаш рови из паметта си. — Не мога да си спомня в момента. Аз бях прокурор, работех по седемдесет, осемдесет часа седмично. Затрупвах ме с дела отвсякъде. Все за углавни престъпления. Работех с няколко ченгета, детективи.

Ван Дърбин щракна с пръсти.

— Муди. Дейл Муди.

Онова, което Руп си помисли беше „мамкамумамкамумамкаму“, но гласно произнесе:

— Мисля, че сте прав. Мисля, че беше Муди.

— Така е било. Помощничката ми го потвърди и се опита да го намери. Проверила е в остинското полицейско управление, но той се е пенсионирал и не можах да дам никаква информация за него. Няма адрес в Остин. Името му не фигурира в данъчните архиви. Случайно да знаете къде мога да го открия?

— До преди няколко секунди не можех да си спомня дори името му.

— Това „не“ ли означава?

— Означава „съжалявам, бих искал да ви помогна, но не мога“.

Ван Дърбин надраска нещо в бележника си.

— Което ме навежда на мисълта, че ако исках да го попитам за разследването и делото Стрикланд, нямаше да извадя късмет.

— Предполагам, че да.

Ван Дърбин подпря глезена на единия си крак върху коляното на другия.

— Освен ако не желаете да говорите свободно пред мен за това. Сам да ми го разкажете.

Руп посочи към книгата.

— Госпожица Прайс е изчерпала темата напълно.

Ван Дърбин се намръщи.

— Но не ви ли се вижда...? Е, може да е само на мен, разбира се... Но ми се струва, че тя е оставила финала отворен за интерпретации. Не мислите ли?

Руп се насили да направи замислено изражение за момент, после поклати глава.

— Не, не мога да кажа такава нещо.

— Хм. — Ван Дърбин прочете бегло всичко, което беше написал, преди да затвори бележника си. Прибра го заедно с молива в джоба на ризата си и се изправи. — Е, предполагам, че това е всичко. Безкрайно съм ви благодарен, че ми отделихте няколко минути от безценното си време.

— Пак заповядайте. Въпреки че нямам чувството, че съм ви бил от голяма полза. — И като се усмихна подходящо, Руп отиде до вратата и я отвори.

Ван Дърбин почти бе прекрачил прага, когато спря, обърна се и заби показалец в копринената вратовръзка на Руп.

— Ако бях на ваше място, Руп, знаете ли какво щеше да ме яде отвътре?

Руп събра целия си самоконтрол, за да не перне този отвратителен пръст със стърчащи кожички и изгризан до живеца нокът.

— Какво?

— Щеше да ме яде, че оръжието на убийството така и никога не е излязло. Вие и Муди сте решили, че момичето е било удушено с бельото й, прав ли съм?

Руп кимна неопределено.

— Но бикините не са били открити, нали? А вие сте ги търсили на всички възможни места.

— Явно съдебното жури не е сметнало, че наличието им е необходимо като доказателство за присъдата.

— Явно — каза ван Дърбин, като се намръщи. — Само че аз не обичам да оставям нещата така недовършени. А вие, Руп?

Темата за гащичките на Сюзан изглежда беше повишила температурата в кухнята на Белами. Засягането на този важен елемент в обсъждането на престъплението беше неизбежно, но сега на Дент му се искаше да бе оставил Белами първа да го повдигне.

Прекалено неспокоен, за да седи дълго в напрегнатата тишина, той стана от масата и направи пореден безцелен кръг из кухнята, докато вниманието му не бе привлечено от една керамична кана на плота, която беше пълна с различни дрънкулки от неръждаема стомана.

Той измъкна една, поддържа я малко и започна да я върти между пръстите си.

— За какво е това нещо?

— За отстраняване на семките на ябълките.

— Не ги ли изяждаш до семките?

Без да има наум да отвлече вниманието му, тя му отговори с въпрос:

— Къщата ти беше ли претърсена?

Той върна прибора обратно в каната.

— Ако под *претърсване* имаш предвид *обръщане на всичко с главата надолу*, тогава, да. Беше претърсена. Муди и армията му от ченгета цъфнаха на вратата със заповед за обиск. Разглобиха всичко парче по парче. После сглобих всичко наново, но никога не стана същото и трябваше да се отърва от тях.

Той погледна към Белами, която като че ли се хващаше за всяка дума, но не каза нищо, така че той продължи.

— Онези гащички, които бяха станали Свещения Граал на разследването на Муди. Той си мислеше, че мъжът, който бъде хванат с тях, е негодникът, който ги е използвал, за да я удуши.

Белами се втренчи замислено някъде в пространството.

— От всички унижения и жестокости, на които Оливия и татко бяха подложени от смъртта на Сюзан, смятам, че това бе най-трудното за тях. И определено най-неловкото. Защото предполагаше различни ужасни неща. Дори да е била задиряна или...

— Или — наблегна той, — доброволно е позволила на мъжа да ги свали. Или сама ги е събула. Което съм склонен да мисля.

— Защо?

Той спря да крачи и я погледна многозначително.

— Първия път, когато излязохме. — Тя наведе поглед към масата.

— Освен това нямаше никакви други индикации за сексуално насилие — продължи той. — Не е била нито натъртена, нито разкъсана отдолу. Никакви следи от ухапване. Никаква сперма. Каквото и да се е случило, преди да бъде убита, е било по взаимно съгласие. Дори Муди мислеше така.

— Въпреки всичко, липсващите бикини добавят един неприличен елемент към престъплението и го правят да изглежда още

по-ужасно.

— И все пак... — Като се подпря с ръце на масата, той се наведе към нея и произнесе шепнешком: — Момичето в твоя роман е удушено по същия начин.

— Защото точно така се е случило.

— Но това не прави ли нещата по-пикантни, което е равносилно на продаването на по-голям брой книги?

Очите ѝ проблеснаха гневно.

— Върви по дяволите!

— Вече бях — сопна ѝ се той.

Тя стана така рязко, че столът ѝ се прекатури шумно на пода и звукът отекна, карайки ги да замлъкнат уплашено.

Белами се обърна да вдигне стола, но Дент заобиколи масата, взе го и го върна на предишното му място, преди тя да успее. Беше я накарал да се зачерви. Умишлено я предизвикваше и не знаеше защо, но знаеше, че на него лично това не му харесва. Едва сега си даде сметка колко изтощена изглежда. Като се има предвид състоянието на баща ѝ и състоянието на къщата ѝ при връщането ѝ от Хюстън, се съмняваше, че е спала много предишната нощ. Моравите сенки под очите ѝ бяха ясно доказателство.

— Искаш ли да вземем малко чист въздух? — импулсивно предложи той.

Тя го погледна объркано.

— Навън. Чист въздух. Да отидем да се поразходим.

Тя се обърна към прозореца, разтвори завесите и погледна небето.

— Облачно е.

— Мъгливо е.

— Задушно е.

— Въздухът вътре е по-лош.

Той я хвана за ръката и я избута през задната врата. Когато тръгнаха по тротоара, се почувстваха едва ли не като приятели. Тя си пое доволно въздух.

— Виждаш ли? — каза той. — Трябваше да излезем оттам за малко. Беше станало доста напрегнато.

— Дразним се един друг по неправилния начин.

— Можем да се дразним, докато го направим правилно. — Погледна я да види дали се е изчервила и не остана разочарован. Нужен ѝ беше този допълнителен руменец върху страните. Разхубавяваше я. — Ще те оставя ти да водиш — предложи ѝ той закачливо. — Освен ако не искаш да съм аз. Кое то също ще направя с удоволствие.

Тя завъртя очи.

— На няколко пресечки оттук има парк.

Пет минути по-късно седяха един до друг на две съседни люлки със старомодни дървени седалки и тежки вериги. Бяха единствените хора на люлките. На известно разстояние една семейна двойна на средна възраст си играеше с внука си.

— Хвърли топката на баба — чу тя жената да казва.

По-нататък четири тийнейджърки в оскъдни панталонки и горница раздаваха насърчителни викове, очевидно упражнявайки се за предстоящия мач на любимия си отбор. Най-близо до тях седяха двама влюбени под дебелия сянка на голямо дърво, изключени напълно за околния свят.

Дент залюля странично люлката си и тя се блъсна леко в нейната.

— Разказах ти преживяванията си от онзи ден и онова, което последва. Но ти спря до мястото, където Сюзан се върнала в павилиона от навеса за лодки и започнала мръсни танци с Алън Стрикланд.

Тя оттласна люлката си.

— Какво искаш да знаеш?

— Всъщност ти видя ли Сюзан да напуска павилиона заедно с него?

— Да.

— Проследи ли ги?

— Не.

— Хубаво... — Той провлече думата като в рекламен клип.

Тя продължи да се люлее, като се издигаше все по-високо.

— „Хубаво“ какво?

— Какво направи?

Тя понечи да заговори няколко пъти, преди да е съставила изречението си.

— Тръгнах към навеса.

— Защо към навеса?

— Аз... мисля, че отидох да намеря Стивън.

— *Мислиш*, че си отишла да го намериш?

Люлката направи няколко колебливи кръга, преди тя да произнесе:

— Небето притъмняваше. Бях видяла Стивън да тръгва към езерото и исках да се уверя, че знае за настъпващата буря. Помислих си, че трябва да се върне обратно в павилиона.

— Но и ти не си се върнала в павилиона навреме. Фунията се е извила от облака и вие двамата сте останали в навеса и е трябвало да се скриете там.

Тя кимна.

— Ами Сюзан?

Белами обърна глава към него, когато люлката се залюля.

— Какво Сюзан?

— Не се ли притесни и за нея?

— Разбира се, че се притесних.

— Но не изтича да я догониш.

— Тя беше с Алън.

— Още по-важна причина да я проконтролираш.

— Може и да съм. Аз...

— Каза, че си отишла да намериш Стивън.

— Да, да, точно както в книгата.

— Забрави за проклетата книга!

Той залюля бясно люлката и бързо скочи от нея. Застана пред тази на Белами, хвана веригите, принуждавайки я рязко да спре и вклини бедрото си между нейните, за да задържи седалката високо над земята.

— Какво правиш?

— На два пъти днес се запъваш на това място. Защо? Как е възможно паметта ти да е толкова детайлна по отношение на това с какво си била облечена и че презрамките ти са се смъквали, а да се замъглява и да става неясна, когато трябва да кажеш какво си правила и къде си била между времето, когато си видяла Сюзан да се връща от пиянския си гуляй в навеса, до момента, в който са те извлекли изпод рухналия му покрив?

Тя се обърна отново към него ококорена и неспокойна.

— Дадох показания на делото на Алън Стрикланд, че съм отишла да търся Стивън. Бях в навеса, когато торнадото връхлетя. Не ме болеше много, но бях травмирана от страх, бях в шок. Ето защо бях една от последните, които трябваше да говорят, часове след бурята, дори след като тялото на Сюзан беше открито. Чувах хората — собствените ми родители — да викат като обезумели името ми, но не можех да отговоря. Бях буквално вцепенена от страх.

— Точно както го описваш в книгата си.

Тя поклати глава.

— Тогава защо не ти вярвам?

Брадичката ѝ се вирна леко.

— Дали вярваш, или не, си е твой проблем.

— Дяволски си права. Някой ми съсипа самолета само заради теб и буркана с червеи, който ти отвори. А този е голям, тлъст, сочен и гърчещ се. Запъваш се всеки път, когато те питам дали си проследила, или не Сюзан и Алън Стрикланд.

— Не съм.

— Сигурна ли си?

— Не. — Искам да кажа... да, сигурна съм. Не съм ги проследила. Ти ме обърка преди, опитваш се и сега. Когато излязох от павилиона, изтичах към навеса за лодки.

— Окей, тогава защо избра да предупредиш Стивън за бурята, а не сестра си?

— Не съм правила някакъв специален избор — възкликна тя.

— Направила си го, Белами. Току-що го каза. Отишла си в навеса, защото си видяла Стивън да върви в онази посока.

— Точно така.

— Така ли?

Тя се премести напред в седалката на люлката, опитвайки се да стигне земята с пръсти.

— Остави ме да сляза.

Вместо това той се приближи още, като използва тялото си, за да я задържи на люлката, а люлката — далече от земята.

— Намери ли Стивън? Успя ли да го предупредиш да потърси подслон?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Точно по тази причина бях сама, когато ме откриха сред отломките.

— Не си отишла след Сюзан? И не си я виждала, след като е излязла от павилиона?

— Не, и пак не.

— Свидетелства ли за това под клетва?

— Не се наложи.

— Защо?

— Защото никой не ме е питал. *Досега* — каза тя с раздражение.

— Което означава, че щом не си се заклела, може да си проследила Сюзан и Альн в гората.

— Но не съм.

— Не?

Тя инатливо вирна брадичка и отказа да отговори.

Той разклати веригите на люлката и я попита с монотонен глас:

— Какво става? Да не си глътна езика?

— Защо ме тормозиш по този начин?

— Само се опитвам да се добера до абсолютната истина.

— Казах ти абсолютната истина.

— Не си последвала Сюзан.

— Не.

— Не съм убеден.

— Много лошо.

— Защо този въпрос те препъва?

— Не ме препъва.

— О, да, прави го. Защо? Трябва да има причина.

— Остави ме на мира, Дент.

— Изтича ли след Сюзан?

— Не.

— Не си?

— Не!

— Белами?

— *Не знам!*

Тя остана с отворена уста, изненадана от собственото си признание и няколко секунди те стояха като заковани, лицата им — на сантиметри едно от друго. След това тя отпусна глава и повтори отчаяно:

— Не знам. И това е абсолютната истина.

Той я притисна за обяснение, макар в действителност да не го очакваше. Разтвори пръсти и пусна веригата, след което повдигна главата ѝ нагоре. По осеяните ѝ с лунички страни се стичаха сълзи. Очите ѝ бяха мокри, силно разтревожени, тя изглеждаше като обсебена.

— Не мога да си спомня — дойде дрезгавият ѝ глас. — Опитвала съм се. Цели осемнайсет години се мъчих да запълня дупката. Но този промеждутък от време е напълно изличен от паметта ми.

— Какво *по-специално* си спомняш?

— По-специално? Помня как отивам до навеса и виждам Сюзан да пие с приятелите си. Помня как се връща, танцува с Алън Стрикланд и се прави за смях пред другите. Помня как ги гледам, когато излизат от павилиона заедно.

Тя въздъхна и произнесе безпомощно:

— Но то е като... като нарушената централна линия на магистралата. Липсват участъци от време, за които не си спомням какво съм правила или какво съм видяла.

Тя изхлипа задавено.

— Вчера ти казах, че съм написала книгата, за да мога да изхвърля това и да го забравя. Но беше лъжа. Написах я с надеждата да си *спомня*.

Той не каза нищо.

— И онова, което мисля... от което се страхувам... е, че някой ще прочете романа ми и ще разбере онова, което съм пропуснала. Че ще знае онова, което аз не си спомням. И че няма да иска аз да знам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дент искаше да прогони страховете ѝ, но беше стигнал до същите неизбистрени заключения. Някой се беше уплашил, че постоянното преразказване на историята може да отключи спомен, който е бил дълбоко запечатан в нейното подсъзнание в продължение на почти две десетилетия.

Момичето Белами с объркана памет не бе представлявало голяма заплаха за този субект. Но жената Белами с книга, превърнала се в бестселър, определено представляваше. *Ще съжаляваш* — надписът с червена боя върху стената на спалнята ѝ — сега изглеждаше не толкова като заплаха, отколкото като обет.

Дент се страхуваше също така, че този изплъзващ се спомен, който тя така отчаяно искаше да възстанови, беше може би по-добре да си остане в подземията на подсъзнанието ѝ. Психиката ѝ го беше блокирала неслучайно. Тя можеше да съжалява по-късно, научавайки защо толкова се е пазила от него.

Но той имаше егоистични причини да иска тя да си го спомни, на първо място заради неговото собствено реабилитиране. Така че засега щеше да запази тревогите за себе си и да продължи да ѝ помага.

Изтри с палец сълзите от бузата ѝ, подпирайки с бедро люлката да не мърда, хвана я под мишниците, вдигна я от седалката и я остави на земята. Но дори тогава издърпа ръцете си с нежелание.

Огледа се предпазливо наоколо. Пет минути, откакто влюбените бяха станали да се разхождат. Дядото и съпругата му се бяха отказали да хвърлят топката, бяха качили внука си във вана и бяха заминали. Един четирийсет и няколкогодишен мъж в риза с къси ръкави и спортни панталони паркира прашния си седан, излезе и тръгна право към една маса за пикник, където седна и незабавно измъкна мобилния си телефон. Докато говореше по него, отправяше многозначителни погледи към тийнейджърките, които продължаваха да кудкудякат безгрижно. Дент предположи, че този тип е дошъл тук по това време неслучайно, а с надеждата, че ще ги завари.

Никой не се интересуваше от него и Белами.

Като се обърна към нея, той попита:

— Кои са хората, които знаят, че имаш блокаж на паметта?

Тя го погледна с изражение, което говореше повече от всичко.

Когато Дент осъзна какво му казва, ченето му увисна.

— Шегуваш се.

— Не — каза тя тихо. — Само ти. Никога не съм казвала на никого. Родителите ми бяха толкова разстроени от загубата на Сюзан, че не исках да им добавям още притеснения. Когато Муди говори с мен, му казах версията, която в общи линии разработих в романа си, и доколкото знаех, тя бе истина.

Той я гледаше, без да мига. Прехапа долната си устна и поклати глава мълчаливо.

— Опитвах се да си спомня. Кълна се, че се опитах. Но тогава арестуваха Стрикланд. Муди и Руп Колиър бяха убедени, че са разрешили мистерията, така че вече не изглеждаше толкова важно да си спомням подробностите.

— И през всичките тези години никой не те попита нищо?

— По време на процеса срещу Стрикланд, единственото, което се искаше от мен, бе да свидетелствам колко неприлично бяха танцували той и Сюзан и аз отговорих с чиста съвест на този въпрос. Не можех да посоча с пръст Стрикланд и категорично да го идентифицирам като убиец на Сюзан. Нито пък да отрека, че е такъв. Но никой в онази съдебна зала не можеше да го направи.

— Бил е осъден единствено по косвени улики.

— Предимно.

— Но без никакви физически доказателства.

— Установиха съвпадение с неговото ДНК — възрази тя.

— Няколко косъма от главата му. По дрехите на Сюзан е имало също така следи от пърхот на господи Еди-кой-си и кожни клетки от господин Как-му-беше-името. Танцувала е с много мъже. Гъмжала е от ДНК-то на още дузина други хора.

— Но слюнката на Стрикланд...

— Признал е, че я е целувал по устата и по гърдите.

— Искаш да кажеш, че според теб Алън Стрикланд я е убил, така ли?

— Не. Казвам само, че той беше най-доброто предположение на Муди. Но ако Алън Стрикланд е виновната страна и го изпращат в Хънтсвил да размишлява над греха си в продължение на двайсет години, правосъдието си е свършило работата, нали? Защо тогава някой се ужасява до смърт, че обръщаш вниманието на света към това? И че говориш за... — Той сложи ръка на рамото ѝ и я притегли поблизо към себе си, когато се обърна и се отдалечи от люлките. — Питам се кой е мъжът в пикапа.

— Какъв мъж? Къде?

— Не се обръщай. — Той я прегърна, за да я накара да гледа само напред. — Просто продължавай да вървиш.

— Някой ни гледа ли?

— Не мога да бъда сигурен. Но същият пикап мина два пъти за последните няколко минути. Нямах да ми направи чак толкова впечатление, ако сега не минаваше за трети път. Паркът е хубав, но не смятам, че се наслаждава на езерото с патиците или на белведера. Не изглежда от този тип.

— А от кой тип изглежда?

— Не мога да различа чертите на лицето му, но пикапът му крещи, че е истински задник. Много стикери с черепи, кръстосани кости и какво ли не още, гуми от вида „разкарай се веднага от пътя ми“. Обзалагам се, че в кабината има оръжие.

— Забелязал си всичко това?

— Свикнал съм да оглеждам хоризонта за самолет, който обикновено изглежда като движещо се петънце. Лесно е да забележа един пикап с размерите на апартамента ми. Да познаваш някой, който шофира такъв пикап?

Тя му хвърли кратък поглед.

— Не мисля. — Той спря и се наведе, сякаш да вдигне едно глухарче, като в същото време огледа улицата и видя, че пикапът завива зад един ъгъл няколко пресечки по-нататък. — Замина.

Белами погледна в тази посока, но беше прекалено късно да го види.

— Би могъл да е всеки.

— Би могъл, но се боря с лош случай на параноя.

— Мисля, че и двамата ставаме параноични.

— Не се опитвай да продаваш краставици на краставичар. Уплашена си и има защо. Сама каза, че нашият тип не иска да си спомниш онова, което в действителност е станало.

— Казах го, да, защото знам, че имам дупки в паметта. Той няма.

— Което го прави още по-амбициран да научи към какво се стремиш, защо си мълчала досега.

— Ако знаех нещо от критично значение за случая, щях да го кажа по време на разследването. Щях да им кажа всичко, което съм видяла.

— Не и ако онова, което си видяла, те е уплашило до безсъзнание. — Той погледна дълбоко в очите ѝ и каза това, което тя може би знаеше, но не бе имала смелостта да признае дори пред себе си. — Като например да си била свидетел на смъртта на убийството на сестра си.

Тя се отдръпна.

— Но аз не съм.

— Някой мисли, че може да си. Аз мисля, че може да си.

— Е, грешеш. Щях да го помня.

— Добре — каза той, тъй като не желаше да увеличава стреса ѝ. — Но трябва да потвърдим всичко, което наистина си спомняш или мислиш, че си спомняш. Нуждаем се от някой, който е бил там, за да запълни дупките, които ти и аз не можем. — Той се поколеба. — Трябва да поговорим с родителите ти.

— За това? Категорично не, Дент.

— Те трябва да знаят.

— Не искам да възкресявам най-лошото време в живота им.

— Вече го направи.

— Е, добре че ми напомни — сонна се тя. — Когато започнах да пиша „Ниско налягане“, не знаех, че ще бъде публикувана в момент, когато баща ми се бори за живота си.

— Може да се наложи скоро ти да се бориш за своя и те биха искали да го знаят.

— Видя някакъв червенорат тип в мощен пикап, сякаш това е някаква рядкост в Тексас. Но чак пък животът ми да е в опасност? Мисля, че страшно много преувеличаваш.

— Ами опровергай ме тогава. Здравословно е.

Тя прояви благоразумието да замълчи.

— Родителите ти трябва да знаят за потенциалната опасност.

Тя поклати непреклонно глава.

— Хауард има пари. Може да ти наеме бодигард.

— Да не си си изгубил ума? Не искам никакъв бодигард.

Той се отказа да я убеждава за това.

— Кажи им, Белами.

— Не.

— Като говориш с тях може нещо да си припомниш.

— Казах „не“! Край. Престани.

Той не разчиташе да я накара да се съгласи, но инатливостта ѝ беше вбесяваща. Той сложи ръце на кръста си и издиша шумно.

— Добре тогава, със Стивън. И преди да ме прекъснеш и да започнеш да ме засипваш с всевъзможни причини защо не, изслушай ме. Двамата с него сте били в същия район, когато се е извило торнадото, което съвпада с времето, когато спомените ти пропадат. Съвсем логично е той да е следващият човек, с когото трябва да говорим.

Тя промърмори неохотно:

— Може би.

— Той помогна ли ти с липсващите факти, докато ти пишеше книгата?

— Срецнахме се веднъж за обяд в Ню Йорк.

Дент зачака да чуе нещо повече, но когато тя не продължи, той каза:

— Не ме интересува какво сте яли.

— Стивън не беше от голяма полза с впечатленията си от онзи Ден на загиналите във войната.

— И защо?

— За това също не беше много разговорлив.

Дент се намръщи.

— Не влагай несъществуващ смисъл в това — каза тя. — Периодът и за него беше ужасен. Вече е в миналото му. Преодолян. Погребан. Всъщност не го обвинявам, че не иска да говорим за тази история.

— Ти каза, че се е върнал на изток, когато напуснал Остин. Къде?

— Сега е в Атланта.

— Атланта, значи. — Той погледна часовника си, после продължи да върви, но с по-бърза крачка. — Ако побързаме, можем да хванем полета от четири и трийсет.

— Откъде знаеш, че има...

— Летял съм.

* * *

Рей Стрикланд се отдалечи от парка и излезе от квартала на Белами. Не вярваше, че тя и Дентън Картър са го забелязали, но и не искаше. Искаше да изчака, докато бъде готов да направи следващата крачка. След това щяха да го забележат, нали така.

Вслушвайки се в къркорещия си стомах, той спря на „7-илевън“ на излизане към магистралата и си купи едно бурито и голяма кола. Върна се в пикапа си и го изяде седнал зад волана, размишлявайки за това, което беше видял, и за това какъв трябва да бъде следващият му ход.

Кучката нямаше вече да развява книгата си на телевизора му всеки път, когато включеше проклетото нещо. Но имаше ли значение? Всъщност, не. За Рей белята беше сторена в деня, когато книгата излезе на пазара. Тя още пълнеше щандовете и се четеше от хиляди хора всеки ден.

Той ожесточено отхапа една голяма хапка от буритото. Мръсницата бе направила големия му брат да изглежда в най-добрия случай като наивник, а в най-лошия като убиец. И заради това трябваше да умре. Но не му се щеше да го направи толкова лесно за нея, беше планирал да си поиграе с нея известно време, преди да я убие.

Беше изпитал невероятно удоволствие като влезе в колата ѝ и разтърка ръцете си по кожената седалка, още топла от задника ѝ. Това бе почти толкова приятно, колкото да прерови гащичките ѝ в скрина.

И тъй като тези дребни простъпки бяха забавни, той беше готов да продължава да ги прави. Направо можеше да чуе Алън да шепне в ухото му: „Кови желязото, докато е горещо“, а Рей винаги се вслушваше в съветите на Алън.

Този нафукан пилот беше следващата причина да продължи. Рей беше готов да даде едната си татуировка — с изключение на тази със змията — за да види лицето на Дент Картър, когато открие какво е направено на самолета му. Щеше да откачи. Рей обаче не се страхуваше от него. По дяволите, не. Само че той бе допълнително усложнение, с което трябваше да се съобразява.

Рей беше държал под око къщата на Белами цяла сутрин и бе напълно сигурен, когато тя се върна, че Дент е бил с нея. Полицията дойде и си тръгна, но Рей не се притесни от това. Докато беше вътре в къщата, беше много внимателен. Освен това нямаше досие в полицията. Никога не му бяха вземали пръстови отпечатъци.

Всъщност, като се изключи работното му място, само няколко души знаеха, че е жив. Не беше като да има голяма тайфа приятели. Отиваше на работа. Прибираше се вкъщи. Тренираше там със собствен комплект уреди и дъмбели. Ако излезеше на вечеря или на кино, отиваше сам. Ако му се доприказваше с някого, преструваше се, че Алън е до него, че го слуша, смее се, дава му съвети.

Беше продължил да наблюдава къщата на Белами, докато часовете се нижеха. Чудеше се какво ли правеха вътре. Дали чистеха бъркотията, която той беше сътворил, или бяха заети с нещо по-забавно? Дент-суперменът може би сега се натискаше с малката сестричка, искаше да я сравни с другата.

Онова, обаче, което наистина го беше поразило, бе малката им разходка до парка. Те изглеждаха толкова безгрижни, когато би трябвало да се чувстват заплашени, да усещат, че ги дебне, дори и да не го бяха видели.

И се люлееха, за бога. Като хлапета, които нямат никакви притеснения. Допрели глави един до друг. За какво ли си шепнеха? Какъв лапнишаран е бил Алън Стрикланд? Това предположение накара кръвта му да кипне.

Той искаше отмъщение за Алън и го искаше сега. Никакво предпазливо промъкване. Той беше човек на действието. Жан-Клод ван Дам не би чакал. Вин Дизел не би отлагал за утре онова, което трябваше да се направи днес.

Напъха остатъка от буритото в устата си, смачка на топка хартията и я хвърли на пода на пикапа си, после отпи глътка от кока-колата през пластмасовата сламка.

Тъкмо се канеше да запали двигателя, когато мобилният му телефон иззвъня. Шефът му, обаждаше се пак. Това беше десетият път днес, в който се опитваше да се свърже с него, но Рей беше игнорирал обажданията, тъй като знаеше защо го търси. Искеше да знае защо Рей не е бил на работа трети пореден ден.

Защото Рей Стрикланд имаше да върши много по-важни неща, ето затова. Не беше длъжен да отговоря на никого. Вземаше сам решенията си.

Той запали двигателя, погледна паркинга на „7-илевън“ и се насочи обратно към квартала, от който преди малко беше излязъл. Направи два кръга около парка. Онези вече не бяха там. Подкара към къщата й, тласкан от кръвожадност, без никакъв определен план, искаше само да накара Белами Прайс да спре да диша. А докопването на онзи задник Дентън Картър щеше да е бонус. Допълнителни точки. Алън щеше да е страшно доволен.

Но когато зави към пряката на Белами, колата на онзи прелетя като кървавочервена мъглявина покрай него.

Успя да забележи единствено, че вътре имаше двама души.

Той увеличи скоростта и направи обратен завои при първата появила се възможност. Но пикапът му не можеше да се сравнява с корвета по скорост и маневреност. По времето, когато Рей се насочи в правилната посока, онези бяха изчезнали.

— Не мога да повярвам, че ти позволих да ме убедиш — каза Белами на Дент след излитането на самолета.

— За първа класа ли?

— За пътуването.

— Ще сме там навреме да вечеряме, да се наспим хубавичко, сутринта да се срещнем с брат ти и да се върнем. За по-малко от двайсет и четири часа.

— По време на които ще съм в пълно неведение. Страхувам се, че татко може да се влоши.

— Ако ти се обадят, ще вземем чартър за връщане.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Можеш да си го позволиш. Богата си и ставаш все по-богата.

Тя не направи никакъв коментар.

Беше се обадила на Оливия на път за летището в Остин и беше говорила и с баща си. Двата я увериха, че той е спокоен, че лекарствата контролират страничните ефекти от последната химиотерапия и че засега се държи. Но все пак онкологът му го бе посъветвал да остане хоспитализиран, за да могат да го следят по-отблизо.

— Съгласна съм, че така е най-добре — каза Белами на баща си.
— Но страшно ми липсваш.

— И ти ми липсваш, миличка. Свикнах да те виждам почти всеки ден.

Макар да се бе държал храбро, гласът му звучеше немошно, което само засили чувството ѝ за вина, че е напуснала Остин, без да ги информира за срещата със Стивън.

Нагаждайки се към крачката на Дент, те практически бяха тичали от парка до къщата ѝ, където той ѝ отпусна пет минути да хвърли малко дрехи за преобличане и тоалетни принадлежности в една чанта, преди да я избута навън към колата си.

Той бе лъкатушил през безумния трафик на Остин със седемдесет мили в час, което щеше да я остави без дъх от ужас, ако не се бе опитвала да се свърже с точно толкова влудяващите самолетни телефонни линии за резервация.

Опашката за проверка на пътниците беше безкрайно дълга и се движеше бавно. Успяха да се качат на борда минути, преди излитането. Белами настоя да седи откъм пътеката, размениха още няколко фрази и млъкнаха.

Накрая тя произнесе замислено:

— Дори не ми даде време да помисля.

— Ако беше помислила, нямаше да дойдеш. — Погледът му обходи кабината първа класа. — Къде е стюардесата?

— Индикаторът за предпазните колани още не се е изключил. — Тя говореше разсеяно, защото съзнанието ѝ бе някъде другаде. — Мъжът в пикапа...

— Не го видях добре.

— Нито пък аз. Ти шофираше прекалено бързо. Единственото, което успях да зърна, беше татуираната му ръка, която беше провесил през отвореното стъкло на прозореца си. — Тя спря, после

промърмори: — Може да е чисто съвпадение, че отиваше по посока на къщата ми.

— Възможно е.

— Но не мислиш, че е.

— Мога да си представя този пикап в някои райони на Остин, където ще пасва. Но в твоя квартал, в градския парк... — Той поклати глава. — Що за тип ще е, който ще обикаля улиците на едно нормално предградие? Ще търси изгубения си питбул?

Каквото и друго да кажеха, щеше да е спекулативно, така че нямаше смисъл да го дискутират по-нататък. Освен това нервниченето на Дент ставаше дразнещо.

— Какво ти става? — попита тя.

— Нищо.

— Да не би да трябва да отидеш в тоалетната?

— Не.

— Тогава... О-о-о... — Тя внезапно осъзна защо е толкова неспокоен. — Не ти харесва да си пасажер. Искаш да пилотираш самолета.

— Дяволски си права.

— Още ли е валидна квалификацията ти?

— Да. Но вече нямам лиценз за джетове с такава големина. Би трябвало да бъда пререгистриран.

— Но ти можеш да го управляваш?

— Съвсем спокойно.

— Звучиш уверено.

— Не би искала да летиш с пилот, който не е, нали?

— Както и не искам да летя с такъв, който е прекалено самоуверен.

Той задържа погледа ѝ няколко секунди.

— Имаш нещо наум, така ли е?

Искаше ѝ се да го попита за инцидента, който му беше коствал кариерата в пътническото въздухоплаване, но твърдото му изражение я отказа.

— Стюардесата се появи.

— Крайно време беше.

Когато жената стигна до тях, се усмихна на Белами.

— Приятно ми е да ви видя на борда, госпожице Прайс. Харесах книгата ви.

— Благодаря.

— На обиколка с читатели ли сте тръгнали?

— Не, на кратка почивка.

— Не ни карайте да чакаме прекалено дълго следващата книга. Нещо за пиене?

— Диетична кола, ако обичате.

Жената се пресегна през нея да постави две книжни салфетки на подпората за ръце между нея и Дент.

— А за вас, господине? Нещо по-силно?

— Четете мислите ми.

— Добра съм в това.

— Сигурен съм — каза той и ѝ се усмихна вяло. — Бърбън с лед.

— Това щеше да е първото ми предположение.

— Нека е двойно.

— А това щеше да е второто ми предположение — подхвърли тя дръзко, след това се дръпна назад и продължи между седалките.

Белами го изгледа с вдигнати вежди.

— Ако не мога да пилотирам, то поне мога да пия.

— Нямах предвид това. Въпросът е... — Тя погледна след стройната стюардеса, която си проправяше път към кухнята на самолета. — Винаги е било лесно за теб, нали?

— Флиртуването ли? И за теб щеше да е лесно, ако позволеше да бъде.

— Никога. Нямам тези умения.

Той плъзна поглед по нея.

— Уменията ти са чудесни. Даже повече от чудесни. Но като си издигнала тези ВОП...

— ВОП?

— Временни ограничения по време на полет, които не позволяват на никого да наруши личното ти пространство. — Той леко се обърна в седалката си, за да изучи лицето ѝ по-добре. — Защо е тази бариера?

— Такъв ми е характерът, предполагам.

— Опитай отново.

— Добре де, обвини за това гените.

— Което ще рече?

— Сюзан наследи всичките гени за сексапил. Когато съм се появила аз, не било останало нищо.

— Говориш пълни глупости. Искаш ли да знаеш какво мисля?

— Всъщност, не.

— Мисля, че трябва да бъде обвиняван бившия ти.

Стюардесата се върна с техните чаши, преди Белами да има шанс да отговори. Дент разсеяно ѝ благодари за напитките, но вниманието му остана фиксирано върху Белами, която се чувстваше неловко от изучаващия му поглед. Тя наля кока-колата си в чашата с лед и отпи. И тъй като той не стана по-отстъпчив, тя обърна лице към него.

— Умиращ от любопитство?

— Хмм.

— Беше преуспяващ електронен инженер в нашата компания. Иновативен. Неуморен. Красив по свой собствен начин.

— Иначе казано — грозен.

— Не, общо взето добре изглеждащ.

— Щом казваш.

— Започнахме да излизаме след бизнес съвещания, първо с колеги, а после само двамата, докато накрая това прерасна в срещи. Оливия и татко го одобряваха стопроцентово. Той бе приятна компания, джентълмен, сговорчив във всяка една ситуация. Разбирахме се чудесно. Сгодихме се на Коледа и се оженихме през юни. Хубава сватба, всичко както трябва. — Тя погледна към облегалката за ръка. — Ледът ти се топи.

Той изглежда не бе забелязал, докато тя не насочи вниманието му. Като взе двете малки бутилчици бърбън, тя ги изля в чашата му.

— Благодаря.

— Пак заповядай. — Белами отпи от колата си; той надигна бърбъна.

Накрая произнесе:

— Ако това е край на историята, тогава би трябвало още да си омъжена за този приятен, работлив, блестящ електронен инженер, който не знам защо ми е адски скучен. Както и бракът ти.

Тя си пое дълбоко дъх, преди да продължи:

— Нещата вървяха добре няколко години. Пасвахме си. Никога не се карахме. — Тя се усмихна изнурено. — Погледнато

ретроспективно, наистина би трябвало още да сме женени. — Ние не бяхме *не* щастливи.

— Само че...?

— Само че изглеждаше така, сякаш няма какво друго да се чака нататък, освен все такива еднакви години.

— Скука.

— Мисля, че едно дете би помогнало да...

— ... да се прекъсне скуката.

— ... да се създаде нова, по-силна връзка между нас. Той се съгласи. Всъщност, идеята за дете му хареса. Работихме по въпроса и два месеца по-късно бяхме възнаградени с две розови линии на домашния тест за бременност.

Тя вдигна чашата си и разклати леда, но не отпи от течността.

— Оливия и татко бяха на върха на щастието. Толкова много искаха внуче. Всички бяха във възторг. Започнахме да обсъждаме обзавеждането на детската, да мислим за имена. После... — След многозначителна пауза тя каза: — На десетата седмица пометнах.

Беше се втренчила в чашата си, но усещаше, че Дент я гледа. Накрая вдигна очи към него и сви рамене:

— Това беше краят на историята. Получих „слаб“ и „среден“. Съпругът ми се сдоби с любовница.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дейл Муди изгледа подозрително мобилния си телефон, който звънеше, и се замисли дали да си дава труд да отговори. След три позвънявания погледна кой го търси. Хеймейкър. Който наскоро го беше предупредил, че Руп Колиър е по петите му.

Обикновено минаваха месеци, преди да се обадят един на друг. Фактът, че той звънеше толкова скоро след последния им разговор, не предвещаваше нищо добро.

Той отговори.

— Какво има, Хей?

— Руп Колиър дойде пак да души.

— Кога?

— Днес следобед. И този път не телефонира. Направо ми цъфна на алеята, докато поливах двора. Нямахме как да го избегна. Косата му е оплешивяла. Човек не би казал, като го гледа по телевизията.

— Какво искаше?

— Същото като преди. Теб. Казва, че е наистина важно — използва думата „жизненоважно“ — да говори с теб преди утре.

— Че какво има утре?

— Чувал ли си за „Ай Спай“?

— Детската игра?

— Таблоида.

Дейл слушаше с нарастваща невяра, докато старият му приятел разправяше историята на Руп с находчивия репортер от прочутия жълт вестник. Изглежда Дейл Муди бе единственият англоговорещ човек на планетата, който не беше чел колонката на ван Дърбин, нито пък бе чувал името му.

— Според Руп утрешната статия на онзи червей ван Дърбин е за „Ниско налягане“ и за истинската история, върху която е базиран романът. Канел се да повдигне въпроса дали осъденият е истинският извършител на престъплението. Това бая е притеснило Руп. Нарекъл

колумниста пълна отрепка, което звучи забавно, изречено от някой толкова безскрупулен като Руп.

Дейл пропусна да види хумора в цялата тази работа. Всъщност, ако не беше чак такъв мъжкар, щеше да рухне и да се разреве.

— Както и да е — продължи Хеймейкър, — решил е непременно да стигне до теб.

— Да стигне до мен!

— Още не съм ти разказал тази част. Руп казва, че ван Дърбин питал за теб. Питал дали Руп има представа къде се намиращ и как да се свърже с теб. Разполага с хора, които проучват всяко авеню, за което се сетят.

— Мамка му.

— Дейл, ама ти неочаквано стана наистина популярен. Струва ми се, че Руп по-скоро иска да ти попречи да говориш с ван Дърбин, отколкото самият той да говори с теб.

— Хей, ти каза ли му...

— Не, по дяволите. Не бих го направил. — След кратко колебание, той добави: — Само че въпросът е... Виждаш ли...

— Какво?

Бившият полицаи издаде възмутен звук.

— Руп държи бележката за една използвана кола, която купих от него миналата година. Жена ми поиска проклетото нещо. Не ми беше приятно, но тя не ме оставяше на мира. Банката нямаше да ни отпусне достатъчно голям заем да я купим, но Руп уреди да я изкараме директно от паркинга без никакви пари. Да не ти казвам за каква лихва става дума, но съпругата... Знаеш как е. После, два месеца, след като станаме горди собственици на колата, проклетата каруца отказа да работи. Не мога да плащам...

— Закъсняваш с вноските и Руп използва това като лост срещу теб, за да ме предадеш.

Мълчанието на Хеймейкър беше достатъчно красноречиво. Дейл отвори бутилката „Джак Даниелс“ от подноса на телевизора и отпи здрава глътка направо от нея.

— Колко време ти е отпуснал?

— До осем сутринта.

— Исусе. Руп трябва наистина да е здравата уплашен от този образ ван Дърбин.

— До мозъка на костите. Страхува се, че онзи ще те докопа преди него.

— Колко му дължиш?

— Виж, Дейл, не бери грижа за това. Не бих продал един приятел на онзи задник. Само ти казвам да знаеш колко бърза Руп да те намери. Няма да му кажа и дума, но трябва да повярваш, че аз не съм единствената му възможност.

— Предполагам, че ще поиска да му се върне с лихвата всяка услуга, която някога е направил и на последния от персонала на полицейското и съда в Остин. Не всички от бившите ни колеги са благоразположени към теб така, както аз. *Наистина*. Така че обмисли внимателно.

Тъй като Дейл не каза нищо, той продължи след малко:

— А, и още нещо, Руп може да не се спре само до извиване на ръце. Докато беше в прокурорския офис, склучи сделки с доста углавни. Знам един, който работи за него като информатор. Момъкът носи със себе си винаги верижен трион — използва го, за да убеждава, не те будалкам.

Дейл взе присърце недвусмисленото предупреждение на Хеймейкър. Не би се учудил на нищо от страна на бившия прокурор.

— Оценявам, че ми го казваш, Хей.

— Покривал си ми задника неведнъж, а аз не забравям такива неща.

— Ще се справиш ли?

— Имаш предвид за колата? По дяволите. Синът ми ще ми даде парите.

— Сигурен ли си?

— Малкият все намира да прави услуги. Това му дава възможност да ми припомня какъв лош глава на семейство съм бил винаги.

Преди да затворят, Хеймейкър обеща да му се обади и да му каже какво е станало по-нататък. Дейл хвърли мобилния си телефон на подноса, запали една цигара и опъна здраво от нея, когато се загледа замислено към полупразната бутилка с уиски.

Руп Колийър се страхуваше да не би животът му да излезе от релсите. Е, хубаво. Време беше кучият син да осъзнае последиците от

сделката, която бе сключил с дявола. Дейл живееше с тях от осемнайсет години.

Зареденият пистолет беше съблазън, на която той не можеше да устои.

Но за още една нощ щеше да удържи.

— Стигна ли?

— Атланта.

— Тексас или Джорджия?

— Джорджия.

Дент можеше със същия успех да каже на Гал, че е отишъл в Тимбукту. Той седеше на ръба на хотелското легло с подпреди на бедрата лакти и се взираше във върховете на обувките си. Давайки си сметка, че това е поза на дете, което се подготвя за поредното родителско конско, той се изправи.

— Ние мислехме...

— *Ние!* Кой е другият? Или може би вече знам?

— Ще продължаваш ли да ме прекъсваш? Защото ако ще го правиш — затварям веднага.

Дент си представи как менторът му стисва здраво цигарата и се намръщва.

— Благодаря — каза любезно Дент, после продължи натъртено: — *Белами и аз* се опитваме да възстановим събитията от онзи ден. Кой какво е направил и кога.

— И по каква причина?

Дент му каза, че ван Дърбин ги е причакал и им е казал каква ще е темата на статията му в утрешния брой на вестника.

— Няма никакво значение дали въпросът е състоятелен. Самото му поставяне навежда на мисълта, че има някакъв конфликт. Този драскач е същинска невестулка. Хили ти се с такава усмивчица, сякаш е видял майка ти гола. Иде ти направо да го смачкаш. Само че колонката му вече е прочута из цялата страна и с малко заостряне на фактите, той може да направи много както за добро, така и за лошо.

— Тази ситуация става от добра по-добра.

— На мен ли го казваш — въздъхна Дент.

— Тогава защо се набутваш в лайната? Махай се от нея.

— Казах ти, опитваме се...

— Да, да, но тя не описа ли подробностите за онзи ден в книгата си?

— Има малък проблем.

Гал изсумтя:

— Не мога вече да чакам. Казвай най-после.

— Има дупки в паметта ѝ за този ден. Губят ѝ се отрязъци от време. — И той предаде съкратена версия на всичко онова, което Белами му беше казала.

— Значи това, което тя си *мисли*, че си спомня, и което *вярва*, не е задължително да се е *случило* реално.

— Точно така.

— А онова, което не помни...

— Очевидно представлява заплаха за някой, който пази тайна в продължение на осемнайсет години и не иска сега да я разкрива. Което поставя Белами в опасност.

Гал изпусна дълга въздишка, преди да изругае.

— И ти отново се озоваваш до шия в лайната на Листънови.

— Те са и мои, Гал.

Старецът не взе да го опровергава. А и как би могъл? Случаят Листън беше показал достатъчно ясно как администрацията на въздухоплаването гледа на Дент след инцидента.

— Добре де, тогава защо Атланта?

— Белами искаше да се обади предварително на Стивън за идването ни, но аз си помислих, че елементът на изненадата ще предизвика у него по-честна реакция. Не исках да му даваме време да мисли за това.

— Добре, това е единственото умно нещо, което си казал от началото на разговора ни. Кога ще се състои тази „засада“?

— Утре.

— А-ха. А вие двамата какво ще правите във времето между сега и тогава?

— Не е твоя работа, по дяволите.

Гал изсумтя:

— Точно както предполагам.

— Предполагаш погрешно.

— Отделни легла?

— Отделни стаи. Щастлив ли си сега? — Гал издаде звук, който можеше да бъде интерпретиран по безброй начини. Тъй като Дент не искаше да задълбават повече по темата, остави нещата така. — Какво става със самолета ми?

— Питам се кога ще си спомниш, че ти самият имаш сериозен проблем.

Като размениха няколко реплики в същия дух, Дент получи пълна оценка на щетите и времето, за което ще могат да бъдат отстранени.

— А междувременно аз ще фалирам.

— Не бързай да скачаш — каза Гал. — Вече говорих с един човек.

Дент мигновено стана подозрителен.

— Какъв човек?

— Един с много капитали за влагане. Звънна ми преди известно време, търсеше частен пилот.

— Няма начин.

— Изслушай ме, Шефе.

— Не ми трябва. Отговорът ми е „не“.

— Има невероятен самолет. Чисто нов „Кинг еър 350i“. Всичко онова, което може да се купи с пари. Красив като картинка. И е твой, ако поискаш.

— И как така този тип е останал без пилот за такъв самолет?

— Имал е. Не го е харесал.

— И защо?

— Не каза.

— Лош знак.

— Или късмет за теб.

— Знаеш златното ми правило, Гал. Никога повече няма да летя за някой друг, освен за себе см. И за нищо на света, по дяволите, няма да бъда шофьор на някой богаташ. Освен това сигурно ще иска да ме напъха в някаква тъпа шапка и униформа.

— Слушай, момче, не си длъжен да подписваш договор за целия си останал скапан живот. Само докато самолетът ти бъде ремонтиран. А и още не си чул най-хубавата част.

— И каква е най-хубавата част?

— В промеждутъците, срещу напълно поносим процент за всеки чартър, ще ти позволява да използваш неговия „Кинг еър“. Как ти се струва?

Дент ухапа вътрешността на бузата си.

— Колко поносим процент?

— Предложих му дванайсет. Той каза, че става. Може да успееш да го придумаш да слезе до десет. Парите нямат значение за него. Искането му да бъде „дресиран“ от добър пилот.

Сделката беше повече от приемлива, особено като се имаше предвид колко може да взема Дент на час за наемането на самолет от такъв калибър. Но той устоя на изкушението.

— И да съм винаги на негово разположение. И на съпругата му и лигавите му хлапета. Сигурно ще трябва да превозвам и джавкащото му куче.

— Не съм казал, че ще е перфектно — измърмори Гал. — Но ще имаш пари поне за ядене.

На Дент не му се нравеше перспективата да има шеф, да получава заповеди, друг да разполага с времето, с живота му, да бъде управляван от някого другого. Но две хиляди и петстотинте долара от Белами нямаше да стигнат за още много дълго. Можеше да затегне колана, в буквалния смисъл на думата, и да прескача по някое хранене, но трябваше да продължи да прави плащанията по заема си, иначе щеше да загуби самолета и той да отиде в ръцете на банката.

— Пак ще говорим за това като се върна — каза той. — Веднага щом кацнем на Остин-Бергстром ще дойда.

— Тук ще съм. За разлика от някои хора, които познавам, аз не тръгвам да летя, без да уведомя приятелите си.

Дент игнорира това, макар че друг път просто би затворил. Но имаше много други неща, за които трябваше да говори с Гал.

— Онзи колумнист, Роки ван Дърбин, е същинска змия. Тази сутрин не знаеше кой съм, но до този момент със сигурност е научил цялата история. Ако се появи и започне да души наоколо...

— Ще сритам задника му на янки.

Дент се ухили, без да се усъмни и за миг, че Гал не само ще го направи, но и ще се забавлява. Но усмивката му бързо угасна, защото трябваше да наблегне на важността на следващото предупреждение.

— Изслушай ме, Гал. Чуваш ли? Това е сериозно. — Той описа пикапа, който беше видял по-рано. — Имам лошо предчувствие. Може и да не е сериозно. Но...

— Но вярваш на инстинктите си, както и аз.

— Не си виждал подобен пикап около теб или близо до летището, нали?

— Не.

— Ще се закълнеш ли?

— Защо да те лъжа?

— Инат. Неуместна гордост. Чиста гадост. Да изреждам ли още?

— Не съм виждал такъв пикап. Кълна се.

— Добре, но дръж очите си отворени. Обещавах ли?

— Ще ти обещаая, ако ми кажеш нещо.

— Какво?

— Какво правиш с нея?

— Да ти го изкрещя ли, Гал, колко пъти трябва да го казвам?

— Чух какво каза. Но ако ми говориш истината и дори не си забъркан в сделката, тогава за какво ти е?

— За реабилитация.

След дълга пауза Гал каза:

— Достатъчно честно. Шефе.

На вратата се почука тихо. Белами отиде до вратата, свързваща нейната стая с тази на Дент, и притисна дланите и челото си до студеното дърво.

— Какво има, Дент?

— Трябва да те питам нещо.

— Можеш да ме питаш през вратата.

Беше я изненадало, че не я притисна за повече подробности около брака ѝ, но след като му каза за разрива със съпруга си, двамата бяха изпаднали в мрачно мълчание, разменяйки само несвързани изречения през останалата част на полета.

Оживеният, шумен ресторант, където бяха вечеряли, не предразполагаше към интимни разговори, така че се бяха държали сдържано и възможно най-неангажиращо предвид обстоятелствата.

Когато се регистрираха в хотела, той бе изтъкнал финансовата изгода от това да споделят една стая, но тя игнорира предложението и когато стигнаха до стаите си, се разделиха.

Най-добре щеше да е да си остане така.

Но той почука отново и каза:

— Трябва да те гледам в очите, докато ми отговаряш на въпроса, който ще ти задам.

Тя преброи наум до десет.

— Хайде, моля те. Можеш да извикаш и да ме сригаш по топките, ако не се държа прилично. Макар че няма да го направя.

Белами се поколеба за миг, после с раздражение дръпна резето и отвори вратата.

— Какво има?

Дент отмахна един кичур коса от челото ѝ и обхвана лицето ѝ в ръце. Тя бе облякла безформена тениска и карирано трикотажно долнище от пижама, което се беше набрало върху босите ѝ крака.

Той потисна един изблик на смях.

— Така ли ще си лягаш?

— Това ли ти е въпросът?

Той се ухили.

— Не че не е секси.

— Не го правя, за да изглеждам секси, а за да ми е удобно.

Той също обичаше да му е удобно. Застана по чорапи и очите ѝ се спряха по-скоро на нивото на брадичката, отколкото на ключицата му. Няколко от перлените копчета на ризата му бяха разкопчани. Тя се опита да не гледа към гърдите му.

— Въпросът ти?

Като бръкна зад гърба си, той извади една четка за зъби от задния джоб на джинсите си.

— Ще ми дадеш ли на заем малко паста за зъби?

— Защо не си купи паста, когато си купи четката?

— Ще ми дадеш ли, или не?

Тя се извърна, отиде до банята и се бави достатъчно дълго, докато извади тубичката от несесера си; върна се с нея и го завари да стои на прага на спалнята ѝ. Без да се приближава, тя му подаде пастата. Той я взе, но вместо да изстиска паста върху четката си и да си тръгне, пъкна двете в джоба си и не помръдна.

— Наистина имам нужда от паста за зъби, но не затова дойдох.
Тя скръсти ръце пред гърдите си и зачака да продължи.

— Какъв е планът за утре?

— О! — Простотата на въпроса я изненада за миг. Не беше очаквала да е от практическо естество. — „Макси’с“ е на десет минути с кола отгук. Отваря за обяд в единайсет и половина. Мисля, че трябва да тръгнем по това време.

— Като не даваме на Стивън време да се направи на прекалено зает като ни види, или да се изниже през задната врата.

— Нещо такова.

Той вирна брадичка.

— Добър план. Искаш ли да се срещнем на закуска?

— Ще изпия само едно кафе в стаята си.

— Не закусваш ли?

— Понякога.

— Но не и утре.

— Дент.

— Добре де. Хубаво. Никаква закуска за теб. Значи... ще се срещнем кога? В единайсет и петнайсет?

— Идеално.

— Тук или долу?

— Винаги ли си толкова подробен?

— Абсолютно. Пилотите обикновено не оставят нищо на случайността. Самолетът може да бъде на автопилот, но ти не би желала и пилотът да е на автопилот, нали?

Белами знаеше, че я провокира, но продължи в същия дух:

— Долу.

— Съгласен.

— Това ли е всичко? Ако е така, вече е късно. — Тя посочи към отворената врата зад него, но той не възприе намека.

— Говори ли с Оливия?

— Нямаше начин.

— Това е добре.

— Предполагам. А ти обади ли се на Гал във връзка със самолета ти?

— Той направо ме заби, като ми каза, че ремонтът щял да трае най-малко две седмици.

— Съжалявам.

— Аз също.

В следващите няколко минути нито единият, нито другият проговори или каза нещо. Тя преглътна шумно.

— Сега ще ти кажа лека нощ, Дент. — Тя отново посочи към зеещата врата.

— Още не съм си задал въпроса.

— Зададе няколко.

— Но не и главния.

— Изтощена съм. Не може ли да почака до утре?

— Разбито ли е сърцето ти?

Тя знаеше, разбира се, за какво намеква, и предполагаше, че няма да се откаже, докато не му отговори.

— За това, че изгубих бебето, да. Много. За това, че изгубих него, не. Разривът беше неминуем. Дълго преди попълването на документите двамата вече бяхме емоционално разделени.

Тя преглътна мъчително и прочисти гърлото си, преди да продължи:

— Плановите му да се ожени повторно бяха обявени още преди да е приключил разводът ни. Той и избраницата му се преместиха в Далас. Аз отидох в Ню Йорк и започнах да пиша книгата си. Нямахме караници, нямахме гневни изблици. Всичко беше много цивилизовано. — След малко тя добави: — Точно какъвто беше бракът ни.

В някакъв момент, докато тя говореше, той бе скъсил разстоянието помежду им. Тя беше свела очи, за да избяга от интензивността на погледа му, и сега се оказа, че говори на онзи съблазнителен триъгълник, който разкриваше меките кестеняви косъмчета на гърдите му.

Гласът му беше нисък, когато произнесе:

— Жалко за детето ти.

Тя само кимна.

С периферното си зрение го видя, че вдигна ръка и секунда покъсно шнолата, която придържаше косата ѝ нагоре, бе разкопчана. Той хвана отпуснатите кичури и прокара пръсти през тях.

— Дент? Какво правиш?

— Нарушавам границата на приличието.

После ръката му се изви около кръста ѝ и той наведе глава. Устните му хванаха изненадания ѝ дъх и шокът от контакта върна живия спомен за първия път, когато се беше запознала с него.

Тя и Сюзан бяха свили в една отбивка на „Соник“. Той бе спрял до тяхната кола на мотоциклета си и бе погледнал покрай Белами в пасажерската седалка към Сюзан, която седеше зад волана.

Ленивата усмивка, която изпрати на сестра ѝ, предизвика серия дълбоки усещания във вътрешността на дванайсетгодишното тяло на Белами. Усмивката беше толкова откровено недвусмислена, че дори тя със своята неопитност бе разбрала, че е сексуална. Тези чувства я бяха заинтригували и разтърсили, но силата им да изтриват всяка разумна мисъл от главата ѝ я беше уплашила.

И още я плашеше.

Тя притисна ръце в гърдите му и се опита да го отблъсне.

— Ти не извика — прошепна той срещу устните ѝ, когато ги прокара нежно по нейните. В началото. Но когато тя не само не извика, но и не възрази, той обхвана тила ѝ, устата му притисна нейната и задълбочи целувката.

Като девствена тийнейджърка и после като жена с любовници, си беше фантазирала за целувките на Дентън Картър. Докато пишеше книгата си, особено сексуалните сцени между него и Сюзан, си представяше, че той целува и гали с младежки плам не сестра ѝ. А нея. Фантазиите я оставяха възбудена, но раздразнена от самата себе си. Сигурно въображението ѝ разкрасяваше това колко ще е хубаво да се люби с него.

Но сега осъзна, че фантазиите ѝ са били слаби. Целувката му беше възхитителна и силно еротична. Даваща. Обещаваща повече. А онова, което обещаваще, я правеше влажна, трескава и изгаряща от нужда.

Ръката му се придвижи по хълбока ѝ и се пъкна под хлабавия ластик на пижамата, където обхвана дупето ѝ, избута я напред, повдигна я и я нагласи срещу себе си.

— По дяволите — изпъшка той. — Знаех, че ще ти хареса.

Устата му се сведе към шията ѝ, после по-надолу, оставяйки тениската ѝ влажна по местата на път към гърдите ѝ, които бяха толкова напрегнати и чувствителни, че ако не спреше това веднага...

— Дент, недей.

Тя го отблъсна. Ръката му пусна дупето ѝ и той изруга, когато гърбът му се удари в ръба на отворената врата.

— Какво, по дяволите...

— Не искам.

— Не? — Погледът му се отклони към зърната ѝ, толкова очевидно настръхнали под тънкото трико на тениската. — Тогава искам да обясниш...

— Не ти дължа никакво обяснение.

— Ами, в известен смисъл ми дължиш. В единия момент отвърщаш на целувката ми като че ли няма да има утре и издаваш звуци, които могат да се изтълкуват единствено като „да стигнем докрай“. В следващия ме избутваш към вратата. Извини объркването ми.

— Е, не можем да позволим да стоиш така объркан, нали? Не искам да правя секс с теб. Това достатъчно ясно ли е?

Тялото му се залюля леко, сякаш беше бесен, на ръба да изпусне нервите си. Тя всъщност се сепна, когато той измъкна рязко пастата за зъби от задния си джоб и я хвърли на леглото.

— Излъгах. Не ми трябва нищо от теб.

После се върна в стаята си и затръшна свързващата врата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато на другата сутрин Белами излезе от асансьора и се появи в хотелското лоби няколко минути преди уговорката, завари Дент да седи в едно кресло и да чете спортната секция на вестника. Той стана, когато тя се приближи.

— „Брейвс“ изгубиха снощи.

— Не следя бейзболните мачове до Световното.

— Ето ти тогава друго. — Той ѝ подаде дневното издание на „Ай Спай“. — Заглавието говори само за себе си. В статията аз съм „недодяланият красив непознат, по-късно идентифициран като Дентън Картър“, гадже на убитата ти сестра.

Със свит стомах Белами сканира първата страница, доминирана от колонката на ван Дърбин. Текстът беше придружен от снимка на нея и Дентън. Явно беше направена вчера на изхода на „Листън Електроникс“.

— Фотографът се е криел и е използвал телеобектив.

— Не съм излязъл в най-добрия си вид — присви очи Дент към зърнестото изображение. — Ти обаче изглеждаш доста добре.

Тя пхна вестника в дамската си чанта.

— Не мога да чета това, направо ще повърна.

Трафикът по „Пийч трий“ пълзеше заради строителството. Те бяха хванати в задръстване в една пряка, където изчакаха три смени на светофара. Дент ругаеше под нос и потропваше нетърпеливо по волана с пръсти. Вчерашната му карирана риза бе заменена с риза от Оксфорд, близка по цвят до зеленикавия цвят на очите му. Беше пхната в дънките му, стегнати на кръста с колан.

— Откъде взе ризата и колана? — попита тя.

— От магазина на Ралф Лорен в мола срещу хотела. Отидох още при отварянето. Мамка му! Ако този слабоумник беше минал напред в пряката и беше завил наляво... — Последваха още цветисти псувни, после светофарът отново светна червено, преди да могат да пресекат кръстовището.

— Знам, че не те е яд на трафика, нито на другите шофьори. Яд те е на мен.

Той я изглежда.

— Тази среща със Стивън може да мине неприятно. Няма да помогне, ако се мусиш на онова, което се е случило или не се е случило миналата нощ. Станалото — станало. Свърши. Нека не го правим още по-неприятно.

— Не го омаловажавай. Попитах те, а ти...

— Интересно. Не си спомням да си ме питал.

— Може би не с толкова много думи, но при една такава прегръдка, когато мъж пъха език в устата ти и ръката му е на задника ти е съвсем ясно какво има наум. *Попитах*, ти каза „не“. — Той сви рамене с върховно безразличие и върна вниманието си върху трафика. Вдигна крак от спирачката. Колата измина само няколко метра, преди той отново да я натисне.

— Би трябвало да знаеш, вместо да опитваш — каза тя. — Ти си онзи, който прави коментари за сексуалността ми. Само че това не е временно. Не общувам с мъже по този начин. Никога не съм го правила.

— Е, това създава комуникационен проблем за нас.

— Защо?

— Защото „този начин“ е *единственият* начин, по който аз общувам с жени.

Те изчакаха още една смяна на светофара в пълно мълчание. След това той произнесе глухо:

— Казах ти нещо. За детето ти, за бебето... това, че е жалко дете си го изгубила.

Тя се обърна и го погледна.

— Наистина го мислех. Не съм го казал само да те размекна. — Той ѝ хвърли кратък поглед. — Може да съм негодник, но не чак такъв.

„Макси'с“ вече беше пълен, когато пристигнаха. Келнерката, облечена в къса черна рокличка и в обувки с десетсантиметрови токчета, беше тънка като вейка платиненоруса красавица. Белами сякаш бе невидима, защото по бебешки сините очи на момичето се

заковаха върху Дент. С провлачен, меден глас тя го попита дали имат резервация.

— Само ще пийнем — отговори той.

Двамата се разположиха на столовете, които изглеждаха прекалено несигурни да издържат възрастен, и си поръчаха по чаша студен ментов чай. След като им сервираха, Дент каза:

— Пий бавно. Чаша чай струва осем долара. Един Господ знае колко вземат за чийзбургер. — После огледа салона за хранене с драпирани покривки и бледокремави орхидеи в средата на всяка, и добави: — Ако изобщо правят чийзбургери.

— Ето го.

Белами забеляза доведения си брат, наведен край една маса, да се ръкува с двама от гостите. На времето Стивън беше намръщено, но хубаво момче. Сега се беше превърнал в изключително привлекателен мъж. Тъмната му коса беше сресана назад над високото чело и оставена да пада на меки къдрици почти до раменете по европейска мода. Носеше черен костюм с бяла копринена тениска в същия цвят на усмивката, която демонстрираше, докато минаваше от маса на маса, за да поздрави редовните си клиенти.

— Извинете? Не сте ли Белами, доведената сестра на Стивън?

Тя се обърна към мъжа, който я бе заговорил зад бара. Беше с прошарена коса и приятна усмивка.

— Помислих си, че сте вие — каза той. — Познах ви от телевизията. — Той протегна ръката си. — Аз съм Уилям Строт, съсобственик на ресторанта.

— Приятно ми е да се запознаем. — Тя представи Дент. Двамата мъже си стиснаха ръцете.

— Стивън знае ли, че сте тук?

— Искан да е изненада.

Усмивката му остана на мястото си, но тя забеляза проблясък на опасение в очите му.

— Щеше да ви запази най-хубавата маса. Оставете напитките си. Ще ви ги донеса там.

Той заобиколи бара и ги придружи до едно ъглово сепаре в отсрещния край на салона.

— Стивън понякога сяда тук, защото може да вижда цялото помещение. Сега ще го доведе.

Тя го проследи с очи как си пробива път към масите и се промъква към Стивън. Размени само няколко думи с него, преди брат ѝ бързо да се обърне към тях. Погледът му падна веднага върху Дент, после се фокусира върху Белами и не го свали от нея, докато говореше нещо на Уилям, който кимна и се върна на бара. Стивън се насочи към сепарето.

— Изобщо не изглежда изненадан да ни види — промърмори Дент. — Нито пък щастлив от това.

Белами, напротив, беше свръхрадостна да види Стивън. Тя се измъкна от сепарето и зачака да го прегърне, когато той се приближи до нея. Притисна го към себе си силно и го задържа за миг, макар да усети, че бърза да се освободи.

Беше го обикнала от деня, когато Оливия го представи на бъдещите му сестри. Двамата със Стивън се бяха сприятелили мигновено и останаха близки до събитието, което разтърси живота на всички им. Приятелството им, колкото и силно да бе преди смъртта на Сюзан, не можа да издържи напрежението на трагедията. Облакът, паднал върху семейството и върху всеки от тях, остана по време на процеса срещу Алън Стрикланд и след това.

Оттогава Стивън правеше планове да се махне, веднага щом се дипломира.

Когато замина, за да учи в университета, Белами беше неутешима, усещайки, че тази раздяла ще е постоянна и че ще е повече от географска. За съжаление, предчувствията ѝ се бяха оправдали.

Тя стисна ръцете му.

— Толкова е хубаво, че те виждам. Липсваше ми.

— Хауард...?

— Не, не, не затова съм тук — каза тя, успокоявайки бързо безпокойството му. — Прогнозата не е добра, но е още жив.

— И опровергава прогнозата.

— Не иска да остави Оливия — каза тя и Стивън кимна. Тя се обърна към Дент: — Помниш Дент Картър.

— Разбира се.

С явна неохота от двете страни двамата мъже си стиснаха ръцете.

— Елегантно местенце — подхвърли Дент.

— Благодаря.

Белами хвана Стивън за ръкава.

— Можеш ли да седнеш с нас за малко?

Той погледна през рамо, сякаш търсеше благовидна причина да се извини или да се спаси, но когато се обърна, каза:

— Мога да отделя няколко минути.

Влезе в сепарето и седна до Белами срещу Дент, отпусна ръце върху масата и премести поглед от единия към другия.

— Нека позная. Тук сте заради днешната статия в този парцал. Мислех — надявах се — че вече сме станали стара новина.

— И аз се надявах — каза тя. Стивън беше хванал направо бика за рогата, без всякакви заобикалки, без любезности, което я натъжи, но трябваше да му обясни бързо. — Опитах се да се скрия зад псевдоним, Стивън. Искях да остана анонимна, никога не съм искала някой да разбере, че книгата е базирана на убийството на Сюзан.

— След като те разкриха, се налагаше да избягвам пресата. Ван Дърбин изпрати някакъв репортер тук да ме интервюира. Отказах, разбира се. Когато ти се върна в Тексас, нещата се успокоиха. До тази сутрин...

— Знаем. Съжалявам.

— Ами — каза той и навъсените му черти се изгладиха, — да оставим другото настрана, поздравявам те за успеха. Радвам се. Наистина.

— Само ти се иска да не бях станала толкова успешна за твоя сметка.

— Няма да го отрека, Белами. По-добре щеше да е да не ставам герой в романа ти, както и да не бъде разкривана връзката между нас.

Тя огледа оживения салон.

— Това явно не е навредило на бизнеса ти.

— Не, трябва да кажа, че наистина не пострада.

— Заслужаваш да бъдеш поздравен и ти за успеха. Вече имаш три ресторанта, и до един любими на всички критици.

— Добро съдружие. Уилям управлява кухнята и бара. Аз въртя бизнеса и обучението на персонала.

— Разпределение на труда, което явно работи добре. — Белами се усмихна на Уилям, когато мъжът се приближи към тях с подноса с напитките им.

Той остави чашите пред тях.

— Мога да ви донеса нещо друго, ако желаете. „Блъди Мери“? Вино? Аперитив?

— Всичко е наред, благодаря — отвърна Белами. — Благодаря ви, че ни отстъпвате за малко Стивън.

— Пак заповядайте.

Той сложи ръка на рамото на Стивън:

— Ако искаш нещо, ще съм на бара. — После стисна рамото му, преди да се отдалечи.

Стивън проследи погледа на Белами, която гледаше Уилям да си проправя път назад към бара. Когато светналият ѝ поглед се върна отново към него, той произнесе:

— Да, и за да отговоря на въпроса, който си прекалено любезна или се чувстваш прекалено раздразнена да зададеш: Уилям и аз сме много повече от бизнес партньори.

— Откога сте заедно?

— Миналата Коледа празнувахме десетата си годишнина.

— Десет години! — Тя не можеше да повярва. — Не ме дразни нищо, като изключим това, че не съм знаела. Защо не си ми казал?

— Какво значение има това?

Неговата рязкост я засегна дълбоко. Всичките онези пъти, когато се бяха смели и разговаряли, всичките онези пъти, когато беше заставал на нейна страна срещу Сюзан и обратното — нима всички тези общи преживявания не означаваха нищо за него?

Когато без малко да я скъсат на изпита по алгебра, Стивън беше този, който я убеди, че тестът няма да реши остатъка от живота ѝ, и ѝ беше помогнал да изкара прилична оценка. Той беше този, който настояваше, че скобите на зъбите ѝ едва се забелязват и че пъпчиците на лицето ѝ постепенно ще изчезнат. Всеки път, когато самочувствието ѝ удареше дъното, той предричаше, че един ден тя ще стане красавица и че бъдещето ѝ ще е безоблачно. По-безоблачно от това на Сюзан.

Белами гледаше на него по-скоро като на брат, отколкото като на доведен брат, и мислеше, че и от негова страна е така. Но ето, че я бе изключил напълно от живота си. Че можеше да мине без нея. И тя осъзна, че я боли.

— *Ти* имаш значение, Стивън — каза тя с дрезгав от емоции глас. — Ти, животът ти, твоите любими хора имат значение за мен.

Той сякаш омекна.

— Опитай се да разбереш. Когато напуснах Остин, трябваше да изоставя всичко. Това бе единственият начин да мога да оцелея. Трябваше сам да градя живот, в който нямаше нищо от предишния. Ако бях пренесъл нещо от него със себе си, дори теб, това щеше да ме спъва. Трябваше да започна на чисто. Без привързаности. Само майка. А и нея държах на дистанция, за да запазя благополучието си.

— Тогава защо се извиняваше всеки път, когато се опитвах да се свържа с теб в Ню Йорк?

— Ти ми напомняше най-лошите години от живота ми. И все още е така.

— А ти си все същото лайно.

Стивън погледна остро към Дент, който се обади за първи път след хладното им ръкостискане.

— Ти беше едно сополиво, егоистично хлапе и до този момент не съм видял да си се подобрил.

— Дент! — възкликна Белами.

Но той не беше свършил.

— Тя си навлече много неприятности, за да дойде тук. Можеше поне да се *престориш*, че се радваш да я видиш.

При опита ѝ да го прекъсне, Стивън вдигна ръка.

— Всичко е наред, Белами. Той е прав. Аз съм лайно. Това е тактика за оцеляване. Не исках да те засегна. — Той се усмихна мрачно, когато се пресегна и погали гладката ѝ буза, и сякаш прочел мислите ѝ няколко секунди по-рано, промърмори: — Точно както предсказах. Грозното патенце се е превърнало в лебед.

После отпусна ръка и проблясъкът на обич, който бе мярнала в очите му, изчезна.

— Това отне време, терапия и старание, но се преоткрих. Доволен съм от живота, който си създадох. Но сега книгата ти и патърдията, която се вдигна около нея, върнаха всичко, от което бях избягал. Пак ти повтарям: аз съм онова мършаво, уплашено хлапе, въртяно на шиш от полицията.

— Дейл Муди? — попита тя.

— Огромен тип. С гръден кош като варел. С нисък, гробовен глас. Разпитва ме няколко пъти. Разпитите не доведоха до нищо, но това, че бях заподозрян, дори и за кратко, ме стресира за цял живот.

— Дент каза същото.

Стивън погледна към него.

— Извинявай за любопитството. Доколкото си спомням нямаше голяма любов между теб и семейството ни, но ето те тук в Атланта с Белами. Защо?

Белами отговори, преди той да успее.

— Регистрирах чартър с Дент, с надеждата да поправа нещата.

— Не се е получило. Всъщност, майка е била ужасена да го види.

— Да, знам.

— Тогава защо сега той е тук с теб?

След дълго колебание тя каза:

— Някой ме заплашва от седмици. Трябваше да разбере кой и защо.

Тя преразказа на Стивън всичко, което се беше случило, и завърши с думите:

— Не съм казала на Оливия, нито на татко. Моля те, не го споменавай, защото не им трябва и други грижи. Но ние — Дент и аз — не мислим, че вандалският акт спрямо къщата ми и неговия самолет са били случайност. Който и да го е направил, е по някакъв начин свързан с онзи ден.

Той се намръщи скептично.

— Това ми се струва прекалено.

— С Дент не ни свързва нищо друго.

Стивън ги изгледа с дълъг поглед.

— Аз съм свързан с този ден. Да не би да си дошла да ме обвиняваш, че съм писал заплахи по стената на спалнята ти?

— Разбира се, че не. — Тя се пресегна за ръката му. — Надявам се, че ще споделиш някои от спомените и впечатленията си от онзи ден.

— И за какъв дявол? Вече си го написала в книгата си.

Дент се подсмихна на огорчената му забележка. Тя не я схвана. Беше решила, че няма да каже на никого, че от паметта ѝ липсваха цели фрагменти. И беше важно Стивън да ги запълни.

— Ще ми отговориш ли на няколко въпроса?

— И какъв смисъл има да говоря за това?

— Хайде, моля те.

Той помисли за момент, после кимна кратко. Тя не губи време.

— Малко преди торнадото ти излезе от павилиона и отиде до навеса за лодки.

Повторно кратко кимане.

— Защо? Защо отиде до навеса?

— За бира.

— Бира? Ти не обичаше бира. Каза ми, че си опитал на едно парти и не си харесал вкуса й.

Той сви рамене.

— Исках пак да опитам. Стана дума, че онези момчета са изнесли тайно бира в навеса. Отидох да проверя, но там нямаше никой. Само купчина кенчета. Тръгнах обратно към павилиона, когато някой забеляза фунията на торнадото и всички се разкрещяха. Бях близо до навеса и изтичах обратно да се скрия там.

Тя кимна разсеяно.

— Когато дойдох след теб...

— Кога си дошла след мен?

— Дойдох да те предупредя за приближаващата буря.

— Така ли?

Реакцията му я озадачи.

— Защо те изненадва? Това го пишеше в книгата. Ако си я чел...

— Четох я. Но си мислех, че си го направила заради яснотата на разказа.

— Искаш да кажеш, че не си го спомняш по този начин?

— След като излязох от павилиона, не съм те виждал, чак докато не те спасиха изпод развалините на навеса.

— Не си ме виждал по-рано?

Той поклати глава.

— Нямам представа къде си била.

Белами погледна към Дент. Той беше вперил очи в нея, с извита нагоре вежда. Като се обърна отново към Стивън, тя каза:

— Значи след торнадото си успял да се измъкнеш изпод останките.

— Беше си чист късмет, че рухналите стени не ме затрупаха. И че онази секция от навеса падна навън, вместо навътре. Бях издраскан и замаян, но нищо сериозно. Успях да се измъкна изпод отломките и тръгнах обратно към павилиона. Хауард и мама едва не ме задушиха в

прегръдките си. Но, разбира се, бяха обезумели, че не намират Сюзан и теб.

Спомените на Стивън за първите часове след бурята съвпаднаха с тези на Дент, така че Белами не се спря над тях.

— Защо детектив Муди те разпитва?

— Заради сексуалните нюанси на престъплението. Разпита всички мъже, минали пубертета, особено тези, които са й били близки. Гаджето — вирна той брадичка към Дент. — Аз й бях доведен брат, но това не ме изключваше. Разпитаха дори Хауард.

Белами беше смаяна.

— Разпитвали са татко? Не говориш сериозно.

— Сигурен съм, че мама и Хауард са ти го спестили заради обезпокоителния извод.

— Не е обезпокоителен, възмутителен е!

Стивън сведе поглед и проследи щампата на покривката с върха на пръста си.

— Муди не беше чак толкова далеч от истината.

Тихо изречените му думи имаха ефекта на падащи тухли, Белами занемя. Дент също не каза нищо, но подпря лакът на масата и облегна брадичка на ръката си. Стивън сигурно усети натиска на сериозния му поглед, защото когато се отказа да изследва покривката, се обърна тъкмо към него.

— Не е нужно да ти казвам каква беше, нали? Сам знаеш, че Сюзан беше неудържима в сексуално отношение. Което сигурно е било страотно за теб. Но за по-малкия й доведен брат, който се луташе в сексуалната си идентичност, тя беше по-скоро зловец кошмар.

Белами преглътна с усилие и каза пресипнало:

— Да не искаш да ни кажеш, че ти и Сюзан...

— Не — отвърна той и поклати категорично глава. — Никога до края. Не че тя не опитваше. Докато накрая не се отказа да ме измъчва.

— Какво правеше?

— Сигурна ли си, че искаш да го чуеш, Белами? Грозно е.

— Мисля, че трябва.

— Добре. — Той си пое дъх. — Сюзан често се промъкваше нощем в стаята ми. Два-три пъти седмично. Понякога дори по-често.

— Кога започна това?

— В деня на сватбата на мама и Хауард.

Белами ахна невярващо.

— Лягаше, притискаше се в мен, говореше мръсотии, описваше ми всички неща, които сме можели да направим, ако не съм се страхувал чак толкова, че ще ни хванат. Събличаше дрехите си и ме караше да я докосвам.

Той издаде неодобрителен звук.

— Господ знае, че понякога ми се искаше, защото се борех срещу осъзнаването, че съм гей. В онзи момент от живота ми отчаяно исках да го отрека. Но в действителност колкото по-упорито се опитваше да ме съблазни тя, толкова повече се отвращавах.

— Тя знаеше ли, че си гей?

— Може би. Вероятно. Което правеше мъчението още по-приятно за нея. Стигна се дотам, че не можех да понеса да я виждам, или да усещам миризмата ѝ — и това не беше тайна. Това само я направи още по-агресивна и дръзка.

Белами поклати глава.

— Веднъж влезе под душа с мен и ми каза, че майка в момента минава по коридора. Каза, че ако издам звук и мама ни хване, тя щяла да каже на Хауард, че аз съм я принудил да идва при мен всяка нощ. Знаех, че може да извика, и че е способна да ги убеди в каквото си поиска.

Той погледна твърдо към Белами.

— Съжалявам, че точно аз съм човекът, който разрушава илюзиите ти за перфектното ни семейство, но може би е време да разбереш истината за скъпата ни починала сестричка.

— Трябвало е да ми кажеш.

— За да го включиш в книгата си, за да стане още по-пикантно?

Тя трепна, сякаш я беше зашлевил.

— Не заслужавам това, Стивън.

Той изглежда се съгласи, защото издиша дълбоко.

— Съжалявам. Излишно беше.

— Защо не ми каза навремето? Щях да застана на твоя страна.

— Не исках никой да знае, особено пък ти. Ти беше толкова различна от нея. Невинна. Сладка. Умиротворителка. И беше моето другарче. Страхувах се, че това ще се промени, ако научиш за мен и Сюзан.

— Нямаше.

— Може би — каза той все още със съмнение. — Но, във всеки случай, ме беше срам.

— Не си правил нищо лошо.

— Имаше случаи, когато тялото ми реагираше, въпреки желанието ми, когато не можех да контролирам това, че се възбуждам. Не я желяех ни най-малко, но бях младеж с бушуващи хормони и никакъв отдушник за тях. Докосваше ме и бях на път да експлодирам, а тя се подиграваше на унижението ми. Всъщност — добави той замислено, — изненадан съм, че никога не е злорадствала пред теб за това какво прави. Ревнуваше от теб. Ти знаеше ли?

— Невъзможно.

— Истина е. Ревнуваше специалните отношения, които имаше между теб и Хауард. Той те обожаваше и тя бе наясно. Дразнеше я също, че когато влязох в семейството, двамата с теб изградихме такава връзка помежду си, каквато никога не съм имал с нея, но и не съм искал. Не че е копняла за приятелството ми, но не искаше да бъде на второ място в ничий списък.

Той отново погледна към Дент.

— Ти не ѝ беше единственият. Казвала ми е за всичките момчета, с които го е „правила“ зад гърба ти. Беше уличница, която не подбираше много-много. Подхождаше ѝ да бъде удушена със собствените ѝ гащи.

— Стивън, моля те — прошепна Белами.

— Поиска да го чуеш; сега ще изслушаш всичко — каза той сприхаво. — Една неделя на семейна вечеря Сюзан ми подаде чифт бикини под масата. Докато седях между нея и Хауард, хвана ме за ръката и напъха в шепата ми бельото си. Изчервих се от страх и унижение и си помислих, че ще умра. А през цялото време, докато се хранехме, тя се усмихваше с онази нейна лукава, триумфална усмивка.

Дент не помръдваше, гледаше, без да мига, сякаш отнесен някъде далече.

— Това бе своего рода унижителна шега, която обичаше да играе. Случвало се е много пъти да прави подобни неща. Мога да продължавам още и още, но няма смисъл. Вече не може да направи живота ми ад. Мъртва е. И аз съм доволен.

Той млъкна за малко, след това се надигна, сякаш се събужда след лош сън. Огледа салона за хранене и каза:

— Трябва да се връщам на работа. Освен това казах всичко, което бях решил да кажа. С изключение на това.

Преди да продължи, той се увери, че има пълното им внимание.

— Муди ме разпитва надълго и нашироко, но историята ми никога не се промени. Нито една дума в нея. Той не разполагаше с никакви улики, за да докаже, че съм бил на мястото, където беше открито тялото ѝ. Нито пък, че съм имал възможност да я убия. Но онова, което никога не ме попита, и което не знаеше, беше, че съм имал сериозен мотив да го направя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Юмрукът долетя сякаш от нищото и се заби в лицето на Руп като топка.

Той се приземи тежко по задник. Остра болка като светкавица прониза главата му и рикошира във вътрешните стени на черепа му. Ушите му писнаха и за миг пред очите му притъмня.

Преди да може да извика, беше хванат за яката на ризата и вдигнат на крака с рязко, разтърсващо движение. Земята се залюля, после излетя от орбита и той усети как му се завива свят. Главата му се заклати неконтролируемо. От разбития му нос шурна кръв и потече по увисналите му устни.

— Хей, Руп, отдавна не сме се виждали.

Разтърсен като парцалена кукла, Руп примига срещу силната болка, която продължаваше да се носи във вътрешността на черепа му. Земята се изправи и най-накрая многобройните размазани образи, трепкащи на сантиметри от него, се обединиха в образа на един по-стар, по-тежък и по-заплашителен Дейл Муди.

— Как си, Руп?

Дейл знаеше силата на болката, която изпитва другия мъж, защото му я бяха описвали преди това. Беше стоварил на времето един юмрук като този на един колега — ченге, което по-късно възпя поетично различните нива на остра болка, които могат да бъдат усетени в края на десния юмрук на Дейл.

В отговор на въпроса на Дейл, Руп измънка нещо неразбираемо.

— Моля? Не можах да разбера.

Дейл, който продължаваше да стиска скъпата вносна комбинация от коприна и памук, издърпа Руп за яката на ризата до очукания си Додж и го подпря на ръждясалия, нащърбен заден панел.

— Какво ще кажеш да заменим тази таратайка срещу една нова с доплащане?

— М'мкати. — С изтръпнали устни и подут нос, това бе най-близкото до онова, което Руп искаше да произнесе.

Дейл се ухили безсрамно.

— Ще го приема за „не“. — Като продължаваше да стиска Руп с една ръка, той използва другата, за да отвори задната врата на колата си, свали капака на един бял охладител от стиропор и извади от него торбичка замразен грах, който бе взел за случая.

— Може би това ще помогне. — Той пъкна торбичката в разбития нос на Руп.

Руп извика от болка, но се пресегна и взе граха от ръката му. Нагласи го внимателно и погледна бившия детектив иззад усмихващия се „Грийн Джайант“.

— Ще подам оплакване за нападение.

— Кога? Преди или след като ти се подуют очите? Надявам се, че няма да правиш никакви реклами по телевизията тази седмица. Известно време ще изглеждаш като лайно. Може да си купиш ризи, които ще подхождат повече на синините.

— Ти си едно...

— Знам какво съм — каза Дейл рязко и всички следи от хумор изчезнаха от гласа му. — А още по-добре знам ти какво си. Виж, можем да стоим тук още дълго и да си разменяме обиди. Аз нямам какво друго да правя. Но ти си зает човек. Освен това ти си този, който кърви и адски го боли. По-добрата опция за теб е да говориш с мен, нещо, за което си нямал търпение, както разбирам. Прекосих половината щат, за да дойда до тук. Така че говори, кучи сине.

Руп продължи да го гледа, но Дейл знаеше по-добре от всеки друг, че бившият прокурор може да мисли бързо, когато се налага. Дори когато беше на тясно, като сега, той можеше да извърти нещата така, че да са в негова полза. Така че Дейл не бе изненадан, когато Руп започна направо:

— По-малката дъщеря на Листън. Помниш ли я? Белами? Написала е книга.

— Стара новина, Руп. „Ниско налягане“. Знам всичко за това. Знам също за онзи драскач от таблоида, който експлоатира темата. Отбих се тук да се заредя с гориво и да видя днешния брой. Обзалагам се, че касиерката щеше да бъде хвърлена във въздуха, ако знаеше, че продава екземпляр на един от най-важните герои в романа. На мен ми провървя повече, отколкото на теб, Руп — продължи Дейл разговорливо. — Споменат съм само като „бивш главен следовател,

който не може да бъде открит за коментар“. Но ван Дърбин е написал повечко за теб. Четейки между редовете, мога да кажа, че никак не е бил впечатлен от службата ти в окръг Травис. Пише, че не си могъл да му дадеш „категоричен“ отговор, когато те попитал за твърдо доказателство, което в този случай е било чифт дантелено бельо. Ван Дърбин изпитал удоволствие от това.

— Прочетох го. — Руп вдигна импровизирания леден компрес от носа си, погледна с отвращение следите от кръв, останали върху него, след което го изхвърли. Пликът със замразен грах тупна на тротоара до краката му шумно. Руп погледна надолу и използва възможността да огледа паркинга.

— Няма никой наоколо — каза му Дейл. — Никой, който да хукне да те спасява. За което ти си си виновен, паркираш далеч оттук, чак в края на паркинга. Какво? Да не се страхуваш, че някой ще забележи, че идваш и си тръгваш от апартамента на тази млада госпожичка тук? Наистина трябва да избереш друго местенце за мръсните си рандевута, Руп, иначе рискуваш да те хванат със смъкнати гащи. Впрочем, тя колко годишна е? Осемнайсет? Не те е срам, толкова младо момиче, още няма право да си купува дори бира. При положение, че си и църковен настоятел...

Ако погледът можеше да убива, Дейл досега щеше да е труп.

— Приятелчето ти Хеймейкър? — излая Руп. — Той ли ти снася?

Игнорирайки думите му, Дейл продължи да му се подиграва просто за единия майтап, защото му беше кеф.

— Жена ти знае ли, че чукаш толкова младо гадже? Като се замисля, твоята госпожа може и да не се разстрои чак толкова. Може и да е доволна като научи, че още можеш да го вдигаш. — Дейл се наведе и прошепна: — Но по-добре се моли ван Дърбин да не надуши.

Руп се изсмя.

— Той води рубрика в един евтин парцал, с който хората застилат дъното на клетките си за птици. Така че какво? Какво толкова ще ми навреди?

— На остинския крал на колите? — подигравателно попита Дейл.

Руп избърса капката кръв от върха на носа си и я изтръска от пръстите си.

— Това ще е по-скоро реклама.

— Каквото и да е, Руп. Каквото и да е. Ти наистина си беше добре. Но всичко това може да свърши. — Той щракна с пръсти на сантиметър от разбития нос на Руп.

— Мислиш, че съм се уплашил от ван Дърбин?

— Не, но те тресе ужас от мен. — Дейл се блъсна в него. — Първо книгата, а сега и ван Дърбин вдигна пушилката, но аз съм този, който може да те задуши.

— Ти също ще се задушиш.

— Само че аз нямам нищо за губене.

С две ръце Руп блъсна широките гърди на Дейл. Дейл отстъпи крачка назад и Руп изгледа него и колата му презрително.

— Това лесно може да се забележи.

Дейл игнорира бележката.

— Ти, от друга страна, направи от себе си огромна мишена. Ти си лесна плячка за разпъване на кръст от медиите.

— Спести си заплахите. Ако се опиташ да ме съсипеш, ще се провалиш.

— Не мисля така.

— Вече си разбит, просто не го знаеш — каза Руп. — Ето защо се опитвах да се свържа с теб, да ти кажа, че ако започнеш да ставаш сантиментален по отношение на Алън Стрикланд, закона, правосъдието и американския начин на живот, сам ще си изкопаеш гроба и ще влезеш в него.

— Ако случаят „Сюзан Листън“ отново бъде отворен...

— Виж, точно за това ти говоря. Разбит, преди да започнеш. — Той погледна Дейл и поклати глава печално. — Мислиш, че ще оставя папката по това дело да събира праха някъде в полицейското управление като тиктакаща бомба? — Той избухна в смях, което го накара мигновено да примижи от болка. — По дяволите, Дейл, не. Тази папка изчезна седмици след присъдата над Стрикланд.

Дейл сви ръце в юмруци и изскърца със зъби.

— Тази папка съдържа всичките ми бележки по случая.

— И ти беше ужасно отзивчив да ми предадеш всичко, когато го изисках, Дейл. Наистина го оценявам.

Дейл скъси разстоянието между тях.

— Къде се намира тя?

— Не само я изнесох от полицейското, Дейл. Драснах ѝ клечката и я гледах докато изгаря, после пръснах пепелта в четирите шибани посоки. Така че, ако някой се опита да я намери сега, ще бъде адски прецакан.

Той отново изглежда Дейл от горе до долу и се разсмя.

— Излязъл си от дупката си и си се обличал за едното нищо. Съжалявам, Дейл. — Той вдигна ръце и сви рамене недвусмислено, излъчвайки върховно презрение.

Но Дейл чакаше, знаеше, че моментът приближава. Той чакаше. Чакаше.

И когато Кралят на колите се усмихна със своята билбордова усмивка, Дейл заби юмука си в тази гордост на стоматологията, съсипвайки я с кокалчета от желязо и почти два̀сетгодишен насъбиран гняв.

Руп извика, покри устата си с две ръце и се свлече до колата.

Използвайки върха на обувките си, Дейл го изрита от пътя си, така че да не го премаже, когато тръгне. После, като застана над него, каза:

— Само да започнеш да изнудваш Хеймейкър пак, ще се върна и ще отрежа провисналите ти топки с тъпа ножица. Имах навремето случай, един тип, който направи това на приятелчето си, с което играеше покер. Получи три години за цялата работа. Но това предаде на другия урок, който онзи никога не забрави.

По време на обратния полет към Остин нито Белами, нито Дент бяха особено разговорливи. Сбогуването със Стивън беше натъжило Белами, защото тя знаеше, че той категорично я е отрязал от живота си, докато преди се бе заблуждавала, че обстоятелствата са виновни за този разрив.

Но мрачното ѝ настроение се дължеше най-вече на онова, което той бе разкрил за себе си и за Сюзан.

— Как е възможно да съм живяла в една и съща къща с тях и да не съм знаела?

Тя дори не осъзнаваше, че е произнесла въпроса гласно, докато Дент не отговори.

— Била си дете. Може би си усещала нещо между тях, но не си си давала сметка какво е.

— Мислех си само, че не се харесват много един друг.

След малко Дент каза:

— Възможно е да си го измисля.

— Не би изфабрикувал такава лъжа. Това е прекалено болезнено и неловко за него.

— Възможно ли е да лъже за нещо друго?

Тя го погледна въпросително.

— Стивън не те е видял в навеса преди торнадото. Но и ти не си го видяла, нали?

— Може и да съм. Не мога да си спомня.

— Добре. Но той ни каза, че е отишъл в навеса да си вземе тайно бира, при положение, че дори не обича бира. Нещо тук ми се вижда странно.

— Мислиш, че лъже за това къде е бил, когато Сюзан е била убита?

Той вдигна рамене.

— Най-малкото е нещо, над което може да се помисли. Самият той призна, че е имал мотиви.

— Значи ти вярваш на това, че Сюзан го е преследвала сексуално.

— Да, вярвам.

Те замълчаха. Най-последно тя каза:

— Беше егоистка и самомнителна. Но нямах представа, че може да е толкова коравосърдечна.

— Нима? Търсенето ти на истината може да извади на бял свят още по-грозни изненади, Белами. Сигурна ли си, че искаш да продължиш?

— Трябва.

— Не, не трябва.

— Няма да спра сега, Дент.

— Може би се налага. Защо продължаваш, когато може да има и други заровени мини?

— Нищо не може да е толкова лошо, колкото тайната, която ни се разкри днес.

Той я гледа дълго, после, без да казва нищо повече, отклони поглед.

— Другите момчета — произнесе тя колебливо. — Онези, с които се е перчила, че е била...

— Какво за тях?

— Не си ли знаел?

— Разбира се, че знаех. — Той облегна глава назад и затвори очи. — Но не ми пукаше.

* * *

Прекараха останалата част от полета в тъжно мълчание и не заговориха, докато не излязоха на паркинга на остинския терминал, където той бе оставил корвета си.

Белами предложи да си повика такси, което да я закара до къщи.

— Няма защо да се разкарваш до Джорджтаун.

— Ще те закарам. Но летището на Гал ни е на път. Бих искал да се отбием там за малко.

Пикапът на Гал беше единствената кола наоколо. Ветропоказателят висеше отпуснато на пръта си в топлината на късната вечер. Дент спря колата до хангара и когато двамата с Белами излязоха, Гал ги посрещна, бършейки ръце в избелял омазан парцал.

— Как е той? — попита Дент за самолета си.

— Оправя се. Ще дойдеш ли да погледнеш?

Дент хвърли поглед нататък.

— Тук е по-студено, климатикът е включен. Идете там и внимавайте за задния крак на стола, когато седате — обърна се Гал към Белами.

— Благодаря.

Тя отиде в офиса и внимателно се отпусна на седалката на стола с ненадеждния крак. Докато гледаше Дент и Гал да обсъждат самолета, извади мобилния си телефон от чантата.

Екранчето показваше три пропуснати повиквания от агента ѝ и две от издателя. Можеше само да си представи възбудата, която новият брой на „Ай Спай“ е предизвикала. Сега може би празнуваха бума на общественото внимание.

Още не бе прочела вестника, който Дент ѝ беше дал тази сутрин. Тя си призна, че изпитва нездраво любопитство към онова, което ван Дърбин е написал, и единствено ако знаеше съдържанието на статията му, можеше да подготви опровержение на всички неистини, но не можеше да се застави да го прочете сега. След срещата със Стивън се чувстваше емоционално разбита.

Тъй като нямаше желание да отговори на професионалните обаждания, набра номера на Оливия. Включи се автоматична гласова поща. Тя остави съобщение. Продължаваше да ѝ се струва непочтено, че е ходила да се срещне със Стивън, без знанието на майка му. Оливия не криеше, че той ѝ липсва ужасно и често се оплакваше, че не го вижда достатъчно често.

Белами се чудеше... е, добре, чудеше се на много неща. Но имаше въпроси, които не можеше да зададе на мащеха си, без да издаде онова, което Стивън ѝ бе доверил. Колкото и да ѝ беше любопитно да разбере какво знае Оливия за частния му живот, щеше да се придържа към споразумението, което бяха сключили като деца — да пазят тайните си.

Гал и Дент в момента гледаха някакъв друг самолет, който бе паркиран вътре в хангара. Гал посочи на Дент към него. Той изглежда се поколеба, после тръгна нататък.

Гал остана с него няколко секунди, после се обърна и като го остави, влезе в офиса. Усмиваше се на себе си, докато заобиколи бюрото и седна.

— Знаех си, че няма да устои.

— Това нов самолет ли е? — попита Белами.

— На по-малко от петдесет часа.

— На кого е?

Гал ѝ каза името и се оказа, че тя го е чувала.

— Той е щатски сенатор, нали?

— А-ха. Освен това притежава една трета от земята между Фредериксбърг и Рио Гранде. Занимава се със скотовъдство.

— Както и с нефт и газ, ако не греша.

Гал кимна.

— Предложи на Дент работа като негов личен пилот, но нашият е прекалено голям инат и прекалено горд, за да я приеме.

Тя погледна към хангара и видя Дент да прокарва ръка по крилото на самолета, следвайки извивките. Както бе прокарал ръка по извивката на хълбока ѝ снощи под пижамата. Ръката му тогава не беше никак свенлива, както и целувката му — и двете си вземаха това, което искат.

Споменът накара лицето ѝ да пламне. Хваната в мъглата на еротичен спомен, тя не чу въпроса на Гал първия път и трябваше да го помоли да повтори.

— Попитах какво мислите за него.

Тя се опита да бъде обективна по отношение на Дент, което бе невъзможно.

— Все още си формирам мнението.

— Семейството ви не го обичаше.

— Аз не съм семейството ми.

Той не отвърна на думите ѝ.

— Вие го познавате отдавна.

— Така е. — Той хвърли влажните останки от цигарата си в кошчето за боклук и си извади нова.

— Още ли ги пушите?

Той се намръщи заядливо.

— Не сте ли чували? Пушенето е вредно за здравето. Беше ми надул ушите, докато накрая или трябваше да ги оставя, или да го убия, за да го накарам да млъкне.

— Дент ви е чел лекции против пушенето, при положение че самият той е толкова безразсъден?

Гал спря зачервените си очи върху нея.

— Безразсъден? Предполагам, че в някои области на живота си той може да проявява повече внимание.

— Шофира прекалено бързо.

— Да-а, обича скоростта. И при възможност пие прекалено много и се буди в легло, в което не би трябвало да е. Но ще ви кажа едно. — Той задържа цигарата между двата си пръста и ги размаха пред нея. — Той е най-добрият пилот, който съм срещал някога.

Тъй като тя не коментира, той прие това като покана да продължи.

— Някои се обучават да летят и се научават достатъчно добре да не позволяват на самолета да се разбие. Ако машината работи както

трябва и пилотът не я прецака, тя ще лети. Трябва да използваш ръцете и краката си, да имаш добре мислеща глава на раменете и поне малко здрав разум, така че да не правиш глупави грешки и да не предприемаш риск, който да те убие. Но дори най-умните могат да бъдат лоши пилоти. Знаете ли защо? Защото го правят с разум. А не с вътрешно чувство.

Той се потупа по корема.

— Добрите пилоти го правят ей оттук. Чувстват го. Знаят как да го правят още преди да им е преподаден урок. Разбира се, човек трябва да научи някои неща — за времето, как да четете показателите на уредите. Има много, което може да бъде научено, за да се подобрят природните умения, но според мен това умение — дарбата, която ти е дадена по рождение — е от най-голямо значение. Аз я нямам. Но я познавам, когато я видя.

Той махна цигарата от устата си и започна да изучава края ѝ, докато я въртеше между пръстите си.

— Ръкувах се веднъж с Чък Ийгър на една въздушна база в Ню Мексико. Бях младеж, механик, но в работата си съм общувал с много летци, които по-късно станаха астронавти. Дяволски добри пилоти. От онзи вид, за който ви говоря. Тези, които правят нещата по вътрешен усет.

Той заби брадичка надолу и погледна Белами изпод гъстите си вежди.

— Но не бих разменил никого от тях за Дентън Картър. — Сякаш да подчертае думите си, той пхна цигарата обратно в ъгъла на устата си и я стисна със зъби.

Развеселена, тя каза:

— Не смятам да споря с вас.

— Ами — изсумтя той, — просто в случай, че ви минава през ума. — Погледът му отиде зад нея. Тя се обърна, така че да вижда също хангара, където Дент продължаваше да инспектира самолета. — Само една жена би могла да го очарова толкова много — отбеляза старецът и се изкикоти. — Когато в началото дойде тук, беше един мрачен негодник, кисел, вечно раздражителен, готов да кипне и да се обиди от най-дребното нещо. Но после, когато обиколи самолетите, видях изражението му. Има си израз за това. Ох... Каква беше думата? — попита той, изщраквайки с пръсти.

— Възторг?

— Да. Възторг. Като човек, който е бил облян от слънчева светлина през мръсен прозорец. Такъв ставаше Дент всеки път, когато погледнеше към летящ самолет.

— Разказа ми за първия път, когато сте го взели на полет. Каза, че тогава се влюбил до уши в летенето.

Гал премести очи от Дент към нея.

— Казал ви го е?

— Точно с тези думи.

— Сигурна ли сте? Хм. — Той наклони глава и я гледа мълчаливо известно време. — Не знам някога преди да е споделял такива неща.

Тя се запита доколко е уместно да зададе следващия си въпрос, но реши, че никога няма да научи отговора, ако не попита.

— Какво се случи в кабината по време на онзи полет, в който самолетът едва не се разби? Не мисля, че медиите и обществото получиха пълната история.

— Какво ви каза Дент за това?

— Нищо. Смени темата.

— Е, тогава няма да я чуете от мен. Ако иска да научите, сам ще ви разкаже.

Мобилният ѝ телефон звънна и когато видя номера, изписан на дисплея, тя не изчака второ позвъняване.

— Оливия? Получи ли съобщението ми? Как е татко?

За да не я безпокои, Гал излезе от офиса и отиде при Дент в хангара.

— Признай, Шефе, бива си я кукличката.

— Хубав самолет.

Гал се изсмя на сдържаното изказване.

— Да, и Мерилин Монро беше блондинка. — Той продължи да се любува на самолета, когато каза: — Сенаторът страшно много те иска за пилот. Смята, че си бил несправедливо изгонен от авиолиниите.

— Какво знае той за...

— Иска да ти даде шанс да възстановиш...

— Не ми е нужно да доказвам...

— Млъкни за малко и ме изслушай, става ли? Човекът иска само десет процента от чартърите ти и подобри предложението за заплатата. Значително. Страхотна сделка. Човекът склони на всичко, само и само да кажеш „да“, и трябва да си луд... Ти слушаш ли изобщо?

Всъщност той слушаше, но се разсея за миг, когато Белами излезе от офиса. Трябваше само да погледне лицето ѝ, за да разбере, че нещо много лошо се е объркало.

Тя тръгна бързо към тях.

— Става въпрос за татко. Трябва да отида в Хюстън. Можеш ли да ме закараш вкъщи веднага, за да взема колата си?

— Имам по-добра идея. Иди дотам със самолет. — Гал посочи към новата лъскава машина. — Сенаторът ме убеждаваше да те сложа в пилотската кабина, за да усетиш как е.

— Не съм застрахован.

— Той те застрахова.

— Без изобщо да е летял с мен? И без дори да ме познава?

— Което показва колко е сигурен. Остави самолета тук, за да летиш. Каза, че иначе щял да ръждяса. А тази дама има спешен случай. Дент се обърна към Белами и я хвана за раменете.

— От теб зависи. Имам категория за летене с такъв тип самолет, но никога не съм влизал в такава кабина.

Тя поклати глава объркана.

— То е като да седнеш за първи път зад волана на нова кола — каза той. — Трябва да се запознаеш с нея.

— Колко време отнема?

— Няколко часа.

— Не мога да чакам толкова дълго.

— Или няколко минути. — Дент стисна раменете ѝ и каза, без да го усуква: — Мога да летя, но изборът е твой.

След по-малко от два часа пристигнаха в чакалнята на болницата, където Оливия седеше сама, обхванала лактите си, и се взираше в пространството. Тя скочи на крака при появата на Белами, но не пристъпи към нея, когато видя зад гърба ѝ да се появява Дент.

— Закъсняхме ли много? — попита Белами.

— Не. — Оливия седна обратно на мястото си, сякаш краката не я държаха. — Периодически губи съзнание, но после идва на себе си. Страхуват се, че ще изпадне в кома. Затова ти се обадох. Това може да е последният ти шанс да говориш с него.

Белами се приближи до мащехата си и я прегърна. Двете се заплакаха и останаха притиснати една към друга няколко минути. Накрая Белами се отдръпна и избърса лицето си.

— Кога мога да го видя?

— В момента докторът е при него. Опитва се да прецени дали има още нещо, което могат да направят. Сестрата обеща да дойде и да ми каже, когато можем да влезем.

Тя погледна към Дент, който продължаваше да стои до вратата.

— Дент ме докара дотук — обясни Белами. — За щастие, можахме да тръгнем почти веднага след разговора с теб.

Оливия му благодари с хладна любезност.

Той ѝ отвърна с кимване и каза:

— Нуждая се от кафе. Да взема ли и за вас?

Те поклатиха глави едновременно. После, в мига, в който той излезе от стаята, Оливия погледна към Белами със смесица от учудване и раздразнение.

Белами си пое дълбоко дъх, разсъждавайки, че и тя има същото право да бъде откровена.

— Двамата с него прекарахме известно време заедно и се сближихме през тези няколко дни. Не очаквам да ме разбереш.

— Ами, благодаря ти за това, защото не разбирам. Никак.

— Тогава поне ми признай правото да съм голям човек, който може да си съставя собствено мнение за хората.

Не възнамеряваше забележката ѝ да прозвучи толкова неотстъпчиво, както се получи. И в изблик на разкаяние се пресегна към ръката на Оливия и я притисна между дланите си.

— Разбирам защо вие с татко не го смятахте за идеалното гадже на Сюзан. Той не беше като синовете на хората от вашия кръг. Липсваше му изисканост и почтителност.

— Неодобрението ни се простираше отвъд липсата му на маниери, Белами. И досега го смятаме за отговорен в известна степен за онова, което се случи на Сюзан.

Обвинението беше неуместно и дълбоко нечестно, но вместо да му обърне внимание, Белами възрази по-дипломатично.

— На него не му се е разминало. Така и не е преодолял това, че е бил заподозрян. — Тя млъкна, след това продължи: — Както и Стивън.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оливия трепна.

— Стивън?

— Дватамата с Дент отидохме и се срещнахме с него.

— В Атланта?

— Летяхме дотам снощи и се видяхме с него днес.

— Как е той?

— Изглеждаше чудесно. Определено в стихията си. Ресторантът е страхотен и беше натъпкан за обяд.

Оливия потърси очите ѝ за миг, после ги наведе към сплетените си ръце.

— Запозна ли се с Уилям?

— Оливия. — Белами изчака, докато мащеха ѝ я гледаше в очите.

— Защо аз съм последната, която трябва да разбере, че Стивън има, както изглежда, здрава и щастлива връзка?

— Попита ли го това?

— Той ми каза, че е прекъснал всички връзки с предишния си живот, включително с мен.

— Тогава имаш отговора.

— Заболя ме — прошепна Белами.

Оливия я погали по ръката.

— Не се засягай толкова. Дори аз се запознах с Уилям чак след като са били заедно повече от година.

— Не те ли заболя, че не си знаела?

— Разбира се, че ме заболя, но нямах друг избор, освен да уважава желанието на Стивън да го държи в тайна. Години преди това беше помолил да се отдели от семейството. — Тя се усмихна тъжно. — Съгласих се, защото го обичам и разбирах защо.

Изражението ѝ стана замислено.

— Той нямаше особено щастливо детство. Гледаше как баща му умира бавно от Алцхаймер. Още не бе стигнал пубертета, когато се омъжих за Хауард. Който не би могъл да бъде по-добър втори баща —

каза тя бързо и добави: — Но влизането на Стивън в новото семейство беше трудно.

Оливия нямаше и представа колко трудно.

— Той беше мил с теб — каза тя. — Двата веднага се сприятелихте. Но със Сюзан имаха лични вражди. Стивън беше интровертен, Сюзан — пълната противоположност.

Ако Оливия мислеше, че личните вражди са били единственият проблем между Стивън и Сюзан, тогава значи Стивън е държал издевателствата на Сюзан в тайна от майка си и Хауард. Ако е искал те да знаят, щял е да им каже, така че неговата тайна щеше да остане заключена у Белами.

— Понякога си мисля... — Оливия се поколеба, но когато Белами я подтикна с любопитно накланяне на главата, тя продължи: — Мисля, че Стивън трябва да се е чувствал изоставен в някаква степен, когато аз и Хауард се оженихме. Години наред ме беше имал само за себе си, след това изведнъж трябваше да ме дели с друг мъж. А любовта ми към Хауард беше толкова страстна, толкова всепоглъщаща, че Стивън сигурно се е почувствал пренебрегнат.

Тя попи бликналите отново сълзи и заговори с дрезгав от емоциите глас:

— Хауард е моят Вълшебен принц, знаеш го. Моят рицар в блестящи доспехи. Обичах първия си съпруг силно, но онова, което изпитвах към него беше като искра на фона на пожара от чувства към баща ти. Когато се запознахме, Хауард стана за мен по-важен от живота. Представяш ли си? — Тя погледна в очите на Белами, търсейки разбиране като жена от жена.

Белами кимна. За дванайсетгодишната Белами, Дент беше също по-важен от живота. Такъв беше той и в мечтите.

— Да. Знам точно какво имаш предвид.

— Продължителната болест на първия ми съпруг ни изцеди финансово. В касичката не беше останало много след смъртта му, така че бях щастлива, когато си намерих работа в една счетоводна фирма. Не бях на милостиня, но не трябваше да си позволявам никакви излишни разходи. Бях работеща самотна майка. И тогава се появи Хауард — мъж с богатство, уважаван, с позиция в обществото. Едновременно ме развълнува и ужаси.

— Защо те е ужасил?

— Разбрах от началото, че се е влюбил в мен, разбрах, че ме иска в живота си. Каза ми го още на втората среща. И, Господ знае, аз също го исках. Но се страхувах дали ще мога да се издигна до неговите очаквания. Ами ако си мислеше, че се женя за него заради сигурността и изгодата, която ще имам? Обичах го безусловно и толкова отчаяно исках да го направя щастлив, да направя живота му пълен и завършен, както той направи моя.

Белами стисна ръката ѝ.

— Правиш го. Няма никакво съмнение, Оливия. Ти беше неговата душа. Като негово вече единствено дете, почти ме боли да го кажа, но когато изпуска за последен път дъх, на устата му ще е твоето име.

Оливия изхълца и отпусна чело на рамото ѝ. Известно време Белами я галеше по гърба, опитваше се да ѝ даде малката утеха, която можеше, когато нейният Вълшебен принц се канеше да я напусне.

Най-накрая тя се изправи и избърса сълзите от очите си.

— Добре. Наплаках се. Само че се отклонихме от темата. Защо си се срещала със Стивън точно сега?

— Дори когато правех проучвания за книгата си, той отказваше да говори с мен за онзи ден. Никога не сме го обсъждали като възрастни. Исках да чуя неговата гледна точка.

Сърдечното чувство, което бяха изпитали с Оливия само миг преди това, изчезна. Оливия наведе глава и поглади набръчканото ѝ чело.

— Белами, аз и Хауард запазихме спокойствие, докато ти пишеше книгата си. Идеята не ни хареса, но не беше наша работа да се намесваме. Но това... тази твоя мания е озадачаваща и обезпокоителна. Ужасно обезпокоителна, ако трябва да съм честна. Не я разбираме. — Като вдигна глава, тя заби поглед в очите на Белами. — Не искаш ли да оставиш този инцидент зад гърба си, да го забравиш?

— Не мога — прошепна Белами. Но се въздържа да каже на мащеха си, че не би могла да забрави нещо, което не си спомня.

Бе ѝ спестено да каже нещо повече, тъй като една сестра излезе от стаята.

— Госпожо Листън, докторът след малко ще може да говори с вас. В момента господин Листън е в съзнание, ако искате да влезете.

Оливия побутна Белами.

— Ти иди. Ще иска да те види. — После, като стисна ръката ѝ, добави: — Но ми обещавай да не го тревожиш с разговори за смъртта на Сюзан.

Белами беше шокирана колко много се е влошил баща ѝ за двата дни, в които не го беше виждала. Страните и очите му бяха хлътнали навътре, правейки лицето му да изглежда като череп. Той дишаше през безцветните си, леко отворени устни, макар да му подаваха кислород през малка канюла. Под лекото одеяло тялото му изглеждаше трогателно безтелесно.

Тя се приближи до леглото и взе немощната му ръка в своята. Клепачите му потрепнаха и се отвориха.

— Здравей — прошепна той.

— Здравей, красавецо. Как е положението?

Това бе специалният им поздрав, който я караше да се смее като малка, особено когато беше придружен от смушкване в ребрата. Сега тя се усмихна през сълзи.

— Извини ме, че не ставам — каза той.

— Извинен си. — Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Седни.

Без да забравя всички тръби и тръбички, които се протягаха изпод завивките към различни апарати, тя внимателно се отпусна на ръба на леглото.

— Къде е Оливия? — попита той.

— Чака да говори с доктора.

— Ще ѝ каже, че трябва да се предаде и да си ходи. — Гласът му беше скърцащ от чувства, а очите блестяха, пълни със сълзи. — Помогни ѝ да го преодолее, Белами.

— Знаеш, че ще го направя.

Той стисна ръката ѝ по-силно.

— Има още нещо, което искам да направиш за мен.

— Не се тревожи за бизнеса. Той е добре смазана машина, която практически се движи сама. Но ще направя всичко, което искаш.

— Не е свързано с компанията. Става въпрос за Сюзан.

Белами погледна през рамо, почти очакваща да види Оливия, която ѝ напомня за обещанието.

— Да не говорим за нея, татко. Това те натъжава прекалено много.

— Книгата ти...

— ... те е разстроила. Знам. Съжалявам. Не съм искала...

— Поставяш въпроси.

Несигурна накъде бие той, тя замълча.

— Умишлено ли беше?

— Не. — Белами издиша бавно. — Но с развиването на историята на повърхността изникнаха и въпроси. Предполагам, че са били заровени дълбоко в подсъзнанието ми.

— Както и в моето.

— Какво?

— И аз съм крил някои въпроси в себе си.

Тя беше смаяна.

— Например?

— На първо място се запитах същото, което и онзи журналист. Алън Стрикланд отиде в затвора за убийството на Сюзан. Но дали той го е извършил? Не искам да умра, без да знам, Белами.

— Какво те кара да мислиш, че не е бил той?

— Може и да е бил. Но не искам да отида във вечността с *може би*. Трябва да *знам* със сигурност.

Посещението ѝ при Стивън я бе оставило с чувството, че са смятали, че за малката Белами е по-добре да не знае всичко, което се случва около нея.

В онзи Ден на загиналите във войната се оказваше, че е имало силни подводни течения, нюанси, които като дванайсетгодишна тя не бе долавяла. Дори и да го беше направила, не би имала зрелостта да ги идентифицира и разбере.

Дент я беше предупредил, че всички неразкрити истини могат да се окажат ужасно грозни, дори взривоопасни, по-лоши от онази, която беше научила за Стивън и Сюзан. Почти започна да вярва, че най-сигурният начин да запази спокойствието си, ще е да остави миналото.

Но сега баща ѝ я караше да разкопае по-надълбоко. Как можеше да откаже — или най-малкото да се опита да откаже — да изпълни предсмъртното му желание? Молбата му поднови решимостта ѝ да продължи да се рови, независимо от грозотата, която може да открие отдолу.

— Аз също искам да знам със сигурност, татко. След като написах книгата, всъщност напоследък, изникнаха някои неща, които не знаех.

— Например?

— Сюзан се е срещала и с други момчета, не само с Дент Картър.

— Говорила си с него?

— Между другото.

— Вярваш ли му?

— Не ми дава причини да не му вярвам.

— Как ще ти дава? Ухажва ли те вече?

Тя сведе очи.

Знаейки какво означава това, той направи гримаса.

— Задай си въпроса защо се е лепнал за теб, Белами.

— Защо смяташ, че се е лепнал?

— Искан да ни смачка всичките. Какъв по-добър начин да се смее последен, от това да те вкара в леглото си? — Сякаш самата мисъл за това го караше да страда, той въздъхна и затвори очи. Мина известно време, преди да ги отвори отново. — Говори с детектива.

— С Дейл Муди?

— Започни с него. Гледах го по време на процеса срещу Стрикланд. Беше притеснен. Разбери защо. — Той ѝ стисна ръката ѝ. — Ще го направиш ли за мен?

Тя му обеща единственото, което можеше.

— Ще направя всичко по силите си.

— Винаги си го правила. — Той се пресегна и докосна бузата ѝ с пръсти, които имаха цвета и структурата на пергамент. — Винаги си се старала да угодиш. Искаше всички да са щастливи. Мисля, че дори се омъжи за човек, когото не обичаше, единствено защото знаеше, че аз и Оливия ще го одобрим.

— Станалото — станало, татко.

— Не ми се изплъзвай толкова лесно. Не сме обсъждали толкова твоето щастие, колкото моето. Ти беше малко засенчена от трагедията на Сюзан, която погълна вниманието ни по време на процеса срещу Стрикланд. После пък се предадохме изцяло на опитите да изградим наново живота си; боя се, че виждахме голямата картина, но не обръщахме достатъчно внимание на онова, което беше пред очите ни.

— Татко, *никога* не съм се чувствала засенчена или пренебрегната. Кълна се. Бях срамежлива. Не исках да привличам вниманието върху себе си. — Тя потупа ръката му. — Ти беше винаги насреща, когато имах нужда от теб, и знаех, че ме обичаш.

Прииска ѝ се да се хвърли върху него, да го прегърне здраво и да го помоли да не я оставя. Когато си заминеше, тя нямаше да има никакви кръвни роднини и знаеше, че това ще я изпълни с отчаяние и с ужасно чувство на безвъзвратност.

Но нямаше да си позволи детински сълзи и скръб пред лицето на неговото страдание. Той не беше избирал да умре. Не искаше да остави Оливия или нея, нито живота. Най-добрата демонстрация на любовта ѝ щеше да е да направи умирането му колкото е възможно по-мирно и спокойно.

— Ако правя това — каза тя тихо, — няма да мога да остана при теб.

— Искам да си при мен. Но ми е по-важно да разбереш дали са наказали правилния човек, а нямаш много време.

Тя целуна челото му отново, като знак за обет.

— Разбрах, татко. Искаш мир. Имаш нужда да знаеш.

Той я задържа още малко и прошепна:

— Както и ти.

Дент отхапа малко от омлета си с халапеньо и сирене, и го прокара с глътка кафе.

— Каниш ли се да ми кажеш, или не?

Седнала срещу него, Белами сложи книжната салфетка на скута си и побутна храната в чинията си, която почти не бе докоснала. До този момент бе избягвала да срещне очите си с неговите и напрежението се чувстваше осезаемо. Той бе решил да го разсее.

— Да ти кажа какво?

— Защо ми мълчиш така. По време на полета към къщи не произнесе и три думи.

— Слушалките ми бяха неудобни.

— Това изглежда не ти пречеше по пътя за насам.

— Добре де, сега ме боляха ушите. Освен това не исках да те разсейвам. Не познаваше пилотската кабина, забрави ли?

— Благодаря. Оценявам загрижеността ти. Но след като кацнахме, всъщност, след като напуснахме болницата в Хюстън, ти определено не беше разговорлива. Разбира се, аз съм ти само шофьор.
— Забележката най-накрая я застави да го погледне.

— Какво трябва да означава това?

— Досети се.

— Ти сам предложи да ме откараш дотам, Дент.

— Не, не съм. Гал предложи.

— Не трябваше да се съгласяваш.

— Но се съгласих. С готовност. Което повдига въпроса защо се държиш с мен като с прокажен, след като се прибрахме тук.

Лицето ѝ почервения, което му показва, че знае прекрасно защо той е засегнат. Беше излязла от интензивното с наранен и отчаян вид, и когато той се оттласна от стената на коридора, където чакаше, тя тръгна право към него.

Той инстинктивно протегна ръце да я прегърне успокояващо, но когато я докосна, тя се стегна. Ръцете му се отпуснаха, а тя го остави и се присъедини към Оливия, която стоеше наблизо и хлипаше в кърпичката си. След излизането си от болничната стая на баща си, Белами се държеше дистанцирано.

Не че го беше грижа. Но му беше писнало от все същото, особено след начина, по който му се беше умилквала предишната нощ, а после го бе оставила незадоволен. И защото продължаваше да бъде и сега. Незадоволен.

— Ако не съм мила в момента — каза тя и подсмръкна, — то е, защото съзнанието ми е някъде другаде. Мисля си, че това е може би последният път, когато виждам баща си жив. И това ме занимава най-много.

Мамка му. Сега той се почувства като мерзавец, че я провокира умишлено. Да си чувствителен и изискан мъж си беше работа, а той явно имаше да извърви дълъг път, преди да може да я върши както трябва.

— Предвид състоянието на нещата, оплакването ми беше егоистично. Съжалявам.

Тя направи игнориращо движение с рамене.

— Сбогуването ви емоционално ли беше?

Тя кимна.

— Тогава защо се сбогувахте?

— Какво?

— Ако му остава малко, защо трябваше да си тръгваш? Предположих, че ще летя дотук самичък, а ти ще останеш в Хюстън, за да можеш да си с него, когато умре. Защо това бързана да се върнеш още тази вечер в Остин?

Тя си взе едно пържено картофче, но го върна в чинията, без да го изяде.

— Имахме сериозен разговор.

Той й хвърли остър поглед.

— За лични неща.

— Хм. — Но продължи да не я изпуска от очи.

Най-накрая тя произнесе:

— Посъветва ме да не ти вярвам.

Дотук с опитите му да се прави на чувствителен и изискан. Заби вилицата си в една наденичка, изкарвайки гнева си на нея.

— Хауард Листън умира и предсмъртните му думи са за мен. Поласкан съм.

— Не бяха само за теб. Помоли ме да направя нещо за него.

— Да избереш костюма, с който ще бъде погребан?

Тя го изгледа свирепо.

— Трябва да е нещо много важно, иначе още щеше да си там.

Тя се гневи още известно време, след това се обърна и погледна през прозореца навън към паркинга на ресторанта. След малко въздъхна:

— Преди да умре, татко иска да знае със сигурност, че Алън Стрикланд е бил човекът, убил Сюзан.

Виждайки разтревоженото му изражение, тя допълни:

— Да, правилно чу. — И му предаде разговора с баща си.

Дент се намръщи.

— Съмнявал се е във вината на Стрикланд през всичките тези години?

— Така изглежда.

— И повдига въпроса сега? *Сега*. Когато е на смъртно легло? Исусе! — Честно казано, той си помисли, че да сложи това бреме на плещите на Белами точно в този момент, е адски гадно от страна на

баща ѝ, но се опита мнението му да прозвучи не чак толкова строго. — Възложил ти е прекалено трудна задача. Осъзнава ли го?

— Каза, че аз трябвало също да знам истината. Като се замислиш, по същество той просто ме помоли да направя онова, което и без това аз вече правя.

Да, но да не успее беше едно. А да не оправдае надеждите на умирация си баща беше съвсем друго. Дент не изрази мнението си гласно, защото беше сигурен, че Белами вече си го е помислила. Това обясняваше защо изглеждаше, като че ли е била пребита с веригата, която сега използва, за да влачи бремето на света.

Той се опита да отмие възмущението си към Хауард Листън с глътка студена вода.

— Добре, какъв е следващият ти ход?

— Татко предложи да говоря с Дейл Муди.

— Не мога да повярвам, че поне за едно нещо с него сме на едно и също мнение, но Муди е добър избор.

— Първо трябва да го намеря. Искан да го интервюирам за книгата си. Но той не може да бъде открит.

— Ще помогна.

Тя го погледна с тревога.

— Дент, не мога да се сдържа да не те попитам за...

— Не питай. — Очите му се присвиха, когато я погледна. — О, чакай. На мен не може да се има доверие.

— Не мисля така.

— Не? Тогава защо ме гледаш сякаш се опитваш да видиш през маска?

— Знам, че искаш да изчистиш името си.

Той почака малко и когато тя не продължи, се наведе напред:

— Но?

— Но това ли е единственият ти мотив да се въртиш наоколо?

— Така ли мисли татенцето? Ти го слушаш и уважаваеш мнението му. Според него, защо се навъртам наоколо?

— Не го е казвал.

— Лъжкия. А какво ти каза?

— Нищо.

— Да, бе, точно така. — Той продължи да се опитва да измъкне отговор, но устните ѝ оставаха упорито стиснати. — Хубаво — сви

рамене той. — Истината е, че не давам пукната пара какво мисли баща ти за мен. Но ще съм пределно откровен с теб, защото искам да си поговоря тет-а-тет с Муди: уреждане на сметки.

— И се предполага, че това трябва да ме успокои? Не можеш...

— Спокойно. Физически няма да му сторя нищо. — След миг добави: — Може би. — Той посочи към чинията ѝ. — Приключи ли?

Тя кимна и се извини, че трябва да отиде до тоалетната, а той на свой ред уреди сметката и отиде да докара колата пред входа.

Нощният въздух беше задушен и тежък, което не подобри настроението му. Противно на онова, което ѝ беше казал, *наистина* го интересуваше какво е казал старецът за него. Не че го беше грижа за неговото мнение, а за това на Белами. Непосредствено след срещата с баща ѝ тя бе станала резервирана и недосегаема, така че явно ѝ е казал или направил нещо, което я бе накарало да застане нащрек и да внимава за Дент Картър.

Изпълнен с агресия, той си проби път към паркинга, който по това време на нощта беше доста празен. Извади ключовете от джоба на дънките си и почти стигна до колата, когато усети помръдване в задушния въздух, внезапно движение зад себе си.

Още преди да го е регистрирал, беше блъснат в корвета си. Една силна ръка стисна главата му отзад и започна да блъска лицето му в покрива на колата със страшна сила.

Горещина изпълни ушите му.

— Тя е една доста изискана мацка, нали, пилотче? Жалко, че ще умре.

Дент се опита да вдигне глава, опита се да отхвърли нападателя си, но онзи беше тежък като бала сено. Дент оцени ситуацията и осъзна, че истински е загазил, когато усети бодването на острие в основата на гърба. Престана да се съпротивлява.

— Добре си помисли. Осеминчово стоманено острие, наточено като бръснач. Може да чуеш пукането, когато ти пробива гръбнака. Сигурно ще е последното нещо, което чуваш.

— Какво искаш? — Дент се опитваше да спечели време, докато измисли начин да се освободи от хватката на непознатия.

— Бива ли я? Хлъзгава и стегната? — Навеждайки се напред, той облиза лицето на Дент от брадичката до веждата. — Човек никога не

може да е сигурен за тези богати момиченца, нали? Но едно нещо знам: тя ще умре.

Обхванат от ярост и отвращение, Дент ритна назад и улучи коляното на нападателя с тока на обувката си. Онзи изпъшка и отстъпи назад, но само крачка. Дент се възползва. Завъртя се и заби лакът в лицето му, после го удари в корема, но то беше като да удряш безчувствено говедо. Така само разяри мъжа, който замахна с ножа.

Дент успя да се отърве да не бъде изкормен, завъртайки се в последната възможна секунда. Ножът остави малка дъга в долната част на гърба му. Той инстинктивно се опипа. Ножът се заби в кокалчетата му.

— Дент!

Чу вика на Белами, чу стъпките ѝ, когато се затича към него.

— Не! — извика ѝ той. — Стой далеч!

Но тя не спря и когато го наближи, я блъсна на земята.

— Той има нож.

— Избяга — изпъшка тя, докато се изправяше. — Кървиш!

— Хей! Какво става?

— Видях го. Този задник блъсна жената на земята.

Гостите на ресторанта, забелязали суматохата отвътре, наизлязоха от вратата и хукнаха към тях. Дент се огледа, но нападателят му бе изчезнал.

— Измъкни ни оттук, по дяволите — каза той на Белами, процеждайки думите през скърцащите си зъби.

Господ да я благослови. Тя не направи това, което правят жените. Не зададе никакви въпроси, не поиска обяснения, не изкрещя, нито го упрекна, че я е въвлякъл в тази ситуация. Не, само го прегърна през кръста и го приведе до пасажерската седалка на корвета. Отвори вратата и му помогна да седне.

После взе ключовете от него, затвори вратата и изтича от другата страна, като се провикна към зяпачите:

— Добре съм. Малко недоразумение. Това е всичко. — Седна на шофьорското място и запали двигателя.

— Можеш ли да караш на пета?

В отговор тя излезе от паркинга и в момента, в който се вля в трафика, вече беше на трета.

— Видя ли го? — попита Дент.

— Мярнах го, докато бягаше. Ограби ли те?

— Не. — Той се обърна да погледне през задния прозорец. — Забелязваш ли пикап в огледалото за обратно виждане?

Тя погледна.

— Не мога да определя. Само фарове. Възможно ли е да ни следва?

— Нямам представа. Карай в кръг.

— Ще те откарам в болницата.

— Не.

Тя му хвърли кос поглед.

— Но ти кървиш. Навсякъде.

— Да, по кожената тапицерия. Ами ти?

— Аз съм добре.

— Блъснах те. Бях...

— Знам. Искаше да ме предпазиш от него. Дланите ми са одраскани, но иначе съм добре. По-добре от теб.

Като изригна поток от ругатни, Дент разкопча всичките копчета на ризата си и използва долната ѝ част, за да си избърше лицето, мокро от слюнка.

— Къде да отидем? — попита Белами.

— Засега просто карай.

Тя шофираше съсредоточено и изненадващо ловко, влизайки и излизайки от трафика умело, но не толкова безразсъдно, че да привлече вниманието на пътните ченгета. След десет минути и отклонение от една магистрала към друга, тя пресече две платна, за да излезе, и когато колата се разтърси и спря рязко в основата на наклонения път, те бяха единствената кола, която се виждаше.

Стиснала волана с побелели от усилието кокалчета, тя се обърна и го погледна, задавайки негласно въпроса си.

— Мисля, че бях представен на нашето дебеловрато приятелче с мощния пикап.

* * *

Рей беше бесен.

В ушите му отекваше звук, дразнещ като звук на трион. Може би чуваше кръвта си, която бушуваше във вените му. Сърцето му биеше силно и бързо от ярост и безсилие.

Беше на косъм да разпори корема на Дент Картър. На косъм. Негодникът извади страшен късмет и се спаси в последния момент, благодарение на нея и уплашените ѝ викове, които привлякоха вниманието на хората в ресторанта. Но той не беше чакал толкова дълго, за да отмъсти заради брат си, само за да оплеска нещата в последния момент.

Картър кървеше, но не достатъчно, че да умре от това. Рей не можа да приключи с него. Беше взел тичешком двете пресечки до мястото, където бе оставил пикапа си, и се беше изнесъл с бясна скорост от района. Не от страх, както човек може да се досети, а от предпазливост.

— Знам кога да ловя риба и кога да се откажа от стръвта — му беше казал Алън.

Но нощните усилия не бяха съвсем напразни. Беше пуснал кръвчица. Беше оставил на двамата тема за размисъл и това беше удовлетворяващо. Сега сигурно бяха притеснени, нали? Харесваше му да си ги представя как се чудят кой е той и как живеят в ужас кога ще удари отново.

В продължение на седмици Рей беше дебнал Белами като ловджийска хрътка. Когато му писна, днес по-рано бе решил да нападне при първа възможност. Но им беше изгубил следите. Цял ден беше сновал с пикапа си напред-назад между къщата ѝ и тази на Картър, но те не се бяха показали.

Но рано или късно Картър винаги отиваше на онова отвратително летище, така че по тъмно Рей беше позиционирал пикапа си на място, където не можеше да бъде забелязан от магистралата, и беше наблюдавал пътя към и от летището.

Е, не беше ли умен? Защото към десет видя червения корвет да се носи по магистралата. Спазвайки безопасна дистанция, Рей го беше проследил до ИНОР^[1]. Беше ги гледал през прозореца как ядат. И четирийсет минути по-късно, когато Дент излезе сам, Рей — неможещ да повярва на късмета си — се възползва от възможността.

Не, Картър не беше мъртъв. Но Рей беше схванал посланието му. От тази вечер той не само бе променил правилата на играта. Бе

променил цялата шибана игра.

[\[1\]](#) International House of Pancake — ресторантска верига в САЩ.
— Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това е дупка.

Дент влезе в апартамента си пред Белами, включи лампата на тавана, после отиде веднага до леглото и дръпна кувертюрата на леглото върху смачканите чаршафи и възглавници.

Две възглавници, забеляза тя. Всяка носеше отпечатък от глава.

— Ще отида да отмия кръвта, за да видим за какво става дума. Чувствай се като у дома си. — Той взе чифт боксерки от скрина, отиде в банята и затвори вратата.

На път за насам бяха спрели в един магазин. Запасите от стоки за първа помощ се оказаха ограничени, но тя купи по едно от всичко, не знаейки от какво ще има нужда, за да се погрижи за раните му.

Сега сложи чантата с покупки на масата за хранене в кухненската ниша и се отпусна на един от двата стола. Хвърли поглед наоколо. Той не беше преувеличил. Апартаментът си беше истинска дупка. Една голяма стая, зоните на която бяха разграничени само от покритието на пода. Пространството за спане беше с различен цвят килим от този на дневната. Кухненският под беше покрит с винилови плочки. Само банята беше отделена с врата.

С изключение на неоправеното легло, като цяло беше спретнато. Но оскъдните мебели изглеждаха евтини, дадени под наем, с нащърбен фурнир и твърда тапицерия. Кранът на кухненската мивка капеше шумно и непрекъснато, а парчетата плат, които трябваше да минат за завеси, висяха вяло на изкривени лостове. По стените нямаше картини. Никакви книги, дори рафтове, на които да се сложат книги или сувенири.

Тъжно място, показващо самотен живот.

И още по-тъжно за това, че единствената разлика между тази дупка тук и апартаментът ѝ в Ню Йорк беше качеството на мебелите. Нейните бяха поръчвани чрез дизайнер и бяха скъпи. Бяха изискани и приятни за окото.

Но не бяха пълни със спомени или чувства. Можеха да са на всекиго. Те не символизираха дом. Липсваше им индивидуалност точно толкова, колкото на стола, на който седеше сега в неприветливата кухня на Дент.

Сравнението я накара да се почувства дори по-унила, отколкото вече беше.

Той излезе от банята, облечен само с боксерките. Бършеше мократа си коса с една кърпа, а втора бе увил около кръста си. На лицето му се виждаха две места, където кожата бе разцепена. Тези рани продължаваха да кървят. Беше увил една по-малка кърпа около ранената си ръка.

— Откога живееш тук? — попита тя.

— Има-няма две години. Откакто се наложи да си продам къщата. Когато ме уволниха от авиолиниите, вече не можех да поддържам начина на живот, с който бях свикнал. Пазарът на къщи беше пълен боклук. Извожих се с продажбата, но нямах избор.

— Спестявания?

— Всичко отиде за изплащане на самолета.

С кърпата, която бе използвал за косата си, той попи раната на скулата си под дясното око.

— Надявам се, че не ти прилошава от вида на кръв. Кучият му син ме направи на решето.

— Трябваше да съобщим на полицията.

— И да напълним първите страници на утрешните вестници. Свидетелите ме видяха да те блъскам на земята. Сигурно щях да бъда арестуван, задържан за разпит и докато се изяснят нещата, щяхме да сме в новините.

Прав беше, разбира се, точно затова беше успял да я убеди да не търсят спешна помощ за него. Баща ѝ беше на смъртно легло; Оливия едва се крепеше. Само това им трябваше — да отворят утрешния вестник и да прочетат, че дъщеря им е била замесена в нападение на паркинга на ресторант.

— Би ли го познал, ако го видиш пак? — попита тя.

— Тежък. Силен. Лявата му ръка е покрита с татуировка. Змия със зъби, пушкащи отрова. Ти спомена, че мъжът в пикапа е бил със силно татуирана лява ръка, която се подавала от отворения прозорец.

Като съберем две и две... — Той я остави сама да си направи заключението.

По време на пътуването за насам ѝ беше разказал подробностите за нападението.

— Но ти спестявам мръсната част.

— Мръсна част?

— Мръсотииите, които изрече за теб.

— Искан да ни убие — въздъхна тя.

— Точно това каза.

— Но защо? Кой може да е този човек?

— Мисля. И явно пропускам нещо.

— О, съжалявам. — Тя му посочи към масата, където бе останала да седи. — Обърни се.

Той се обърна с гръб към нея. Боксерките, смъкнати ниско на хълбоците му, разкриваха кървяща червена линия като широка усмивка.

— Дент, трябва да отидеш в спешното.

Той погледна през рамо, опитвайки се да прецени сериозността на състоянието си.

— Съмнявам се, че ще повярват, че съм се порязал, докато се бръсна.

— Можеш да кажеш, че е било инцидент.

— Какъв, например?

— Не знам. — Тя вдигна ръце, гласът ѝ беше изпълнен с тревога. Той се завъртя към нея и повдигна брадичката ѝ.

— Хей, ти демонстрира нерви от стомана, после шофира като Марио Андрети. Няма да се пропукаш сега, нали?

Тя освободи брадичката си от пръстите му и като сложи ръце на хълбоците му, го завъртя не особено нежно. Изпразни съдържанието на чантата върху масата и отвори едно заплашително изглеждащо шишенце от кафяво стъкло.

— Предполагам, че този антисептик пари дяволски.

Сигурно беше така, защото той подсвирна и изруга, когато тя допря мокрия памук. За да го разсее, му подаде друг тампон и му каза да почисти раната на лицето и ръката си с него.

— Как е?

Той свали кърпата и погледна.

— Раните не са дълбоки. Пръстите сигурно сутрин ще са вдървени, но не е прерязал сухожилията.

Тя потрепери.

— Поне това. Но защо те е заплашвал? Докато е хабил време да ръси тези заплахи, е можел да те убие.

— Разочарована ли си?

— Говоря сериозно — каза тя, когато той я погледна над рамото си.

— Може да се е уплашил, че някой гледа от ресторанта. Или пък по-скоро лае, отколкото хапе. Или е психар, който по някаква причина се е отказал. Може да е всичко, докато не разберем кой е и защо има нещо против нас. — Той провери докъде е стигнала. — Скоро ли ще свършиш?

— Вече не кърви толкова много.

— Защото направо го изгори с това проклето нещо.

Тя разви малко от бинта и леко го притисна върху раната.

— Обърни се. — Той направи три завъртания, докато тя превърза бинта около кръста му, после сложи вертикални лепенки на известно разстояние, за да го държат на място.

— Скубеш ми косъмчета с тази лепенка.

— Опитвам се да не го правя, но не виждам като не си махаш ръцете. — Той вдигна ръце и тя дръпна една последна лепенка от копринената линия с косъмчета, която разполовяваше корема му и изчезваше в ластика на боксерките. — Ето. Свърших — произнесе тя с престорено безразличие. Но когато наклони глава назад и погледна лицето му, интензивността, с която я наблюдаваше, спря дъха ѝ.

С нисък, дрезгав и многозначителен глас той произнесе:

— Тъй като и без това си в този район, всичко друго, което искаш да направиш...

Като се раздвижи бавно, той се протегна и прокара палец по долната ѝ устна, после отметна косата ѝ и нежно разтърка ухото ѝ между пръстите си. Желанието нахлу в нея и в гърлото ѝ се надигна стон, който напразно се опита да сдържи.

Докато се занимаваше с раната на гърба му, се бе опитвала да остане безразлична към формата на хълбоците под тънкия плат на боксерките му, но сега изкушението да обвие ръце около него и да

усети твърдостта на тези стегнати мускули с длани бе прекалено силно, за да устои.

Прииска ѝ се да каже: „По дяволите всичко!“ и да се наведе напред, да зарови нос в тези примамливи косъмчета, да ги проследи надолу с устни до члена му, който бе толкова съблазнително близо, че я размекваше от копнеж. Да поеме Дент в устата си, да го вкуси...

От устатата ѝ се изтръгна друг звук, но когато се раздвижи, това не беше, за да го хване или да целуне кожата, която лъхаше на сапун и на мъж, на Дент. Тя отблъсна милващата му ръка настрана, изправи се и го заобиколи.

— Не се превземай, Дент. Едва ли е моментът...

Каквото и друго да се канеше да каже — по-късно така и не си спомни — си остана неизречено. Той се пресегна към нея, придърпа я към себе си и хвана здраво челюстта ѝ с ръка, за да повдигне лицето ѝ нагоре.

— Станала си страхотна жена, Белами. Начинът, по който шофираше и сменяше скоростите...

Ако последната вечерна целувка бе флиртуваща покана за прекрачване на границата, тази бе урок по надмощие. Тя беше собственическа, чувствена и доминираща до степен, че я разтревожи. Не че се страхуваше от него. Страхуваше се от собствената си податливост към него, страхуваше се от забраненото желание, че той ще ѝ причини поне част от онова, което целувката му предвещаваше.

Но устоя да бъде тотално въввлечена в това, и усещайки го, той вдигна глава и пусна лицето ѝ, но само за да я прокара по гърдата ѝ. Хвана зърното и лекичко го подръпна, като в същото време притисна възбудения си член в бедрата ѝ.

— Позволи си да мислиш за нещо друго поне за малко — опита се да я убеди той, докосвайки устни в нейните. — Отпусни се и се позабавлявай за разнообразие.

След това хвана отново устата ѝ. Да се отпусне? Невъзможно. Не и когато тялото ѝ я тласкаше към него. Искаше ѝ се да прокара пръсти през косата му и да държи главата му, без да мърда, докато се изгуби в опияняващата му целувка.

Вместо това обаче се застави да не прави нищо, да не отговоря нито със страст, нито с нежелание. Наложил си да остане напълно неподвижна и да не реагира по никакъв начин.

Бързо осъзнал, че той е единственият ангажиран, той отдръпна главата си и се вгледа в лицето ѝ.

— Татко каза, че ще се опиташ да ни се изсмееш за последно, като спиш с мен.

Той я пусна мигновено.

— О, значи *така* е казал татко. Това обяснява леденото отношение.

Раните на лицето му се бяха отворили отново и кървяха, карайки го да изглежда много по-ядосан, когато отиде до гардероба и бръкна да извади чифт дънки отвътре. Обу ги рязко, но когато се опита да ги закопчее, безпомощно вдигна ръце настрани.

— Това може да почака малко.

Белами се изчерви, но не от смущение. Тя посочи към разхвърляното легло.

— Наистина ли очакваш да вляза в леглото с теб, когато дори не си сменил чаршафите след последната?

Той разроши косата си.

— Виж, оставих я тук сутринта, когато те откарах със самолета за Хюстън. Не съм се сецал за нея, докато не влязохме през вратата и не видях леглото. Дори не знам името ѝ.

— Не си си дал труда да попиташ?

— Не.

— Точно както не те е интересувало, че Сюзан се среща и с други?

— Защо да ме интересува?

— Не я ли обичаше? Поне малко?

— *Да я обичам?* — Той се разсмя. — По дяволите, не. Бях надървен тийнейджър, а тя искаше да прави секс.

— И това е всичко, което е означавала сестра ми за теб?

Той сложи ръце на кръста си.

— А ти какво си мислиш, че съм означавал аз за нея?

— Означавал си достатъчно, за да я накараш да побеснее, когато си се появил на барбекюто по-късно. Мисля, че е предпочитала изобщо да не идваш, вместо да...

Сякаш внезапно цялата кръв се оттече от главата ѝ. Тя усети, че ѝ се завива свят, но образът в съзнанието ѝ беше кристално ясен: Дент, застанал отстрани до мотоциклета си, ръкомаха ядосано на Сюзан,

която беше великолепна, прекрасна в яростта си, не по-малка от неговата.

Споменът бе изникнал като триизмерна картичка, ярък и пълен с подробности. Дишането на Белами стана бързо и накъсано, като биенето на сърцето ѝ.

— Ти беше там. В навеса. Със Сюзан. Преди торнадото.

Той изпсува и направи стъпка към нея.

— Белами...

— Не! — Тя разпери ръце и се хвана за главата, докато се опитваше да намери думи за разбърканите спомени. — Сюзан не се върна от навеса с онази групичка. Аз се разтревожих, помислих си, че може да ѝ е прилошало от пиенето. Беше такъв горещ, задушен ден и си помислих...

— Слушай. Нека ти обясня.

— Отидох да я потърся, нали?

Той не каза нищо.

— Знаеш, че отидох. Защото... защото ме видя как ви гледам двамата, нали? *Нали?*

— Белами...

— През цялото това време — извика тя, — си можел да ми кажеш! Защо не ми каза, че не си спомням правилно? Защо не... — Отговорът се появи с изненадваща яснота. — Не си отишъл да летиш с Гал. Не си имал алиби. Бил си в градския парк и си се карал със Сюзан.

В продължение на известно време никой от тях не помръдна, след това тя се втурна към вратата и я отвори.

— *Мамка му!* Белами!

Тя излетя навън с такава сила, че единственото, което ѝ попречи да падне от терасата на втория етаж бяха металните перила. Блъсна се в тях и извика от болка. След това от страх, когато ръцете на Дент се заключиха около раменете ѝ.

Острият ѝ вик накара двамата мъже на паркинга долу да вдигнат очи. Бяха се облегли мързеливо на капака на една кола, но Роки ван Дърбин мигновено се съвзе.

— Тук! — изкрещя той и я посочи на фотографа, който беше в пълна готовност. Светкавицата на камерата му я заслепи.

Дент издърпа ръцете на Белами от перилата и я избута обратно в апартамента, след което затвори вратата с ритник.

Изля гнева си на вратата, стоварвайки юмрук, за да подчертае всяка своя отвратителна дума. Идеше му да се спусне надолу по стъпалата и да накара ван Дърбин да съжалява, че някога е чул за Дентън Картър, после да отиде да поработи над фотографа и да счупи камерата му.

Но когато трябваше да понася същите засади след смъртта на Сюзан, и после по време на разследването от Националната агенция за безопасност на транспорта, Гал го беше смъмрил да се пази от изблици на отмъщение.

— Репортерите разчитат на гневни реакции. Върху тях виреят най-добре. Искаш да ги победиш в тяхната игра, нали? Тогава ги игнорирай.

Раната на скулата му пулсираше адски и когато избърса лице с опакото на ръката си, раните на кокалчетата му оставиха червени резки от ясна кръв. Предположи, че раната на гърба му също се е отворила.

Когато се върна в стаята, Белами потрепери, което го вбеси още повече.

— Ако се страхуваш повече от мен, отколкото от тях, знаеш къде е изходът.

Той се дръпна от пътя ѝ, отиде до банята, взе просмуканите с кръв дънки и извади от джоба им мобилния си телефон. После се подпря на кухненския плот и потърси телефона на управителя на сградата, чийто номер предишният наемател бе написал върху избелелия тапет.

Набра яростно цифрите и отсреща му отговориха почти веднага.

— Да, във връзка с онази бележка, която пуснахте в пощенските кутии на всички миналата седмица. За онзи тип, който се показал гол на една жена в северното крило. А-ха. Ами, тук, на паркинга на южното крило има двама непознати. Снимат през прозорците на хората с телеобектив. Почти съм сигурен, че са същите двама, които видях да говорят с едни малки момичета на площадката днес следобед. Добре ще е да се обадите в полицията. Хубаво. Дочуване.

Дент затвори и погледна към Белами, която не помръдваше и не сваляше очи от него.

— Това ще откъсне за известно време ван Дърбин и приятелчетата му. — Той закопча дънките си и отрязва малко бинт, който сгъна и притисна парчето към кървящото място на бузата си. — Ще си взема една бира. Искаш ли?

Тя не отговори.

Той извади едно кенче от хладилника, отвори го, изсмука пяната, която беше излязла отгоре, след което отпи здрава глътка. Отпусна се на единствения свободен стол в апартамента и продължи да пие спокойно, докато Белами го гледаше, сякаш бе някакво екзотично и потенциално опасно животно, което трябва да бъде затворено в клетка.

Кръговете около очите ѝ бяха толкова тъмни, че изглеждаха сякаш предизвикани от удари с юмруци. Лицето ѝ беше преbledняло, но можеше да се дължи и на острата светлина на крушката, която не знаеше прошка. Тя изглеждаше напълно съсипана, но гневът му беше толкова силен, че не можеше да мине току-така.

— Е? — вдигна вежди той.

— Какво? — Гласът ѝ прозвуча хрипливо от дългото мълчание.

— Няма ли да попиташ?

— А ти няма ли просто да отречеш?

— Да. Но си мисля какъв страхотен обрат в сюжета би направило това в „Ниско налягане: Продължението“. Можеш да разтърсиш читателите си. Накрая все пак излиза, че гаджето е бил убиецът. На него, един сексуален перверзник, му се разминава за убийството. Поглед след осемнайсет години. Той се прокрадва към по-малката сестричка, която вече е пораснала. Наляла е форми. Потичат му лигите. Тя се целува като лошо момиче, докато той отговаря на привличането, после тя млъква като девствена мисионерка. Когато му казва „не“, той разперва криле, грабва сладкото ѝ тяло и... — Дент потръпна театрално. — Страшна работа. Човек не може да се откъсне от книгата.

Тя му хвърли унищожителен поглед, после отиде до прозореца, където синьо-червените светлини на полицейските коли играеха по щорите.

— Полицаяте са тук. Има три патрулки.

— Защо не изтичаш до долу да им кажеш, че най-после си пипнала убиеца на сестра ти?

— Защото не вярвам, че си ти. Но си пълен нещастник.

Той се ухили.

— Писателка си, а това е най-голямата обида, която можа да измъдриш? И речникът на малката сестричка е като на девствена мисионерка. Ако искаш, мога да ти помогна с някои мръсни думички.

— Не ми се влиза в този тъп разговор, Дент.

Той довърши бирата си и остави празното кенче на масичката за кафе.

След малко тя се обади:

— Ван Дърбин ще им каже за фалшивото оплакване.

— Разбира се, че ще им каже. Но ще трябва да обясни какво прави тук с фотограф, което ще го принуди да признае, че те преследва. Ще трябва да си напругне въображението или да си плюе на петите.

— Те ще открият, че обаждането е от твоя телефон.

— Не могат. Номерът не излиза на дисплея на отсрещния телефон. Накрая ще осъзнаят, че е било шега и ще ги пуснат да си отидат, но междувременно този кръвопиец ще се пържи на горещия стол. Ако извади късмет, току-виж си хванал гадже в килията.

Тя се извърна от прозореца.

— Ти си умен. Реагираш бързо в критични ситуации.

— Качество, което ме прави добър пилот. — Той стисна устни замислено. — Предполагам, че това би ме направило и добър убиец, нали?

Белами седна на канапето срещу неговия стол, на ръба на възглавницата, сякаш готова всеки момент да избяга.

— Защо излъга полицията?

— Не мисля, че щеше да е много добре за мен, ако им бях казал, че съм пресрещнал Сюзан в навеса и че сме имали любовна свада. И не търси скрит подтекст в думата „любовна“. Всъщност не го мисля.

— Откъде знаеше, че тя ще бъде в навеса?

— Шофирах по онзи път — нали го знаеш, който води към павилиона? — Тя кимна. — Сюзан ми махна. Беше сама.

— Какво правеше?

— Гиздеше се.

— Гиздеше се?

— Оглеждаше се в огледалото на една пудриера, слагаше си червило, решеше си косата. Неща, които момичетата правят.

— Описах ти колко красива изглеждаше, когато се върна в павилиона.

— О, значи си мислиш, че нагаждам нещата така, че да съвпадат с твоите спомени?

Тя уморено му кимна:

— Продължавай.

— Казах нещо от рода на: „Ето ме и мен, по-добре късно, отколкото никога“. Но тя не мислеше така. Каза ми, че си е направила други планове, които не ме включвали. Първо се опитах да я успокоя. Извиних се, че съм избрал летенето пред нея. Обещах ѝ да ѝ се реванширам, обещах това да не се повтаря никога повече. Всички други глупости, които момчетата казват, когато...

— Когато всъщност не ги мислят.

Той сви рамене.

— Тя не искаше да чуе нищо. Видях, че това, което е останало от моя Ден на загиналите във войната, бързо се скапва и побеснях, казах ѝ... — Той млъкна и когато Белами вдигна вежди, въздъхна и продължи: — Още глупости, които момчетата казват, когато нещо, което е било сигурно, вече не е сигурно. За разлика от теб, аз имам... *непристоен...* речник. Нарекох я каква ли не.

Белами гледаше в някаква точка пред себе си, и когато се фокусира отново върху него, произнесе замислено:

— Още ви виждам в съзнанието си как се карате. Но не си спомням нищо след това.

— Поех към залеза.

— Нямаше залез. Небето беше буреносно.

— Просто метафора.

На челото ѝ се образува дълбока бръчка, когато се облегна на възглавниците на кушетката, което го накара да се смути заради ужасния ѝ вид. Кушетката беше боклук, както всичко друго в тази стая. Когато продаде къщата си с басейн и заден двор с дървета, кацнала на една скала и обърната към центъра на града, стана безразличен към условията, в които живее.

Беше наел този апартамент, защото беше единственото, което можеше да си позволи. Тук спеше. Понякога се чукаше тук. Къпеше се и държеше дрехите си тук. Ядеше взета от ресторант храна за вкъщи и не беше използвал печката повече от един-два пъти. Хладилникът на практика беше празен.

Не се беше замислял за начина си на живот, докато не погледна това място през очите на Белами. И внезапно осъзна, че онова, което правеше между тези стени, не можеше да се нарече живеене.

Което беше точно това, което бе казал за баща си.

Приликата го жегна и той ядосано я отхвърли.

Беше доволен, че Белами отвлече вниманието му с друг въпрос.

— След като си тръгна от парка, къде отиде?

— Навсякъде. Никъде. Гал беше заключил хангара и си беше тръгнал заедно с мен, така че нямаше смисъл да се връщам там. Не исках да се прибера вкъщи и да гледам баща ми как зяпа телевизия. Така че обикалях наоколо, изпусках парата и търсех някое място, където да се забавлявам.

— Кой би могъл да го потвърди?

— Никой. Но това е, което направих. Времето рязко се влоши. Появиха се светкавици. Когато заваля градушка, се скрих под един надлез. Небето стана черно-зелено. Бях на няколко мили от фунията, но я видях как се спусна от облаците и осъзнах, че това е точно над градския парк, затова се метнах на мотоциклета си и се върнах обратно. — Той разпери ръце. — Останалото го знаеш.

Белами мълчеше замислено.

Дент стана от стола, отиде до прозореца и погледна през щорите. На паркинга долу не се забелязваше никаква активност; единствените коли бяха тези на живеещите в сградата. Той се усмихна при мисълта, че ван Дърбин е оставен на милостта на ченгета, които си мислят, че са хванали перверзник.

Но усмивката му се стопи, когато остра, внезапна болка му напомни за мъжа, който го беше нападнал. Повдигаше му се всеки път, когато си помислеше за езика му, който се спуска по бузата му, и за грубите намеци към Белами. Преди да е осъзнал, ръцете му се свиха в юмруци и той започна да ги удря в бедрата си.

— Едно нещо ме озадачава.

Той се обърна към нея.

— Само едно?

— Но е важно. Аз бих могла да потвърдя, че си си тръгнал от парка. Гледах те как се отдалечаваш. Защо не каза на Муди, че съм те видяла да напускаш парка, докато Сюзан е била още жива?

— Това нямаше да помогне кой знае колко. Беше си изгубила паметта.

— Но ти не го знаеше до вчера и те изненада.

Дент осъзна прекалено късно, че сам се е хванал в капана.

Белами се примъкна напред.

— Вместо да лъжеш Муди и да си изобретяваш алиби с Гал, защо просто не каза на Муди, че мога да гарантирам за теб? — Когато продължи да не казва нищо, тя го притисна. — Дент? Защо?

— Предположих, че ще е по-добре Муди изобщо да не знае, че съм бил там. — Той внезапно стана от стола, отиде до леглото и започна да вдига кувертюрата от него.

Тя го последва.

— Има нещо повече. Знаем, че има.

— Какво те кара да мислиш така?

— Защото не ме гледаш в очите.

Той рязко се обърна.

— Е, добре, сега те гледам.

— Какво пропускам?

Дент поклати глава.

— Повече няма да говоря за това тази вечер. Мозъкът ми се нуждае от почивка, както и твоят. — Той се върна към свалянето на чаршафите от матрака.

— Трябва да знам.

— Не тази вечер.

— Да. Тази вечер.

— И защо?

— Защото баща ми може да умре всеки момент.

— И ти няма да успееш да изпълниш предсмъртното му желание.

— Да.

— Много лошо. Защото тази вечер няма да говоря повече за това.

Той сви чаршафите на топка, хвърли ги в един плетен кош в банята, после отиде до гардероба и започна да рови из нещата, напъхани на рафтовете над закачалките.

— Някъде тук трябва да има чисти чаршафи.

— Защо не ми направиш услуга и не запълниш тази празнота в съзнанието ми?

Той я заобиколи, понесъл един комплект чаршафи към леглото.

— Какво не искаш да си спомня?

— Нищо.

— Не ти вярвам.

— Хвани отсам, може ли?

Тя разсеяно хвана края на чаршафа и го опъна върху матрака, после се изправи и погледна към леглото.

— Какво правиш?

— Сменям чаршафите, за да не ти е неприятно, когато си лягаш.

Тя го наблюдаваше как наглася горния чаршаф. Хвана възглавницата под брадичката си и я напъха в калъфката.

— Мислиш, че чистите чаршафи ще променят мнението ми да спим заедно?

— Не знам какво имаш наум, но единственото, което аз планирам, е да спя. Изтощен съм и, честно казано, вече не съм в настроение. — Той ѝ хвърли преценяващ поглед от горе до долу. — А и изглеждаш като нещо, излязло от някой трилър. Не се обиждай.

Той потупа копчелъка на дънките си.

— Това ще стои закопчано до сутринта, така че дори не помисляй да го докоснеш, докато очите ми са затворени. Всъщност, благодарение на онзи тъпанар със змийската татуировка, може би ще трябва да спя по корем. — Той посочи към отсрещната стена. — Загаси лампата.

След това легна по корем, удари няколко пъти възглавницата, докато я направи както иска, отпусна се върху нея и затвори очи.

Като не знаеше какво друго да прави, Белами отиде до стената и загаси лампата, след това се върна опипом до леглото. Събу обувките си, но легна напълно облечена и напрегната, усещайки присъствието му до себе си, и силно съмняваща се в заричането му да спи.

След няколко минути той промърмори:

— Можеш да се отпуснеш. Няма да тръгна да те душа с бикините ти, докато спиш.

— Ако си искал да ме убиеш, да си го направил досега.

— Брей! Благодаря ти за доверието.

Беше уловила само проблясък от спомена, но той беше важен. Дент отказваше да ѝ каже останалото и тя трябваше да разбере защо. Копнееше да освободи всичко това от подсъзнанието си, да види сцената в навеса в цялата ѝ пълнота, да чуе караницата между него и Сюзан до развързката.

Усещаше, че този скандал между тях е бил от същностно значение за последвалите събития, и че ако тя можеше да го възстанови в съзнанието си, щеше да си спомни много повече.

В пълния мрак на стаята тя произнесе тихо:

— Ако е било незначително, щеше да ми кажеш какво съм видяла или дочула.

Той лежеше мълчаливо.

— Което означава, че паметта ми е блокирала нещо важно.

Той не каза нищо.

— Не си обичал Сюзан.

Тишина.

— Поне харесваше ли я?

— Белами?

— Да?

— Заспивай.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Белами се събуди от миризмата на прясно сварено кафе. Когато отвори с мъка подутите си очи, видя Дент да седи на масата за хранене, напълно облечен, да отпива от вдигащата пара чаша, докато прелиства страниците на един телефонен указател. Усетил, че е будна, той погледна към леглото.

— Изненада-а! Още си жива!

Като игнорира думите му, тя седна и разкърши гърба си.

— Колко е часът?

— Наближава девет.

— Не се канех да спя до толкова късно. Трябва да звънна на Оливия.

— Чашите са в шкафа отдясно на мивката.

Тя ги намери, взе си една и я напълни с кафе, набра номера и остави съобщение, когато отсреща се включи направо гласова поща.

— Предполагам, че ако имаше някаква промяна, щеше да ми се обади. — Тя се присъедини към Дент на масата.

— Няма нищо за закуска. Съжалявам.

— Кафе е чудесно. — Но не беше. Първата глътка я накара да направи гримаса.

— По рецепта на Гал — обясни той. — Може да събори и кон.

— Мляко?

— Проверих. Вкиснало се е.

— Няма значение — каза тя, отпивайки смело втора глътка. — Тази сутрин мога да използвам раздрусването.

— Добре ли спа?

— Като пън. А ти?

— Идеално. Стоях буден известно време, надявах се да се опиташ да ме опипаш. — И след малко: — А, пак се изчерви. Бях започнал да се притеснявам от известно време. Снощи пребледня при мисълта, че ще спиш с убиец.

— Дент.

— Събуди ли се убедена, че съм невинен?

— Не си виновен. Но това е различно от невинен.

— Има ли разлика?

— Така мисля. Как е гърбът ти?

— Струва ми се, че раната се е затворила през нощта. На превръзката нямаше прясна кръв.

Той все още изглеждаше като оцелял от дълга битка. Раните по лицето му бяха започнали да хващат коричка, но бяха подути и оградени от тъмни синини.

Като посочи към телефонния указател, който ако се съдеше по вида му беше преживял няколко поколения, тя попита Дент кого търси.

Заобикаляйки въпроса, той протегна дългите си крака под масата.

— Ще ми отделиш ли една минутка?

— Добре. Слушам.

— Да предположим, че всичко това — от онази пратка с плъха до последното приключение снощи на паркинга — е било репресивна мярка.

— Заради книгата?

— Заради това и/или инцидента, който я е вдъхновил. В кухнята ти вчера двамата се съгласихме, че съществуват не много на брой хора, които биха таили такава злоба и биха стигнали чак толкова далеч.

— Ти го подхвърли. Попита ме кой според мен е загадъчният гост.

— Добре, нека изредим възможностите. — Той вдигна пръст, сякаш изброява. — Аз.

— Ти нямаше да симулираш удрянето с ножа.

— Значи съм елиминиран? Благодаря — кимна той сухо. И сгъна втори пръст. — Родителите ти.

— Можем да изключим и тях. Ракът е солидно алиби.

Той вдигна трети пръст.

— Стивън. Има сериозни поводи за недоволство.

— Но не той е човекът, който ти се нахвърли снощи. Освен това той не би ме наранил, независимо колко е ядосан на книгата.

— Предполагам. — В гласа му се прокрадна съмнение. — Това са основните. Ако не е един от нас, трябва да е някой по-отдалечен.

— Периферен.

— Обратно към големите приказки. Но, да.

— Дейл Муди?

— Възможно. Но от какво може да е недоволен? С изключение на това, че не е изтипосан като кой знае колко умен и компетентен в книгата ти.

— Татко каза, че изглеждал силно притеснен по време на процеса. Би трябвало да е доволен от присъдата. Какъв е бил проблемът?

Разбира се, Дент нямаше отговора, но добави замислено:

— Муди е едър мъж, или поне беше, като онзи, който ми се нахвърли. Да сложим една чертичка до името му. Кой друг?

— Какво ще кажеш за Руп Колиър?

— Определено снощи на паркинга не беше той.

— Не. Така че кой остава?

— Стрикланд.

Тя трепна.

— Не Алън — каза той. — Но може да е бил брат му. Рой.

— Рей — поправи го тя.

Той посочи телефонния указател.

— Точно него търсех.

— Какво те накара да се сетиш за него?

— Методът на елиминация. От тази група замесени хора, дори периферните — казах ли го правилно? — той и Алън бяха най-големите загубеняци и селяндури. — Той погледна към раните по кокалчетата на ръката си. — Трябва да е побеснял страшно, когато големият му брат е бил описан в книгата ти.

— Беше безпристрастно описание.

— На убиец. Ами какво, ако не е бил той? Една отлична причина за вендата е брат ти да бъде изпратен в затвор за престъпление, което не е извършил.

— И да умре там.

— Алън *не* е умрял, Белами. Бил е *убит*.

Тя потръпна при думата, която сякаш продължи да отеква между тях няколко тежки мига. По-малко от две години, след като бе осъден на двайсет години за непредумишлено убийство, Алън Стрикланд беше фатално намушкан в двора на затвора Хънтсвил от друг затворник.

След продължителна тишина Дент прибра краката си и се облегна на масата.

— Говорили сме за какво ли не, но никога не си споменавала съдбата на Стрикланд. Защо?

— Навик, предполагам — каза тя тихо.

— Навик?

— Помня деня, в който научихме, че е бил убит. Бях първа година в гимназията. Руп Колиър звънна на родителите ми, точно когато тръгнах за училище.

— Те как реагираха на новината?

— Не я приеха радостно, което би било отвратително и нечувствително. Но и не лицемереха, че са дълбоко наскърбени. Татко изглеждаше някак... много мрачен. Спомням си, че каза: „Значи това е краят“.

Дент кимна, но не каза нищо и тя продължи:

— И начинът, по който го каза беше... беше властен, както по принцип никога не говори. След това стана и излезе от стаята. Оливия го последва. Доколкото знам, никой в къщата ни повече не е споменавал за смъртта на Алън Стрикланд.

Стивън вчера също не беше казал нищо по въпроса. Нито пък баща ѝ, който бе споменал за хвърлянето на Стрикланд в затвора, но не и за начина, по който е умрял. Може би въпросът, поставен от ван Дърбин във вчерашната му колонка, ги бе накарал да се чувстват прекалено притеснени да говорят за вероятността той да е бил не само несправедливо затворен, но и умрял безсмислено.

— Натъкнах се на името на Рей Стрикланд, когато проучвах материали за книгата — каза тя на Дент. — Той бе цитиран в безброй вестници, описващи подробно процеса, твърдейки винаги, че брат му е невинен. Но ако той е бил мъжът снощи на паркинга пред ресторанта, не бих го познала. Мъжът, който си спомням от снимките, беше с буйна коса и мустаци.

— Един бръснач би се справил с двама за пет минути.

— Намери ли телефон на името му?

— Не. Но не мисля, че трябва да го търсим. Той ще ни намери. Това беше притеснителна мисъл.

— Може би трябва да се свържем все пак с полицията. Да им кажем за снощното нападение над теб, да им дадем името му и...

— И ако Рей Стрикланд, брат на починалия Алън, се окаже кротък, миролюбив, редовно посещаващ църква данъкоплатец, който живее в предградията със съпругата си и обожава децата, ще си си създаде още един враг. Това ще се превърне в новина и ван Дърбин, при положение, че е оцелял през нощта в ареста, ще...

Тя махна с ръка да го прекъсне.

— Виждам накъде биеш. *Не знаем* дали Стрикланд е шофьорът от пикапа, но *изглежда* възможно.

— И на мен ми изглежда възможно. Романът ти завършва с това как Алън получава присъдата. Ти не пишеш за смъртта му в затвора. Рей може да го е възприел като обида и пренебрежение. Може да му се е видяло нечестно. В неговото съзнание ти си експлоатираше личната му трагедия, но не си казала цялата история.

Тя подпря лакти на масата и хвана главата си с ръце.

— Боже. Би било добре да се извиня.

— Не мисля, че ще е подходящо за типа, когото срещнахме миналата вечер. — Той издиша тежко. — От друга страна, може да греша. По дяволите, нямаме представа с кого си имаме работа.

Тя отпусна отново ръце на масата.

— А имаме и Муди.

Той прелисти омачканите страници на телефонния указател.

— И него се опитах да открия.

— Късмет.

— Когато се мъчеше преди да го намериш, свърза ли се с полицейското управление в Остин?

— Оттам започнах. Казаха ми, че се е пенсионирал, това е всичко, което научих. От отдел „Кадри“ заявиха, че му нямат адреса и не разполагат с никаква информация за контакт.

— Сигурно получава пенсия.

— Тя автоматично се депозира по сметка. Централата на банката се намира в Северна Каролина и оттам веднага ми затвориха, когато помолих за привилегирована информация за техния клиент. Пуснах търсене в Гугъл и се опитах да получа номера на социалната му осигуровка, но се отказах, когато ме заподозряха в крадец на самоличност.

— Семейство?

— Бивша съпруга, която каза, че няма представа къде е той, но че се надявала да е в гробището.

— Може и да е. Провери ли смъртните актове?

— Заедно с данъчните архиви, гласоподавателната регистрация.

— Тя поклати глава. — Повярвай ми, гледах. И не само в Тексас.

— Бил е ченге. Би трябвало да знае как да изчезне.

— Той не е единственото нещо, което е изчезнало — каза тя и тонът ѝ привлече напълно вниманието му. — С подкуп от няколко бири убедих един детектив да ми позволи да хвърля поглед на папката със случая „Сюзан Листън“. Можеше да си спестя парите. Той се върна и ме уведоми, че папката я няма.

— Повярва ли му? Възможно е да е очаквал някакъв по-приятен подкуп? Аз бих.

Тя отвърна на многозначителната му усмивка като завъртя очи.

— Изглеждаше искрено озадачен, разтревожен и объркан от това, че не е могъл да намери папката. Смятам, че наистина искаше да помогне.

— Или просто е искал да се чука с теб и после да се познае в книгата ти.

— Не всички мъже мислят като теб.

— Със сигурност мислят. — Това беше механичен отговор, защото той явно вече се бе концентрирал върху нещо друго. Гледаше в пространството и почукваше с показалец по устните си. — Сетих се кой може да знае къде е Муди.

Той стана и взе телефонния указател, после посочи полупразната ѝ чаша с кафе.

— Вземи я. Можеш да я изпиеш по пътя.

— Не мога да ходя никъде, преди да съм се отбила вкъщи. Изглеждам ужасно.

Той я изгледа преценяващо.

— Хубаво. Добре. Всъщност, бих искал да оставя корвета си в твоя гараж.

— Защо?

— Прекалено лесно е да бъде забелязан от някой кучи син, който се разхожда с нож.

Той влезе в алеята зад нейната кола.

— Ще вкарам колите, докато правиш основния си ремонт.

— Зле ли изглеждам?

— Отпусни си поне петнайсет минути. — Дент ѝ се подиграваше, но палавата му усмивка внезапно замръзна. — Какво е това?

На входната ѝ врата беше подпрян голям кафяв плик.

— Когато говорих с бояджията вчера, го помолих да остави оферта в пощенската кутия, но предполагам, че пликът е прекалено голям.

Когато го вдигна, обаче, и прочете залепения отгоре етикет с болдирани букви, стомахът ѝ се сви.

— Ван Дърбин.

Отвори го и извади няколко снимки в размер осем на десет. Всичките бяха на нея и Дент. Като ги прегледа бързо, тя каза:

— Направени са...

— Вчера. На летището в Остин.

На заден план ясно се виждаха гишетата за билети, където бяха спрели пред един автомат, за да си извадят бордни карти за полета до Атланта. Имаше и друга тяхна снимка как бързат към опашката за проверка на безопасността и още една, докато чакат реда си.

Четвъртата фотография, явно от разстояние с телеобектив, бе направена, след като вече бързаха към гейта. Бяха с гръб към камерата.

И ръката на Дент стоеше здраво на хълбока ѝ.

Тя прехвърли снимките втори път, забелязвайки, че на всеки кадър той я докосваше. Тя не помнеше да е имало чак такъв физически контакт между тях, но свидетелствата бяха налице.

Най-изненадващата снимка бе направена, докато чакат на опашката за проверка на сигурността. Той махаше листенце, останало от разходката им в кварталния парк, от косата ѝ. Тогавя не ѝ се бе сторило нищо особено. Жестът бе траял не повече от една-две секунди, но камерата ги беше уловила обърнали лица един към друг, а пръстите му — в косата ѝ. Гледаха се усмихнати по начин, който разкриваше много повече от дразнещата му забележка, че не може да я отведе никъде, без първо да изтупа праха от нея.

Снимките внушаваха за интимност между тях, което я накара да се изчерви и да изпита облекчение, че е с гръб към него. Тя прочисти

гърлото си.

— Ван Дърбин сигурно ги е оставил вчера, преди снощи да ни проследи до апартамента ти.

— Зает човек. — Той прозвуча разсеяно и тя се запита дали и той беше изненадан да се види хванат в такава многозначителна сцена.

— Защо си е дал труда да ги достави лично до тук? — попита тя.

— За да ни покаже, че може да бягаме, но не можем да се скрием. Надявам се, че негодникът е прекарал гадна нощ в затвора. — Тя го усети, че се навежда над рамото ѝ, за да огледа по-добре снимките.

— Знаеш ли, като ги гледа човек, ще си помисли...

— А! — възкликна тя внезапно. — Това е Джери.

— Какво?

— Джери. — Тя посочи едно лице на заден план сред тълпата на летището. Мъжът гледаше към нея и Дент, а не към камерата, но тя го беше уловила съвсем ясно.

— Кой, по дяволите, е Джери!

Белами се засмя.

— Той е... ами, никой. Пламенен почитател. — Като поклати глава невярващо, тя продължи: — Какво странно съвпадение.

Пъхна снимките под мишницата си, отключи входната врата и двамата влязоха вътре.

— Нека да мина отпред. — Дент мина покрай нея, пъхна ръка под незапасаната си риза и извади един пистолет.

Белами зяпна.

— Откъде се появи това?

— От заложна къща „Пепе“, мисля, че така се казваше. Сега е мексикански ресторант.

— Дент! Не искам да имам нищо общо с пистолети.

— *Пистолет*. Само един. И изобщо не се налага да го докосваш.

— Какво ще правиш с него?

— Ще разубедя нашия приятел с татуировката да ни направи, каквото си е наумил. А сега стой тук, докато проверя.

След бърза проверка той се върна и обяви, че къщата е както са я оставили предишния ден. Белами си отдъхна, когато го видя да прибира пистолета.

— Проверих пощенската кутия и намерих това. — Тя му подаде плика, в който бояджията бе написал колко му дължи. — Изглежда нормално. Освен това ми хареса идеята, че е зет на шлосера. Спестява ми главоболието да давам ключ от къщата на някой друг.

Тя се пресегна за мобилния си телефон, но Дент каза:

— Обади му се по-късно. Искам да чуя за Джери, за пламенния ти фен.

— Сам се обяви за мой фен №1. — Тя извади снимката, на която бе запечатано лицето му. — Фокусът е леко размазан, но съм съвсем сигурна, че е той.

Дент изследва мъжа на фотографията.

Намръщеното му лице накара Белами да попита:

— Какво?

— Не знам. Има нещо. Разкажи ми още за него.

— Няма какво да се разказва. Не го познавам, дори не знам каква е фамилията му. Дойде на една от първите срещи, на които раздавах автографи, и след това се появяваше на сбирките и лекциите в Ню Йорк, винаги с няколко екземпляра от книгата, за да му ги надпиша.

— Ню Йорк? Тогава какво е правил на остинското летище вчера?

— Нямам представа.

— Беше ми споменала, че чувството, че те следят, е възникнало, след като си се върнала в Остин. Имала ли си подобно чувство в Ню Йорк?

— Понякога. Но си помислих, че е клаустрофобия, след като вечно бях заобиколена от тълпа.

— Била си винаги заобиколена от тълпа в Ню Йорк.

— Да, но...

— ... но е било различно? И е започнало, когато си започнала да рекламираш книгата си?

Тя кимна.

— За първи път се случи, когато давах автографи в една мистериозна книжарница. Помислих си, че призрачната атмосфера, всички тези хора, чакащи на опашка, ме карат да се чувствам объркана и паникьосана. Чувствах се... задушена.

— Джери там ли беше?

— Така мисля.

— Кога го видя за последен път?

— В деня... — Тя спря внезапно.

Той сложи ръка на ухото си като фуния.

— В деня... какво?

— В деня, в който напуснах града.

— Същия ден, в който е била доставена пратката с плъха. Къде видя Джери този ден?

— Пред телевизионното студио. Но съм напълно сигурна, че едното няма нищо общо с другото.

— Е, аз не съм. Може би Джери те е следил?

— С лоши намерения? Категорично не. Той е безобиден.

Дент вдигна вежда, сякаш поставяше под въпрос това твърдение.

— Кълна ти се, Дент, опасен е колкото чаша мляко. Маниак на тема книги. С кротки маниери. Обикновен на вид. Слива се с останалите.

— Вече съм изплашен. Точно от типа, за който трябва да си нащрек. Подлец.

— Никога не си го виждал. Откъде знаеш? — изгледа го тя с неприязън.

— А ти откъде знаеш, че не е? Откъде знаеш, че не е заровил в мазето си трупове на умрели писатели?

— Я стига.

— Хубаво, тогава ми обясни защо те е последвал в Тексас.

— Кой казва, че ме е последвал? Сигурна съм, че това вчера е чиста случайност.

— Твоят фен № 1. Вижда те *случайно* на летище, дванайсет-тринайсет щата по-далеч от мястото, на което и двамата трябва да сте, и не хуква да говори с теб, да ти покаже, че е там? Не казва: „Мили боже! Не мога да повярвам! Любимата ми писателка е тук!“.

— Както го изкарваш...

— Точно така. — Той взе снимката от нея и я занесе до прозореца, където светлината беше по-добра. Изследва я няколко минути, след това внезапно вирна брадичка и погледна към Белами.

— Вчера. В парка. Двама влюбени седяха на едно одеяло. Баба и дядо играеха на топка с внука си. Група мажоретки се упражняваха. И накрая се появи някакъв тип. Съвсем обикновен на вид. Обърнат с гръб към нас, докато — както изглеждаше — говори по мобилния си телефон. — Той потупа снимката. — Това беше твоят Джери.

Руп бе прекарал на зъболекарския стол до полунощ предната вечер. Беше се обадил на зъболекаря си, още преди да отиде до болницата, след бурната среща с Дейл Муди.

За щастие двамата със стоматолога играеха голф заедно, така че Руп имаше телефона му.

— Не, това в никакъв случай не може да чака до утре — каза той, когато онзи се опита да изклинчи. — Спешно е. Ще съм там в осем.

В болницата докторът от спешното го позна, въпреки пораженията по лицето му.

— Хей, вие не сте ли „Кралят на колите“? Какво е станало? Продали сте на някого лимон?

— Бързам за лекар. — Той трябваше да говори внимателно, за да предотврати изпадането на разхлабените коронки. Вече бе изгубил една, създавайки солидна дупка в горната редица безупречни перли.

— Да, това и на мен ми се случи веднъж — каза докторът, добавяйки лукаво: — Когато дължах пари на един тип.

Ха-ха. Схванах. Докторът се оказа лекар-стажант и след като прекрати с остроумията, потвърди, че носът на Руп наистина е счупен.

Руп скърцаше със зъби, въпреки изгубената коронка; докторът направи всичко, което можеше, за носа му, залепи го и каза на Руп, че може би ще се наложи пластична операция за оправяне на козметичните недостатъци.

— Но нищо не може да се пипа, докато подутините не спаднат.

— Колко време ще отнеме?

— Няколко седмици. Шест до осем, може би. — Перспективата за дълъг и бавен възстановителен процес изглежда го радваше. Той откъсна една рецепта с предписани болкоуспокоителни и я подаде на Руп, като подхвърли иронично: — И не бъдете толкова резервирани.

Гадняр. Това беше заключителната фраза, с която Руп завършваше всичките си телевизионни реклами.

Беше се отбил вкъщи и остана достатъчно дълго, за да глътне две таблетки болкоуспокоителни с хубав скоч и да смени дрехите си, които още носеха следи от обувките на Муди. За късмет, съпругата му и децата бяха за две седмици в Галвстън при тъстовете му, и не се налагаше да дава обяснения. Но по времето, когато се върнеха, нямаше

да се е оправил напълно и трябваше да измисли нещо приемливо, за да обясни вида си.

В осем часа стоматологът го бе посрещнал на задната врата на кабинета си и след това Руп прекара четири ужасни часа с ослепителна светлина в очите и остри инструменти в устата.

Когато се събуди тази сутрин, носът му пулсираше, очите му бяха подути, практически затворени, и въпреки че коронките му бяха залепени така, че да изтраят двайсет години, венците му бяха чувствителни дори към кафе.

Като се погледна в огледалото на банята, той промърмори:

— Да те вземат мътните, Муди — и се закани да намери бившето ченге и да го убие.

Накрая се обади на Хеймейкър.

— Здравсти, Руп — отговори онзи весело, — как върви?

— Кучи сине, ти си го насъскал срещу мен, нали?

— Кого? Кого съм насъскал срещу теб? За какво говориш? — Гласът на Хеймейкър беше толкова абсурдно невинен, че звучеше направо презрително.

— Ще те съсипя.

— Ако можеше, щеше да го направиш. Знаеш ли какво мисля, Руп? Мисля, че си си изгубил похвата. Онази острога, която имаше някога, вече не е каквато беше.

— Давам ти последен шанс, Хеймейкър.

— За какво? Полицата за колата ми си върви. Платил съм дори един месец напред. Така че и не помисляй да изпращаш някой от разбойниците си за тази жалка ламарина, която продаде на жена ми, иначе ще съобщя, че е открадната.

— Каж ми къде е Муди.

— О-о-о — провлече той. — Значи за това било. Муди. Още не си го намерил.

Руп можеше да се закълне, че Хеймейкър потисна изблик на смях.

— Ако не ми кажеш...

— Кълна се, Руп. Дейл не е споделял с мен настоящия си адрес.

— Разбери къде е. Имаш време до утре. Ако не го направиш, ме превръщаш в свой враг до края на живота си. А ти, Хеймейкър, не го искаш.

— Ох, Руп. Не мисля, че трябва да се безпокоиш толкова за Муди.

— Не се безпокоя. Мога да го накарам да млъкне завинаги. Мога да накарам *теб* да млъкнеш завинаги. И дори не трябва да си цапам ръцете. Дори не е нужно да излизам от офиса си. Мога...

— Ето какво мисля аз — прекъсна го Хеймейкър. — Мисля, че дори да убиеш мен и Муди, това няма да ти реши проблема. Защото, виж, гледам сега през предния прозорец, докато си говорим, и ще познаеш ли кой се задава?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Белами се къпеше и се обличаше, Дент размени местата на колите им, после направи препечени филийки и бъркани яйца, които тя изяде с голям апетит, когато се присъедини по-късно към него в кухнята. Беше облечена много по-небрежно, отколкото някога я бе виждал — с плътно прилепнали дънки и бяла риза. Изглеждаше добре и миришеше страхотно.

След като се озоваха на шосе I-35, обратно към Остин в колата ѝ, тя го попита къде отиват.

— Хеймейкър. Двамата с Муди си партнираха по време на процеса.

— Смътно си го спомням.

— За съжаление, аз съм ги виждал повече пъти от теб и съм с впечатление, че бяха приятели извън работата. Може би той ще може да ни каже къде е Муди. — След кратко мълчание Дент се върна на темата за Джери. — Какво, според теб, е накарало твоя фен номер едно да се озове в парка вчера, а след това да ни последва до летището?

— Признавам, че намирисва на преследване. Ако някога се срещна пак лице в лице с него, ще му кажа, че поведението му ме кара да се чувствам неловко.

— О, и това страшно ще го уплаши.

Тя го изгледа кръвнишки и разговорът секна.

Доналд Хеймейкър живееше в едно от старите предградия на Остин, в което още нямаше наплив на млади хора, търсеци къщи за ремонтване и модернизирани. Когато те се приближиха до малката веранда на къщата му, Белами попита:

— Как мислиш, че ще ни посрещне?

Дент нямаше време за предположения.

Бившият полицай отвори вратата, преди да са позвънили. Изгледа ги със същото любопитство, с каквото и те него.

Беше направил шкембе, което изглеждаше комично на фона на лишените му от косми криви крака и кокалести колене. Очите му бяха

малки и присвити, носът — леко извит нагоре и с остър връх.

Той огледа раните и синините по лицето на Дент.

— Още си търсиш белята, както виждам.

— Предполагам, че няма нужда от представяне.

Хеймейкър изсумтя:

— Теб навсякъде ще те позная. Дори и с напълно размазана физиономия. — После погледът му се отмести към Белами. — А вас? Нямахте да ви позная, ако не ви бях видял по телевизията.

— Може ли да влезем? — попита тя любезно.

Той се поколеба за миг, след това се дръпна настрана. Отвъд малкото фоайе се намираше разхвърляна дневна, в която се кипреше огромен телевизор с плосък екран. Върху полицата над камината бяха подредени семейни снимки. В ъгъла на дивана спеше един пес. Голяма част от пода заемаше кожен стол с мазно петно, съвпадащо с големината и формата на главата на Хеймейкър.

Той им посочи дивана, където Белами се смести между Дент и кучето, което не получи команда да се махне, за да им стори място. Хеймейкър се настани на кожения стол и нагласи облегалката под удобен ъгъл с поставката за крака. Отдолу белите му чорапи бяха сиви.

Той се ухили дяволито.

— Какво мога да направя за вас, хора?

Дент мина направо на темата.

— Кажете ни къде е приятелчето ти Дейл Муди.

Бившето ченге се изсмя силно и неопределено, за да прозвучи искрено.

— Старият Дейл — поклати той глава и се усмихна нежно. — Какво ли е станало с него?

— Във всеки случай едно се знае със сигурност: беше изгонен позорно от полицейското управление.

Хеймейкър се стрелна напред в стола си и размаха пръст във въздуха.

— Грозна лъжа. Къде си я чул? Дейл напусна отдела по свое решение. Не беше уволнен. Дори не беше заподозрян.

— Значи никой не е разбрал за онова, което ми причини?

До него Белами трепна от изненада, но не каза нищо. Беше я помолил да остави на него да накара Хеймейкър да се разприказва. Не

й беше казал как възнамерява да го направи. Хеймейкър облиза устните си.

— Добре де, Дейл беше грубо ченге. Невинаги беше политически коректен. Понякога прекаляваше, особено с хулигани като теб, които се мислеха за по-големи умници от него.

— Аз бях по-умен от него. Обвиних го, че блъфира, и не признах, а той не изпълни заплахата си. Още съм с две очи и те са в идеално състояние.

Той се обърна към Белами.

— Муди се появи вкъщи, когато татко беше на работа. Блъсна ме назад върху кухненската маса и притисна една отвертка „Филипс“ към клепача ми. Каза, че ако не призная, че съм удушил Сюзан, щял да ми прободне окото и да съсипе завинаги шанса да летя със самолет. Бях сам. Нямах адвокат. Повече от час Муди се опитваше да изтръгне признание от мен, заплашвайки да ме ослепи.

Хеймейкър сви тесните си рамене.

— Но не ти е навредил, нали? Оправил си се?

— Алън Стрикланд не се справи.

Тихо изречените думи на Белами оказаха забележим ефект върху Хеймейкър, който започна да се върти неспокойно, изтръгвайки жалостиви скрибуцалия от кожения стол.

— Не можеш да стоварваш на Дейл вината, че Стрикланд е бил убит в затвора. Момчето беше съдено в законен съд. Журито го намери за виновен...

— На основата на косвени доказателства.

— Не знам нищо за това — каза той бързо. — Присъствах само няколко пъти, когато Дейл го разпитва, после ми възложиха друг случай.

— И не си помагал на Муди и на Руп Колиър в процеса срещу Стрикланд?

— Не. — После, осъзнавайки, че е влязъл в капан, Хеймейкър започна да дава заден. — Искам да кажа, че те не са скалъпвали нищо. Имаха един достатъчно солиден случай, за да се стигне до обвинение. Журито също го потвърди.

— Какво мислеше детектив Муди?

В отговор на въпроса на Дент кръглите му очички примигаха неспокойно.

— Какво имаш предвид?

— Дали е било чисто съвпадение, че Муди напусна полицията малко, след като Алън Стрикланд умря в Хънтсвил?

Хеймейкър се размърда отново.

— Дейл не е споделял с мен защо е напуснал. Той... той имаше проблеми с бутилката. Много ченгета имат, както знаете — отбранително рече той.

— И защо?

— Семейни неприятности. Беше женен за истинска харпия. Жена ми няма начин да спечели награда за добра съпруга, но тази на Дейл...

— Не сме тук, за да говорим за семейните му неволи или пиянските му навици. — Дент се премести по-напред, подпря ръце на бедрата си и се наведе към бившия детектив, понижавайки глас до доверителен шепот: — Може би причината Дейл Муди да напусне така скоростижно службата си и да изчезне от лицето на земята, е заради гузната си съвест?

Хеймейкър не можеше да ги гледа в очите.

— Не съм му бил нито изповедник, нито психоаналитик.

— Бил си му приятел, обаче. Единственият му приятел. — Дент даде на Хеймейкър няколко секунди да се почуди откъде той знае, преди да го осветли. — След онзи инцидент с отвертката исках да си отмъстя на Муди, затова започнах да го следя. Ти беше единственият, с когото се срещаше след работа. Ти беше единственият му приятел по чашка. Дебнах ви седмици наред, нощ след нощ, от бар на бар.

Хеймейкър се размърда отново и се прокашля.

— После Гал, който никога не пропускаше нищо, поиска да знае какво съм намислил. Когато му казах, ме нарече глупак и ми каза, че щом съм искал да нападна ченге и да си съсипя живота, хубаво, но той не желаел да става част от моя провал. Заповяда ми да се махам от летището и да не се връщам повече.

Той разпери ръце.

— Страстта ми към летенето беше по-силна, отколкото омразата към Муди. Отказах се от плана си за отмъщение и единственото нещо, което излезе от аматьорското ми наблюдение, беше, че научих, че Дейл Муди има само един приятел. — Той наклони глава към Хеймейкър. — Ако някой знае къде е той, то това си ти.

Мъжът потърка ръце по карираните си шорти.

— За какво ви е? — Като гледаше към Белами, той вдигна рамене: — И без това написахте мнението си за него в книгата си. Искате да забиете по-дълбоко нокти в ръцете му ли?

— Искях да го интервюирам за романа, но не можах да го намеря — отвърна тя. — Бях прецизна, доколкото можех да съм, основавайки се на впечатленията на едно дванайсетгодишно момиче. Не съм имала намерения да хвърлям обвинения срещу детектив Муди. Защо да го правя? Той залови и помогна да осъдят мъжа, който уби сестра ми.

— Тогава значи сте наясно — каза Хеймейкър, като плесна по дръжките на стола. — Край.

— Не, не е край — поклати глава тя. — Не и ако си мислите, че му имам зъб. — И той ли така го е възприел?

— Не знам как го е възприел.

— Лъжеш — каза Дент.

Белами внимателно сложи ръка на коляното му. И с по-скоро нежен, отколкото заядлив глас, попита:

— И Муди ли гледа така на нещата, господин Хеймейкър? Ако е така, не би ли искал да се възползва от шанса да ми го каже направо?

— Ъ-ъ-ъ... Няма начин. Той няма да говори с вас. — Хеймейкър решително поклати глава.

— Откъде знаете?

— Защото дори с мен не иска да говори за това, а аз съм най-добрият му... единственият му приятел. Както остроумно бе отбелязано. — Той хвърли раздражен поглед на Дент. Дент не отговори. Белами беше направила пробив там, където той не бе успял, така че ѝ отстъпи.

— Опитайте ли се да говорите с него за това? — попита тя.

— През всичките шибани осемнайсет години. Но това, което знам със сигурност, е, че Дейл не е същият, след убийството на онова момче в затвора. След като това се случи, той не спря да пие един месец, след това внезапно ми заяви, че напуска отдела, оставя семейството си, оставя Остин и това беше.

— Но още поддържате контакт?

Той се размърда, почеса глава и явно обмисли какво може да каже. Когато погледна Дент, беше с неприязън, но отвърна на спокойния поглед на Белами.

Изпусна дълга въздишка и промърмори:

— Говорим по телефона. От време на време. Не редовно. Половината пъти той не вдига или ми се обажда, когато му оставя съобщение. Притеснявам се за него. Не е здрав. Гърдите му свирят като гайда.

— Това е много лошо — безизразно отбеляза Дент. — Къде живее?

— Не знам.

Дент огледа стаята.

— Имаш ли някъде наблизо отвертка „Филипс“?

— Казвам ти, не знам къде живее! — възкликна Хеймейкър. — Кълна се в Бога, не знам! И да ми извадиш окото, пак няма да мога да ти кажа. — След това вдигна брадичка предизвикателно. — Даже и да можех, даже и да живееше в съседната врата, пак нямаше да ти кажа, защото Дейл не би искал да говори с теб. Изгубил си си времето, като си дошъл дотук.

Дент и Белами размениха погледи, нямаха представа накъде да продължат оттук.

После с внезапно движение Дент се пресегна към малката масичка и вдигна един мобилен телефон.

Коженият стол на Хеймейкър подскочи нагоре.

— Ей! — Той се опита да измъкне телефона от ръката на Дент.

— Номерът на Муди е тук, нали? Звънни му. Кажи му, че искаме да говорим с него. Кажи му, че според теб идеята е добра. Това ще му даде шанс да потвърди резултата от разследването си.

— Няма какво да потвърждава глупости.

— Тогава да ни разясни. — Действайки по интуиция, Дент добави: — Може поне да обясни как двамата с Руп Колиър са построили процеса срещу Алън Стрикланд.

Малките очички на Хеймейкър се местеха от единия върху другия.

— Не разполагаш с нищо за тях.

— Значи е имало някакви машинации? — попита Белами.

— Не съм казал това — изломоти той. — Не слагайте в устата ми думи, които не са мои, госпожице.

— Не ни интересува какво казваш ти, Хеймейкър. Искаме да говорим с Муди. — Дент се ухили злобно. — Ако е нарушил някакви

правила, ще му дадем шанс да изчисти душата си. Когато умре, ще отиде в рая, вместо в ада. Така ще е добре за всички.

— Обадете му се, Хеймейкър — настоя тихо Белами.

Той мълчаливо обмисля няколко минути, после вдигна ръце, капитулирайки.

— Добре. Хубаво. Ще му кажа.

— Имаш пет секунди — каза Дент.

— Виж, ела утре...

Дент започна да брой.

— Не мога да чакам до утре.

— Какво става? — Хеймейкър погледна Белами. — Защо е цялото това бързане?

— Имам причини да искам да го видя колкото е възможно по-скоро. Обадете му се.

Бившето ченге продължи да увърта.

— Времето изтече. — Дент плъзна палец в основата на екранчето, включвайки телефона. — Ако му се обадиш, си загриженият му приятел, който му предлага съвет. Ако аз му се обадя, си приятелчето, което го е предало. Избирай.

Когато Стивън видя на екрана на телефона си името на човека, който го търси, той направи знак на Уилям да поеме задълженията му на келнер и бързо си проби път към сравнително тихия офис на оживената кухня на „Макси’с“. Телефонът му спря да вибрира тъкмо когато влезе вътре, така че трябваше да набере. Оливия вдигна още след първото позвъняване.

— Съжалявам, че не можах да ти отговоря веднага, майко. Как е Хауард?

— Държи се на косъм.

Стивън можеше да каже по дрезгавината на гласа ѝ, че е плакала.

— Както и аз — добави тя неомощно. — На много тънък косъм. Има моменти, когато е в пълно съзнание, а после такива, в които изпада в полусъзнание, което ме ужасява. Страхувам се, че няма да излезе от тях. Изглежда толкова стар и слаб, че направо не мога да повярвам, че това е моят Хауард.

— Исусе. Представям си колко ти е тежко. — Ако Уилям умираше, щеше да има чувството, че светът се срутва и той е безпомощен да го спре. — Съжалявам, че се налага да се справяш с това сама.

— Белами беше тук снощи. — Когато той не каза нищо, тя добави тихо: — Знам, че е идвала да се срещнете, Стивън. Каза ми. Бях изненадана, че е била целия този път, като се има предвид състоянието на Хауард. Той отчаяно искаше да говори с нея снощи.

— Сигурно се страхува, че всеки път, когато я вижда, ще е за последно.

— Точно така. Което ме кара да се питам защо я накара да си тръгне.

— Накара ли я?

— Тя беше тук няма и час. Говориха с Хауард насаме, може би петнайсетина минути, след това тя и Дент тръгнаха.

— Дент пак ли беше с нея?

— Беше я докарал.

— Изглежда доста са се сближили.

— За наша изненада. Не мога да си представя какво си мисли тя?

— Може би, че е супермен. Точно както Сюзан.

В отговор Оливия не каза нищо, може би беше раздразнена от самата идея и не би могла да понесе налагащите се изводи от нея.

— Двамата се върнаха в Остин късно снощи — продължи след малко тя. — Не знам защо й трябваше да бърза толкова, защо не остана поне до тази сутрин.

— Не я ли попита?

— Каза ми, че Хауард я е помолил да свърши нещо, но когато я притиснах, беше уклончива. Попитах после и Хауард за това, но ми каза, че било незначително.

— Ами тогава...

— Въпреки всичко ми се струва, че крият нещо от мен и се страхувам. — Тя се заплака.

— Майко, не го вземай толкова навътре. Притесняваш се за нищо. Изтощена си и си напрегната, а и кой не би бил на твое място?

— Всичко живо се върти около проблема.

— Какъв проблем?

— Не знам! — възкликна тя. — Чувствам се така, сякаш съм единствената, която не схваща какво става. Не ми харесва, че ти и Белами се бяхте отдалечили. Зарадвах се, че отново ще се срещнете. Но какво е било толкова спешно, че да остави умирацията си баща и да тръгне да се среща с теб точно сега? За какво говорихте?

— Приказвахме за нейния живот, за моя. Тя се запозна с Уилям. Разказах ѝ за ресторанта, поздравих я за успеха на книгата ѝ. Такива работи.

— Защо ме лъжеш, Стивън? Самата Белами ми каза, че идва, за да говорите... като възрастни — за онзи Ден на загиналите във войната.

Той наведе глава и разтърка основата на носа си.

— Добре де, така е. Искаше да чуе моята гледна точка за събитията, защото явно има неща, които не знае.

— Не разбирам какво толкова я тревожи. Наистина не разбирам. Това са стари работи.

— За нея не са. Още ги преживява.

— Смяташ ли, че е здравословно? Каза ли ѝ...

— Че съм сводничил на Сюзан в онзи ден?

— Говориш ужасни неща! За доведената си сестра и за себе си.

— Как иначе би го нарекла?

— Във всеки случай не толкова грубо.

— Е, не съм го казал на Белами точно с тези термини.

— Нямало е причина да го правиш. Момичетата и момчетата си посредничат, откак има момичета и момчета. Сюзан искаше да танцува с Алън Стрикланд и те помоли да му предадеш съобщението. Това имаше трагични последствия, но тогава беше нещо невинно, нещо, което всяка обикновена тийнейджърка би направила.

Само дето Сюзан не беше обикновена и в никакъв случай не беше невинна.

Той никога не бе споделял с майка си или Хауард ужасната тайна за онова, което се случваше в спалнята му през повечето нощи, но им бе признал за случилото се на барбекюто.

— Щом всичко е било толкова безобидно, майко, защо ти и Хауард не ми позволихте да го кажа на полицията?

— Единственото, което казахме, беше, че ако Алън Стрикланд не спомене за това, когато го разпитват, няма защо ти да го казваш. Не

беше уместно.

— Детектив Муди може да не се съгласи.

Вярно, той искаше да знае доколко манипулативна е била Сюзан и дали тя е била инициаторката на срещата със Стрикланд.

Ей там, в синята риза, стои до онзи дебелак с дългите мустаци. Мисля, че са братя. Внимавай да го кажеш на правилния. Не дай боже, вместо него да ми дойде онзи лигав кретен.

— Няма да им кажа нищо.

— Стивън...

— Ако толкова гориш от желание да танцуваш с него, иди и сама го попитай, а мен ме остави. Да ти го начукам!

— Стивън ка-за чу-ка-не. Стивън ка-за чу-ка-не.

Подигравките ѝ го накараха да побеснее от яд. Само че тя знаеше това и го използваше.

— Разбира се, ти само казваш думата, но не извършваш действието. Защото те е страх. — Като се приближи и притисна устни към ухото му, тя прошепна: — Но аз знам, че искаш. Знам, че искаш да го направиш с мен. Знам, че го искаш веднага.

Когато той се опита да се дръпне, тя му блокира пътя.

— Ще кажеш на онова момче, че искам да танцувам с него, иначе ще се оплача на Оливия и на татко, че ревнуваш от Дент и че си дошъл в стаята ми, докато съм гола и си се опитал да ме изнасилиш.

— Да те изнасия? Това е смешно.

— На кого мислиш, че ще повярват? — Тя му хвърли поглед, който казваше, че е способна да получи с хитрост всичко, каквото иска, и той знаеше, че е така.

Пламнал от омраза към нея, той се беше приближил до Алън Стрикланд по нейна молба.

Сякаш прочела мислите му, майка му каза кротко:

— Онова момче ѝ хвърляше нежни погледи през целия ден, Стивън. Той и брат му. Рано или късно Алън щеше да събере смелост и да я покани да танцуват, с твоя или без твоя помощ.

— Може би. Но фактът си остава — направи го с моя помощ.

— Моля те, престани да мислиш за това и да се разстройваш. Макар да знам, че е трудно да изкараш онзи ден от ума си, когато не

можеш да избягаш от книгата на Белами. Тя е навсякъде. Дори тук, в магазина на болницата.

— Духът излезе от бутилката, майко.

— Да, но си мисля, че когато тя спре рекламата, нещата ще се успокоят. Вместо това, отново сме на първите страници на онзи отвратителен таблоид. Дент Картър се намъкна отново в живота ни, Белами е като обсебена, а аз не мога да се начудя с какво е свързана тази загадъчна мисия, на която замина по молба на Хауард.

Стивън се намеси, преди тя да изхлипа отново:

— Майко, единствените случаи, когато Хауард е правил нещо зад гърба ти, са били, когато ти е купувал някакъв смайващ подарък или е планирал екзотично пътуване. Ако е изпратил Белами на секретна мисия, то е свързано с нещо, което ще ти спести по-нататъшни сърдечни мъки.

— Сърцето вече ме боли, Стивън.

— Ракът е жестоко нещо.

— Стига с тази ирония.

— Ирония?

— Двамата с Хауард имахме почти перфектен живот заедно. Той беше белязан от едно-едничко трагично събитие. И сега, когато съвместният ни живот е към края си и трябва да се радваме на оставащото, убийството на Сюзан е в ума на всички ни. — Гласът ѝ секна. — И защо?

Стивън произнесе тихо:

— Заради „Ниско налягане“.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Самолетът на щатския сенатор беше вече на пистата, когато Дент и Белами пристигнаха на летището.

Гал погледна обезобразеното лице на Дент и се намръщи:

— Какво е това, по дяволите?

— Не боли.

— Не питах това.

— Аз ще се обадя на Оливия. Извинете ме. — Белами отиде в хангара и извади мобилния си телефон.

Дент махна с ръка към самолета.

— Много мило от негова страна, че ни го предоставя. Снощи и днес.

— Казах ти, иска да го използваш. Обади се рано тази сутрин, искаше да знае дали си харесал машината. Каза, че се надява така да се пристрастиш да летиш на нея, че да се съгласиш да работиш за него. — Той загаси цигарата си. — Разбира се, ако те види сега, може и да промени мнението си.

— Стига, Гал.

Дент мина покрай него, влезе в хангара и отиде до собствения си самолет.

— Как върви ремонтът?

— Частите за смяна са поръчани. Обещаха да доставят някои до края на седмицата. За другите ще отнеме малко повече време.

Дент потупа самолета по крилото, после отиде до масата с компютъра и седна.

— Провери ли летището в Маршал?

— Има две писти. Едната е пет хиляди стъпки. Достатъчно дълга.

Когато двамата с Белами бяха напуснали къщата на Хеймейкър, Дент се обади на Гал и го попита дали сенаторският самолет е свободен и ако е така, да го подготви за полет. Беше го помолил също

така да провери окръжното летище в източен Тексас, на триста мили от Остин.

Докато той методично отхвърляше една след друга обичайните предполетни изисквания, Белами не спираше да крачи по бетонния под на хангара, долепила телефона до ухото си. Той се запита с кого ли говори. Разговорите ѝ с Оливия никога не траеха толкова дълго.

След като попълни полетния си план, той направи знак на Белами, че трябва да тръгват. Тя приключи разговора и отиде в тоалетната на хангара, въпреки че тоалетната на самолета, който струваше повече от два милиона долара, беше много по-хубава. Сигурно щеше да се притеснява да я използва по време на полета.

Дент, с надеждата да заглади нещата с Гал, след като беше толкова рязък с него по-рано, се приближи до тезгяха, където старецът се занимаваше с някаква машинария.

— Благодаря, че успя да помогнеш за толкова кратко време.

Гал само го погледна, очаквайки обяснение за внезапното пътуване. Дент реши, че той наистина заслужава да му го даде.

— От Маршал отиваме до езерото Кадо. То е близо...

— Знам къде е. — Гал захапа цигарата. — Рибата ли ще ловиш?

— Може да се каже. Детектив Муди, след като се е пенсионирал, живее на езерото. Съгласи се да се срещнем. И не искам да ме разубеждаваш.

Гал спря да дъвче цигарата, извади я от устата си и я хвърли към кошчето за боклук, но не улучи.

— Да те разубеждавам — произнесе той с възмущение. — А какво ще кажеш да ти наляя малко здрав разум? Нещо, което виждам, че не ти достига напоследък. Всъщност, държиш се сякаш нямаш и грам от него, откакто се залепи за тази жена, която е от семейство, което едва не ти съсипа живота. Появяваш се тази сутрин с вид на Роки. Каниш се да се срещнеш с човек, който навремето се закле да те убие. Въоръжил си се. И се очаква да не те разубеждавам?

— Откъде знаеш, че нося оръжие?

— Не знаех. Досега. *Исусе!* Носиш пистолет на среща с Муди?

— Ще се успокоиш ли? Няма да го застрелям. Само ще поговорим. Той вече не е заплаха за мен. Стар е, болен е, с единия крак в гроба.

— Откъде знаеш всичко това?

— Имам си източници.

— Имал си бил източници! — промърмори той. И вдигна брадичка към раните по лицето на Дент. — Кой те разкраси така?

— Червеновратият, за когото те предупредих. — И той разказа на Гал накратко за нападението.

— Лошо ли те поряза?

— Всичко е наред.

— Ходи ли на лекар?

— Белами се погрижи.

— О, защото е квалифицирана, предполагам.

— Не беше чак толкова зле, Гал. Кълна се.

— Уведоми ли полицията?

Дент поклати глава.

— Страхувахме се, че ще се превърне в новина. И без това е достатъчно лошо, че ван Дърбин се мотаеше около апартамента ми снощи, а дори не знаеше за нападението с нож.

— Ван Дърбин я е видял с теб?

— Направил е снимки.

Ако можеше да се съди по изражението на Гал, нищо, което Дент му каза, не спечели неговото одобрение.

— Да се върнем на червеновратия — как се казва?

— Мисля, че може да е Рей Стрикланд, братът на Алън. Но това е само предположение.

— И защо му е да те преследва?

— За отмъщение, може би. — Дент вдигна рамене. — Това е единственото, което можахме да измислим с Белами.

— Белами и ти. — Той изригна такава ругатня, каквато Дент не бе чувал откак бе напуснал армията. — Дент, защо го правиш?

— Казах ти защо.

— За реабилитация. Веднъж завинаги. Добре, разбирам го. Но какво? Лайната, в които си затънал, не са ли достатъчно дълбоки? Искаш да те затрупат ли? — Той не даде време на Дент да оправдае действията си. — Можеш да се убиеш. И за какво ще ти е тази реабилитация, ако умреш? Колкото до нея, наистина ли мислиш, че щеше да иска да си партнира с теб, ако знаеше?

— Тя знае.

Гал занемя, шокиран от изявлението на Белами, когато се обърна и я видя да стои непосредствено зад него.

— Знам, че Дент беше в парка и се караха със Сюзан малко преди да бъде убита. Видях ги. Спомних си го едва снощи по време на един разгорещен спор.

Гал преглътна шумно и сякаш изведнъж загуби дар слово.

— Ами...

Тя се усмихна и сложи ръка на рамото му.

— Знам, че си излъгал, за да предпазиш Дент. Тайната ти е на сигурно.

— Няма ли да кажеш на Муди?

— Повече ме интересува да чуя онова, което той трябва да ни каже.

— Като заговорихме за това — каза Дент, — ако не отидем там скоро, той може и да промени мнението си и да откаже да се срещнем.

Тримата излязоха навън, но преди да се качат на самолета, Дент дръпна Гал настрана.

— Онзи червеноврат тип, който и да е той, мъти нещо, Гал. Пази си гърба.

— Не се тревожи за мен, Шефе.

— Не се тревожа. Тревожа се за себе си.

— Как така?

— Планирам да му върна за онова, което причини на Белами и мен. Но ако той те нарани, ще трябва да го убия.

— С кого говори толкова дълго?

Белами бе приела поканата на Дент да седне в пилотската кабина и въпреки оплакването за дискомфорта от слушалките си ги сложи и ги включи, за да могат да комуникират.

Загледана в хоризонта, тя въздъхна тихо.

— С Декстър. Агентът ми. Беше ми оставил повече от двацет съобщения на гласовата поща, последното, че ще скочи от Бруклинския мост, ако не му се обадя. Така че го направих.

— И?

— Видял е вчера статията на ван Дърбин. Кое е подновило истерията. Според него трябвало да се върна на арената и да подновя

рекламите. Казах му „не“. Книгата вече се изкачи с още две позиции в списъка на бестселърите, без да се налага да правя нищо. Декстър каза, че с малко отразяване от медиите можела да се изкачи до първите места и да се задържи там по-дълго. Сделката с филмовата компания щяла да бъде още по-успешна. И така нататък. Казах „не“. Отново. Категорично.

— Ще претърсят ли Ийст Ривър за тялото му?

Тя се засмя.

— Когато напуснах Ню Йорк, заплаши да скочи от Емпайър Стейт Билдинг. Но още не го е направил.

Дент размени няколко съобщения с двамата авиодиспечери при преминаването от въздушното пространство на единия във въздушното пространство на другия. Белами си помисли, че приборите и уредите в пилотската кабина са ѝ толкова чужди, колкото и повърхността на Нептун.

— Как си успял да се научиш кое за какво е? — попита тя, когато Дент се освободи и можеше да говори.

— Научих го, защото имам много здравословен респект към гравитацията. Земята е винаги тук, опитва се да те притегли надолу. Това е най-важното нещо, което трябва да помниш.

— Защо катастрофите обикновено се приписват на пилотска грешка?

— Защото те правят последната грешка и е трудно да се защитят или да обяснят действията си, ако са мъртви.

— Ужасно нечестно, нали?

— Възможно е, да. Пилотите не са безпогрешни. Понякога оплескват нещата. Но обикновено една катастрофа се причинява от серия грешки или нещастни случаи. Те се натрупват и екипажът е този, който трябва да се справя с тях. Чувала ли си за модела „швейцарско сирене“?

— Май да, но все пак ми го припомни.

— Случването на катастрофално събитие, като например разбиване на самолет, се предшества от поредица събития. Представи си тези отделни фактори като парчета швейцарско сирене, наредени едно зад друго. Ако някоя от дупките в тях не съвпадне с останалите, серията от събития се променя или намалява и катастрофата е избегната.

— Но ако всички дупки се окажат в една редица...
— Вратата е отворена за бедствия.
— Пилотската грешка е дупката в последното парче сирене.
Той кимна.

— Да кажем, че самолетният механик се скарва със заядливата си жена, излиза и се напива. Когато отива на работа следващия ден е махмурлия. По време на предполетната проверка пилотът разплиска кафето си върху електронното табло, в резултат на което то излиза от строя.

Той докладва, викат механика, за когото говорехме, и го карат да го смени. Нашият човек не е в добра форма, работи под напрежение, знаейки, че часовникът цъка и че всички на борда недоволстват заради забавянето. И за да се влошат нещата още повече, времето се разваля и те искат да вдигнат птичката от там, преди да се е влошило още повече, задържайки пътниците и екипажа.

Белами слушаше, без да коментира, така че той продължи:

— Таблото е сменено. Механикът приключва работа по него. Капитанът и вторият пилот знаят за бурята, но много пъти досега са успявали да се проврат между капките. Тръгват по пистата, от кулата им дават разрешение за излитане, те проверяват радара още веднъж и излитат.

На хиляда стъпки височина попадат в силна турбуленция. Докато се опитват да излязат от нея, авиодиспечерите ги инструктират да завият наляво. Капитанът се подчинява. Самолетът започва да изпълнява завоя, но е ударен от мълния, която в действителност не причинява инцидент, но може да направи нещата рисковани. Самолетът сега е силно наклонен наляво, опитва се да се измъкне от силния дъжд и градушка в нощта, защото полетът е закъснял заради смяна на таблото. Когато...

Той спря за драматичен ефект и погледна към нея.

— Когато се чува пожарната аларма за левия двигател и светват червени лампички. Капитанът реагира незабавно и прави точно това, което е обучаван и трениран да прави при такива условия години наред със самолет 727. Дръпва лоста на пожарната аларма, изключвайки в същия момент този двигател.

Белами си пое дълбоко дъх, но не го прекъсна. Той продължи:

— Онова, което той не знае, обаче, е, че е реагирал на фалшиво предупреждение. Алармата се е включила, защото се е разкачила след разливането на кафето, което е останало незабелязано от пилотите и механика. Турбуленцията или ударът от мълния, или каквото и да е, са я задействали в този критичен момент. Бързата реакция на капитана в опит да коригира авария, която не съществува, всъщност създава такава.

Тя понечи да го попита нещо, но после се отказа.

— Нали помниш, че самолетът вече прави ляв завой. Е, добре, само че *никога* не можеш да завиеш с изключен двигател, защото срещуположният ускорява самолета още по-силно. Крилата бързо се оказват във вертикално положение. Носът сочи надолу. Самолетът е обречен. Всички на борда загиват. И кого да обвиняваш за катастрофата? Капитанът е направил последната грешка. Само че можеш да обвиниш също така втория пилот, който е разлял кафето си или механика, който е пропуснал да забележи, че алармата е била повредена заедно с таблото, което той е сменил. Можеш да обвиниш съпругата му, че е била заядлива и го е подтикнала да пие предишната вечер и на другия ден той се е чувствал напълно скапан. Можеш да продължиш с обвиненията, докато стигнеш нагоре до Господ заради отвратителното време и точно тази мълния.

Последицата от събития е довела до нещастие, но ако само един от спомагателните фактори е бил изваден от уравнението, това е можело никога да не се случи. — Той спря и сви рамене. — Просто, лаическо обяснение, но предполагам, че схващаш същината.

Белами се поколеба, после попита:

— Какво се случи на полет 343?

Той изви глава и я гледа няколко секунди.

— Току-що ти казах.

Чакълестият път се виеше през гъста гора от кипариси и завършваше пред хижата на Дейл. Той чу приближаването на колата им, много преди тя да се появи.

Не можеше да си обясни защо беше изслушал настойчивите увещания на Хеймейкър да се съгласи да се срещне с тях. Трябваше да

му затвори телефона и най-вече, изобщо да не вдига. Но в един момент осъзна, че слуша и намира някаква логика в думите на приятеля си.

Когато Хеймейкър приключи разпалената си реч, която завърши като каза на Дейл, че подобен разговор може да успокои ума и душата му, Дейл се изненада като помоли Хеймейкър да предаде телефона на Белами.

Не губиха време в размяна на телефонни любезности. Тя го попита за името на най-близкото до него летище и дали ако дойдат, той ще дойде да ги посрещне.

— Не. Кола под наем. Имате ли химикал? — След като ѝ обясни как да стигнат от летището до хижата му, каза: — Елате сама.

— Дент Картър ще е с мен.

— Ще говоря само с вас.

— Дент ще е с мен.

Тя беше непреклонна и той можеше да използва това положение, за да откаже. Но предположи, че ако Дент смята да го убие, както навремето бе заплашил, нямаше да иска да я направи свидетелка.

До този момент те бяха единствените двама души на земята, които знаеха местоположението му, и това само по себе си го изпълни с лошо предчувствие. Но вече беше прекалено късно да променя мнението си. С хрущене по чакъла колата изскърца и спря.

Муди гледаше от изкривената си веранда как слизат, тя беше по-пъргава и нетърпелива от Дент, който бе шофирал. Дейл предположи, че зад очилата „Рей Банс“ очите на момчето — на мъжа, всъщност — режат като бръсначи. Враждебността се излъчваше от него като мъгла от тресавище.

Белами не беше чак толкова предпазлива. Тя се изкачи по стъпалата, сякаш без да забелязва колко са разрушени, и му протегна ръката си без опасения. Двамата се ръкуваха.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ни приемете.

Той вдигна рязко брадичка, но остана нащрек, докато гледаше Дент, който се изкачи по стъпалата с премерена стъпка. Изгледаха се един друг като неприятели, каквито бяха.

Белами пропъди един комар от ръката си.

— Може би трябва да влезем вътре? — каза тя.

Дейл се обърна и отвори вратата с опъната върху нея мрежа, която изскърца неестествено силно. Всъщност, всичките му сетива се

бяха изострили след пристигането им. Той осъзна колко ленив е станал сега, когато не се налагаше да разчита на съобразителността си и постоянното отчитане на обкръжението си, което, докато беше ченге, се беше превърнало в негова втора природа.

Дейл прецени, че синините и подутините по лицето на Дент са не по-стари от един ден, ако имаха и толкова. Това говореше достатъчно за характера на Дент, че той ни най-малко не се притеснява от тях. Беше си хулиган още на осемнайсет. Зрелостта не го бе смекчила ни на йота. Което направи Дейл още по-предпазлив. Така, както се беше размекнал и отпуснал напоследък, при всички положения би загубил евентуален бой с Дент.

Белами се оказа много по-приятна, отколкото изглеждаше по телевизията. Очите ѝ бяха много по-дълбоки, кожата ѝ имаше мекота, която телевизионните камери не можеха да уловят. Освен това миришеше хубаво, на цветя. Дейл усети порив на желание да докосне жена, което нямаше удоволствието да прави от няколко месеца насам. Бяха минали години, откакто не бе преживявал удоволствия, без да се налага да плаща за тях.

Самотата, дори ако е самоналожена, има металически вкус. Като синьото стоманено дуло на пистолет.

След като влязоха вътре, Дейл свали авиаторските си очила и ги пъкна в джоба на ризата си.

— Можеш да се освободиш и от пистолета. Просто го остави на масата — предложи му Дейл.

Дент не попита откъде знае, че носи такъв. Дейл предположи, че сигурно си дава сметка за безсмислеността на въпроса. Едно бивше ченге би трябвало да знае. Дент бръкна зад гърба си и извади пистолета от кобура, закачен за колана му.

— След теб, Муди. — Той посочи към лявата ръка на Дейл, която стискаше един 357.

— Моля ви — каза Белами, усетила колебанието му.

Той погледна в големите ѝ изразителни очи, които бяха може би единственото напомняне за момичето, което е била, после закова поглед в очите на Дент. Нито единият, нито другият омекнаха, но двамата оставиха едновременно оръжията си на шкафа на телевизора, върху който стояха бутилката уиски на Дейл, пакет цигари, запалка и пепелник.

Тъй като нямаше допълнителен стол, той произнесе:

— Можете да седнете на леглото, предполагам.

Можеше да си спести труда да го оправя преди идването им. Кувертюрата бе открил по време на гаражна разпродажба. Тя не скриваше напълно изцапания горен чаршаф. Под разръфания ѝ ръб оголените пружини изскърцаха, когато гостите му се отпуснаха върху тях.

Дейл вдигна бутилката „Джак Даниелс“ за гърлото.

— Питие?

Те поклатиха глави.

— Нали няма да възразите? — И преди да изчака разрешението им, си наля три пръста. Разклати чашата, после я остави, за да запали цигара, и накрая отпи дълга глътка. Седна в креслото — поредната взета от боклука вещ — и се обърна очаквателно към тях.

Белами погледна Дент и когато той не каза нищо, тя кимна към книгата си, която Дейл бе оставил върху телевизора.

— Прочетохте ли я?

— Аха.

— Какво мислите за нея?

— Рецензия ли искате? Добра писателка сте.

— Точно ли съм предала събитията, както вие си ги спомняте?

— Горедолу.

Дент се размърда и се залюля напред-назад.

— Това не е отговор. Не сме били целия този път дотук, за да се правиш на интересен.

Дейл отпи глътка от пиетието си.

— А за какво сте дошли?

Белами се наклони към него.

— Искам да ми кажете, че вярвате с цялото си сърце, че Алън Стрикланд е бил виновен.

Той задържа умолителния ѝ поглед известно време, след това наведе очи и загледа горящия край на цигарата си.

— Може би още мисли, че аз съм я убил.

Дейл, с ясното съзнание, че Дент го казва, само за да го дразни, се озъби в отговор:

— Мислех, и все още мисля, че си способен на това.

— Можеш пак да допреш отвертка до окото ми, да видиш дали този път ще призная.

Но напомнянето за незаконните тактики, които бе използвал при разпитите на Дент накараха вътрешностите на Дейл да се свият.

— Не повярвах ни за миг на алибито, което ти и твоят приятел измъдрихте за пред съда.

— Отидохме да летим онзи ден.

— Сигурен съм, че сте летели. Онова, което не мога да докажа, е по кое време сте се върнали.

— Записано е в регистрациите на Гал.

— Регистрации, не на мен тия. Може да напише какъвто си час поиска. Да не мислиш, че съм глупав?

— Не, мисля, че си умен. Достатъчно умен, за да кажеш на Руп Колиър, че не може да изгради солидно обвинение против мен. Точно затова двамката сте решили, че Алън Стрикланд е по-подходящият за получаване на присъда.

Дейл скочи на крака толкова бързо, че едва не събори телевизора. След това загаси цигарата си в преливащия пепелник. Усещаше очите им като нажежени инструменти за пирографиране върху гърба си, когато отиде до вратата и се загледа невиждащо към онова, което от много отдавна се бе превърнало в негова неизменна гледка.

Тогава внезапно осъзна колко е уморен и не само от гледката. Беше толкова отегчен, както телом, така и духом. Буквално раздразнен до смърт от всичко. Беше вече прекалено късно, за да се опитва да прави нещата правилно. Но имаше още един последен опит за спасение и реши да се възползва от него.

— Обядвах в един от онези добри мексикански ресторанти в източната част на града. Хеймейкър ми се обади да ми каже, че Алън Стрикланд е бил убит в двора на затвора онази сутрин. Намушкан в гърба три пъти, преди да падне на земята. Всяко намушкване е засегнало орган. Умрял е за по-малко от минута. Изглежда се е забъркал с лоша компания...

Той млъкна и ги погледна през рамо.

— Трябва да признаете, че беше хлъзгав тип, мошеник си беше. В пандиза, естествено, се сдружил с такива като него. — Той отново насочи поглед напред. — За убийството вината беше стоварена върху

една банда, с която воювали в затвора, въпреки че никой дори не беше обвинен.

Дент го гледаше с присвити очи.

— Както и да е, оставих чинията си на масата, излязох и повърнах. Докато стомахът ми не се изпразни напълно, но и тогава продължи да ми се повдига. Защото последното, което видях от Алън Стрикланд, беше как го ескортират от съда след произнасяне на присъдата. Той се обърна към мястото, където бях седнал в галерията, погледна ме право в очите и каза: „Не съм я убил. Господ ми е свидетел“. Вижте, чувал съм стотици виновни мъже и жени да се кълнат в Господа и всички ангели, че са невинни. Но повярвах на Алън Стрикланд. Така че не, госпожице Прайс, изобщо не вярвам, че той е виновен за убийството на сестра ви. Никога не съм го вярвал.

Дейл остана на мястото си още известно време, като си поемаше дълбоко въздух и го изпускаше бавно. Изненадващо, но не се почувства невинен, нито очистен от греховете, както си мислеше, че ще бъде, след като направи това признание, и осъзна, че е бил наивен да мисли, че ще е толкова лесно.

Обърна се отново към стаята и като седна на мястото си, вдигна чашата и я пресуши. Двамата му гости, седнали рамо до рамо на дивана, зорко го наблюдаваха.

Тя заговори първа:

— Щом не сте вярвали във вината му как... защо...

— Как и защо съм накарал голямото жури да го привлече под отговорност и после съдебните заседатели да го признаят за виновен? Мога да изредя дузина смислени причини, но главната? Трябваше да направим така, че да не изглеждаме глупави.

— Кой е трябвало да го направи? — вдигна вежди Дент.

— Аз и Руп.

— Значи и той е бил покварен?

Дейл се засмя на старомодния израз, който Белами използва за корумпиран.

— Вие го казвате. Във всеки случай бяхме влезли в очите на обществеността с един главен заподозрян. — Той погледна към Дент. — Само че ти имаше алиби. Не му повярвахме, но и не можахме да го оборим. Точно тогава Алън Стрикланд започна да ни изглежда като печеливша перспектива. Толкова отчаяно искахме да изпълним

обещанието си към семейство Листън, полицейското управление, към всички, че изфабрикувахме извършител и го предадохме на съд. Не можехме да оставим този голям, пикантен случай да ни избяга.

Белами го гледаше със застинало, безизразно лице.

— Имахме дъщерята на известно семейство, убита на празничното барбекю на компанията по време на най-лошата буря за половин век. Момичето беше красиво, богато, намерено без гащички. Подадохме случая на Руп, а той беше шоумен. Размахваше секс-стръвта всеки път, когато подхвърляше въдицата на медиите.

Дейл млъкна и поклати глава замислено, продължавайки сякаш на себе си:

— Знаете ли, мисля, че той всъщност беше доволен, че така и не намерихме бельото ѝ, защото това продължи да държи вниманието на публиката. Дали гащичките ѝ са били оръжие на убийството? Къде бяха те сега? Дали могат да бъдат намерени? Беше като откачена сапунена опера. Включваш телевизора на сутринта за следващия епизод.

Той прокара ръце по лицето си.

— В един момент Руп дори предложи да поставим чифт бикини, които да бъдат „намерени“ от някое ченге-новобранец, някой непретенциозен, така че да изглежда убедително. Трябваше да ги покажем на родителите ви за идентификация. Те щяха да отрекат, че са на Сюзан, разбира се, но това, въпреки всичко не би говорило добре за момчето, у което са били намерени. Това щеше да го накара да изглежда като колекционер.

— Всъщност сте се канили да подхвърлите фалшиви улики в къщата на Алън Стрикланд?

Погледът на Дейл се плъзна към Дент.

— Това беше в началото на разследването.

— Исусе Христе. — Дент поклати глава невярващо, когато изводите най-после стигнаха до съзнанието му.

Той стана и закричи из стаята, сякаш търсеше нещо или някого, когото да удари. Дейл си помисли, че може да се окаже мишената, но Дент отиде до прозореца, където облегна рамо на рамката и се загледа към езерото. Дейл забеляза, че има петно засъхнала кръв върху ризата му на нивото на кръста.

Преди да е попитал за него, Белами каза:

— Не го харесах.

— Кого?

— Руп Колиър. Не го харесах, когато говореше на родителите ми по време на процеса, уверявайки ги, че ще изпрати убиеца на Сюзан в затвора за много време. После, докато правех проучвания за книгата си, му се обадох и го помолих за интервю. Няколко пъти си уговоряхме срещи, но той ги отказваше в последния момент. Предполагам, че извиненията му се изчерпаха, защото накрая ми отдели десет минути от времето си. Беше...

— Няма нужда да ми казвате какъв е бил — каза Дейл. — Знам всичко прекалено добре. — Той огъна пръстите на дясната си ръка. Кокалчетата му бяха посинели и го боляха от скорошния контакт със зъбите на Руп, но той бе изпитал задоволство от дискомфорта и му се искаше само да бе ударил кучия син още по-силно.

— Беше лигав и неопределен — каза тя. — Накрая ми заяви, че е забравил подробностите по случая и че вместо да разговарям с него, съм можела да опитам да се свържа с отдел „Убийства“ в полицията и да ги помоля да ми покажат папката.

Дейл потупа брадичката си.

— Опитях — продължи тя. — За съжаление, папката беше изчезнала.

— Точно така.

— Знаели сте?

— Руп беше прекалено амбициозен и прекалено добър в това да си покрива задника, за да позволи пази папка да оцелее — каза той. След това стана от стола си. — А аз съм прекалено добър в това да покривам собствения си задник, за да пропусна да направя копия от всичко.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изненадани, Белами и Дент се спогледаха, после загледаха Муди, докато той влизаше в кухненската ниша на хижата си, отделена с къс бар с олющен плот. Той отвори фурната на печката и извади от нея една папка, натъпкана до невъзможност. Първоначалният ластик бе заменен от дебела гумена лента.

— Страхувах се, че ще се напия някоя нощ, ще забравя, че е тук и ще включа печката. — Той занесе папката до Белами и ѝ я подаде, после се върна в стола си, запали нова цигара и си наля нова чаша уиски.

Дент се доближи до нея на леглото, когато тя свали гумената лента и вдигна горната корица. Докато прелистваше орфаните краища на листите, видя копия от различни официални бланки и документи, подвързани страници от бележник, изпълнени с ръкописни букви, копия от записи на интервюта и безброй листчета с по една-две думи върху тях. Би отнело седмици, за да се разгледат.

— Водех си много бележки — каза Муди, — и конфискувах бележките на другите детективи. Отне ми няколко дни да преснимам всичко тайно, докато Руп ми дишаше във врата и чакаше да му върна папката. Тук има неща от Хеймейкър, бележки, които си е водил, докато накрая помоли да бъде освободен от случая и да му възложат друга задача.

Дент вдигна глава и го погледна.

— Онова с отвертката го отврати — каза Муди.

— Как се почувства ти след отказа му?

— Май се бях ядосал, но нямах време да мисля много-много за това. — Той посочи папката. — Бях доста зает.

— Зает, да се опитваш да ме разсипеш — каза Дент.

Муди сви едрите си рамене.

— Обикновено е гаджето. Или някой също толкова близък на жертвата.

— Баща ми и доведеният ми брат? — попита тя.

— Всеки, който попада в категорията на близки познати от мъжки пол.

— Но баща ми?

— Вижте, не се каня да се извинявам, че съм си вършил работата.

Тъй като не искаше да го настройва срещу себе си, тя отстъпи.

— Не разбирам защо Алън Стрикланд не е бил веднага заподозрян. Дори според собствените ви записки... Мисля, че това е вашият почерк... — Тя подаде горната страница.

Той кимна.

Беше копие на страница, явно откъсната от бележник със спирала, изписана със смели драскулки. Повечето бяха написани с такива съкращения, че само Муди можеше да ги разчете, но други бяха напълно четливи. Беше използвана червена писалка за подчертаването на една от нотациите. Име със звездичка до него. Тя огледа страницата.

— Написали сте имената на свидетелите, които са споменали Алън Стрикланд, когато сте ги интервюирали?

Муди кимна.

— Все някой от тях трябва да си е спомнял начина, по който той и Сюзан са танцували заедно — каза тя. — Защо той не е бил първият заподозрян от самото начало?

Явно въпросът накара Муди да се почувства неловко. Под тежките му набръчкани клепачи очите му се преместиха няколко пъти безцелно из стаята, включително върху Дент, преди да се върнат към Белами.

— Може и да е бил, само че родителите ви бяха първите, с които говорих. Те ми дадоха името на Дент и ми казаха за караницата между него и Сюзан същата сутрин.

— И той се е изстрелял право в началото на списъка ви.

— Да. Не съм се връщал към Алън Стрикланд, докато ти не беше елиминиран.

— Алън е бил друг възможен избор. Но все пак тогава не сте помислили, че той е извършил престъплението, нали? — попита Белами. — Защо не?

Той отпи голяма глътка от питието си.

— Защо не? — повтори тя.

— Първия път, когато го разпитвах, той ми каза, че Сюзан му отказала да правят секс и му се подиграла, когато се опитал.

— И вие повярвахте на това?

— Обикновено мъж, особено такъв като него, не признава, че е бил отхвърлен, затова предположих, че ми казва истината. Поне отчасти. Така твърдеше и брат му.

Тя и Дент се спогледаха.

— Какво? — попита Муди.

— Бихме искали да чуем първо разказа ви — каза тя. — Продължете, моля ви.

Той дръпна дълбоко от цигарата и издиша дима към тавана.

— Разпитах ги поотделно. Братът на Алън — казваше се Рей — ми каза, че знаел какво имал наум Алън, когато е излязъл от павилиона със Сюзан. И намигна. Рей останал, пил още бира, флиртувал и се опитал да се забавлява. Но когато времето се развалило, се притеснил. Не му се искало да прекъсва онова, което Алън правел, но...

— Бидейки пазач на брат си... — каза Дент.

Муди вдигна чашата си сякаш за тост.

— Рей ни каза на нас, детективите, че отишъл в гората, но срещнал Алън на туристическата пътека, връщал се обратно. — Той посочи към папката. — Бележките от няколко разпита с него са вътре. Но тогава ми каза, че Алън бил „дяволски“ бесен.

— Признал го е?

— Да. Каза също така, че не обвинява брат си, че бил ядосан, защото сам чул смеха на сестра ви. Тя дори се провикнала: „Стига си се ядосвал, Алън“. А после му казала да се прибере вкъщи и да си направи чекия, докато мисли за нея. Нещо от сорта.

Белами усети очите на Дент върху себе се, гледаше я да види как ще реагира. Тя се опита да запази изражението си неутрално.

— Така или иначе двамата братя по време на индивидуалните разпити ми казаха едно и също. Че Алън е оставил Сюзан в гората да му се присмива.

— Защо тези свидетелски показания не излязоха по време на процеса? — попита тя.

— Тъй като случаят бе изграден върху косвени улики, това щеше да породи основателни съмнения.

— Щеше, да. Служебно назначеният адвокат на Алън разчиташе силно на показанията на Рей — каза Дейл. — Затова беше разярен, когато Рей не се появи на сутринта, когато беше изслушването му. Адвокатът не можа да обясни къде се намира неговият свидетел, нито да обясни причината за неявяването му.

Белами и Дент размениха замислени погледи.

Дейл продължи:

— Той се остави на милостта на съда и помоли за отлагане на процедурата до след обяд, така че да може да потърси свидетеля си. Руп подскочи до тавана. Разигра цяло шоу, като обвини адвоката на защитата в опит да въздейства на журито за оправдателна присъда. — Муди се изсмия мрачно. — Това беше едно от най-добрите му представления.

— Сигурно не съм била в съда онзи ден — каза Белами. — Не си спомням тази сцена.

— Нека позная — намеси се Дент. — Съдията е отхвърлил искането.

Муди кимна.

— А Рей никога не свидетелства.

— Защо не е дошъл в съда онзи ден?

— Защото е бил в болницата. Пострадал сериозно в автомобилна катастрофа на път към съда. Минаха няколко дни, преди да се стабилизира достатъчно, за да може да даде показания и показанията му да бъдат прочетени гласно в съда, но нямаха същия ефект, какъвто щяха да имат, ако бяха дадени на живо. Когато Рей се оправи и излезе от болницата, беше прекалено късно. Алън беше осъден и изпратен в Хънтсвил.

— Исусе — прошепна Дент. — Нищо чудно, че е превъртял.

Муди се приведе напред.

— Какво?

— Рей Стрикланд не е простил и не е забравил.

Муди бързо схвана. Той посочи лицето на Дент:

— Той ли те разкраси?

— Покажи му гърба си — обади се Белами.

Дент стана и вдигна ризата си. След това разказаха на Муди събитията от изминалите няколко дни, които бяха довели до атаката от снощи.

— Той вече е без мустаци — каза Дент. — Изглежда като същински скинхед.

— Тогава откъде знаете, че е Рей?

— Не знаем. Но който и да е, той е бесен на Белами и мен, а единственото общо нещо между нас е онзи Ден на загиналите във войната.

— И книгата й — каза Муди не особено любезно.

— Ако е Рей, може би недоволството му се е зародило, след като не е могъл да свидетелства на процеса на Алън — каза тя. — Имал е чувството, че е изоставил брат си. И сигурно още го преследва мисълта за онзи проклет инцидент.

— Не беше инцидент.

Муди го избоботи с толкова нисък глас, че в първия момент тя не бе сигурна дали е чула правилно. Погледна към Дент, но погледът му бе съсредоточен върху бившия детектив и онова, което току-що бе изрекъл.

Муди вдигна кървясалия си поглед към тях и прочисти гърлото си.

— Не беше инцидент. Руп се погрижи един тип да пресрещне Рей на една пресечка. Онзи прие задачата сериозно и се заби в него с висока скорост. Спомням си как Руп каза, че било истинско чудо, че при катастрофата не са загинали двамата... какъвто всъщност бил планът.

Рей изплю една полусдъвкана слънчогледова семка през отворения прозорец на пикапа си. На седалката до него лежеше бинокъл, през който беше наблюдавал как Белами и Дент се качват в лъскавия синьо-бял самолет с тексаското знаме, боядисано на носа му, и излитат в синята далечина.

Адски го беше яд, че не е убил Дент, когато имаше шанса снощи. Не само че той все още беше пречка да стигне до Белами, но без личния си пилот тя не можеше да отлети към един бог знае къде, оставяйки Рей да се чуди кога ще се върнат и кога ще получи друга възможност да ги пипне.

Но ако беше довършил Дент снощи, имаше вероятност да бъде заловен, а това щеше да означава край с плановете за отмъщение.

Трябваше да си напомня за това и да спре да се опитва да предвиди какво е щяло да стане, ако не беше избягал необмислено.

Беше се прибрал вкъщи, бе подремнал, и докато ядеше зърнената си закуска сутринта, бе решил да продължава да държи под наблюдение летището, където Дент най-накрая пак щеше да се върне. Не беше минал и час, когато те се появиха. В нейната кола, забеляза той.

Дори през бинокъла снощната му ръчна работа върху Дент се виждаше съвършено ясно. Това изпълни сърцето му със задоволство — да види как хубавичко се е потрудил върху хубавото лице на пилотчето. Той се ухили при мисълта колко ли го боли от раната на гърба.

Но нито раните, нито белезите, които му беше оставил, бяха достатъчни. Тези двамцата щяха да умрат, както Алън беше умрял.

Той хвърли пакетчето със слънчогледови семки на таблото и излезе от пикапа да се поразтъпче и поразкърши, тъй като задникът му беше изтръпнал от часове. Но щеше да стои като залепен тук, докато те се върнеха, независимо колко му беше досадно.

След тяхното излитане продължиха да кацат и да отлитат по-малки самолети. През бинокъла си Рей наблюдаваше стареца да се занимава с работата си, да зарежда с гориво резервоарите, да поставя клинове, след като кацне самолет, да дъвче клюки с пилотите, преди да ги изпрати. После беше изчезнал в хангара. Рей предположи, че ремонтира повредите по самолета на Дент и мисълта за това го накара да се усмихне.

Шефът му продължаваше да му звъни периодически. Съобщенията на гласовата му поща бяха станали нецензурни. *Да ти го начукам*, помисли си Рей. Той не отговаряше на никого. Беше човек с мисия, човек, с когото трябва да се съобразяват, като героите в любимите му филми.

Ръката му разсеяно се плъзна по левия му бицепс и той разтърка стегнатата плът, която още го болеше от време на време. Под татуирания змийски зъб с отрова, кожата беше покрита с белези. Цялата му лява страна от рамото до глезена беше сериозно засегната от автомобилната катастрофа.

Най-лошо беше пострадала лявата му ръка. Направо беше смазана и след това допълнително обезобразена от всички онези

операции, които трябваше да я направят използваема. Сигурно щяха да я отрежат, ако не беше един съдов хирург, който искаше да използва Рей като опитна мишка.

След като последната кожна присадка заздравя достатъчно, за да издържи на татуиращата игла, Рей скри белезите със змията. Беше отнело няколко сеанса, защото шевовеите бяха дълги, а змията — със сложна и заплетена шарка, и всяка люспа — красива сама по себе си.

Но агонията, която беше преживял в болницата и през всичките месеци физиотерапия, и болката от татуировката не бяха нищо в сравнение с понесените душевни страдания, че е пропуснал процеса на брат си. Не беше там да помогне на Алън, когато Алън имаше най-голяма нужда от него.

По-големият му брат беше единственият човек в живота му, когото Рей бе обичал, защото — странно нещо — Алън го беше обичал. Рей беше грозен и не беше много приятен като човек, но Алън не обръщаше внимание на недостатъците му.

Те не познаваха баща си. Майка им беше бедна като църковна мишка и когато умря, двамата братя не спряха да пият една седмица не само от скръб, но и да го отпразнуват. След като я погребяха, останаха само двамата, но Алън изглежда нямаше намерение да поеме ролята на родител.

Той бе постоянен източник на поощрение, казваше на Рей, че си е много добре, че има много по-грозни хора от него, че може да не е кой знае колко умен, но се справя добре на улицата и че според Алън това умение е много по-важно.

Алън го караше да се чувства добре такъв, какъвто е.

След като повтори дванайсети клас, Рей накрая взе диплома от гимназията и Алън му помогна да получи работа, каквато вършеше и той: да кара пикап с доставки за „Листън Електроникс“. Нещата бяха потръгнали страхотно за тях. И те очакваха с нетърпение барбекюто по случай Деня на загиналите във войната.

Това беше започнало като най-страхотното парти, на което са присъствали, и взе трагичен обрат, когато Алън започна да се мотае около онази пачавра, голямата дъщеря на Листън. Онзи педераст, доведеният ѝ брат, беше предал поканата ѝ за танц, и Алън за съжаление бе приел. До този момент в книгата си, Белами Прайс беше описала деня точно до най-малка подробност.

Но беше изкарала нещата така, сякаш Алън пръв се е доближил до Сюзан. И беше накарала хиляди читатели да повярват, че той я е замъкнал в гората, опитал се е да я изнасили и после я е убил, когато се е съпротивлявала.

Но Алън им беше казал, че я е оставил съвсем жива и да му се подиграва, а щом Алън го беше казал, значи така се е случило.

Ако не беше онази катастрофа, Рей щеше да свидетелства в съда, че е срещнал Алън в гората да се връща обратно към павилиона. Щеше да се закълне в библията. Но това щеше да е лъжа.

Двамата се бяха срещнали, едва след като торнадото се беше извило над градския парк и бе помело всичко. Рей беше тръгнал към колата им, залитайки, и бе паднал на колене от облекчение, когато видя, че Алън също е оцелял, скрит под „Мустанга“, който двамата бяха ремонтирали заедно. Някои от останалите коли бяха всмукани от фунията и захвърлени далече. Други бяха усукани и разкъсани така, че приличаха на свитъци станиол. Но тяхната кола бе оцеляла, както и Алън.

Алън беше изтрил сълзите от лицето си, когато стисна Рей в прегръдка, изкарвайки въздуха от дробовете му. Беше толкова щастлив да го види жив и невредим, че го удря по гърба, докато не го заболя. Но Рей нямаше нищо против.

— Къде, по дяволите, беше братле?

— Т-търсих те.

Така беше станало, но когато Муди се появи и заяви, че Алън е убил онова момиче, Рей му каза непоколебимо, че когато са си тръгнали от гората, заедно, са я оставили да се смее до сълзи.

Журито така и не можа да чуе това от него. Алън беше осъден.

Никого не го беше грижа, когато го убиха, освен Рей, който хлипа като бебе, когато му казаха. На гроба на брат си се беше закълел да отмъсти. Само че не на някой неопределен, а на хората, които бяха затворили Алън в онова място.

Но Рей скоро разбра, че отмъщението не беше нещо толкова лесно изпълнимо.

Семейство Листън изглеждаха недосегаеми. Бяха богати и добре защитени, и след няколко нескъпопосани опита да се приближи до тях, Рей се изплаши.

Имаше същия проблем с Руп Колиър. Мъжът беше магнит за медиите, вечно в светлината на прожекторите. Дейл Муди пък изчезна.

С времето, докато годините се точеха, за безкраен срам на Рей, решителността му намаля.

Но после сестрата на Сюзан написа тази книга и омразата на Рей изкристализира, чиста и твърда отново като диамант. Той се фокусира върху нея. Тази Белами беше най-лошата от всички. Дори не бе имала приличието да включи в книгата си това, колко лошо и несправедливо беше умрял Алън.

Рей не можеше да го понесе. Око за око. Тя трябваше да умре.

Време беше да се заеме с тази работа. Подготвяше се от деня, в който научи за смъртта на брат си. Несъобразявайки се с предупрежденията, които докторът му беше дал, той направи всичко възможно да възстанови ръката си до пълния ѝ капацитет. Като игнорираше болката, той тренираше часове наред с тежести, с ленти, правеше всичко, за да възстанови силата и гъвкавостта на мускулите и сухожилията си. И, слава богу, тези години на тренировки и търпение бяха дали резултат. Той беше по-стар, по-умен и в по-добра кондиция, отколкото преди катастрофата.

Сега въздъхна и погледна към хоризонта на запад. Слънцето скоро щеше да залезе. И да стане тъмно. Летището беше изолирано място, на което на сам човек могат да му се случат ужасни неща, след като мръкне.

Белами и Дент офейкваха нанякъде всеки път, когато им щукнеше, и на Рей му беше трудно да планира.

Нямаше проблем. Беше му хрумнала една идея, която щеше да ги задържи тук за няколко дена. Кое то беше достатъчно време.

Белами се изуми, давайки си сметка за степента на коварство на Руп Колиър.

— Значи е организиран автомобилна катастрофа, едва не убивайки двама души? Мислех го само за някакъв егоистичен палячо, карикатура на продавач на коли втора употреба.

— Точно така искаше да го възприемат всички — каза Муди. — Толкова е противен, че чак обезоръжаващ.

— Не пред мен тия — каза Дент. — Нямам търпение да поговоря с този задник, който е искал да подхвърли бикините в къщата ми.

— Няма да стигнеш до никъде — каза Муди. — Той си е свършил добре работата. Подмолната работа, по-скоро. Подсигурил се е срещу всеки един от схемата му. Покрил си е задника така добре, че и ЦРУ не може да го пипне.

Белами неохотно си призна, че мъжът притежава доста власт.

— Как убеждава хората да се съгласят с него?

— Намира уязвимото място на човека и натиска това копче.

Дент кимна към бутилката с уиски.

— Това ли беше твоето копче?

— Амбицията — смънка Муди и вдигна чашата към устата си.

Белами не му повярва и можеше да се закълне, че и Дент не му е повярвал. Един амбициозен детектив би разкрил подкупния прокурор, не би го покривал.

Муди смъкна чашата си и погледът му мина от единия към другия, след което въздъхна тежко.

— Имах нещо с една жена, която работеше в отдела. Бях женен. Тя беше млада. Забременя. Руп обеща да оправи бъркотията, ако приеме условието му. Тя напусна и повече никога не я видях.

— Той какво ѝ направи? — попита Дент.

— Не знам. Не исках да знам.

Дент изсумтя неодобрително.

Белами спря очи върху папката и попита Муди:

— Ако прочета всичко вътре ще разбере ли кой е убил Сюзан? *Вие* знаете ли?

— Не. *Прочел* съм всяка дума тук и то много пъти. Спомням си повечето неща, но човекът, който я е убил, продължава да бъде все толкова загадка, както и когато излязох от моргата и отидох за първи път на сцената на престъплението.

— И от всичко, което знаеш — каза Дент, — не може да е бил Алън. Но Рей може и да е излъгал, за да защити брат си, когато ти е казал, че Сюзан се смеела.

— Предполагам, че е възможно. Всички лъжат — каза той и погледна настоятелно Дент. После погледът му се премести към Белами. — С изключение на вас, може би. *Вие* нямахте много какво да кажете.

— Не си спомням всичко.

Муди я изгледа с присвити очи.

— Какво искате да кажете?

Дент изсъска:

— Белами!

Но тя игнорира предупреждението му.

— Губят ми се моменти — каза тя на Муди.

Той не отпи от чашата си, нито пък дръпна от цигарата през цялото време, докато Белами обясняваше за загубата на паметта си. Когато свърши накрая, смачка на пода цигарата, която бе изгоряла до филтъра, и запали нова.

— Вие свидетелствахте на процеса.

— Като отговорих искрено на всички въпроси, които ми бяха зададени. Свидетелствах, че съм видяла Сюзан и Алън да напускат павилиона заедно. Руп Колиър попита дали това е бил последният път, когато съм видяла сестра си жива, и аз казах „да“, защото беше така. Адвокатът на защитата не ме разпитва. Сигурно си е помислил, че нямам какво друго да кажа, което беше така.

Муди насочи друг облак дим към тавана, който бе обхванат до такава степен от паяжини, че образуваше призрачен балдахин.

— Това е ужасно удобен времеви период за изтриване.

— За мен не е удобен. Аз искам да си спомня.

— Може би не искате — каза той.

— Искам. — Тя стана от леглото и отиде до една стара географска карта на щата, закачена на покритата с евтин панел стена. Докосна с показалец звездичката, представляваща Остин, после прокара пръст към по-тъмното зелено петно, обозначаващо градския парк. — В продължение на осемнайсет години това беше епицентърът на живота ми. Искам да изляза от него.

И като се завъртя, добави:

— Може би щях да го преодоля, ако татко и Оливия ми бяха разрешили да отида до мястото, където Сюзан е била намерена. Молих им се да ме вземат със себе си. Отказаха. Казаха, че това само ще ме разстрои. Така че никога не видях къде е умряла сестра ми.

Муди замислено дръпна от цигарата си и задържа дима, сякаш се боеше да го изпусне.

— Не че съм искала да осветя земята или нещо подобно. Сестра ми не беше кой знае колко достойна за уважение личност. — И като се обърна към Муди, каза: — Сигурна съм, че сте си направили изводите от онова, което хората са ви разказали за нея. Аз ѝ се възхищавах, защото беше красива, популярна и самоуверена. Всичко онова, което аз не бях. Но няма да съм честна, ако ви кажа, че я обичах.

Тя погледна към Дент, който хапеше вътрешната страна на бузата си и изглеждаше напрегнат като пружина. Очевидно му се искаше тя да не бе казвала на Муди за загубата на паметта си. Гневните му очи ѝ изпратиха предупреждение да млъкне.

Само че Белами не беше свършила.

— Искам да знам кой я е убил, господин Муди. Защото независимо от безразборните ѝ сексуални връзки, тя не заслужаваше да умре по този начин — с вдигната нагоре и навита до кръста пола, без бикини, лежаща по очи на земята, стиснала малката си изискана чантичка, която носеше този ден. — Тя наведе глава и си пое накъсано въздух. — Тя бе лишена от цялото си достойнство и еlegantност.

Белами се втренчи в едно петно на мръсния винилов под и вдигна глава едва когато Муди каза:

— Само че грешите за едно нещо. — Той изля остатък от уискито в чашата си и я разклати. — Тази малка изискана чантичка беше намерена на следващия ден на върха на едно дърво на петдесет ярда от мястото, където е било открито тялото ѝ. От вътрешната страна е било избродирано името ѝ, на мен така ми беше докладвано. Взех отпечатъци, но се оказаха единствено нейни. Така че я върнах на родителите ви и те се разплакаха, щастливи да я получат обратно.

Той спря и ги остави да смелят информацията.

— Ако сте я видели да лежи по очи на земята и да я държи, значи сте били на мястото, където е умряла. И сте били там преди торнадото.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тишината в хижата беше толкова дълга и пълна, че Дент си помисли, че може да чуе въртенето на прашинките в застоялия въздух.

Белами стоеше замръзнала, заковала очи в Муди, когато той се измъкна от стола си, махна към вратата, и като се извини, излезе на разнебитената си веранда.

Вдигна глава нагоре и отбеляза:

— Изглежда най-последно ще имаме късмет да завали.

Дент погледна през най-близкия прозорец. На запад се събираха облаци, закривайки залязващото слънце. Вътре беше мрачно, но се дължеше повече на времето, отколкото на обезпокояващото разкритие на Муди.

Когато детективът се върна отново вътре, вратата зад него хлопна шумно и накара Белами да подскочи. Сякаш разговорът никога не е прекъсвал, тя попита дрезгаво:

— Мислите, че аз съм я убила?

Муди спря и като се залюля на пети, я изгледа отгоре до долу.

— Вие? Не.

— Но вие казахте... казахте...

— Казах, че ако сте я видели да държи в ръка чантичката си, значи сте я видели преди торнадото.

— Може да си разбрал погрешно — намеси се Дент. — Може би чантичката е била намерена на сцената на престъплението, но си бил прекалено пиан, за да си спомниш къде и кога си я видял.

Муди го изгледа с пламнали очи.

— Да, сцената на престъплението беше компрометирана, но знам много добре кога видях шибаната чантичка. Пише го в бележките ми — каза той и посочи към папката върху леглото. — С дата.

Белами се върна и седна на леглото до Дент.

— Трябва да съм видял чантичката в ръката ѝ. Иначе защо ще го казвам? — произнесе тя с далечен глас.

— Само си си го въобразила, тъй като си я видяла да я носи през деня — предположи Дент. — За няколко дена всички научиха в каква поза е била, когато са я намерили. Това беше по всички новини.

Тя погледна замислено в очите му, сякаш искаше отчаяно да повярва на обяснението му. Само че Дент не мислеше, че вярва.

Муди се облегна в стола си.

— На шията ѝ се виждаше синя ивица. — Той прокара пръсти по врата си. — Според мнението на медицинските следователи — което и аз споделям — е била удушена с нещо като въже. По принцип това става изотзад. Била е съборена и не се е съпротивлявала.

Дент усети как през Белами преминава лека тръпка.

— Сигурен ли сте? — попита тя.

— Не открихме никакви следи от кожа или кръв под ноктите ѝ. — Като се обърна към Дент, той допълни: — Първото нещо, което потърсих, когато те разпитвах, бяха следи от одрасквания по дланите и ръцете ти.

— Нямах такива. Стрикланд имаше ли?

— Не и такива, които да не могат да бъдат обяснени с изпльзването му под „Мустанга“, за да се спаси от торнадото.

— Това би трябвало да ни елиминира като заподозрени.

— Не е задължително. Отзад на главата Сюзан имаше също така цицина, получена, преди да умре. От което съдим, че е била ударена отзад. С какво — така и не можахме да определим. Рухнала е по очи и е изпаднала в безсъзнание, или най-малкото е била прекалено зашеметена, за да се отбранява, докато нападателят я довърши.

— С бикините ѝ — произнесе тихо Белами.

— Според вас, доведения ви брат и икономката, която се занимава с прането на семейството, тя е носела гащички само от един вид. Изработени от еластична дантела. Достатъчно здрави, за да удушат някого до смърт. Руп демонстрира в съда как може да е станало. Това бе друг от бляскавите му моменти.

— Глупостите му не подразниха ли адвоката на Стрикланд? — попита Дент. — Не обжалва ли?

— Веднага, но преди апелативният съд да има време да обсъди случая му и да постанови, Стрикланд беше убит.

— Как реагира адвокатът на убийството на клиента си? — обади се Дент.

Муди се изсмя тъжно.

— Беше преместен в офиса на прокурора. По настояване на Руп. И още е там, доколкото зная.

— Алън е умрял напразно.

— Доколкото знам.

По-късно, когато отново си помисли за това, Дент предположи, че усмивката на Муди го беше разтревожила. Той я видя и в следващия миг скъси разстоянието между леглото и стола на Муди, събаряйки с удар бившия детектив.

— Ти и Руп сте действали в екип. Той е бил мозъкът, а ти — неговото куче. Това е работело добре, защо си напуснал?

— Разкарай се.

— Не и докато не чуя от теб каквото искам да чуя. Призна, че си сигурен, че Стрикланд е невинен. Откъде знаеше?

— Казах ти. Той твърдеше, че Сюзан му се подигравала. Момчетата не...

— Чакай малко, Муди. Момчетата не признават, а след това побесняват. Ако му е отказала, той щеше да се е разгорещил. Щеше да я псува, да я нарича с какви ли не имена. Което би било разбираемо, макар и да не го оправдава. Така че тия ги разправяй на друг, защото на мен ми намирисват на глупости.

— Брат му...

— За когото ти сам каза, че е възможно да лъже. Трябва да си имал нещо друго, което да оправдае Алън. Какво беше то, Муди?

Бившият детектив погледна към Белами, която седеше на края на леглото, без да помръдва. Когато замъгленият му поглед се върна отново върху Дент, той каза:

— Когато съм готов.

— Когато си готов? Какво, по дяволите, означава това?

— Означава, че съм ти казал всичко, което ще ти кажа.

— Гаден пияница такъв! Тя има нужда да знае онова, което ти знаеш — извика Дент. — И то веднага, мамка ти!

— Я се виж, момче. — Муди залитна, изправяйки се, но когато застана лице в лице с Дент, Дент не отстъпи, дори когато детективът вдигна пистолета си от шкафа.

— Какво? — присмя му се Дент. — Ще ме застреляш ли?

— Само продължавай да ме притискаш и ще видиш.

— Не мисля така. Прекалено си страхлив. — Дент се наведе напред, докато дулото на пистолета не се допря до ризата му.

Белами издаде сподавен вик.

— Всичко е наред — каза Дент. Издържайки на неприязнения поглед на Муди, той каза: — Няма да дръпне спусъка.

— Не бъди толкова сигурен.

— Единственото нещо, за което съм сигурен, е, че си голям страхливец. Не ти е стискало да се опълчиш на Руп Колиър, както сега не ти стиска да си пръснеш мозъка.

— Дент!

Белами прозвуча измъчено и изплашено, но нито той, нито Муди й обърнаха внимание.

Лицето на Муди изразяваше гняв. Той дишаше тежко. Дент усети дулото на пистолета да се разколебава, сякаш ръката, която го държеше, трепереше.

— Поне заради мен е умрял само един човек — изръмжа той. — Ще мога да живея с това. А ти ще живееш с мисълта, че едва не уби цял самолет с хора.

Дент го удари. Силно. Муди пое удара с брадичка и се олюля назад, размахвайки ръце, докато се блъсна в кухненския бар. Падна на пода.

Дент се изправи над него, хвана един кичур от косата му и го дръпна нагоре. Муди го погледна с изцъклени и кървясали очи.

— Не ме мери с твоите мерки, нещастник такъв! — Той се наведе още по-ниско. — Щеше да си ме окошарил за убийство, ако можеше. Имал си почти двацет години да оправиш нещата около вашите мръсни сделки с Руп Колиър. Не си го направил. Вместо това си се скрил в тази дупка, опитвайки се да удавиш вината с уиски. Двамата с Белами ти дадохме шанс да я изкупиш, а ти още не можеш да признаеш какво си сторил. Ти си един нещастен страхливец!

Без да крие отвращението си, той пусна Муди, върна се до леглото, взе Белами за ръката и я изправи. Когато стигнаха до вратата, спря.

— Знаеш ли Муди, Руп Колиър е толкова заслепен от собствения си образ, толкова си е навирил носа, че вече не различава правилно от грешно. Това, което те прави по-лош от него, е, че ти ги различаваш.

— Не мога да летя в това.

Дент и Белами не бяха произнесли и думичка, след като Дент взе пистолета си от разнебитения шкаф, на който стоеше телевизорът, отвори вратата и ѝ направи знак да излезе.

Тя беше оставила папката на леглото. Когато Дент я дръпна покрай Муди, спря за миг, чувствайки, че трябва да каже нещо. Но истината беше, че се отвращаваше не по-малко от Дент. Очите ѝ срещнаха тези на детектива миг преди той да наведе глава. После с Дент напуснаха мрачната хижа.

За двацет минути той бе стигнал до щатската магистрала по посока на Маршал, подгонвайки взетия под наем седан, сякаш очакваше да реагира със скоростта на корвета му и проклинаше, когато нещастната кола не го правеше.

Небето ставаше все по-тъмно. По предното стъкло започнаха да падат тежки дъждовни капки. Без музика от радиото или разговор, всяко капване прозвучаваше звучно и зловещо.

Една назъбена светкавица, последвана от оглушителен гръм, я насърчи да заговори:

— Не мога да летя в това — повтори тя, тъй като Дент не беше отговорил първия път.

Той завъртя глава към нея.

— Мислиш, че аз ще го направя ли?

— Ами... — Тя посочи към табелката, сочеща летището, покрай която бяха профучали.

— Трябва да се погрижа за онзи самолет. Ако нещо му се случи, на моя гръб се пише. — После добави подигравателно: — Освен ако нямаш нищо против. Разполагаш с много пари. Може татенцето ти да ти го купи.

— Млъкни, Дент. Яд те е на самия теб.

— На мен?

— Че беше толкова груб с Муди.

— Грещиш. Ако бях толкова груб, колкото исках, щях да съм го убил.

Когато стигнаха до летището, той влезе в паркинга, движенията му говореха достатъчно красноречиво за гнева му, когато спря колата,

излезе и затръшна вратата. Без да обръща внимание на дъжда, той изтича към входа на летищния терминал.

Белами се сви, когато пореден оглушителен тътен накара колата да завибрира. Не ѝ харесваше да е вътре в купето без никаква защита от бурята, освен стъклата на прозорците и няколкото панела тънка ламарина. Но да излезе и да се изложи на мълниите не можеше и да става дума, дори и за малкото време, което ѝ бе нужно, за да притича до терминала.

Тя измъкна телефона си и набра номера на Оливия, която отговори веднага.

— Къде си? Какъв е този трясък?

— Гръмотевица. — Но премълча къде се намира. — Как е татко?

— Всъщност се подобрява. — Съдейки по неестествената бодрост в гласа на Оливия, Белами предположи, че е до леглото му и си придава фалшиво спокойствие. — Няма търпение да говори с теб.

— И аз искам. Но първо ми кажи ти как се държиш.

— Въртя се тук. Говорих със Стивън по-рано днес. Това помогна.

— Радвам се да го чуя.

— Въпреки всичко, той се е зарадвал да те види вчера.

— Доволна съм да го чуя.

— Сега ще предам телефона на Хауард.

Белами чу баща си как увещава Оливия да използва времето и да си вземе нещо за ядене. Секунди по-късно в слушалката се чу немощният му глас.

— Здравей, татенце.

— Здравей, хубавице. Оливия няма да се бави дълго. Знае, че става нещо и това я плаши.

— Може би трябва да ѝ кажеш.

— Това само ще я накара да се измъчва, а и без това си има вече достатъчно грижи. Опитвах се да говоря днес с нея за погребалната ми служба. Така се разстрои, че не ми даде сърце да продължа.

Белами изсумтя някакво съжаление.

— Има ли нещо, което мога да направя?

— Казах ти какво можеш да направиш. Някакъв напредък?

Това, че Дент беше нападнат с нож, не беше точно напредък. Нито пък, че ван Дърбин и фотографът му им бяха направили компроматни снимки на летището и пред апартамента на Дент. Но

експлоатацията на фактите от живота ѝ от таблоидите сега изглеждаше незначителна, сравнена със сериозността на самите факти.

— Спомняш ли си брата на Алън Стрикланд, Рей?

— Да — отвърна баща ѝ. — Държа се доста грубо с нас на делото, и след като Алън беше убит, дойде и се опита да нахлуе в офиса, въпреки гардовете. Беше укротен и изгонен от там. Това е последното, което съм чувал за него. Защо?

— Беше споменат в един разговор, който проведох днес с Дейл Муди.

— Значи се срещна с него? Толкова скоро?

Тя не губи време да обяснява как е преминала срещата с бившия детектив.

— Той е отчаян пушач и алкохолик, живее сам в една съборетина. Призна, че никога не е смятал Алън Стрикланд за виновен, но спря, преди да обясни как той и Руп Колиър са изобретили обвинението му.

— Изненадан съм, че е казал толкова много.

— Той е съсипан човек. Този случай е разрушил кариерата и живота му. Твърди, че още не знае кой е убил Сюзан. — Тя се поколеба дали трябва да му разкрива и останалото, но си спомни колко важно е то за него и му каза как е успяла да опише сцената на престъплението.

— Но ти никога не си била там! — възкликна той.

— Явно съм била. Просто не си спомням.

Имаше много за обясняване и съвсем малко време за това. Като се свиваше при всяка гръмотевица, тя се опита да преразкаже колкото може по-бързо посещението при Муди.

— Когато споменах за чантичката на Сюзан, Муди се хвана веднага за това. Истина ли е, че ви я е донесъл няколко дни по-късно?

— Да — дрезгаво потвърди той. — Казаха ни, че е била намерена в клоните на някакво дърво.

Тя въздъхна.

— Тогава излиза, че или съм била свидетел на престъплението, или съм се натъкнала на тялото на Сюзан, малко след като е била убита. Във всеки случай видяла съм го преди торнадото да опустоши района.

— Боже мой, Белами.

Тя очакваше бързо и категорично отричане, че е била някъде близо до мястото. Но той прозвуча сякаш най-лошият му кошмар се е сбъднал.

— Татко, какво има? — Когато баща не каза нищо, тя го притисна: — Мислиш ли, че умишлено съм задържала информация?

— Не, разбира се, че не.

— Тогава хрумвало ли ти е някога, че може да имам загуба на памет?

— Не. Бих ти помогнал.

— Би ли?

Вместо да отговори, той каза:

— А, ето че Оливия се върна и носи... Какво е това? Супа с телешко и зеленчуци. По-добре сега да свършвам, скъпа, и да се уверя, че ще изяде всичко. Благодаря ти, че се обади.

След това той затвори и внезапното му прекъсване я изненада.

Целият разговор изглеждаше нереален. Трябваше да го премисли и да определи какво означава. Но точно тогава Дент се върна. Той влезе и бързо затвори вратата пред порива на вятъра.

— По дяволите, страшно духа.

— Какво става със самолета?

— Управителят на хангара предположил, че сигурно принадлежи на някоя важна персона и вече го беше вкарал вътре. Дадох му една двайсетачка. — Той ѝ хвърли дълъг поглед. — Ти добре ли си?

Тя кимна.

— Проверих освен това времето — продължих той. — Това е само водещият край на широк фронт буря, която не се предвижда да се премести до преди полунощ или по-нататък, така че се отбих в офиса на фирмата за коли под наем и им казах, че ще задържим колата за през нощта. — Той завъртя ключа за запалване. — Обадох се в един хотел на няколко мили оттук.

Пътуването беше кратко, но когато спряха пред хотела, той можеше да се закълне, че Белами се държеше само със силата на волята. Беше затворила очи и не беше издала звук. Беше напрегната като струна и устните ѝ бяха толкова здраво стиснати, че направо бяха побелели.

Той паркира колата на място, където да не бъде блокирана, излезе и отиде да отвори вратата на Белами. Хвана я за лакътя, издърпа я от колата и я прегърна през раменете, повеждайки я към входа.

Хотелът беше от верига със средни цени, имаше типичното лоби в морскосин и бургундски цвят, излъскани месингови лампи и изкуствени цветя. Тъй като Белами изглеждаше неспособна да се движи, той взе стая със собствената си кредитна карта.

Минути след влизането в лобито отключи вратата на стая на третия етаж и побутна Белами да влезе вътре. След това отиде право до широките прозорци и дръпна завесите, взе дистанционното върху нощното шкафче и включи телевизора, който щеше да заглуши шума от бурята навън. Светна всички лампи.

Белами не се беше помръднала от мястото, където я бе оставил. Той отиде при нея и я прегърна през раменете.

— Винаги ли ставаш такава, когато има буря?

— След торнадото.

— Ходила ли си някой да те види?

Тя се засмя през стиснати зъби, но не защото казаното от него беше смешно.

— Този някой струваше хиляди долари. Опитах всевъзможни терапии. Нищо не помогна.

— Вземаш ли някакви медикаменти?

— Спрях да пия успокоителни.

— Как така?

— Не помогнаха. Само ме замайваха, в допълнение към това, че се чувствах като зомби.

— Може би трябва да опиташ лекарството на д-р Дентън Картър.
— Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха по-близо.

Но когато наведе глава да зарови лице в шията ѝ, тя го отблъсна.

— Това е твоето лекарство за всичко.

— Помага за всичко.

Въпреки че се беше извъртяла от прегръдката му, тя не беше съвсем неуспешна. В ъгълчетата на устните на Белами заигра усмивка, която върна цвета им.

— Отивам да преместя колата — каза той. — Нали няма проблем да те оставя за малко сама?

— Обикновено съм сама, когато това се случва. Научих се да се паникьосвам насаме.

Той приклезна, за да се изравни с нивото на очите ѝ и наклони глава.

— Нали ще си добре?

— Да. Щом съм вътре, завесите са спуснати и лампите са включени, е по-добре. Ще си взема горещ душ. Това също успокоява.

— Добре тогава. — Той тръгна към вратата, но тя го спря.

— Но ти не си взе стая.

Той вдигна картата за отключване.

— Напротив, взех си. Не източвай всичката гореща вода.

Дент намери празно място на паркинга недалеч от сградата и остави колата. На връщане трябваше да се наведе срещу силните пориви на вятъра, понесли боклуци и дребни камъчета, които го засипваха. Светкавиците бяха ослепителни. Но не валеше много силно, така че когато се върна в лобито, беше сравнително сух. И умираше от глад.

От телефона на регистратурата звънна в тяхната стая. Когато Белами вдигна, я попита дали не иска да се присъедини към него в ресторанта.

— Или предпочиташ да взема нещо в кутии и да се храним в стаята?

— Така предпочитам.

— Имаш ли нужда от мен да дойда да ти изтъркам гърба?

Тя му затвори.

Ръцете му бяха пълни, когато му отвори вратата двайсет минути по-късно напълно облечена, но все още с мокра коса, миришеца на шампоан.

— Какво е това?

— От автомата за продажба на четки за зъби. И пасти — добави той натъртено. — Два чийзбургера, две бири за мен, чаша бяло вино за теб. Ще хвърляме чоп за сладкиша от праскови. Беше последното парче.

Докато тя подреждаше вечерята на кръглата маса, той си взе душ набързо, върна се в дневната облечен, но без мокрите си обувки.

Белами се оказа не по-малко гладна от него и двамата започнаха да ядат бързо, решавайки да оставят сладкиша за по-късно. Той занесе

втората си бира до леглото, сви възглавницата на топка и облегна глава на нея, отпускаяки се.

— Приятно е — потупа той мястото до себе си. — Може да стане дори още по-приятно.

— Стига, Дент. Няма да спя с теб.

— Спането беше последното в дневния ред. Не това имах наум за тази вечер.

Тя решително натисна бутона за изключване звука на телевизора. После, свивайки се на креслото, притисна длани една в друга и ги пъхна между коленете си, сякаш да ги стопли. Но това беше също и леко защитен жест, който трябваше да му даде сигнал за предстоящото.

— Това, което Муди каза...

Той я прекъсна с дълъг, провлачен стон.

— Приказки за убиване на настроението.

— Това, което той каза... че живееш с мисълта за катастрофата, която едва не се случила.

— Но не се случи.

— И все пак сигурно не е лесно като знаеш колко близко си бил да...

— Да погубя сто трийсет и седем души? — Като я гледаше, той отпи глътка от бутилката с бира, след това я остави на нощното шкафче и стана от леглото с едно движение. — Благодаря много. Сега вече напълно си загубих настроението. — Той отиде до скрина и се наведе към огледалото над него, за да инспектира раните по лицето си.

— Защо доброволно си напуснал авиолиниите след инцидента?

— Много лошо, че не е Хелюин. Можех да направя някой фокус, вместо да давам бонбони на хлапетата, които обикалят къщите.

— Защо не искаш да говорим за това?

— Дори нямаше да имам нужда от маска.

— Може да ти помогне, ако разговаряш открито за това.

— Но като гледам колко зле изглеждат тези синини, може още да не са изчезнали до Хелюин.

— Дент?

— *Какво?* — Той се обърна толкова бързо, че тя отскочи. Но не се отказа и продължи да го притиска.

— Защо не искаш да говориш за това, все пак?

— А ти защо си толкова любопитна? Нездрав интерес? Да не би да си от ония, които влизат в Интернет да гледат кадри от самолетни катастрофи, скачащи от сградите хора, верижни сблъсъци на коли?

— Не прави така.

— Какво правя?

— Затръшваш вратата. Започваш да се отбраняваш. Така ли си се държал с разследващите?

— Не, всички станахме приятели. Коледни картички. Поздравления за рождени дни. Те кръстиха бебетата си на мен.

Тя се намръщи.

— Казваш ми, че единственият начин, по който можеш да общуваш с жена, е сексуално.

— А-а, защо? Всички доказателства сочат обратното.

— Това е шансът ти да общуваш с една — с мен — по друг начин.

— Този начин не е забавен. Не е *шибано* забавен.

Той се върна до нощното шкафче, взе бирата и я надигна. Дотук с концентрацията му върху разговора. Но Бела ми продължи да го гледа с тези нейни проклети сантиментални очи, които го питаха, и преди да го е помислил, той се чу да произнеса:

— Какво искаш да знаеш?

— Ти ли си бил вторият пилот?

— Да.

— Ти си разлял кафето?

— Не ти ли казах точно това?

— Механикът, който е сменил електрическото табло...

— Всичко е истина.

— Времето?

— Също беше фактор, но не достатъчно сериозен, за да ни свали.

— Но когато сте излитали...

— Най-критичният момент във всеки полет.

— ... си бил инструктиран да завиеш наляво, за да избегнеш гръмотевична буря.

— Което беше правилната препоръка.

— Самолетът е бил ударен от мълния.

— Засегна няколко електрически прекъсвача, включително онзи, който контролираше черната кутия. Която не работеше чак до края.

— Предупреждението за пожар се е отнасяло за левия двигател, но там не е имало пожар.

— Точно както ти казах. Фалшива тревога.

— Но капитанът е изключил левия двигател.

— Правилно.

— Но *той* е бил човекът, който го е направил.

— Да.

— *Ти* какво си направил?

— Управлявах проклетия самолет!

Викът му беше последван от внезапна, напрегната тишина. Белами се изправи в стола си. А той се прокле и се върна до леглото, където седна тежко и притисна очи. Остана така няколко минути, после бавно отпусна ръце и я погледна.

— Капитанът не ме обичаше и чувствата ни бяха взаимни. Беше човек, който прави всичко по книга, такъв беше и като пилот. Гледаше на мен като на неподходящ, който не съвпада с неговата представа и не заслужава да носи униформата. При един съвършен сценарий не би трябвало да бъдем разпределени да летим заедно. Но бяхме. Това беше дупката в първото парче швейцарско сирене.

Той спря да събере мислите си, да съживи онзи миг, и тогава осъзна, че капитанът беше направил колосална грешка.

— Казах ти по-рано, че той реагира както е бил обучаван да реагира на един 727. Проблемът е, че не летяхме на такъв. Летяхме на MD80. Той беше трениран, разбира се, и за този, но беше минал курса наскоро и нямаше голям опит. Когато се случи събитието, се е задействал по-стар рефлекс. Реагирал е на предупреждението за пожар, без да провери приборите за допълнителни индикации за пожар. Температура на маслото. Налягане на маслото. ТОГ. Температура на отработените газове.

Той си пое дълбоко дъх.

— Инстинктивно погледнах приборите. Нищо не показваше пожар или повреда. Осъзнах, че проклетата аларма е фалшива. В този момент бяхме в стръмен лъв крен и самолетът ни се снижаваше. Десният двигател продължи да изтласква самолета още наляво. Шумът намаля, дясното крило се вдигна нагоре. Самолетът беше готов да се преобърне.

— И ти си реагирал на това.

— Да. Натиснах стабилизатора надясно, за да опитам да изляза от крена. Дръпнах назад ръчката, за да вдигна носа нагоре и да хоризонтирам машината, докато в същото време завивам обратно надясно, за да се върнем в прав курс. Всичко това трябваше да бъде направено незабавно и едновременно. Нямах време да се мисли или да се говори. Не съществуваха опции. Това отнема секунди. *Секунди*. А през това време двамата си крещяхме един на друг. Той ми крещеше, че това е неговият самолет, а аз му казвах, че правя това, което трябва да се направи. Обиждахме се. Беше дяволски добре, че черната кутия беше излязла от строя. По-късно ни спести и на двамата известни неудобства.

В този миг силен гръмотевичен тътен разтърси стаята и той млъкна. Белами сякаш не беше чула нищо, гледаше го, без да мига. Той се размърда на леглото и тръсна глава.

— Както и да е, успех да ни измъкна от това. Капитанът спря да крещи. За осем-девет секунди беше дошъл на себе си, осъзна грешката си и колко близо сме били до катастрофа. Дори ми благодари, струва ми се. В този момент и двамата бяхме адски заети.

— А пътниците?

— Пътниците пицяха. Стюардесите се опитваха да възстановят спокойствието. Нямах начин да разберем степента на наранявания или повреди в салоните. Продължавахме да летим в умерена до силна турбуленция с един двигател. Попитах го дали иска да рестартира левия двигател, след като очевидно си беше напълно наред. Той реши да го остави изключен. Пое отново контрола и се върнахме на летището. Бедата беше избегната.

Дент се загледа в шарките на килима между краката си.

— Никой не умря, но имаше много ранени, когато кацнахме. Едно бебе, което е било в скута на майка си и не е било обезопасено с колан. Съдилищата бяха пълни и авиолиниите платиха милиони обезщетения. — Той погледна към Белами и произнесе с дълбока горчивина: — Останалото го знаеш. Превърна се в голяма новина.

Той стана и отиде до прозореца. Дръпна завесите и погледна навън.

— Спря да се святка.

— Твоята реакция ги е спасила.

— Извадих късмет.

— Знаеш добре. Защо не си бил поздравен като герой?

Той въздъхна.

— Защото не можеш да прескочиш командир и да наградиш втори пилот, който е управлявал самолета. Той имаше двацет години опит. Беше златното момче на авиолиниите. Ако имаше още няколко секунди, щеше сам да осъзнае какво се е случило и как е трябвало да се реагира, за да се оправят нещата. И щеше да направи точно това, което направих аз.

— Но ти не си имал нужда от тези секунди.

Той поклати глава.

— Щяхме да се разбием, и е чудо, че не се разбихме, въпреки това, което направих.

— Капитанът беше ли държан отговорен за грешката?

— Да, но също така му беше отдадено дължимото за това, че я е поправил и е спасил всички.

— Ти не им ли каза как всъщност е било?

— Не, защитихме се един друг. Нямахме черна кутия, която да ни опровергае.

— Тогава защо напусна работата си?

— Докато Националната агенция по безопасност на транспорта продължаваше да разследва инцидента, един репортер от кабеларките започна да копае в миналото ми и откри, че в младостта си, когато приятелката ми била убита, съм бил първи заподозрян от полицията. „По-късно всички подозрения от него са отпаднали“ — цитира той подигравателно.

— И все пак...

— По дяволите, чувствах се отвратително. Намеците бяха, че въпреки изтупаната униформа съм си все същият съмнителен субект. Историята не се прие добре от авиолиниите. Дори след като докладът за инцидента бе завършен, бях помолен да удължа отпуската си. Кое то беше все едно да ми кажат да вървя по дяволите. И аз отидох по дяволите.

— И остави всички да мислят...

— Да мислят каквото искат — озъби се той.

— Не те е било грижа?

— Не. — Той отиде до нощното шкафче, взе бирата и я пресуши.

— Не ти ли беше мъчително да се махнеш оттам?

— Не.

— Изобщо не ти вярвам.

Той се обърна към нея в поза за бой, готов да спори, но изражението ѝ беше толкова меко, а очите — пълни със сълзи, че го отказа напълно. Той се отпусна на матрака, наведе глава и известно време не каза нищо. След това прочисти гърлото си и произнесе:

— Авиолиниите си имат правила и наредби за всяко нещо. От чорапите на членовете на екипажа до това как да управляват самолетите; има стандарти, към които всички трябва да се придържат. Те отговарят за живота на хиляди хора всеки ден. За да си добър в превозването на тези хора, за да е резултатно и безопасно, всичко трябва да се прави винаги по еднакъв начин.

Той поклати глава замислено, сякаш се върна в онези години. Гласът му прозвуча с огорчение:

— Само че когато тръгнаха всички тези приказки... Търпях, докато бях във въздушните сили. Бяхме във война. Разбирах го. Заповедите трябва да се спазват. Но в корпоративния свят? Наредби за *чорапи*? — Той тръсна глава. — Капитанът беше прав: не бях подходящ. Така че нямах нищо против да напусна структурата. — И като я изгледа, той додаде мрачно: — Но да се отдалеча от летенето беше трудно. Това беше лошо.

— Ти продължаваш да летиш.

— И обичам самолета си. Но ми липсват големите. Липсва ми двигателят на джетата.

— Можеш винаги да се върнеш.

— Не. Дори от авиолиниите да решат да ме наемат, което е малко вероятно, аз си имам позиция. И се придържам към нея.

— Можеш да управляваш корпоративни джетове.

Той замълча за миг, после, реагирайки по импулс, се пресегна. Провря ръка под ризата ѝ и пхна пръсти под колана на дънките ѝ. Издърпа я от стола към себе си и каза:

— Купи един. Ще те возя на него.

Нагласи я между коленете си, повдигна края на ризата ѝ, разкопча копчетата на дънките и разтегна двата края на колана с палци.

— Дент...

— Дотук общувахме на твоето ниво, Белами. Време е да слезем до моето.

После притисна отворената си уста към бледата ѝ нежна кожа.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

От докосването на устата му Белами имаше чувството, че костите ѝ омекват. Тя се пресегна по рефлекс да се хване за нещо и стисна един кичур от косата му.

— Боли ли те?

Да го боли? Той нежно целуваше тъмната синина върху тазовата ѝ кост, получена при блъсването ѝ в железните перила на терасата на апартамента му.

— Не.

— Добре.

Целуна мястото отново, после дръпна ципа на дънките ѝ, устата му се придвижи в зейналата пролука, като правеше възхитителни неща, които караха вътрешностите ѝ да се вълнуват.

— Дент — прошепна тя. — Не можем...

— Вече го правим. — Дъхът му беше топъл върху кожата ѝ, когато потърка лицето си в нея. — Хубава си на вкус. — Зъбите му всмукаха леко и изтеглиха кожата ѝ до зъбите му; захапа я, спирайки дъха ѝ.

След това се отдръпна назад, погледна я в очите и насочи цялото си внимание към копчетата на блузата ѝ. Движеше се отдолу нагоре и когато всички бяха разкопчани, разтвори ризата ѝ и целуна леката вдлъбнатина между ребрата ѝ точно под сутиена.

Използвайки пръстите на двете си ръце, той погали пуснатите върху гърдите ѝ кичури коса, докосвайки зърната.

— Това ме побърква. — Отметна косата ѝ встрани и като се наведе, допря уста първо до едната гърда, после до другата, като я хапеше през тънката материя на сутиена.

Стисна хълбоците ѝ със силните си ръце, обърна я и я пренесе до леглото, после се наведе над нея и запечата устата ѝ с толкова страстна, толкова уникална целувка, каквато тя бе решила никога, никога да не позволи да се случи.

Целуваха се дълго и жадно. Докато ръцете му се движеха върху нея, той поемаше устата ѝ дръзко, сладко, възбуждащо и продължи да я целува, докато не останаха без дъх. Когато се отдръпнаха един от друг, зарови лице в извивката на врата ѝ и прошепна:

— Мисля, че имаш талант за това.

Провря ръка през отвора на дънките ѝ, проникна в бикините и спря за миг да покрие устата ѝ, преди да раздалечи стегнатите ѝ бедра с гальовни движения, намирайки я готова. Тя инстинктивно вдигна колене и раздвижи хълбоци. С доволно ръмжене той пъхна пръстите си дълбоко в нея.

О, боже! Това беше Дент. Същият онзи Дент от най-невинните ѝ момичешки блянове и най-еротичните ѝ фантазии като зряла жена, който я караше да скимти при всеки интимен тласък на пръстите си, всяко отнемащо дъха докосване на палеца му.

Косъмчетата му бяха толкова меки срещу гърдите ѝ, сега освободени от дантелените чашки на сутиена. Нежно и ненаситно той ги любеше с уста, с език, докато отнякъде дълбоко в гърлото му излизаха звуци на мъжка възбуда.

Желаеше я и за тези няколко мига беше неин. Само неин.

Тя обви ръце около главата му и се изви да посрещне тласъците на пръстите му, като молеше за силния натиск на палеца му. Извика името му при първите вълни на възбуда, които я заляха.

След това дойде приливът.

* * *

Рей беше гледал как слънцето залязва и след това се наложи очите му дълго да свикват с тъмното. Сега имаше чувството, че нощното му зрение е силно като на койотите, които чуваше да вият по хълмовете на запад от летището.

Някакъв едномоторен самолет кацна по здрач, но остана само колкото да зареди с гориво и отлетя. Малко след това светлините на пистата бяха загасени и остана само бледа светлина, която идваше от вътрешността на хангара.

Рей излезе от пикапа си и разтърпка крака, за да възстанови кръвообращението. Клекна няколко пъти, после направи няколко маха

с ръка. Поглади ножницата, закачена за колана му, и остави ръката си върху нея, докато крачеше към хангара.

Почвата беше неравна, камениста, осеяна с диви треви и тук-там по някой кактус. Боейки се от провал, той не смееше да върви бързо, макар да изгаряше от нетърпение.

Когато стигна на петдесетина ярда от хангара забави крачка и се преви почти на две, за да намали размера на мишената, каквато представляваше.

Не мислеше, че старецът ще го усети, но не биваше да рискува. Очакваше този момент. Чувстваше се зареден. Не искаше нищо да му попречи да направи онова, за което беше дошъл.

След тази вечер Дентън Картър и Белами Прайс щяха да знаят, че Рей Стрикланд е страховит кучи син. Нападението в паркинга на ресторанта беше детска игра в сравнение с удара, който щеше да нанесе. Това щеше да ги разстрои, да ги разтърси, да направи ясни заплахите, които отправя и да засили страховете им.

На дваисет ярда от сградата той се отпусна на земята и легна, представяйки си, че е невидим като онези момчета от специалните части. Обичаше да гледа филми за маскирани снайперисти, които могат да лежат в една поза часове наред, дори дни, ако е необходимо, изчаквайки идеалния момент.

Сега се мислеше точно за такъв: смъртоносен, невидим и непобедим. Избраното от него оръжие не беше мощна пушка, а двуостър нож. Беше прекарал дългите часове на следобеда и вечерта, наточвайки остриетата като бръснач. Измъкна ножа от канията, наслаждавайки се на съсъка, предизвикан от триенето му в кожата, което прозвуча едновременно сексуално и злокобно.

Хвана костената дръжка в една ръка и запълзя по корем към външната стена на хангара. Притисна ухо към ръждясалия метал и чу дрънкане на китара, мелодията на една песен на Ханк Уилямс.

Рей мразеше такава селяндурска музика, но беше доволен, че старецът я харесва. Това щеше да заглуши всички звуци, които той издава. Окуражен, той се плъзна нагоре по металния перваз, следвайки го към фасадата на сградата и осветения бетонен полукръг, образуван от отворената врата.

Когато стигна до ъгъла, сърцето му заби силно, а дишането му стана бързо и плитко. Остана неподвижен няколко секунди, за да се

успокои, после преброи до три, подаде глава зад стената и надникна в хангара.

Погледът му обхвана всичко за по-малко от една-две секунди. Старецът лежеше по гръб под самолета на Дент, стъпалата му стърчаха изпод него. Един кабел се виеше по бетонния под, подавайки ток към радиото, сложено на крилото, както и към една работна лампа до стареца под фюзелажа. До лампата стоеше отворено куфарче с инструменти и мазен парцал.

Щеше да е много по-лесно, отколкото си беше мислил.

— Това е за теб, Алън — прошепна той. После тържествуващ се втурна в хангара. Преди старецът да осъзнае, че някой е влязъл, той заби острието на ножа до дръжката в стомаха му.

В момента, в който вълните на оргазма разтърсиха Белами и тя простена, Дент се изправи над нея и бързо започна да разкопчава дънките си; след това продължи с онези целувки, от които ѝ се завиваше свят. Езикът му започна да плячкосва устата ѝ и еротизмът на това увеличи неговата настойчивост.

Той се настани между бедрата ѝ и разтърка члена си в нейната влага, проклинайки бариерата от дрехи, която трябваше да преодолява. В някакъв момент щеше да се наложи да спрат и да си поемат дъх. Това щеше да се случи, когато останат голи. Той наистина искаше да усеща кожата ѝ със своята, да лежи изпружен в цялата си дължина върху леглото и да прави нещата правилно. Но сега не можеше да си дава този труд. Трябваше да влезе в нея, където беше копринена, гореща и влажна. Изненадващо.

Нямаше вид на жена, която ще се възпламени толкова бързо и ще гори така бурно. Кой да предположи, че тя, с резервираното си поведение и сериозни очи, ще е толкова дяволски чувствителна в това отношение?

И — о, боже! — наистина беше. Едно леко докосване до онова сладко местенце и тялото ѝ се наелектризираше. Караше го да се чувства така, сякаш всички велики любовници в историята са се слели в един, караше го да се побърква от желание да я има, да усети онова свиване на мускулите ѝ отвътре около пениса му. Веднага.

Той провря ръка между тях да събуе бикините ѝ.

— Не!

Внезапно тя започна да се мята от една страна на друга. Отблъсна го и слезе от леглото. Когато осъзна какво става, тя му беше обърнала гръб и се протягаше за дънките си.

— Какво има, по дяволите?

— Не мога. Не мога. Казах ти.

Невярата го задържа няколко секунди, после той се изстреля от леглото и се пресегна към нея. При докосването му тя подскочи като ужилена. Дръпна се рязко.

— Не ме докосвай. Не казвай нищо. Просто... — Като обезумяла, тя френетично започна да ръкомаха да се дръпне и да ѝ направи място.

Някак — по някакво чудо, помисли си той по-късно — успя да потисне надигащата се ярост. Такава беше първата му реакция. Но после бързо осъзна, че Белами не се преструваше на срамежлива. Не го дразнеше. Нито пък проявяваше най-обикновена жестокост.

Тя беше изпаднала в крайна възбуда жена и ако не искаше тя да опищи хотела и да изпратят детектив, по-добре щеше да е, да се съгласи да направи това, което му казва.

Тя несръчно оправи чашките на сутиена си и закопча блузата си до горе. Може би си спомни какво беше казал за начина, по който пада косата ѝ и как го докарва до лудост, защото я отметна назад от лицето си и я зави зад ушите. След това си пое дълбоко въздух и разтърси ръце встрани като човек, който буквално се опитва да се отърси от нещо. Погледна го.

— Знам, че не е честно. — Погледът ѝ мина по разкопчаните му дънки, тя примига бързо и преглътна. — Ужасно нечестно. Съжалявам.

Той произнесе единственото, което му мина през ума в този момент:

— Закопчала си се накриво.

Тя се взира в него няколко секунди, сякаш се опитваше да проумее. После погледна към ризата си и видя, че е закопчала копчетата в неправилните илици. Не ги оправи, само прокара ръка по предницата да приглади насъбрания плат.

— Никога не съм мислила да... Не трябваше да ти позволявам... — Погледът ѝ се стрелна към леглото, после вдигна ръце към пламналото си в червенина лице. — Сигурно ме мислиш за ужасна.

Извинявам се, че не те спрях по-рано. Преди... Трябваше да те спра преди... Но не го направих и съжалявам. Аз просто... не мога.

Той прокара пръсти през косата си, която минути преди това тя за малко не бе отскубнала от скалпа му, и издиша.

— Да, и аз си помислих нещо такова.

— Това беше лоша идея. Ще се преместя в друга стая. — Тя тръгна към скрина, където беше оставила голямата си чанта.

— Остави я — каза той. — Ти оставаш тук.

— Не чу ли...

— Да, чух. Дузина пъти. Не можеш. За какъв ме мислиш? Ръцете долу. Разбрах. Ясно? *Ясно?*

Тя се поколеба и след миг наведе глава.

— Ясно. Само че няма да те оставя сама, когато си на крачка да се разпаднеш напълно.

— Ще се оправя. Няма да...

— Белами, делим тази стая и това легло до края на нощта, и това е всичко.

— Сякаш ти ще ми кажеш какво да правя.

— Тази вечер аз ще ти кажа — ядосано рече той. — И ако питаш кое ми дава това право, ще ти го покажа така нагледно, че ще се изчервиш както никога не си се изчервявала преди. Така че питай на свой риск.

Тя не каза нищо.

— Добре, тогава. — Той посочи към леглото зад него. — Коя страна си избираш?

Отне му доста време, преди да заспи. Въпреки гневния ѝ изблик, който би трябвало да е угасил всички любовни страсти по-силно от студен душ, той не можа да се оправи веднага от пулсиращата възбуда. Защото въпреки че бе дал дума да не я докосва, осъзнаваше ясно присъствието ѝ.

Разбра мигновено кога е заспала. Тялото ѝ, опънато като греда, най-после се отпусна. Дишането ѝ стана равномерно, дълбоко и — *какво му ставаше, по дяволите!* — *секси.*

За да се почувства поне малко по-удобно, трябваше отново да разкопчее дънките си.

Коего не беше чак толкова добра идея, защото когато се събуди от някакъв звук насън по-късно, мастурбираше. Но после осъзна, че не неговата ръка, а тази на Белами държи възбудения му член.

Той простена от удоволствие и се обърна настрана, обвивайки ръка около кръста ѝ, праметна крак върху хълбока ѝ и я притегли към себе си.

— Дент.

— Добро утро — прошепна той, усмихвайки се мързеливо със затворени очи.

Тя допря другата си ръка до гърдите му. Явно жената не можеше да си откъсне ръцете от него. Възможно ли беше да е толкова хубаво?

— Дент.

Той хвана опипващата ѝ ръка, издърпа я до напрегнатата си ерекция, склучи пръстите ѝ около нея и изпусна дълга, ниска въздишка.

— По-силно. Да. Точно така.

— Дент! — Тя измъкна ръката си. — Телефонът ти.

— Хм?

— *Телефонът* ти.

Той вдигна глава и отвори очи.

— Какво?

— Опитах се да се добера до телефона ти. Може да е важно.

Звъненето проникна през чувствения изблик, който бе замъглил съзнанието и заглушил ушите му. Той се отпусна по гръб, поемайки си дълбоко въздух, и изригна една осмоетажна ругатня. Заслепен от гняв, издърпа мобилния си телефон от калъфа, закопчан за колана на дънките му, и примига, за да види номера.

Не го позна, но си имаше реч за онзи в другия край на линията.

— Кой е, по дяволите?

— Кой, по дяволите си мислиш, че е?

— Мътните да те вземат, Гал. Ще те убия!

— Право в целта.

Дент, като се бореше с възбудата си, покри очи с длани.

— Какво означава това?

— Онзи твой шофьор на пикапа...

— Е?

— Дойде. Кръвта му изтича, ясно?

Дент седна, спусна крака на пода и дръпна края на ризата върху скута си. Белами също седна, очите ѝ гледаха напрегнато и разтревожено, разчели правилно изражението му.

— Кажи ми — промърмори Дент в телефона.

— Беше паркирал на неколкостотин ярда от летището през почти целия ден.

— Как го забеляза?

— Не съм. Един тип от Тълса на път към Саут падре спря да зареди. Той забелязал приближаването на пикапа. И тъй като това било много далеч, си помислил, че може да се е изгубил или нещо да се е повредило и да има нужда от помощ. Казах му, че ще проверя.

— И?

— Това и направих. След като той си тръгна, взех бинокъл. Слабоумникът си мислеше, че добре се е укривил в храстите, но пикапът му беше обърнат на юг. Слънцето блестеше в предното му стъкло като прожектор през целия следобед.

— Може да е бил ловец на зайци. Как можеш да си сигурен, че е бил моят човек?

— Добре го разгледах. Едър. Силен. С черен кожен елек. Татуировка на лявата ръка. Противен кучи син.

— Той видя ли те?

— Наблюдавах го отвътре. Той също беше с бинокъл. Наблюдаваше ме. Върнах се да си гледам работата, действах сякаш не знам, че е там. Мръкна се. Той продължаваше да стои и предположих, че чака да се стъмни, за да ме посети. Бях готов за него.

— Какво направи?

Гал описа сценката, която бе устроил на мъжа, за когото предполагаша, че е Рей Стрикланд.

— Хвана се. Нахълта в хангара, изкрещя като заклан и заби ножа си — както той смяташе — в корема ми. Всъщност това беше спукана гума. Изглеждаше обаче съвсем естествено, пъхната в работния ми комбинезон. Същите извивки като на корема ми. — Той се засмя.

— Гал, няма нищо смешно.

— Така е, предполагам, че си прав.

— Какво направи той, когато осъзна, че е бил изигран?

— Не съм съвсем сигурен. Побеснял е, може би. Защото дръпнах шалтера и всички лампи угаснаха, радиото спря и той остана в пълен

мрак и тишина, чудейки се какво, по дяволите, е станало.

— Не ме дръж в напрежение, Гал, казвай по-бързо.

— Чух го как проклина, докато се опитва да измъкне ножа си от онази гума, но накрая я взе със себе си, включително с работния ми комбинезон. Грабна всичко и избяга. Остави ми обувките и съм доволен. Току-що ги намерих.

— Върнал се е до пикапа си?

— Да. Очевидно е наред, защото видях фаровете, когато отпраши. Единственото хубаво нещо е, че преди да се стъмни взех номера на колата му.

— Съобщи ли вече?

— На заместник-шерифа, който се занимаваше с нападението над самолета ти. Казах му, че според мен става дума за същия човек. Дадох му описание на Стрикланд. Той на свой ред ми каза, че са взели дузина отпечатъци от самолета ти, които ще пуснат за проверка.

— Съмнявам се, че повреденият ми самолет е техен приоритет.

— Да, освен това ако спипат днес Стрикланд, единственото, за което ще могат да го задържат, е, че е откраднал работен комбинезон. Сигурно вече се е отървал от него. Негодник. Беше ми любимият чифт.

Въпреки че Гал представяше инцидента като незначителен и откъм смешната му страна, Дент можеше да каже, че старецът е разтърсен. Дент във всеки случай беше. Да нападнат него беше едно. Но нападението над Гал показваше колко отмъстителен беше този тип.

Притеснен за безопасността на Гал, Дент го попита дали още е в хангара.

— Не, заключих и си тръгнах. Къса нощ.

— Този тип няма да миряса. Сигурно не си в безопасност и в дома си.

— Не се прибрах вкъщи.

— В моя апартамент ли си?

— Там не е по-сигурно, отколкото при мен.

Дент си спомни непознатия телефонен номер.

— Чий е този номер?

— На една позната дама.

— *Дама?*

— Ще ме приюти за ден-два.

— Познаваш дама?

— Какво? Да не мислиш, че това е твой монопол?

— Напоследък, не — промърмори Дент и хвърли поглед към Белами. Тя се беше върнала на креслото, на което седеше предишната вечер. Слушаше напрегнато разговора, доколкото можеше да съди за него от репликите на Дент.

— Съжалявам, че ти се обадох толкова рано — казваше в момента Гал. — Но току-що дойдох. Реших, че трябва да те уведомя веднага.

Дент се съгласи, само дето изобщо не знаеше какво да прави с информацията. Подпря чело на ръката си, ужасен от мисълта какво е можело да се случи на Гал, ако онзи пикап беше паркирал с лице на север, вместо на юг.

— Съжалявам, че ти се развиках, когато се обади.

— Свикнал съм.

— И все пак съжалявам.

Настъпи продължително мълчание, изпълнено с разбиране. Двамата мъже явно негласно си даваха сметка какво представляват един за друг. Най-после Гал наруши тишината и попита как е минала срещата им с Муди. Дент му разказа накратко.

— И той, и аз не бяхме особено мили.

— Не си го гръмнал, нали?

— Не, но го ударих.

— Със закъснение. Трябва обаче да му признаеш някои неща.

— За какво? Че е съзаклятничил с онзи гад да ме изкарат убиец?

— Че го признава.

Дент не каза нищо.

— Какво ще правиш сега, Шефе?

— Почакай. — Той покри слушалката с ръка и каза на Белами: — Говориш ли ми тази сутрин?

— Ти съдържа думата си.

— Да, истинско момче от църковен хор. Което умира за кафе. Барът на самообслужване в лобито отваря в шест. Видях табелката. Ще отидеш ли да ми вземеш една чаша?

— Какво е това, което не искаш да чуя?

— Нищо.

— Не си чак такъв безобиден хорист. Не можеш да изглеждаш невинен дори да искаш, особено когато лъжеш. Но... — Тя стана и взе

чантата си. — Аз също умирам за кафе. Освен това трябва да се чуя с Оливия.

Дент остана загледан във вратата още няколко секунди, след като тя хлопна след нея, вдигна телефона до ухото си.

— Гал?

Старецът изпухтя:

— Край на отделните стаи, а?

— Млъкни и слушай. Изпратих я да свърши нещо, но скоро ще се върне. Не искам да чуе това. Няма да навлизам в подробности, но Муди ни каза вчера, че е почти сигурно, че Белами е била очевидец на смъртта на сестра си.

— Исусе Христе.

— Разкритието я разтърси. Не знам всичките тези психологически *защо* и поради *каква причина*, но това трябва да е било достатъчно травмиращо, за да причини загуба на памет, не мислиш ли?

— Дяволски си прав.

— Този тип, Рей Стрикланд, има причина — и то сериозна — да иска отмъщение за брат си. Но се страхувам, че не е единственият, който преследва Белами. — Той разказа на Гал за големия ѝ фен Джери. — Белами гледа на него като на безвреден, пристрастен към книгите почитател, който леко прекалява.

— Вероятно е права.

— Вероятно. Може би. Но в парка онзи се престори, че не ни забелязва. На летището в Остин беше съвсем близко до нея. Достатъчно близко, за да я заговори, най-малкото. Щом е склонен да изпада във възторзи от любимата си писателка, защо не го направи?

— Може да се е уплашил. Като я е видяла с такъв огромен и лош тип, какъвто си ти.

— Да, добре, може би. Но прибави Джери към всичко останало, и неочакваното му присъствие в Тексас не изглежда вече чак толкова невинно или случайно.

— Но ти сам каза, че Джери ѝ е фен.

— *Изглежда*, че ѝ е фен. Ами ако само се преструва и всъщност е някой, който има скрити подбуди.

— Да кажем, че е така. Бил е близо до нея няколко пъти, нали така? Дори по времето, когато е била още в Ню Йорк. Защо не я е нападнал?

Дент нямаше отговор на този въпрос. И когато Гал го попита каква може да е тъй наречената връзка на този Джери със смъртта на Сюзан, Дент също не можа да отговори.

Той хвърли поглед към вратата.

— Белами се върна. Ще се престоря, че сме говорили за нещо друго. — Той взе една химикалка и едно тефтерче от нощното шкафче. — Дай ми номера на пикапа.

Тъкмо го записваше, когато Белами влезе, понесла поднос с две високи картонени чаши с кафе. При вида на поничките Дент ѝ изпрати въздушна целувка.

— Не се връщай в хангара, Гал. Докато не се приберем, си лежи в леглото с онази твоя лейди. Там ще си на сигурно.

Той се засмя.

— Не познаваш моята лейди.

— Щом времето се оправи и излетим, ще ти се обадя.

— Обади се на този номер.

— Къде ти е телефонът?

Старецът издаде звук на отвращение, насочено към самия него.

— В джоба на работния ми комбинезон. Онзи, който Стрикланд отмъкна, когато избяга.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Белами можеше да каже със сигурност, че Дент е разтревожен и го мъчи нещо, когато отхапа от поничката и отпи кафе.

— Чух по-голямата част — каза тя. — Смятал е да го убие.

— С нож в корема.

— За което аз съм виновна.

— Не, не си. Заради онова влечуго е. Да се моли полицията да го хване, преди аз да съм го докопал.

Тя отиде до прозореца и дръпна завесите. Бурята беше вече спряла, но небето бе облачно и денят изглеждаше мрачен. Напълно в унисон с настроението ѝ. Беше ѝ тягостно не само заради отговорността, която чувстваше за нападението над Гал, но и заради последните сведения от Хюстън.

Когато се обади на Оливия от хотелското лоби, мащехата ѝ съобщи, че състоянието на Хауард през нощта рязко се е влошило. Периодите на полусъзнание, в които изпадал, ставали все по-дълги. Белите му дробове били пълни с течност и вече не можел да преглъща.

Когато системите на съпруга ѝ започнаха да отказват една след друга, Оливия се срина емоционално.

— Искаш ли да дойда веднага? — Белами предложи искрено, въпреки че това бе тъкмо обратното на онова, което баща ѝ я бе помолил.

— Ако Хауард искаше да си тук, нямаше да те отпрати. Колкото и да ми се иска да се опра на теб, трябва да се съобразя с желанията му. Но оценявам предложението ти. Благодаря.

Белами се запита дали мащеха ѝ щеше да се държи така мило, ако знаеше, че влошаването на съпруга ѝ може да е резултат от разстройващия му разговор с Белами вчера следобед.

Вместо да го освободи от витаещите съмнения и опасения, свързани със смъртта на Сюзан, тя ги беше увеличила като му разказа какво е научила от Муди. Още не знаеше какво бе предизвикало измъчената реакция на баща ѝ към вероятността да е била свидетелка

на престъплението, но се съмняваше, че ще има възможност някога да го попита.

Отделно от тези безпокойства я измъчваше мисълта, че ѝ предстои да го изгуби. Месеци наред се беше опитвала да свикне с този неизбежен изход. Но сега, когато смъртта му изглеждаше съвсем близко, осъзна безполезността на опитите си да се подготви за нея. Човек не би могъл да го направи. Тя не би могла. Смъртта беше нещо неприемливо. Дори сега, когато изглеждаше, че никога повече няма да види баща си, тя искаше да отхвърли окончателността и неизменността на заминаването му.

Но това беше реалността, която я очакваше.

— Татко ще умре скоро — произнесе тя тихо.

Дент застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Искаш ли да те закарам до там?

— Предложих да отида. Оливия каза „не“. И е права. Колкото и да искам да съм там и да го видя за последен път, не мога да се откажа от обещанието, което му дадох.

— Което е било адски нечестно да те моли.

Тя бе склонна да се съгласи. Колкото повече научаваше за онзи ужасен ден, толкова по-объркващи ставаха фактите. А това дирене на истината бе поставило нея и хората около нея в опасност. Искаше да изпълни обещанието, което бе дала на баща си, но се страхуваше от цената, която трябва да се плати.

— Не можем просто да стоим тук и да оставим Рей Стрикланд да продължава личната си вендета — каза решително тя.

— Полицията разполага с номера на колата му. Надявам се скоро да бъде заловен.

— Но ако преди това...

— Трябва да се оглеждаме.

— Не сме единствените.

Той я завъртя към себе си.

— Намръщена си. Какво мислиш?

— Няма да ти хареса.

— Опитай.

— Трябва да предупредим Муди.

— Права си. Не ми харесва.

— Той е изпратил невинния брат на Рей...

— Предполагамо невинния брат. Дори Муди не е сигурен.

— Добре, но ако Алън Стрикланд е бил невинен, Муди е мишена за отмъщението на Рей.

— Имал е години да си отмъсти на Муди. Не го е направил.

— Книгата ми възбуди старите страсти. — Когато понечи да й възрази, тя допря пръст до устните му. — Не се хаби. Знаеш го. И аз го знам. Първо ти, сега Гал — едва не бяхте убити заради това. Не искам и друг да бъде наранен, Дент. И без това се чувствам достатъчно виновна.

Той я пусна и се обърна на другата страна.

— Мислиш, че греша? — попита тя.

— Не, по дяволите, мисля, че си права. Просто не ми се иска да правя услуга на онзи тип.

— Разбирам защо се чувстваш така.

— Благодаря. Кое е „но“-то?

— Но той си призна за несправедливостите, които е извършил.

— За някои от тях. Той не си изигра асото.

— Можеше да го направи, ако...

— Какво?

— Ако не го беше раздразнил. Мисля, че се въздържа от инат. Не...

— Не искаше да спори с мен.

Тя само го погледна.

Той призна с въздишка:

— Добре, може би не трябваше да го удрям, но му дадохме достатъчно шансове да признае греховете си, преди цигарите и алкохолът да го катапултират.

— Цигарите, алкохолът или пистолетът.

— Явно отдавна е в любовна връзка с тях. Не можа да отлепи ръцете си от бутилката. — Дент се замисли за момент, после каза неохотно: — По-добре се обади на Хеймейкър. Кажи му да звънне на Муди и... Защо не? — попита той, когато тя поклати глава.

— Можем да използваме нападението на Рей Стрикланд над Гал като възможност за сделка. Заради едната си добрина...

Тя игнорира насмешката му.

— ... ще му кажем какво се е случило снощи и ще го предупредим да се пази от Стрикланд. В замяна той ще ни каже онова,

което се въздържа да каже.

— И смяташ, че ще се хване на това? — Дент явно се съмняваше.

— Заслужава си да опитаме. Нужно ни е да знаем какво знае той, Дент.

— Добре, добре. Обади се на кучия син. Нека бъде на твоята.

— Не мога да му се обадя. Не му знам номера. Хеймейкър използва телефона си, за да му звънне, и си го взе веднага, щом аз приключих разговора с Муди.

— Вземи номера му от Хеймейкър.

— Разговорът с Муди по телефона няма да е толкова убедителен, колкото, ако сме очи в очи. Трябва да се върнем до хижата му.

— Не. Няма.

— Ще го направим. Знаеш, че ще го направим.

— Белами, дали ще си пръсне мозъка днес или утре, или ще чака прекалено дълго, за да го направи и Стрикланд го пипне преди това, наистина не ме е грижа.

— Не вярвам.

— Повярвай.

— Дори ако не те интересува съдбата на Муди, не можеш да отмъстиш за себе си, докато не научиш всичко, а няма да знаеш всичко, ако не убедиш Муди да го каже.

Той я гледа неподвижно няколко секунди и тя разбра, че е спечелила, когато от устата му изригнаха няколко цветисти ругатни.

— Добре, връщаме се — каза той. — Но имам едно условие.

— Какво?

— Първо изяждам прасковения сладкиш и след това.

Заради мрачния ден хижата на Дейл Муди изглеждаше дори още по-запусната. Клоните на кипарисите бяха увиснали тежко от влагата и бръснаха тавана на седана, когато той мина под тях. Тъмните води на езерото бяха неподвижни и изглеждаха враждебни.

Но хижата беше празна.

Колата изскърца и спря. Дент си помисли, че има много лошо чувство и накара Белами да почака, а той се изкачи по стълбите към

верандата, мина през вратата, едва ли не очаквайки да намери само останките от бившия детектив.

Но вътре нямаше никаква следа от Муди — ни жив, ни мъртъв.

— Не е тук — извика той на Белами, която изтича при него в тъжното жилище със застоял тютюнев дим, мухъл и плесен.

— Все пак изпитвам облекчение, че не го намерихме свлечен в стола му с пистолет в ръка — каза тя.

— Аз също — призна той.

Тя се обърна и погледна през вратата със закованата на нея мрежа.

— Езерото?

— Ако се е удавил, го е направил с колата си, защото тук я няма.

— Не бях забелязала, но си прав.

На металния телевизионен шкаф, който явно бе централна точка в стаята и живота на Муди, стояха препълнен пепелник и празна бутилка от уиски.

— Бие на очи липсата и на 357 — отбеляза Дент.

Белами отиде в кухнята и провери печката.

— Също така подозрително липсва и папката по случая. Какво мислиш за това?

— Че е взел доказателствата със себе си и няма да се върне.

* * *

Идеята хрумна на Руп, когато се опитваше да изяде една купичка с овесена каша, която бе единствената сериозна храна, която можеше да си позволи.

Втората сутрин след юмруците на Дейл Муди венците му още бяха подути и червени, и го болеше адски от продължителната работа на стоматолога. Носът му беше толкова гротескно подут, почти разплескан от ухо до ухо, а очите му приличаха на цепки. Собствените му деца щяха да избягат с писъци от него, ако го видеха в този вид.

Беше си сварил сам овесената каша, обади се на прислужницата в нощта на нападението и ѝ каза да си вземе няколко свободни дни. Не искаше никой да го вижда такъв, дори чистачката, която чистеше тоалетната му.

Скалъпвайки някакво правдоподобно обяснение, той бе накарал секретарката си да отмени всичко в графика му, включително заснемането на една телевизионна реклама и официален обяд с виден бизнесмен в къщата на губернатора.

Руп Колиър беше минал в нелегалност.

Но докато дъвчеше предпазливо топлата овесена каша, той премисли положението си. Можеше да е жертва, която е изпъзляла в бърлогата си и се крие, докато видът му стане отново като за пред хора, което според наглия доктор от спешното можеше да трае и два месеца.

Или пък да извлече полза от цялата тази ситуация.

Което, след ден самоналожена изолация, бе опция, която му се струваше много по-привлекателна.

Изглеждаше като чудовище, но тъкмо заради това драстичната промяна във вида му щеше да е толкова ефикасна. Клиентите и телевизионните зрители, които бяха свикнали да го виждат безупречно облечен и сресан, щяха да се възмутят от онова, което е трябвало да понесе. Жертвите на насилие предизвикваха съчувствие, не е ли така? Те заслужаваха и често получаваха обществена трибуна, и когато заговореха, хората слушаха. Вместо да крие обезобразяването си, щеше да го демонстрира. Което щеше да направи насиненото му лице известно.

Въодушевен от перспективата, той изхвърли остатъка от закуската си в боклука и отиде да потърси една визитка, която беше планирал да изхвърли или да скъса. За щастие, не го беше направил. Намери я в подплатения със сатен джоб на сакото си. Набра номера на телефона и след второто позвъняване отсреща му отговориха.

— Моля.

— Господин ван Дърбин? Руп Колиър е.

Киселият тон на репортера се промени, ставайки мигновено по-весел.

— Все още не съм решил да си купувам кола.

— Мога да ви направя добра оферта за една, но не затова се обаждам.

— Какво имате наум?

— Разсъждавах за нашия разговор.

— Така ли?

— Беседата ни остави у мен известна неопределеност във връзка със случая „Сюзан Листън“. Неща, за които никога не съм се сещал, внезапно изплуваха, и не мога да спра да мисля за тях. Особено като се има предвид... — Руп остави финала на изречението да виси като морков пред заек, каквото точно беше.

— Като се има предвид какво?

— Ще разберете, когато се срещнем. Свободен ли сте?

Двайсет минути по-късно колумнистът от „Ай Спай“ позвъни на вратата и когато видя Руп, възкликна:

— Господи Исусе Христе!

Точно на тази реакция на удивление се беше надявал Руп. Щом бе получил такава от един дръглив драскач в долнокачествен таблоид, как ли щеше да реагира един средностатистически свестен човек — и потенциален клиент на „Колиър Мотърс“.

Той покани ван Дърбин и фотографа вътре, с надеждата, че онзи може да го снима по-късно след разговора. Остави мърлявия младок със студена кутийка кока-кола и испанския канал в кабинета, обзаведен в тексаски шик по-разточително и от търговския офис на фирмата му.

Журналистът взе една сребърна рамка, която стоеше на бюрото на Руп.

— Съпругата ви?

— Бивша Мис Тексас.

Ван Дърбин подсвирна одобрително и я върна на мястото ѝ, след което седна срещу бюрото. Извади химикалка и бележник от вътрешния си джоб и подхвърли остроумно:

— Е, как изглеждаше онзи?

Руп изобрази копие на усмивка, питайки се дали изглежда толкова ужасно, колкото се чувства, и допусна, че ако е така, всичко е наред.

— Аз не съм нанесъл и един удар.

— Да не сте продали на онзи тип лимон?

Той и докторът от спешното сякаш бяха посещавали едно и също училище по комедия. Руп изобрази очакваната усмивка, после стана сериозен.

— Иска ми се да беше това. — Като се облегна назад в стола си, той направи купичка с пръсти и загледа маникюра си. — Не бях напълно искрен с вас преди, господин ван Дърбин.

— Съпругата ви е била само първа подгласничка?

Ако венците на Руп не пулсираха толкова болезнено, щеше да изскърца със зъби. Искаше му се да смачка под обувката си ван Дърбин като хлебарка. Отне му голямо усилие да запази самообладание, за да изглежда разкаян.

— Когато разговаряхме преди няколко дни се опитах да защитя целостта на остинското полицейско управление и честните полицаи, които служат на обществото.

— Намеквате, че има и някои нечестни полицаи? — намигна ван Дърбин. — Нека позная. Дейл Муди.

— Както вече знаете, двамата с него работихме в тясно сътрудничество в привличането под отговорност и осъждането на Алън Стрикланд. Обаче...

— Аз живея от тези „обаче“.

— ... имаше някои... тактики... които бяха използвани по време на полицейското разследване, които смятах за неуместни. Но се направих, че не забелязвам. Не се гордея с това, но бях млад и амбициозен, и ме увериха, че тези... Ъ-Ъ-Ъ...

— Тактики...?

— Да. Увериха ме, че са нещо обичайно и са част от полицейската работа. Неприятен аспект от работата, може би, но простим, защото в края на краищата полицейските служители си имат работа с нарушаващи закона индивиди. Често насилието е единственият език, който престъпниците разбират. Казано ми беше...

— От Муди? Той ли е човекът, който ви е казал всичко това?

— Точно така. Всеки път, когато питах Дейл как се е добрал до информация по време на разпита или как се е сдобил с някое доказателство, той отхвърляше безпокойствата ми. Колкото по-откровен ставах за методите му, толкова по-агресивен ставаше той.

Той вдигна ръка, сякаш се предаваше.

— Така че се отказах. Позволих му да провежда разследването както той намери за добре. Концентрирах се върху онова, което аз мога да контролирам, сиреч върху подготовката на случая за процес и представянето на положението в съдебната зала.

Ван Дърбин го изглежда с присвити очи.

— Да не би да сте променили решението си за обвинението на Алън Стрикланд?

— Съвсем не. Свърших си работата. Съдбата му се реши от дванайсетте съдебни заседатели, не от мен.

— Тогава защо е това малко представление, Руп?

— Сигурен съм, че Белами Прайс споделя опасенията, които имах относно разследването на Дейл Муди. В нейната книга компетентността и почтеността на детектива са поставени под въпрос.

— Както и тези на прокурора.

— Направила го е за драматичен ефект, да създаде напрежение и конфликт между тези два характера. Не го приех лично. Но явно Дейл Муди се е засегнал от начина, по който е обрисован, защото след като двамата с вас говорихме онзи ден, той напусна скривалището си.

Ван Дърбин бързо събра две и две.

— По дяволите! Дейл Муди ви е причинил това?

— Онзи ден вечерта. Появи се и започна да ме бие така яростно, че бях безсилен да се защита.

— Да не би вие да сте написал „Ниско налягане“? Защо е нападнал вас?

— Статията ви. Видял, че съм цитиран в нея.

— Не сте споменали нищо обидно за него.

— Не, но...

— Но знае, че е можело да го направите.

Руп не отговори, но направи физиономия, която намекваше недвусмислено, че репортерът правилно е допуснал. Той докосна превързания си нос.

— Мисля, че това показва само колко е уплашен Муди, че може да публикувате нещо нелицеприятно. Дори престъпно — добави той тихо.

Ван Дърбин задъвка гумата на молива, докато мислеше, претегляйки някакво решение, после се надигна и измъкна един лист от задния джоб на панталона си. Разгъна го и го побутна към Руп.

— Познавате ли ги?

Беше зърнеста черно-бяла снимка на Белами Прайс, наведена над перилата на един балкон, и изглеждаше силно разстроена. Зад нея, гол до кръста, стоеше Дентън Картър.

— Къде са снимани? Кога?

— На балкона на Картър, онзи ден вечерта.

— Какво става между тях?

— Не искам да знам — каза ван Дърбин, повдигайки вежди. — Но според мен това около кръста му прилича на превръзка. И има подутина върху лицето. Не изглежда толкова зле като вашата, но ударът е бил доста силен.

Когато Руп вдигна вежди въпросително, ван Дърбин сви рамене.

— Не знам кой, какво, кога, къде или защо. — Изражението му стана злобно. — Нито пък имах шанс да го попитам. Насъска полицията срещу мен и фотографа ми.

Той разказа какво се е случило и Руп се засмя въпреки болката, която това му причини. Ван Дърбин погледна навъсено.

— Сега е много смешно. Но тогава не беше. Отне ми няколко часа, докато се свържа с моя издател по телефона, който да им каже, че не съм някакъв шегаджия. Въпросът е, че Дентън Картър се е спречкал с някого.

— И мислите, че е бил Муди?

Ван Дърбин отговори с въпрос:

— А вие какво мислите?

Руп замислено се облегна в стола си.

— Не знам. Ако един от тях таи злоба към другия, то това ще е Дент. Муди го унижи здравата и ако не беше алибито на Дент, той щеше да бъде подведен за престъплението.

— Почакайте. — Ван Дърбин и се приведе напред. — Да не би да казвате, че може да е станало иначе? Дент Картър или Стрикланд?

Руп не отговори, остави репортера да си направи собствени заключения и надявайки се онзи да тръгне по насоката, зададена от Руп, и да не съзре манипулацията.

Като снижи глас поверително, ван Дърбин каза:

— Това не си ли противоречи малко с казаното от вас по-рано за това, че сте премислили нещата за обвинението на Стрикланд?

— Казах, че съдбата на Стрикланд беше в ръцете на съдебните заседатели.

— Но присъдата им се е основавала на това, което сте им казали, а вие сте им казали, че той е виновен.

— Аргументите ми се базираха на резултатите от разследването на Муди. Дали фактите са били такива? По онова време приех, че е така.

— Може да са били.

— Може.

— Но не сте сто процента сигурен?

— Муди беше под голямо напрежение от началниците си да намери убиеца на момичето. Беше избутал напред един заподозрян, което излезе въздух под налягане. Внушиха му, че ще изглежда като глупак, ако процесът срещу Стрикланд също се разпадне. И човекът беше непоколебим в решението си да види Стрикланд осъден.

— На всяка цена?

Руп отново избегна да отговори директно.

— Единственото, което казвам, е, че Дейл чувстваше принудата от градския съвет, полицейското управление, всемогъщите Листън и обществото.

— И е нарушил правилата, за да изфабрикува престъпник.

— Не съм го казал.

— Но ако е нямал нищо, което да крие, защо ви е нападнал?

Руп изглеждаше огорчен.

— Това си мислех и аз. Това трудно може да мине за действие на човек, напълно невинен за престъпление. Освен това ме предупреди да не разказвам за това. На вас. На никого. Но премълчаването си е прикриване, а аз не искам да бъда част от такова нещо.

Порският нос на ван Дърбин помръдна. Сякаш измисляйки началното изречение на следващата си статия, той каза:

— Муди е изровил погрешния човек и този невинен млад човек умря за едното нищо в затвора.

— Слагате в устата ми думи, които не съм казал, господин ван Дърбин. Ако ги напишете, ще изискам конфискуване на тиража и ще дам под съд вестника ви. Моля се на Бога да е било въздадено правосъдие — добави той благочестиво. — Обаче...

— Ето я пак тази думичка. Изправя ме нащрек.

— Ако искате ексклузивно интервю от мен, това е. Всичко, което мога да кажа по темата: кълна се в красивата си съпруга и децата си, че съм си свършил работата като прокурор по най-добрия начин, на който съм способен, с честност и изгарящ от желание да видя, че Сюзан Листън е получила правосъдието, което заслужава. Не мога да отговарям за мотивите или действията на бившия детектив Дейл Муди.

— Щеше да бъдеш разочарован.

Дент погледна към Белами, която седеше на дясната седалка на втория пилот. Беше мълчала през по-голямата част от полета и той я бе оставил със собствените ѝ мисли. Предположи, че разсъждава над влошаващото се състояние на баща си и как ще ѝ се отрази смъртта му.

Но явно по някакъв начин тормозеше мислите ѝ и те бяха достатъчно обезпокоителни, за да свали слушалката си и да ги сподели с него сега.

— Разочарован?

— Ако бяхме направили онова снощи, щеше да останеш на сухо.

— *Аз останах на сухо.*

— Да, но не и както щеше да бъде, ако бяхме продължили. — Тя погледна отново напред, но той знаеше, че съзнанието ѝ не е в гледката през предното стъкло. — Когато ти описвах брака си, ти отбеляза колко скучно изглеждал.

— Правех се на умник.

— Разбира се, че се правеше. Но беше прав. С изключение на едно. Не съпругът ми трябва да бъде обвиняван, а аз. Вината не е негова, а моя, беше му скучно с мен.

— Добре де, ще попитам: защо му е било скучно с теб?

— Имам проблеми с интимността.

— С чукането.

Тя примига.

— То е аспект от него.

— Какъв е другият аспект?

Тя не отговори, карайки го да повярва, че няма други аспекти, но дори и да имаше, това бе онзи, който бе разбил брака ѝ, същият, който я накара да се държи странно с него снощи, така че това бе аспектът, който го интересуваше.

— Какъв вид проблеми? — попита той. — Да не използвам думата. Не я обичаш. Мнозина я намират за отвратителна, но харесват деянието. Така че какво те извади от равновесие снощи? Имам лош дъх? Или краката ми миришат?

— Не беше нещо, което си, или не си направил. Аз трябва да бъда обвинявана. Но нека оставим нещата така.

— Не, няма да ги оставим.

— Не искам да говоря по този въпрос.

— Тогава защо го повдигна?

— За да ти кажа, че съжалявам за случилото се.

— Извиненията се приемат. А сега ми кажи защо съм щял да бъда разочарован. Което, според мен, е пълна глупост. Но какво те кара да мислиш така?

— Сега не е моментът за такъв разговор.

— Напротив, идеалният момент е. Управлявам си самолета. Така че независимо каква е реакцията ми, не мога да действам. Можеш да кажеш каквото искаш.

Тя се размърда нерешително, после каза:

— Когато Сюзан...

— А, ясно. Имах чувството, че е свързано с нея.

— Всичко е свързано с нея.

— Само защото му позволяваш.

— Обсъждаме това по твое настояване. Искаш ли да продължа, или не?

Той ѝ махна с ръка да продължи.

— Начинът, по който Сюзан умря, накара много хора да мислят, че си го е заслужила. Макар и да не го изричаха гласно, имаше намеци. От медиите. Както и от най-близките приятели. Съболезнованията понякога бяха примесени с намек „каквото повикало — такова се обадило“. Всички го усещахме. Татко, Оливия, Стивън и аз.

Дент не каза нищо.

— Един ден, по време на процеса, защитникът на Алън Стрикланд излезе направо и заяви, че ако Сюзан не е била сексуално необузdana, е щяла още да бъде жива. Руп Колиър отхвърли твърдението. Той и защитата влязоха в словесна престрелка. Съдията смъмри строго адвоката, нареди този коментар да бъде задраскан от протокола и инструктира журито да го игнорира. Но вредата беше сторена.

— Вредата...

— До тогава това беше само инсинуация, която ние — семейството — бяхме игнорирали публично. Но след като беше изречено в прав текст, не можехме повече да се преструваме, че и на нас не са ни минавали подобни мисли. А такава нелоялност към Сюзан беше болезнена за всички ни. Оливия избухна и плака часове наред. Татко се напи жестоко онази нощ и това беше единственият път, когато

съм го виждала да прекали. Стивън се измъкна в стаята си, без да каже и дума на някого.

— А ти?

— Аз... — Тя направи пауза и си пое дълбоко дъх. — Аз също се заключих в моята стая, където след часове тъжно съзерцание реших, че причината за цялата тази скръб е сексуалността на Сюзан. Тя не заслужаваше да умре заради това, но никой от нас нямаше да страда, както страдахме сега, ако не се беше отдала на импулсите си. Следователно те бяха лоши. Мръсни. Разрушителни. Това е заключението, до което стигнах.

Тя се усмихна измъчено.

— Тогава точно навлизах в пубертета и започвах да усещам загадъчните и неконтролируеми копнежи, които бяха стрували живота на Сюзан. Помислих си, че ще свърша като нея, ако им се предам. Заради това реших да ги отхвърля. Зарекох се да не ставам като сестра ми.

В ума му веднага се заблъскаха куп отговори, но всички бяха груби, неподходящи и обидни за Сюзан. Той избра по-безопасната опция и ги задържа в себе си.

— По време на гимназията се влюбих лудо в няколко момчета и излизах на срещи, но — противопоставяйки се на Сюзан и нейната репутация — запазих девствеността си. По време на следването в колежа съм спала със случайни момчета, но никога не си позволих да се забавлявам в леглото, както правеха партньорите ми. Когато станах по-възрастна, започнах да се преструвам по-добре, но мъжете сигурно усещат, когато една жена не е искрена.

Тя го погледна, но той отново благоразумно се въздържа от коментар.

— Съпругът ми никога не ме попита за съдържаността ми нито преди, нито след брака ни, въпреки че я чувстваше. Аз никога не му отказах, но не бях... ъ-ъ-ъ... склонна към приключения. Може би се е надявал, че някога ще преодолее онова, което ми пречи да му се радвам така, както би трябвало. Но това не се случи и предполагам, че накрая се е уморил да се опитва. Загубата на бебето ни беше последното от разочарованията му.

Минаха няколко секунди, после тя го погледна.

— Това е. Сега, когато знаеш, би трябвало да се почувстваш по-добре за снощи. То няма нищо общо с теб или с техниката ти.

Той изчака, за да се увери, че е свършила, после каза:

— Да видим дали правилно съм схванал. На дванайсет години си дала онзи тъп обет да отхвърляш сексуалността си и си прекарала изминалите осемнайсет години, опитвайки се да го спазваш?

— Не, Дент — произнесе тя тъжно. — Прекарах осемнайсет години, опитвайки се да го наруша.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Рей последователно изпаднаше ту в ярост, ту в тревога.

Мъжът на летището го беше направил на глупак.

Трябва да е изглеждал наистина тъп на онова старче, когато се е мислил за толкова умен.

Беше наясно с ограничеността си. В гимназията му бяха казали, че четенето му е на нивото на второкласник. Добре де. Можеше да живее с това. Но беше много по-болезнено да се прояви като пълен малоумник.

До този момент Дент и Белами сигурно бяха чули историята как е влязъл — въоръжен — в предварително устроения капан. Рей си представи стареца как бърше сълзи от очите си, пляска се по коленете весело, докато им разправя.

Сигурно хубавичко са се посмели за негова сметка. Вместо да се уплашат от него, те гледаха на него като на пълен смотаняк. Мисълта за това го вбеси. Но най-много от всичко го беше яд на себе си. Не беше накарал Алън да се гордее с него.

Трябваше да оправи тази работа.

И точно това го тревожеше, защото не знаеше какъв трябва да бъде следващия му ход.

След като се бе отдалечил от летището, беше сменил табелките с номерата на пикапа си с тези на друг пикап, които намери на паркинга на един денонощен „Уол-Март“. Беше си сложил сламена каубойска шапка, така че лъскавата му глава да не се забелязва много-много. Беше заменил кожения елек с риза с дълги ръкави, които да покриват татуировката със змията. Старецът нямаше как да я е видял, защото беше прекалено тъмно в хангара, но Дент Картър може и да я беше забелязал, когато му се нахвърли на паркинга на ресторанта. Кое то улесняваше установяването на самоличността на Рей.

Той не обичаше да крие змията. Както някои хора, които носеха кръст около врата си, или заешка опашка за късмет, Рей вярваше, че

неговата татуировка му дава специална мощ. Чувстваше се по-силен и по-умен всеки път, когато я погледнеше или я докоснеше.

От страх да остане в апартамента си, в случай че полицията дойдеше да го търси, цял ден бе обикалял без посока, без никъде да спре достатъчно дълго, просто продължавайки да се движи. И въпреки всичко се чувстваше като в капан, сякаш нещата около него се затягаха.

Но, по дяволите, нямаше да го хванат, преди Белами Прайс да бъде мъртва. Така че единственото, което трябваше да прави, беше да мисли, и то да мисли здраво. Трябваше да бъде самоуверен.

„Хвани бика за рогата“ Така щеше да го посъветва брат му.

С отекващите мъдри думи на Алън в ума си той излезе на следващия изход на I-35 и направи обратен завой под надлеза, връщайки се отново на автострадата в платното на север.

Знаеше какво трябва да направи и то не беше забавно.

Изпълнен с нова увереност, нави ръкавите на ризата си и отпусна голата си ръка през отворения прозорец на пикапа, на практика предизвиквайки някой да се заяде с него.

Гал веднага усети напрежението между Дент и Белами.

Още не стъпила на пистата, тя се извини, че трябва да се обади на мащехата си. Гал я проследи, докато влиза в хангара, после се обърна към Дент, който слизаше по стъпалата на самолета.

— Как мина пътуването?

— Чудесно.

Гал потупа самолета отстрани.

— Тази кукличка на практика лети сама, не е ли така?

— Никой самолет не лети сам.

— Само казвам.

— Казваш го. Ще съм луд да не отида да работя при този тип.

— Както ти казах, само казвам. — Гал посочи към хангара. —

Какво й става?

— На Белами?

— Не, на Савската царица! Ти на кого мислиш?

Дент погледна в нейната посока.

— Новините от Хюстън не са добри.

— Това го обяснява. — След малко попита: — А на теб какво ти става?

— На мен? Нищо.

— Не е нищо.

Дент свали очилата си и разтърка очи с опакото на ръката си. — Уморен съм, това е всичко.

— Разправяй ги на баба ми.

— Добре де. — Той сгъна очилата и ги пхна в джоба на ризата си. — Уморен съм от въпросите ти. — След това впери очи в хангара. — Имаш ли кафе?

— Някога да се е случвало да нямам?

— Не, и винаги е гадно.

— Преди никога не си се оплаквал.

— Прекалено съм мил.

Гал изсумтя.

— Не си мил.

— Така ми беше казано наскоро — промърмори той.

— Не го е правила с теб, нали?

Дент спря и се обърна, очите му гледаха кръвнишки. Гал извади цигарата от устата си и поклати глава озадачено.

— Не приличаш на себе си, Шефе.

— Не мисли, че съм се засегнал. Тя каза „не“, това е неин проблем.

— Нямах това предвид.

— Тогава какво си имал предвид?

— Жена да каже „не“ и ти да не се засегнеш. Ами че то това няма да си ти!

Дент отвори уста, но я затвори, преди да е казал нещо. После погледът му отново се насочи към хангара.

— Ще ти сваря прясно кафе — каза Гал.

— Ще си го сваря сам.

Когато Гал обезопаси самолета на сенатора и се върна при тях, Дент тъкмо подаваше чаша димящо кафе на Белами.

Тя обхвана с две ръце огромната чаша, погледна в нея, но не отпи.

— Как е баща ви? — попита я Гал.

— Няма промяна. Продължава да не е добре.

— Съжалявам.

Тя му се усмихна измъчено.

— Благодаря, че попитахте.

След като сръбна от кафето, Дент посочи към самолета си.

— Къде беше сложил манекена?

— Зад лявото колело. Но истинският манекен беше онзи идиот.

— Не е нужно да си умен, за да си опасен — каза Дент. — Човекът, който ме нападна, имаше много натрупан гняв в себе си. Усетих го. Да са ти се обаждали от офиса на шерифа?

— Оставил ми е съобщение на гласовата поща на телефона в хангара. Бил е Рей Стрикланд, ясно е. Проверили са номерата на пикапа. Но когато една патрулка спряла пикап със същите номера, не било возилото на Стрикланд. А на млада чернокожа жена, студентка, която работела на половин работен ден в „Уол-Март“. Няма полицейско досие, никакво петно върху името си и не е чувала за Стрикланд.

— Рей е сменил табелките.

— Явно. Така че сега издирват пикап с нейните номера.

— Рей работи ли някъде?

— В някакъв стъкларски завод някъде от източната страна. Според заместник-шерифа, който е говорил с шефа му, нашият човек не се е появявал на работа седем дена. Не вдигал мобилния си телефон. И не си бил вкъщи.

— И никой не знае къде е — каза Дент.

— Точно така.

— От другия... няма следи?

Гал, разбирайки, че Дент има предвид фена на Белами — Джери — погледна към нея, но тя сякаш бе потънала в собствените си мисли. Които явно бяха неприятни. Челото ѝ беше намръщено, очите ѝ гледаха отсъстващо.

— Не — отвърна Гал. — Все същото, трябва да бъдеш внимателен.

— Така мисля.

— Какво друго мислиш?

— Муди беше пределно откровен с нас, но беше на косъм от пълни самопризнания. Не ни каза това, което е можело да промени напълно изхода на делото. Трябва да говорим с Руп Колиър.

Гал изплю тютюн на пода.

— Може и да не означава нищо, но Руп цъфна по телевизията днес. Хванах от шоуто му, докато бях в апартамента на моята лейди.

— Шоуто му?

— Не дрънкаше за коли, а направо даде пресконференция.

— Какво?! — възкликна Дент.

Белами внезапно се оживи.

— За какво говореше?

— За това как се е прецакало лицето му. Не с тези думи, разбира се. Само че Шефът не може да си представи колко зле изглеждаше Руп. — Той им разказа. — Заяви, че не е видял добре нападателя си и не беше много ясен за това къде се е случило нападението, но се правеше на жертва. Мен да питате, моментът за това е доста подозрителен.

— Размириса се до небесата — обърна се Дент към Белами. — Трябва да си поговорим искрено с бившия прокурор. Знаеш ли къде е офисът му?

— В търговския офис на фирмата. Там се срещнах с него.

— Докара медиите до лудост по време на тази пресконференция — каза им Гал. — Онзи паркинг е заобиколен от репортери, надяващи се да хванат по някоя и друга дума, в което Руп си го бива. И вие няма да можете да се доближите, без да ви затрупат и вас с въпроси.

— Тогава остава къщата му — каза Белами тихо. — Когато Гал и Дент се обърнаха към нея, тя добави: — Знам къде живее.

— Нищо чудно, че знаеш адреса му — каза Дент, когато зави по улицата. — Нали и ти си от същия квартал.

Тя беше израснала в имението на Листън, няколко пресечки по-нататък.

— Не го насочвай срещу мен.

— Влизала ли си в къщата му?

Тя поклати глава.

— След присъдата над Стрикланд родителите ми бяха канени на Коледните тържества у тях три години поред. Отказвах всеки път, и предполагам, че съпругата му е схванала посланието, защото поканите престанаха.

Къщата на Руп Колиър се издигаше в края на една ливада с добре поддържана трева, вековни дъбови дървета и лехи с тучни цветя. На тротоара пред нея бе паркирана кола на остинското полицейско управление.

Дент попита:

— Какво мислиш?

— Сигурно са дошли да попречат на медиите да щурмуват крепостта. — Тя се замисли за момент, после каза: — Имам идея. Да спрем и да излезем, сякаш ни очакват.

Той паркира на тротоара точно зад полицейската кола. Веднага щом изключи двигателя, двама полицаи се насочиха към тях и застанаха от двете страни на колата.

— Идеята ти не включва прекарване на известно време в затвора, нали? — попита той.

— Надявам се, че не. — Тя отвори вратата от своята страна и излезе, усмихвайки се широко на полицаите. — Здравейте. Тук сме да се срещнем с господин Колиър.

— Съжалявам, госпожо. Къщата е затворена за посетители — уведоми я едното ченге.

— Но ние имаме уговорка.

— От медиите ли сте?

— Не — засмя се тя леко. — Лични познати сме.

Полицаят я изгледа с присвити очи.

— Не сте ли дамата, която написа онази книга?

— Точно така. Господин Колиър ми помогна, когато проучвах юридическите аспекти.

Офицерите се спогледаха над тавана на седана ѝ. Онзи, който стоеше по-близо до Дент, се вгледа в лицето му, сякаш се опитваше да види през тъмните стъкла на слънчевите му очила, за да прецени подутините. Дент реагира напълно спокойно на погледа му.

Като се обърна отново към Белами, ченгето каза:

— Господин Колиър не ни спомена, че очаква някого тази вечер.

— Като се имат предвид събитията, които са го сполетели, може да му е излетяло от ума. Не е ли ужасно? — Тя притисна ръка към гърдите си. — Надявам се да заловите човека, който го нападна.

— Можете да сте сигурна, че ще го направим, мадам.

— О, не се съмнявам. Във всеки случай съм сигурна, че Руп... ъ-ъ-ъ... господин Колиър... ще иска да ни види. Всъщност, той пожела тази среща. Разполагам с жизненоважна информация за него от Дейл Муди и Джим Постълуайт.

Дент, който стоеше в отвора на вратата, вдигна глава към нея, но изненаданата му реакция мина незабелязана от двамата полицаи, съсредоточени в момента изцяло върху нея.

Мъжете се спогледаха и единият каза:

— По-добре да го уведоим.

Другият ги инструктира да почакаат и тръгна по пътеката към къщата.

Белами се усмихна на останалото при тях ченге, което я бе познало.

— Чели ли сте „Ниско налягане“?

— Съпругата ми я купи, когато я прочете каза, че била базирана върху истинска история. Сигурно е хубава. Не я остави, докато не стигна последната страница.

— Радвам се да го чуя — възнагради го Белами с още една усмивка.

Докато разговаряха безгрижно, тя не изпускаше от поглед колегата му, който се изправи пред входната врата на бившия прокурор. След кратка размяна на реплики, полицаят козирува на Руп, после се обърна и им направи знак:

— Каза, че всичко е наред.

Белами заобиколи вратата и двамата с Дент тръгнаха към къщата. Той попита тихо:

— Кога толкова бързо стана трепкаща с ресници, задъхваща се тексаска хубавица?

— Когато се наложи.

— Защо никога не си опитвала това върху мен?

— Защото не е имало нужда.

— И кой, по дяволите, е Джим Постълуайт?

— Имай ми доверие.

Това беше всичко, което имаше време да му каже. Сега бяха на крачка от входната врата, където Руп Колиър ги чакаше. Пораженията върху лицето му бяха толкова големи, че ако не беше обелил подутите

си устни и не се бе усмихнал, щеше да бъде неузнаваем. Венците му бяха възпалени и зачервени.

— Я виж ти кой ми е дошъл на гости! — Фалшивата сърдечност беше заради полицаия, който се дръпна настрана и Белами и Дент прекрачиха прага. — Благодаря ви, полицай.

Руп му махна да затвори вратата, след което се обърна към тях, все още с усмивка на уста.

— Мислехте, че ще съм ядосан, нали? Разярен, че се вмъквате тук нелегално? — Като се засмя, той поклати глава: — Всъщност съм адски щастлив да ви видя. Заповядайте.

Той мина покрай тях и им направи знак да го последват. Коридорът беше широк и дълъг, и осеян със зони с килими с не особено високо качество. От сводестия таван висяха три масивни полилея, подходящи повече на испански дворец. Стаите, покрай които минаха, бяха показно декорирани.

Най-после стигнаха до един кабинет, който бе обзаведен с повече вкус, и за разлика от останалите помещения изглеждаше използваем, а не само за показ. Едната стена се състоеше от прозорци, гледащи към терасата, облицована с варовикови плочки, и искрящ плувен басейн с фонтан в средата.

Руп им посочи дивана.

— Седнете.

Те седнаха един до друг. На масичката за кафе пред тях лежеше днешното издание на „Ай Спай“. Снимка на двама им, застанали на балкона на неговия апартамент, заемаше една трета от първата страница.

— Говори повече от хиляди думи. Най-малкото — каза Руп.

Белами се опита да изглежда безразлична както към снимката, така и към забележката му, което бе трудно, при положение, че той се усмихваше като хиена и бе вдигнал вежди многозначително.

— Съпругата ми е извън града и освободих икономката, затова не мога да ви предложа нищо, освен студена напитка.

— Не, благодаря.

Дент, чиято челюст изглеждаше като издялана от гранит, поклати глава.

Руп седна в един люлеещ се стол, сложен до дивана, и се обърна към Белами:

— Поздравления за бестселъра ви!

— Съмнявам се, че сте му се зарадвали много.

— И защо да не съм?

Тя го погледна, но не каза нищо. Накрая усмивката му стана неловка.

— Добре, не ми хареса много, че не сте обрисували прокурора като по-енергичен образ, особено след като се съгласих да ви дам интервю, докато пишехте книгата. Прокурорът би трябвало да бъде героят. Той изправи престъпника пред правосъдието.

Заговаряйки за първи път, Дент подхвърли кратко:

— Нима?

Ироничният поглед на Руп се плъзна по него.

— Мислех, че съм го направил. — Той леко се наведе напред. — Да не би да си готов да признаеш? Дошъл си днес тук, за да ми донесеш гащичките на Сюзан? — Дент отскочи от дивана като куршум, но Белами го хвана за ризата и го дръпна да седне обратно.

Търговецът на коли се разсмя.

— Виждам, че все така бързо се палиш. Не че съм изненадан. Вълкът козината си мени, но нрава не. Какво ще правиш, ако изпуснеш нервите си в пилотската кабина? Затова ли едва не разби онзи самолет?

Белами се намеси, преди Дент да успее да отговори.

— Това, че дори само попитахте дали Дент не иска да си признае, е индикация, че не сте бил убеден във вината на Алън Стрикланд.

Руп се облегна назад в стола си и сложи ръце на ръкохватките, отпуснат и уверен като властелин на трона си.

— Сигурно съм бил.

— А детектив Муди беше ли?

Руп подсмръкна с отвращение.

— Може и да е бил, ако е мислил на трезва глава. — Погледна към Дент и добави: — Но ти трябва да знаеш по-добре от мен колко свиреп става като се напие. Отвертката? Разказа ми за това. Без никакво разкаяние. — Като поклати тъжно глава, той продължи: — Този човек беше петно върху безупречните ни полицейски сили.

— Ето защо е чудно, че е бил определен за водещ разследването по случая на сестра ми.

— И аз това се чудех. Защото от самото начало Муди оплеска разследването. Няколко пъти молих да бъде заменен от някой по-компетентен. Или поне по-трезвен. Молбите ми бяха отхвърлени.

— Обясниха ли ви защо?

— Бюрократична политика. Това ми беше казано.

Белами знаеше със сигурност, че лъже. Не беше чак толкова добър, за каквото по всяка вероятност се мислеше. Тя не възрази на никое от твърденията му, предполагайки, че ако го остави да говори свободно, сам ще се хване в капана. От друга страна, можеха да продължават да се надлъгват по този начин цяла нощ. Самодоволството му започваше да дразни.

— Двамата с Дент вчера се срещнахме с Дейл Муди.

Той примига няколко пъти, но бързо се окопоти.

— Тук, в Остин?

Игнорирайки въпроса, тя каза:

— Разтревожен е.

— Отвратителен е.

— Разказа доста неща за вас.

— Изненадан съм, че е бил достатъчно трезвен, за да говори.

— Беше достатъчно ясен. Призна си откровено за неетичното си поведение.

— Нима? А за това призна ли си? — Той посочи лицето си.

Белами се слиса, въпреки че предвид омразата, с която Муди беше говорил за бившия си колега, не би трябвало да бъде. Онова, което я изненада, беше, че Муди сам не им беше казал.

— Изненадващо нападение — продължи Руп. — Изникна като от нищото и ми се нахвърли. Не съм имал никакви контакти с него откак напусна управлението и се махна от Остин. И изведнъж: Бам! Опита се да ми натика носа в черепа.

— Какво го провокира да го направи?

— Книгата ви. Не ви ли каза? Не беше очарован от нея. Не му е харесало как е представен разследващият полицай във вашата история. Не му е харесало също, че съм дал интервю за Роки ван Дърбин. Но защо да не дам? Нямам какво да крия — каза той и разпери ръце. — Само че Дейл Муди явно има. Когато е прочел интервюто на ван Дърбин с мен, се е вбесил. Изпълзя изпод камъка, под който се криеше, намери ме, преби ме и си тръгна с предупреждение.

— Което беше...?

— Да си държа устата затворена за случая „Сюзан Листън“ и всичко, свързано с това. Вие сигурно сте получили същото предупреждение.

— Всъщност, не съм — каза Белами.

— Хм. Ами, предполагам си е помислил, че сте казали всичко, което е трябвало да кажете, в книгата си. — Той погледна към Дент. — И ти ли беше на срещата между тях?

— Да, и аз.

— Ха. Ако съдя по вида ти, Муди не ти е постлал червено килимче за посрещане.

— О, това ли имаш предвид? — Дент леко прокара пръст по една от раните върху лицето си. — Не го направи Муди. Беше Рей Стрикланд.

Руп леко се дръпна.

— *Рей* Стрикланд? Братът на Алън? Я, стига? Извинете ме за грубостта, госпожице Прайс. — После отново се обърна към Дент: — Последното, което чух, беше, че е пострадал в ужасна автомобилна катастрофа. Едва не загинал.

— Съвсем си е жив.

— Къде попаднахте на него?

— На паркинга на един ресторант.

— Не, сериозно!

— На паркинга на един ресторант — повтори Дент безизразно. — Беше изпълнен със злоба.

— Срещу теб?

— Срещу всички, според мен. Щях да се оглеждам, ако бях на твое място, Руп.

— Какво съм направил?

— Изпрати брат му в затвор и той умря там. Човекът е луд и има причина.

— Луд е. — Руп погледна Белами и се ухили. — Е, това не ме изненадва. Книгата ви извади от кожата доста народ, нали? Ако трябваше да я пишете отново, щяхте ли да пишете за убийството на сестра ви?

Тя не го удостои с отговор.

— Разкажете ми за Джим Постълуайт.

— Споменахте това име на ченгето отвън. Кой е той?

— Беше служител в „Листън Електроникс“. Шеф на автомобилния парк. Началник на Алън Стрикланд.

— Казахте „беше“.

— Защото умря.

Руп сви рамене.

— Името не ми говори нищо, а запомнянето на имена е една от силните ми страни.

— Разровете паметта си.

— Съжалявам, но името не ми говори нищо.

— Но то говореше на Дейл Муди.

— Тогава трябва да питате него.

— Така възнамерявам. — Тя наклони леко глава. — Кое беше това, което убеди Муди, че Алън Стрикланд не е виновен?

— Ако е бил убеден в невинността на Стрикланд, това е нещо ново за мен.

— Сериозно?

— Ако Муди е бил убеден в нещо друго, защо ми даде всичко, от което имах нужда, за да бъда убеден?

— Не си ли му оказал натиск? — намеси се Дент. — Дали не е имало извиване на ръцете?

— Не всички имат гангстерския ти манталитет.

— А какво ще кажете за автомобилната катастрофа с Рей Стрикланд? — попита Белами.

— Какво по-точно?

— Муди казва, че сте я устроили, за да му попречите да свидетелства на защитата на брат си.

Руп се изсмя. После се наведе напред и произнесе натъртено:

— Муди е пил прекалено много уиски. Заблудил се е. — После ги изгледа с присвити очи. — Впрочем, какво е това? За какво е целият този тормоз? Сигурно не вярвате повече на приказките на онова изперкало ченге, пред моите. А ако е така, сами се правите на глупаци. Аз съм чист. Само си изпълних дълга и приложих закона на страната.

— Опитай се да убедиш в това Рей Стрикланд, преди да те изкорми.

Руп хвърли на Дент изпепеляващ поглед, после премести очи върху Белами.

— Какво ще кажете да си разменим ролите за малко? Имате ли нещо против да ви попитам нещо?

Тя кимна утвърдително.

— Позволили сте си волност по отношение на всички герои в книгата ви, включително по отношение на сестра ви. Не е престъпление, но Муди и аз научихме неща за нея, които биха накарали и моряк да се изчерви. Тя беше малко по... *земна*, отколкото сте я изкарали в романа си. — Той погледна към Дент и му намигна. — Прав ли съм?

— Да ти го начукам.

Руп само се засмя. Като върна погледа си към Белами, той каза:

— Питам се само... дали сте я нарисували по-чиста, отколкото беше, от респект към смъртта, или от наивност?

— Нарисувала съм я по начина, по който си я спомням.

— Сериозно?

— Да.

— Е, хайде-хайде, на мен можете да кажете. Ще си остане между нас — каза той и отново намигна. — Толкова много ли я обичахте? Или я харесвахте? Не я ли ревнувахте поне мъничко?

— Откъде ви хрумват такива неща? — попита студено тя.

— От никъде. Просто разсъждавам гласно. — Той замислено потупа с пръст по устните си. — Ако бяхте малко по-голяма тогава, щях да искам да знам къде точно сте били по времето, когато е била убита.

Белами осъзна, че само я предизвиква, но това проработи. Дланите ѝ бяха потни, когато праметна дръжката на чантата през рамото си и се изправи. Дент стана едновременно с нея и я хвана за лакътя, сякаш усетил несигурността ѝ.

Тя се обърна към Руп:

— Няма да отнемам повече от времето ви.

— Няма проблем. — Силно доволен, че е успял да ги извади от равновесие, той потупа дръжките на люлеещия се стол и се надигна от него.

Последва ги на излизане от стаята и после по коридора. Отвори външната врата и им направи знак, че могат да излязат.

— Не се притеснявайте.

Белами прекрачи през прага, после се обърна.

— Муди е пиел много, но когато е бил по-трезвен, си е водил подробни записки, особено по време на разследването на убийството на сестра ми.

— Точно така, правеше го — каза Руп. — С това беше известен. Но заедно с всички останали документи и тем подобни, бележките на Муди заминаха в папката по случая, която...

— ... той е преснимал. Преди оригиналът да бъде унищожен.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Накъде биеше с този Постълуайт?

Дент нямаше търпение да я попита, но изчака, докато влязат в колата ѝ. Както винаги, той бе настоял да шофира.

— Вчера, когато преглеждах онази страница в папката на Муди, името ми направи впечатление, защото е било отбелязано в оригинала със звездичка, а след това копието подчертано с червено. Смятах да попитам с какво толкова е важно, но се разсеях от това, което Муди разказваше, а после забравих. Хрумна ми, че щом е било важно за Муди, може да е важно и за Руп.

— Добър ход. Когато произнесе „Постълуайт“, Руп беше готов да ти се нахвърли.

— Определено преbledня под синините.

— Хвърлих само един поглед върху онази страница в папката на Муди, но там имаше какви ли не драсканици. Бележки. Имена. Как си запомнила Постълуайт?

— Освен, че името бе отбелязано и подчертано, си спомням човека. Един ден, когато отидох при татко в службата му, той дойде в офиса да остави някакви документи. След като ми беше представен, ми каза да му викам „господин П.“ и ме накара да се чувствам много специална, сякаш съм някой важен гост, разпита ме за училище, кои са любимите ми предмети. Такива неща.

— Забелязал те е.

— В такъв период от живота ми, когато малко хора ме забелязваха. Никога не забравих добрината му. Видях го отдалече на барбекюто. Помаха ми. Беше приятен човек.

— Съмнявам се, че поради тази причина Муди го е отбелязал със звездичка. Да имаш някаква идея?

— Никаква. Но си мисля, че Руп знае.

— Готов съм да се обзаложа на много пари. — Като спря на знака за пресичане, той я попита дали иска да се отбият в къщата на родителите ѝ. — И без това сме в квартала.

— Мислиш ли? Когато се преместих в моята къща, останаха някои дрехи, които да опаковам по-късно. — И добави с тъжно изражение: — Сигурно скоро ще ми потрябват.

Когато спряха до входа, тя му даде кода и той го набра. Тръгнаха по алеята към къщата.

— Мястото не се е променило много — произнесе тихо Дент. — Все още ме кара да се чувствам сякаш трябва да завия с колата отзад, така че ако и с теб е по същия начин, ще те почакам тук.

— Няма да се бавя.

Тя позвъни на вратата и бе посрещната от униформена икономка, която я изгледа с любопитство, когато забеляза Дент. Двете размениха няколко фрази, после влязоха вътре. След по-малко от десет минути Белами излезе с куфар. Той се измъкна и ѝ помогна да го сложи на задната седалка.

— Икономката е друга, не е тази, която помня — каза той.

— Хелена работи при родителите ми от десет години. Много се тревожи за татко. Оливия държи връзка с нея, но аз също ѝ обещах да ѝ се обадя, веднага щом науча нещо.

— Сега накъде?

— Хеймейкър.

— Съгласен. Трябва да вземем от него номера на мобилния телефон на Муди.

— Няма да иска да ни го даде.

— Гангстерският ми манталитет може и да свърши работа.

Тя се усмихна.

— Ще разчитам на него.

— Оттук до там пътят е дълъг. Първо му звънни, да видим дали е там.

— По този начин ще разбере, че сме на път към него.

— Не и ако му затвориш, когато вдигне. — Той ѝ подаде телефона си. — Използвай моя. Не се показва никакво име.

Преди да си тръгнат от Хеймейкър предишния ден, се бяха сдобили с номера на стационарния му телефон, както и с този на мобилния. Белами позвъни на всеки от тях по два пъти, но и двата пъти се включи гласова поща.

— И сега какво? — попита тя, видимо разстроена.

— Отстъпваме и се прегрупираме.

Рей се поздрави за издръжливостта и самодисциплината си.

Беше в дрешника на Белами от пет часа, търпеливо чакайки я да се прибере. Не знаеше кога ще стане, но със сигурност накрая щеше да се прибере. Когато и да станеше, той щеше да е готов, физически и психически.

Да влезе в къщата беше лесно, единственото предизвикателство беше да изрита една любопитна котка от пътя, когато се прехвърляше през един незаключен прозорец, закрит отчасти от висок храсталак. Къщата беше тиха и празна, и миришеше на препарати за чистене и на прясна боя.

Посланието, което беше оставил на стената ѝ, беше заличено с боя, което не го подразни кой знае колко. Онова беше тъпа идея. Този път беше подготвил нещо много по-добро. Стените ѝ щяха да бъдат нашарени с червено, но това нямаше да е боя.

Преди да заеме позиция в дрешника, той отвори скрина и си поигра с някои части от бельото ѝ. Заради единия кеф, просто защото можеше да си го позволи, защото предизвикваше неприлична тръпка, че може да шокира такова високомерно богато момиче.

Не беше имал много работа с жени и определено не му се бе случвало да бъде с някоя, която да носи такива изискани неща. Харесваше му да усеща нейните копринени, дантелени неща до лицето си, до змийската си татуировка, до корема си. Но след известно време той неохотно сгъна обратно всичко, което бе взел, върна го обратно и затвори чекмеджетата.

Беше обмислял дали да не се скрие под леглото, после избра килера за дрехи. Така щеше да е по-мобилен. Белами щеше да отвори двойната врата и щеше да го види вътре.

— Изненада! — Щеше да го произнесе с театрален шепот, докато я пробождаше няколко пъти.

Дрешникът ѝ миришеше дори още по-хубаво от ароматизаторите, които бе намерил в скрина ѝ. Миришеше на парфюм. Той вдигна една от блузите ѝ до лицето си и вдъхна дълбоко. Но не губи много време да се наслаждава, знаейки, че трябва да се настрои психически за онова, което му предстоеше.

За да се подготви, беше стискал и разпускал пръстите си. Беше правил кръгове с ръце, за да раздвижи кръвообращението си и да отпусне схванатите си китки. Сега опъна гръб и помръдна с рамене. Беше правил тези упражнения на всеки два̀сет минути, за да се поддържа гъвкав и бдителен.

Излезе от дрешника само веднъж, когато трябваше да пикае. Беше си направил удоволствието, когато се разкопча и се разголи в банята ѝ. Беше се гледал в огледалото ѝ, докато се поглаждаше и стискаше. „Как ти се вижда този големия, госпожичке?“ Той тласна хълбоци към огледалото. Но колкото и да му бе приятно да се забавлява, представяйки си я, трябваше да се държи умно и да се върне в скривалището си.

Нощта се спусна, но очите му постепенно се адаптираха към съгъстващата се тъмнина, така че нямаше нищо против да стои на затворена врата. Чакаше търпеливо. Мина още един час. Той си правеше упражненията, за да поддържа тялото си във форма и ума си наточен като острието на ножа си.

Чакаше.

И най-после в ключалката на входната врата се завъртя ключ.

— Сигурно бояджията е идвал — каза Бела̀ми, когато отвори входната врата и пристъпи въ̀тре. — Надушвам изпаренията.

Дент я последва с куфара ѝ в ръка.

— Ще те дразни ли миризмата?

— Както съм изморена, нищо не може да ме дразни и да ми попречи да спя тази вечер. Но наистина искам утре първо да се отбием при Хеймейкър.

— Ще проверя втория етаж.

Той тръгна нагоре, но тя го спря.

— Бояджията е бил. Шлосерът обезопаси къщата. Сигурна съм, че всичко е наред. Не се безпокой. Благодаря ти, че ме доведе.

— Не само те доведох. При положение, че онзи откачалник с ножа се разхожда навъ̀н, няма начин да те оставя тук сама тази нощ.

— Добре съм.

Той я гледа няколко секунди, после слезе по стъпалата.

— Гониш ли ме?

— Не ме гледай с тези тъжни очи на кутре.
— А с какви точно предпочиташ?
— Спести ми го, моля те.
— Кое?
— Флиртуването. Секси усмивката. Замъглените очи. Този тон.
— Тя въздъхна. — Не разбра ли какво ти казах днес?
— Бъди по-конкретна.
— Онова, което ти казах по време на обратния полет.
— Че не искаш да правиш секс с мен.
— Точно така. Затова сега ми кажи лека нощ и си тръгвай.
— Наистина ли искаш да си отида?
— Да, наистина.
— Не мога.
— Не можеш?
— Колата ми е затворена в гаража ти.
Раздразнена, тя вдигна глава нагоре и изчака да минат няколко секунди. След това произнесе:
— Ела с мен.
Введе го в кухнята, където отключи вратата, която водеше към гаража. Като се протегна, натисна бутона на стената и двигателят за вратата на горния етаж се включи.
Когато вратата беше вдигната, Бела ми се обърна към него.
— Ето. Свободен си да си тръгнеш. — Но той не помръдна. Изчака я да излезе, докато тя не престана да мести поглед, и накрая събра смелост да го погледне в очите. — Вече говорихме за това, Дент.
— Не сме завършили разговора.
— Аз го завърших.
— Без да ми дадеш шанс да отговоря.
— Няма да отговориш, защото това не е спор. Казах ти от самото начало, че ти и аз... че това няма да се случи. Никога.
— Като използва Сюзан за оправдание.
— Сюзан не е оправдание, тя...
— Беше една уличница. И от някакво криворазбрано чувство за дълг или равновесие, или каквото и да е, ти отказваш на собствените си сексуални влечения.
— А ти смяташ, че моите влечения съвсем естествено водят към теб.

— Снощи го направиха.

Тя отпусна ръце безпомощно.

— Това беше...

— Знам какво беше, и то беше прекалено влажно, за да е преструвка.

Искаше ѝ се изчервяването ѝ да не показва толкова отявлено смущението ѝ. Но не можеше да крие гнева си.

— Да не би да чакаш да ти благодаря? Или да те поздравя? Какво? Егото ти...

— Не извъртай нещата към мен — каза той повишавайки глас. — Егото ми си е наред.

— Знам чудесно. Сигурна съм, че другите жени...

— Те също нямат нищо общо. Става дума за теб. Защо си толкова тъжна и самотна, когато...

— Аз? — възкликна тя. — Аз да съм тъжна и самотна? Ти поглеждал ли си *собствения* си живот напоследък? Имаш един приятел. *Един* — натърти тя, вдигайки показалец. — Спиш с жени, чиито имена дори не знаеш. Живееш в някаква разнебитена дупка. И смееш да наричаш живота ми тъжен и самотен?

Главата му се дръпна назад, сякаш го беше ударила.

— О, това е добре. Изиграй тази карта.

— Карта?

— Тази карта „Листън“. Богаташката карта. Картата „ти си плюнка върху обувките ми“. Може би трябваше да завия откъм черния вход за доставки на къщата ви.

Тя го блъсна, когато профуча покрай него.

— Ще затворя вратата на гаража после. Сега се качвам горе. Искам да те няма, когато се върна.

И тръгна, но той я изпревари и застана между нея и първото стъпало.

— Хубав опит, само че няма да стане.

— Не знам за какво говориш.

— О, знаеш. Опитваш се да ме вбесиш, за да побеснея и да не можем да продължим да говорим за онова, за което трябва да говорим.

— *Не* трябва да говорим за нищо. *Няма* да говорим за нищо. Ще бъдеш ли така любезен просто да си *идеш*!

— Ох, ох. Не си измивай ръцете. Говорим за теб и за твоите мании.

— Моите мании не те интересуват. Просто искаш едно топло тяло, с което да спиш тази вечер.

— Окей. Признавам. Искам да спя с *твое* топло тяло. Но независимо дали дойдеш, или не в леглото с мен, това трябва да бъде казано.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Е, хубаво, какво? Кратката версия, ако обичаш, така че да се разкараш оттук по-бързо. — Надяваше се, че позата, тонът ѝ или ще го обезкуражат, или ще го ядосат достатъчно, за да си тръгне.

Вместо това той остана, дори направи крачка към нея и заговори меко:

— Приеми го от мъж, който те е докосвал и отвътре, и отвън: всичко ти е наред, с изключение на това, че ти не вярваш, че е така.

Тя преглътна, но не каза нищо.

— Не знам какво е станало в съзнанието на дванайсетгодишната Белами Листън, но ти, жената, трябва да изстържеш оттам онази глупост да не следваш същия разрушителен път, по който е вървяла Сюзан.

Тя наведе очи.

— Ако бракът ти е бил скучен и сексът се е нуждаел от спешна помощ, твоят лишен от въображение съпруг трябва да носи поне петдесет процента от отговорността, защото ако е бил способен да те накара да реагираш по начина, по който снощи реагира на мен, нямаше да му е скучно. Защото това си беше направо като по учебник. И, честно, смятам, че той е негодник, щом ти е позволил да приемеш всички обвинения за провала на брака ви.

Тя едва намери глас да отговори:

— Той не знаеше, че се обвинявам.

— Не се заблуждавай. Знаел е. В съзнанието му ти си тази, която трябва да бъде винена и за извънбрачната му афера.

— Защо мислиш така?

— Не *мисля*, *знам*. И причината да го знам, е, че съм мъж. Защото когато ние, мъжете, излизаме и се забавляваме, когато си правим удоволствията и размахваме наляво-надясно нашата мъжка гордост, се оправдаваме като си казваме: „Да се сърди на себе си. Ако

беше направила това... ако беше направила онова... Но не го направи и не ми остави избор, освен да си намеря други бедра, между които да мушна моя малкия“. Много жени се хващат на това. Недей. Защото са пълни глупости. И ни освобождава от отговорност.

— Тук не става дума за отговорност.

— Става, и още как. Ето, млъкнала си и си се депресирала на дванайсет години, и това е срам. Защото факт е, че си красива, талантива и толкова дяволски умна, че това плаши някои хора. И си ужасно секси.

— Благодаря за всички тези излияния и комплименти, но няма да спя с теб. — Тя се обърна с гръб към него. Или поне се опита. Той я задържа на място, като сложи ръка на рамото ѝ.

— Секси си и то най-вече защото не го съзнаваш. Това, което правиш със зъби и с долната си устна...

— Не правя нищо.

— Правиш го през цялото време. Хапеш я. Не забелязваш, но знаеш ли колко глави се обръщат след задника ти. В тези джинси направо ме побъркваш. Да не продължавам за луничките ти.

— Не можеш да ги видиш. Използвам коректор.

— И те харесвам.

Домогванията му не я изненадаха. Това беше Дент Картър, все пак. Но тази декларация я изуми и виждайки реакцията ѝ, той се засмя.

— И мен ме шокира. Не очаквах да те харесам, защото си Листън. Но... — Той млъкна, когато погледът му се плъзна върху лицето ѝ, поглъщайки черта след черта. — Прекрасна си — произнесе с нисък, гърлен глас.

За един-единствен миг тя се поддаде на тези очи, на думите, на лицето му, което не ѝ беше излизало от ума години наред. После внезапно се окопити и си спомни защо са започнали този разговор.

— Говориш тези красиви приказки, само за да ме вкараш в леглото.

— Ами, сигурно. — Той ѝ изпрати най-неприличната си усмивка, после изтрезня. — Но по някаква случайност наистина мисля всичко, което казах. Казвам го повече за теб, отколкото за себе си, а аз рядко правя нещо неегоистично.

Може би тъкмо това признание я задържаше тук, неподвижна и очакваща, когато всъщност би трябвало да се махне. Но не го направи.

Така че той обви ръце около нея и я придърпа по-близко, и о, боже, беше толкова хубаво!

И дори още по-хубаво, когато плъзна ръце надолу по дупето ѝ и я притисна към себе си. Начинът, по който телата им се прилепиха едно към друго, накара коленете ѝ да омекнат.

— Това напълно неегоистично ли е от твоя страна? — прошепна тя.

Като се засмя тихо, той зарови лице в косата ѝ.

— Не, това не. Усецаш ли колко хубаво си пасваме? По дяволите. Няма начин да бъдеш разочарование.

* * *

Той го почувства мигновено. Тя се притискаше към него, нагаждайки се, което излагаше самоконтрола му на риск.

И в следващия миг се вкочани и застина като пилон. Притисна ръце към гърдите му да разкъса прегръдката и когато се оттласна, очите ѝ бяха станали огромни като чаени чинийки.

— Какво каза? — попита тя с дрезгав глас.

Дент не можеше да си обясни внезапното ѝ отдръпване, нито пък начина, по който го гледаше. Той отпусна ръце в недоумение.

— Какво?

— Ти каза... ти каза... Че не бих могла да бъда *разочарование*. Това каза. Употребил точно тази дума. Разочарование. Защо точно тази дума?

— Защото това е думата, която ти използва по-рано днес. Аз просто я повторих...

— Не, почакай! — Тя притисна длани към слепоочията си, сякаш се опитваше да изстиска някоя мисъл. Или може би да задържи някоя неприятна вътре... и от тази възможност леко му се доповръща.

— Белами... — Той пристъпи към нея, но тя протегна ръка да го спре.

— Използва тази дума, защото Сюзан я използва. — Очите ѝ бяха вперени в него, но те търсеха нещо друго, някого другиго. — Тя я произнесе на барбекюто. В навеса за лодки. По време на караницата ви.

Той не си спомняше точните изрази, които Сюзан беше използвала, но споменът, който току-що се бе освободил от подсъзнанието на Белами беше лош, от тези, които се бе надявал тя никога да не си спомни. Пулсът му се ускори, но се престори на спокоен и невъзмутим, направи се на глупак.

— Не помня какво е казала.

— Не, помниш! — извика тя пронизително. — Помниш. Точно затова отказа да говориш онзи ден вечерта, когато бяхме в апартамента ти. Знаех си, че задържах нещо. — Тя покри устата си с ръце и затвори очи. — Аз си спомням. О, боже, спомням си какво искаше да запазиш в тайна от мен.

Дишането ѝ се превърна в дрезгави хрипове.

— Ти и Сюзан бяхте в разгара на караницата си. Ти се опитваше да я успокоиш, да я целунеш и да оправиш нещата, но тя беше бясна. Тя каза... каза, че ако искаш да чукаш някоя Листън, можеш да отидеш да чукаш... мен. — Белами си пое толкова рязко дъх, че примига от болка. — После тя каза: „Разбира се, след като си имал мен, Белами ще бъде огромно разочарование“.

Беше използвала тази дума днес, така че през всичките тези години трябва да е била някъде в дъното на съзнанието ѝ, чакаща да бъде изстреляна. Той се прокле, че е този, който е трябвало да го направи. Беше се надявал, че спомените ѝ няма да стигнат до там.

— Откъде знаеш, по дяволите, какво е казала Сюзан?

Но Белами изглежда не го чу. Тя беше отново в навеса за лодки, слушайки как сестра ѝ се подиграва.

— Каза това и се засмя. Усмихна се с онази усмивка, която Стивън помни, и която описа пред нас толкова добре. Триумфална усмивка. Точно тогава ти си тръгна и я остави.

Тя впери очи в него, търсейки потвърждение. Той неохотно кимна.

— Не можех да издържа да я гледам и секунда повече. Запалих мотора си и се наках да си тръгна. В този момент те забелязах свита в храстите. Знаех, че сигурно си чула онова, което тя каза, и направо ми приля. Тя винаги се отнасяше с теб като с боклук. А ти беше...

— Трогателна.

— Нямаше да кажа това, но ти бе лесна мишена за присмеха ѝ. Беше отвратително да изрече такава нещо за теб. И още по-

отвратително, защото знаеше отлично, че си там и ще го чуеш.

— Да, сигурна съм, че удоволствието ѝ е било двойно — от една страна да дразни теб и от друга да ме унижава.

Той гледаше очите ѝ, забеляза променящите се реакции, които те разкриваха. В един миг тя изглеждаше нещастна и изгубена, като непохватна и несигурна девойка, която е била жестоко оскърбена. В следващия очите ѝ отразяваха изумлението пред тази жестокост и безсърдечието на сестра ѝ. Накрая заблестяха от сълзи на гняв.

Той беше видял от седалката на мотора си същата трансформация в очите на дванайсетгодишната Белами. Гласът му прозвуча тихо:

— Имаше пълно право да я мразиш.

— О, да. — Гласът ѝ завибрира от силата на нейната омраза. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Знаейки, че съм безнадеждно влюбена в теб, тя умишлено каза това, което най-много ще ме нарани. Беше отвратително от нейна страна. Презирах я. Исках да ѝ извадя очите. Исках да...

Той разбра мигновено мисълта, която ѝ е минала през ума.

— Исках да я убия и ти си си помислил, че съм го направила. Нали? Заради това не каза на полиция, че съм те видяла да напускаш парка. Щяло е да се наложи да разкажеш думите, които сте си разменили със Сюзан в навеса, в които полицията би съзряла мотив за мен да убия сестра си. Но ти не им каза. Предпази ме.

— По дяволите. Аз не бях герой, Белами. Ако опреше до това дали да те изпея на ченгетата, или да спася собствената си кожа, сигурно щях да им кажа. Но когато Муди дойде у дома на следващата сутрин и започна да ме разпитва, изобщо не спомена за караницата в навеса, а само за скандала между мен и Сюзан във вашата къща сутринта. Стана ми ясно, че не знае за втория, не знае, че съм бил с нея в навеса и това определено работеше в моя полза. Така че си замълчах. — Той пристъпи към нея, но тя отговори с крачка назад. — Не можех да разбера защо не каза на Муди за това.

— Паметта ми беше блокирана.

— Само че аз не подозирах. Помислих си, че си мълчиш, защото...

— Защото съм я убила.

Той се поколеба, после промърмори неохотно:

— Мина ми през ума.

— А сега?

— Сега?

— Още ли смяташ, че съм го направила?

— Дадох си сметка. Ти беше слабичко момиченце. Сюзан тежеше със седем-осем килограма повече от теб.

Тя обхвана лактите си с ръце.

— Беше ударена отзад по главата, забрави ли? В пристъп на ярост съм могла да я ударя с нещо достатъчно твърдо, за да изгуби съзнание.

— Не го виждам като възможност. Сериозно.

— При отделяне на адреналин хората са способни на физически подвизи, които при друг случай биха били невъзможни.

— Има го само във филмите — изсмя се той.

Тя извика с раздражение:

— Не е смешно!

— Права си, не е. Но е абсурдно да се мисли, че ти...

— Отговори на въпроса ми, Дент.

— Какъв е въпросът?

— Знаеш го!

— Дали мисля, че си убила сестра си? *Не!*

— Откъде знаеш? Бях на местопрестъплението. Видях я преди чантичката ѝ да бъде погълната от торнадото. Как можеш да знаеш, че не съм я убила?

— Защо ти е да вземаш бельото ѝ?

— Може би не съм. Може би в момента, когато съм я настигнала в гората, е била без бельо. Възможно е да е дала бикините си на теб.

— Не е.

— На Стивън. На Алън Стрикланд. — Като присви очи, тя попита с ужасен шепот: — Видях ли я да прави това?

— Престани, Белами. Това е лудост. Не можеш да се насилваш да си спомниш неща, които не са се случили.

Тя прокара долната си устна през зъбите си, но сега това не изглеждаше секси. Беше жест на човек, който се измъчва.

— Руп Колиър си мисли, че е възможно.

— Само се опитваше да те ядоса. Знаеш го.

— Мисля, че татко подозира.

— *Какво!*

— Минало му е през ума. Знам, че е така.

— Какво, за бога, те кара да мислиш така?

Когато си спомни техния разговор от предишния ден, Дент започна да се безпокои.

— Бъди разумна. Ако си е помислил, че ти си го направила, със сигурност нямаше да те моли да изпълниш предсмъртното му желание и да откриеш убиеца.

Тя прокара пръсти през косата си. Дент на практика виждаше как бясно се въртят мислите ѝ.

— Когато бяхме с Муди и описах сцената на престъплението, ти стана неспокоен. Непрекъснато хапеше устните си. Изглеждаше напрегнат, наранен, сякаш се канеше всеки момент да скочиш от леглото. — Той се опита да запази изражението си неутрално, но сетивата ѝ бяха нащрек.

— Мислеше, че ако кажа прекалено много, сама ще се направя да изглеждам виновна. Затова си бил нервен, нали?

— Белами, слушай...

— Мислиш, че съм я убила и не съм могла да живея с мисълта, че съм го направила, заради това съм блокирала спомена за случилото се. Точно това си мислиш.

— Няма значение какво си мисля.

— Разбира се, че има!

— За кого?

— За мен! — извика тя. — За мен има значение дали мислиш, че съм убийца.

— *Никога* не съм казвал подобно нещо.

— Каза го.

— Казах, че ми е минало през ума.

— Което е същото.

— Не е.

— Сега като се замисля, защо би искал да спиш с мен?

— Какво общо има едното с другото?

Тя го погледна поразена, загубила дар слово. Той си пое дъх, издиша шумно, след което каза:

— Виж, след онова, което Сюзан каза за теб, не бих те обвинил дори да забиеше кол в сърцето ѝ. Не вярвам, че си я удушила, но и да

беше, какво от това? Не ме интересува.

Тя се сви.

— Повтаряш го непрекъснато. Не те интересувало безразличието на баща ти. Не те интересувало какво мислят родителите ми за теб. Напуснал си авиолиниите, без да те е грижа за мнението на хората. Не те е грижа дали Муди ще си пръсне мозъка. Не те е грижа дали аз съм отнела живота на сестра си. Теб. Не те е. Грижа. За нищо. Така ли?

Той остана хладно, гневно мълчалив.

— Е, твоето „не ме е грижа“ е голям проблем за мен. — Тя задържа поглед върху него няколко секунди, после се приближи до стълбището и тръгна нагоре. — Сега искам да си отидеш и повече никога да не се връщаш.

Вътре, в дрешника, Рей Стрикланд не можеше да си намери място. Беше чул всичко.

Тази кучка Белами беше убила Сюзан и й се беше разминало напълно! Алън беше платил с живота си за нейното престъпление, докато тя се бе веселила, живеейки хубавия си живот.

— Не за дълго — прошепна той.

Чу да се затваря врата и предположи, че Дент Картър е излязъл демонстративно. Което беше идеално. Рей щеше да се заеме с него покъсно. Точно сега искаше да усети кръвта на писателката по ръцете си. Искаше да измие лицето си в нея, да се къпе в нея.

Той измъкна ножа си от ножницата, потръпвайки от този съскащ звук.

Чу я как се изкачва по стъпалата. Само след няколко минути несправедливостта към Алън щеше да бъде отмъстена.

Ослуша се напрегнато. Тя беше вече на площадката. После тръгна по коридора. Беше на няколко крачки, на секунди от влизането в спалнята. На няколко удара на сърцето от смъртта.

Лампата в стаята светна.

Той стисна по-здраво костената дръжка на ножа и съдържа дъх.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дент не изпита удоволствие от целувките. Устните ѝ бяха вяли.

Реши да съкрати встъплението и да придвижи нещата нататък. Бръкна под горницето ѝ и разкопча сутиена.

— Виж ти, виж ти. Нетърпелив си — прошепна тя и пъкна език в ухото му.

— Такъв съм.

— Нямам нищо против. Ей сега се връщам. — Тя отиде в банята, спирайки се да му изпрати въздушна целувка, след това затвори вратата.

Дент се приближи до леглото и се отпусна на ръба, за да изпробва твърдостта му. Не че имаше значение. Нямахше да остане дълго. Просто достатъчно.

Беше се опитал да убеди Белами да не се изкачва на горния етаж, но сякаш някой беше дръпнал щепсела на емоциите ѝ. Тя бе спряла на стълбището на раздяла и говореше монотонно, изражението ѝ беше затворено, студено, далечно.

— Погледни го по този начин, Дент, ако се окаже, че аз съм престъпничката, името ти ще бъде чисто. Това би трябвало да те интересува.

Той си беше тръгнал, казвайки си, че отдавна е трябвало да се сбогува. На първо място изобщо не трябваше да се замесва с нея. Гал се беше опитал да му каже, ама той чуваше ли? Не. Беше се хвърлил с главата надолу и сега му се гадеше от всичко, свързано със семейство Листън.

Трябваше да стигне дотук, противопоставяйки правилното на грешното. Вече не се интересуваше кой какво е казал, какво е направил и се беше уморил да се опитва да събере всички парченца на пъзела и да го сглоби. И за какво? Добре де, за да бъде реабилитиран пред себе си. Но в голямата картина на нещата това не беше много. Можеше да живее и без някога да получи печат „невинен“ за убийството на Сюзан.

Така че щом Белами искаше връзките им да приключат тук по този начин, много хубаво, той нямаше нищо против.

С нея бе забравил всички житейски уроци, които някога бе научил. Като например да не се забъркваш в кашата на другото. Да не предлагаш съвет на човек, който очевидно не го иска. Да не бъдеш мухльо и да си признаеш, че чувстваш нещо, защото какво получаваш? Нищо, ето какво! Рискуваш да бъдеш не само отхвърлен, но и да изглеждаш като глупак.

Би трябвало да е запомнил това от времената, когато плачеше, докато заспи, мечтаейки за майката, на която ѝ пукаше толкова малко за него, че го беше зарязала. Или за случаите, когато се опитваше да накара баща си да го забележи, само колкото да бъде отново игнориран.

Баща му, фокусникът на безразличието, го беше научил на едно нещо: хората могат да те наранят, само ако им позволиш.

Затова си каза, че проблемите на Белами вече не са негови, че е приключил, свършил, и се отдалечи от къщата ѝ, изпитвайки отчаяна нужда от някакво отвличане на вниманието. Беше спрял пред първия що-годе прилично изглеждащ бар. Когато довършваше второто си питие, тя — не ѝ беше научил името, а и не го интересуваше — беше седнала на съседния стол до него.

Беше хубава и гальовна. Не говореше за нищо сериозно. Вместо това флиртуваше, беше забавна и го ласкаеше, отлична противоотрова, от каквато се нуждаеше през изминалите няколко дни.

Не беше забелязал цвета на очите ѝ, само че не са като обсебени от призраци. Или ядосани и обвиняващи. Нито сини и меки, нито достатъчно дълбоки, че човек да се удави в тях.

А и нямаше лунички по скулите.

Долната ѝ устна не го караше да си мисли за грях и едновременно с това за избавление.

Косата ѝ не беше тъмна и лъскава.

Основното ѝ качество беше, че е дружелюбна и сговорлива. Никакви анализи, никакви защо и къде, нищо такова. За нула време ръката ѝ се бе плъзнала нагоре по бедрото му и дори не можеше да си спомни точно кой е предложил мотела — той или тя, но сега бяха тук и в момента я чакаше да излезе от банята, така че да могат да се чукаят и да приключат с това.

Да приключат с това?

Внезапно го осени, че не очакваше това. Ни най-малко. Тогава какво, по дяволите, правеше тук? И къде, всъщност, беше?

Търсещият му поглед попадна на отражението му върху огледалото над скрина срещу леглото. Изтривайки мисловно раните и синините от лицето си, той прецени мъжа, който го гледаше. Като се опитваше да бъде възможно най-обективен, реши, че за мъж, приближаващ четиридесетте, доста си го бива.

Но след десет години дали щеше да продължава да се гледа в огледалото на случайна хотелска стая, чакайки жена, която дори не го привлича, чието име не си е дал труда да научи. Дали щеше да го прави и на шейсет?

Беше отчайваща перспектива.

Без дори да осъзнава намеренията си, той стана от леглото, отиде до вратата и я отвори. На излизане спря, погледна към банята, обмисляйки, че може би трябваше да каже нещо, да се извини. Но каквото и да й кажеше, щеше да бъде лъжа и тя щеше да го разбере, което щеше да я засегне по-лошо, отколкото, ако просто се измъкне.

Което беше оправдание да се измъкне по най-лесния начин. Но този път поне имаше благоприличието да си го признае.

Подкара рязко корвета, но когато влезе в апартамента си се огледа, и се запита защо е бързал толкова да стигне тук. Това беше разнебитена дупка, точно както Белами беше казала. Тъжен и самотен, така бе нарекла живота му. За това също беше права.

Той се вгледа в празнотата на стаята, но това, което гледаше, беше огромният, празен пейзаж на неговия живот. Въпросът беше — и това го тормозеше най-много — че не виждаше нищо в бъдещето си, което да запълни тази пустош.

Раздвижвайки се внезапно, той извади мобилния телефон от джоба на дънките си, включи го и прехвърли списъка със скорошни обаждания, докато намери номера, който търсеше. Позвъни и една жена отсреща попита:

— Дент ли се обажда?

— Да. Гал там ли е?

— Изчакайте. Той се опитваше да се свърже с вас.

Дент чу глуха размяна на реплики, след това се обади Гал.

— Къде беше?

— Това ли беше дамата ти?
— Че кой друг да е? — отвърна той раздражено. — Търсих те повече от десет пъти. Защо не отговаряше?
— Бях си изключил телефона.
— И защо?
— Не исках да говоря с никого.
Гал изсумтя.
— Какво прави Белами?
— Добре е. Ъ-ъ-ъ... слушай, Гал, искам да ми оправиш самолета.
— Не правя ли точно това?
— Да, но се проточи прекалено дълго. Какво става с онези части, които чакаше?
— Подгонил съм ги да побързат с поръчката.
— Добре. Имам нужда да летя отново. Колкото е възможно по-скоро.
— Да не би да не го знам?
— Така е, но си мислех също така за...
— Дент...
— Не, нека го кажа, преди да съм си променил мнението. Мислих много за офертата на сенатора.
— За това ли се обаждаш?
— Знам, че е късно, но ти ме насади на това, затова сега ти звъня, за да ти кажа, че съм решил да говоря с него. Може би... Не знам... може да не е чак толкова лошо да имаш по-спокойна работа. Поне да се чуя с човека, да видим какво ще ми каже.
— Ще го уредя.
— Неофициална среща. Няма да се обличам специално за това.
— Ще го уредя.
Дент внезапно се почувства по-добре. Може би малко по-горд от себе си за първи път от доста време. Осъзна, че се усмихва широко. Но съдържаността на Гал го озадачи.
— Мислех, че ще се радваш повече.
— Наистина се радвам. Най-последно се държиш като възрастен, вземаш правилно решение.
— Тогава какъв е проблемът?
— Изненадан съм от това по кое време се обаждаш.

— Отново се извинявам за късния час. Надявам се да не съм прекъснал нещо. Но взех решението едва преди няколко минути и исках да се задействам веднага. Ще се обадиш на човека рано сутринта, нали?

— Да, да. — Последва пауза, след което: — Говори ли за това с Белами?

— Щях, но... — Дент си пое дълбоко въздух и го задържа за миг. — Тя не говори с мен.

— О, сега разбирам. Явно не знаеш.

Тонът на Гал накара косъмчетата на врата му да настръхнат. Радостните балончета се спускаха. — Какво не знам?

— Баща ѝ е починал. Съобщиха го по новините в десет.

* * *

Стивън сгъна тъмния си раиран костюм в отворения върху леглото куфар, и погледна през рамо към Уилям, който влизаше в стаята.

— Някакви проблеми?

— Не. Всички смени са подсигурени. Главният готвач ще ръководи кухнята. Барманът ще следи салона за хранене. Никой няма да усети, че ни няма.

— Надявай се.

— Наели сме свестни хора. Нещата вървят гладко и дори да има някаква засечка, няма да е краят на света. Няма да е дори краят на „Макси‘с Атланта“.

Стивън се поколеба и за пореден път произнесе:

— Не е нужно да идваш с мен.

Уилям му хвърли поглед, докато измъкваше дрехите си от килера.

— Не е нужно, но ще дойда.

— В продължение на десет години те крия от семейството си. Защо сега трябва да се обвързваш?

— Не се обвързвам със семейството ти. Обвързан съм с теб. Точка. Край на обсъждането. В колко часа ни е полетът утре?

Стивън беше направил резервация за първия полет от Атланта за Хюстън.

— Ще сме там в десет. Погребалният дом в Остин е изпратил катафалка до Хюстън за транспортиране на тялото. Ще се върнем в Остин с майка ми в съпровождащата лимузина, после ще се приберем вкъщи, когато свърши погребението.

— Кое то ще е?

— Вдругиден.

— Значи скоро.

— Майка не вижда причини да го отлага. Смъртта на Хауард се очакваше от месеци. Всъщност, без тя да знае, той вече е уредил повечето неща, включително излагането на тялото за сбогуване, което ще се състои утре вечер. — Той сложи няколко сгънати ризи в куфара. — В знак на уважение „Листън Електроникс“ ще затворят за три дни, въпреки че служителите ще получат пълна заплата.

— Кой го е наредил? Белами?

— Мама. Гледа на това като на жест, който Хауард би оценил. Колкото до Белами, когато говорих с мама, тя още не я беше уведомила.

— Защо, за бога?

— Ужасява се как ще ѝ го каже. Въпреки че с времето Белами сигурно се е подготвила, ще бъде съсипана. — Той седна на ръба на леглото със сведени рамене. След като получи новината се беше заел да организира бизнеса, да резервира билети за пътуването, да пренареди графика си, както и да си подготви дрехи за погребението.

Сега тежестта на ситуацията го връхлетя и заедно с нея го обзе пълна слабост. Уилям отиде до него.

— Какво ти става? Как се чувстваш?

— Тревожа се за мама. Звучеше добре, както можеше да се очаква, но съм сигурен, че е само външно и се прави на силната, непоколебима вдовица на важен мъж. — Той издиша шумно. — Но Хауард беше центърът на нейната вселена. Животът ѝ се въртеше около него. Тя загуби любовта на живота си, както и смисъла му.

Уилям разбираше, че промяната ще е трудна за нея.

— Егоистично е, разбира се, но повече ме тревожи твоето душевно състояние.

— Аз не съм съсипан от скръб, ако така си мислиш. Каквито и да са били или да не са били отношенията ми с Хауард, прекалено е късно да се променят, и във всеки случай аз не бих могъл. Не бих могъл.

Отне му известно време да се справи с емоциите си.

— Мисля, че щеше да ми е баща в много по-голяма степен, ако му бях позволил. Когато се ожениха, ме прие като син, осинови ме, направи го законно. И не беше просто шоу за пред мама. Сигурен съм, че наистина искаше да ми стане *баща*. Но аз не можех да имам подобни отношения с него. Държах го на една ръка разстояние.

— Защото си го обвинявал за атаките на Сюзан към теб.

— Преувеличавайки, предполагам — призна Стивън. — Нечестно.

— Може би да, а може би не.

Стивън го изгледа остро.

— Хауард може и да е знаел какво е правила — каза той тихо.

Стивън неотстъпчиво поклати глава.

— Би го спрял.

— На първо място обаче, е трябвало да го знае. Като човек толкова принципен, толкова отдаден на семейните ценности, какъвто Хауард е бил, да приеме, че дъщеря му е една безсрамна курва, е било невъзможно. Отхвърлял го е, дори пред себе си, и си е затварял очите, докато тя е продължавала да те тероризира.

Това беше само една теория, но въпреки това смуцаваща. Стивън подпря лакти на коленете си и зарови лице в длани.

— Исусе. Бил съм глупак да вярвам, че съм го преодолял, защото не съм.

— Трябвало е да се посъветваш.

— Но първо трябваше да кажа. А аз не можах.

Уилям седна до него и сложи ръка върху наведената му глава.

— Сюзан е мъртва.

— Искам да съм го преодолял — каза той с грапав от болка глас.

— Но се събуждам посред нощ и чувствам дъха ѝ върху лицето си.

— Знам. И натрапчивите мисли се засилиха след издаването на „Ниско налягане“. — Уилям изцъка раздразнено с език. — За бога, защо Белами започна изобщо всичко това? Защо не спира?

— Защото и тя е обсебена. Иска да сложи край на това, както и аз, а нейният подход е да търси отговорите на въпросите, които бяха

погребани със Сюзан. — Той вдигна глава и видя в очите на Уилям предчувствие, което съвпаднаше с неговото. — Докато не ги намери, боя се, че няма да спре да копае. — И добави шепнешком: — Боя се, впрочем, и от обратното.

Рей си помисли, че сигурно е прокълнат.

Може би някой непознат враг му е направил вуду-кукла със стотици забити в нея игли. Може би звездите, които бяха предназначили съдбата му, са се пръснали или бяха рухнали.

Но определено нещо се беше прецакало. Иначе защо да се провали така?

Белами Прайс беше на секунди да влезе в добре заложения от него капан.

Когато един мобилен телефон иззвъня.

Рей го чу от скривалището си в дрешника. Дори когато челюстта му увисна невярващо от проклетия му късмет, той я чу да се връща на бегом обратно, откъдето беше дошла. Беше я чул да казва: „Не затваряй!“, докато слизаше по стъпалата.

Телефонът спря да звъни и тя произнесе задъхано:

— Тук съм, Оливия.

После, известно време — нищо, и Рей си помисли, че щом беше толкова погълната от онова, което ѝ казва мащехата ѝ, сигурно няма да го чуе. Още не всичко беше изгубено.

Той отвори вратата на дрешника, измъкна се и отиде на пръсти до спалнята, където спря и се послуша. Тя говореше шепнешком. Издаде някакъв звук като хлип, после се разплака неудържимо.

Той излезе от спалнята в коридора, знаейки, че риданията ѝ ще ѝ попречат да го чуе. Счу му се, че се намира в основата на стълбището. Толкова близко. Ако можеше да стигне до площадката, без да я стресне, шумът, който издаваше, докато слиза надолу, нямаше да има значение. Докато регистрира присъствието му, щеше да е мъртва.

Рей я чу да казва:

— Тръгвам веднага щом мога. — После по-меко: — Не, този път ще шофирам.

Последваха още няколко фрази за сбогуване и тя прекъсна.

Беше я наблюдавал над парапета и я видя да грабва една голяма чанта от масата в коридора, после да отива към входната врата и да вдига някакъв куфар. Спря, колкото да загаси лампата и да остави стаята на първия етаж в мрак, преди да излети през вратата и да заключи след себе си.

Всичко се беше случило толкова светкавично, че Рей продължаваше да се спотайва на площадката, стиснал ножа в потната си ръка, и разсъждавайки какви трябва да са следващите му действия, когато чу колата ѝ да тръгва. Фаровете ѝ обляха със светлина предните прозорци, когато излезе от алеята и се отдалечи. Беше заминала.

Рей нямаше избор, освен да подвие опашка. Отново.

Точно затова беше убеден, че някакво лошо негро действа срещу него. Излезе от къщата ѝ и се върна до мястото, където беше оставил пикапа си. Доколкото можеше да каже, не го беше забелязала. Щом се отдалечи на безопасно разстояние, той смени табелките с номерата няколко пъти, преди да се отпрати към Джорджтаун.

Изтощен и без всякакви идеи, реши да се прибере вкъщи.

Сега, четирийсет минути по-късно, след като отново му бе попречено, той стигна до апартамента си. Вкара пикапа в гаража, после отиде до входната врата и влезе. Стигна опипом до дневната и спусна щорите на двата предни прозореца. Едва тогава отиде до една маса и включи слаба лампа.

Върна се в кухнята и ахна.

— Исусе — възкликна тихо той. — Изкара ми акъла. Какво правиш тук?

Руп Колиър излезе от сенките в кръга мъждива светлина.

— Тук съм, защото не направи каквото ти беше казано.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Не приемам заповеди от теб. — Рей мина войнствено покрай Руп и пристъпи тежко в кухнята, оставяйки след себе си миризма на некъпано тяло и непрани дрехи.

— Вониш, Рей. Защо не си вземеш душ?

— А ти защо не ме цункаш отзад? — Той си взе бутилка бира от хладилника, свали капачката и изля половината бира в устата си, преди да я остави на масата и да избърше уста с опакото на ръката си. След което се оригна шумно.

Очарователно, помисли си Руп. Щом Рей вече не можеше да е полезен, той трябваше да изчезне.

От самото начало техният съюз беше притеснителен и несигурен, изпълнен с недоверие от двете страни. Но за собствено спокойствие на Руп той бе необходим за създаването на едно квази-приятелство.

След фаталното намушкване на Алън, Руп беше чул за опитите на Рей да срине стените — буквално и образно — които защитаваха Листън. Като прокурор, осъдил Алън, Руп предположи, че също може да се превърне в мишена на отмъщение на Рей. Онзи може и да имаше интелигентността на идиот, но беше достатъчно заядлив и достатъчно тъп, за да бъде опасен.

Освен това Руп твърдо вярваше в поговорката, че е по-добре да си късметлия, отколкото умен.

Предположи, че един ден Рей ще извади достатъчно късмет и или ще го убие, или ще го осакати по някакъв начин. Руп не искаше да се оглежда цял живот, но вече бе направил един опит, устройвайки автомобилна катастрофа, в която Рей трябваше да загине. После реши да предприеме друга тактика и да се сприятели с него.

Защото Руп вярваше също така, че трябва да държиш приятелите си близко, а враговете — още по-близко.

Беше открил, че Рей живее в същата съборетина, която преди бе делил с починалия си брат. Ограничен във възможностите си,

включително заради осакатената си лява ръка, той не можеше да получи доходна работа и едва свързваше двата края.

И в този момент се появи Руп Колиър на бял кон — всъщност в бял Кадилак — и предложи на Рей да живее в нов апартамент, без да плаща наем. Даде му иззет наскоро заради неизплатен лизинг пикап и работа в една стъklarска фабрика, която бе създал, така че смяната на стъкла и ремонти да му излиза по-евтино.

Първоначално Рей бе реагирал на протегнатата маслинова клонка със заплаха да разбие черепа на Руп. Но правейки се на покротък и от агне, Руп се извини и каза, че не обвинява Рей за неговия антагонизъм. Разбира се, после трябваше да му се обяснява какво точно е „антагонизъм“.

Рей се успокои от извинението, но подозренията му не изчезнаха напълно.

— Защо го правиш?

— Ако не бях повдигнал съдебно разследване срещу брат ти, още щеше да е жив. Чувствам се ужасно. Дори да е бил виновен, Алън не заслужаваше смъртна присъда. Не трябваше да умира в затвор. А ако е бил невинен... ами, това е възможност, която направо не мога да понеса.

— Той беше невинен. Ти и Муди скалпихте дело срещу него.

— Абсолютно си прав, Рей — беше му каза Руп с разкаяние. — Муди гореше от желание да изпрати брат ти в Хънтсвил.

— Макар да не е направил нищо?

Руп въздъхна.

— Муди не можа да обвини Дентън Картър. Нямахте на кого друго да припише това престъпление, така че...

Той направи безпомощен жест и остави изречението незавършено. Набръчканото чело на Рей показваше, че пилешкият му мозък се опитва да го проумее. Най-накрая той стигна до заключението, на което Руп се надяваше.

— Значи Муди е виновен, че Алън е убит.

Руп възрази, но не особено енергично.

— Все пак и аз трябва да поема някаква отговорност. Затова съм тук. Не мога да върна брат ти, но мога да направя живота ти по-лесен. Иначе никога няма да мога да се примиря.

Рей прие аргумента. Щеше да работи за Руп, да живее в апартамент под наем, плащан от Руп, да кара нов пикап на всеки две-три години и да не казва на абсолютно никого за благодетеля си.

— Искам да остана анонимен. Знаеш какво означава това, нали, Рей? — След като му обясни концепцията за анонимност, той каза: — Това означава, че ще бъда като невидим приятел. Никой няма да знае за приятелството ни. Само ние.

— Защо не искаш някой да знае?

— Защото благотворителността не е истинска благотворителност, ако се афишира.

Ако Рей се беше позамислил над това, можеше да се зачуди защо Руп бива често фотографиран с чекове за солидни суми на местни благотворителни събития. Парите идваха от неговите служители, които бяха окуражавани, дори насилвани да участват. Дори пени не излизаше от собствения джоб на Руп, но той получаваше признанието за щедростта на „Колиър Мотърс“.

Рей направи каквото Руп му нареди и получи пощенска кутия, така че нищо да не му се изпраща в апартамента. Използваше мобилен телефон, а не стационарен. Контрольорите на Руп плащаха всички негови режийни сметки и сравнително незначителните суми бяха така дълбоко скрити в счетоводните книги на корпоративните единици, че един одитор никога не би открил връзка между двамата мъже.

Единственото нещо, което Руп накара Рей да регистрира лично на свое име, беше пикапът.

— Ако нарушиш закона, докато шофираш тази кола, не искам да подгонят мен — беше казал Руп с усмивка, намигване и потупване по гърба, което накара Рей да си мисли, че са приятели.

Не бяха. Докато споразумението беше неоспоримо изгодно за Рей, то служеше да го държи на къса каишка, която Руп дърпаше здраво. Освен това осигуряваше на Руп помощник, който беше колкото тъп, толкова и силен, а двете качества се бяха оказвали много пъти полезни. В спор Руп често бе разчитал на раздразнителността му, за да накара другата страна да мисли по съответния начин.

Рей беше глупав, покорен, лишен от любопитство и отстъпчив. Откакто бяха сключили споразумението, нито веднъж не постави под въпрос инструкциите на Руп, нито пък се заинати, когато му се наредеше да направи нещо.

До тази седмица. Ето защо сега Руп стоеше в кухнята му, гледайки с отвращение как Рей пъхва едно парче студена пушена наденица в устата си. Като го дъвчеше, той попита:

— Какво се е случило на лицето ти?

— Ще стигнем и до това. Първо искам да знам къде беше и защо игнорираше обажданията ми.

— Зает бях.

— Но не на работа. Шефът ти ми каза, че не си се показвал от няколко дена.

— Следях Белами Прайс. Помислих си, че ще искаш да продължа да го правя.

— Направи ми услуга, Рей. Недей да мислиш вместо мен, става ли?

Нейната публична светкавична война бе раздразнила и обезпокоила Руп. По щастлива случайност един от неговите най-надеждни доносници имаше познат, който на свой ред имаше братовчед в Бруклин, който пък познаваше някакъв тип, който срещу нищожно възнаграждение можеше да изпрати „послание с въздействие“. Руп се беше свързал с него по телефона и след като получи меню с опции, избра трика с плъха, който всъщност изпрати студени тръпки по собствения му гръб.

Скоро след това, когато научи, че Белами Прайс се е върнала в Остин, че не е била изплашена чак до там, че да замлъкне, а само толкова, че да премести медийния си карнавал право в задния му двор. Точно тогава бе инструктирал Рей да я следи няколко дни и да разбере какво крои.

Явно нищо. Беше прекарала времето с родителите си в тяхната къща, после си беше наела своя собствена, но стоеше в сянка. Никакви интервюта, никакви лекции, никакви събития за даване на автографи. Облекчен, той каза на Рей да прекрати. Но Рей явно беше развил свои собствени идеи.

— Добре е, че я проследих. Знаеш ли защо? Познай с кого се мъкне?

— С Дентън Картър. А причината да го знам, е, че дойдоха у дома снощи по залез.

— Какво?

— Точно така.

Ентузиазмът на Рей се поизпари, но той отвърна с недоволство и явно безразличие:

— И какво искаха?

— Не, аз пръв те попитах нещо. Кажи ми какво си правил през последните няколко дена.

— Казах ти.

— Какво друго?

— Нищо.

— Знам, Рей. Едно от нещата, които си направил, е, че си пребил Дент Картър.

Той оголи горната си челюст.

— И какво, ако съм?

— Къде? — Руп го попита, за да сравни версията на Рей с тази на Дент. Горе-долу съвпадаха.

— Но той не ме позна. Не каза името ми или нещо друго.

— Е, грещиш. На мен ми каза, че ти си го нападнал.

Руп го видя, че се разтревожи, но Рей каза само:

— Моята дума срещу неговата.

— По-добре се моли. Какво направи, след като напусна паркинга на онзи ресторант?

— Ометох се оттам. — Той разказа на Руп как ги е проследил, изгубил ги, хванал отново следите им в апартамента на Дент, в нейната къща, докато накрая и самият Руп се обърка. Беше ясно, че Рей не може точно да си спомни последователността.

— Но той винаги се връща на онази стара писта... рано или късно. Те излетяха оттам няколко пъти през последните два-три дни.

— С неговия самолет?

— Не. С един по-голям. Неговият е счупен. Старецът ремонтиреше...

Внезапно Рей стисна уста и млъкна, отмествайки поглед. Прокара едрата си ръка по онази отвратителна татуировка, сякаш галеше змията.

Руп наклони глава на една страна.

— Старецът? Гал Хатауей? Ремонтиреше...? — Той завърши с намек за въпрос. — Рей? Откъде знаеш какво е правил?

Рей си замълча. Огледа се, сякаш търсеше най-близкия изход.

Руп въздъхна. Като се стараяше да не докосва нищо, той се облегна на плота, сгъна ръце и кръстоса глезени.

— И за какво точно си ходил там? Гледай да не ме лъжеш.

Рей се размърда нерешително, но накрая заяви твърдо:

— Тя стана богата и известна. Не е правилно.

После продължи разпалено, пръскайки слюнки и парченца наденица при всяка дума. Руп слушаше, без да го прекъсва. Пресяваше онова, което смяташе за откровени лъжи или полуистини, и запълваше пропуските, като накрая се замисли как може да обърне дързостта на Рей в своя полза.

И когато измисли начин, положи всички усилия, за да не разтегне уста в широка усмивка. Вместо това се престори на разочарован от протежето си, ядосан заради необмислените му действия и силно притеснен от последствията, до които можеха да доведат.

Колкото до Рей, в хода на монолога той се разпалваше все повече. Потеше се обилно. Дори скалпът му бе осеян с пот, чиято кисела миризма се смесваше с вонята на тялото му. Той стегна и отпусна няколко пъти бицепса на лявата си ръка по навик. И произнесе през стиснати зъби:

— Тя беше само на няколко крачки от дрешника. Можех да я подуша. После телефонът й иззвъня. — Рей обикаляше кухнята като мечка в клетка. След това внезапно спря и плесна челото си с длан. — Толкова близко.

Руп изцъка с език.

— Толкова близко да получи правосъдие заради Алън.

Рей избърса с ръка потното си чело.

— Дяволски си прав. Око за око. — Той взе друга бутилка бира от хладилника, разви капачката с резки движения, отпи дълга глътка, след което погледна Руп и размърда рамене, сякаш се готвеше да се бие. — Сега, когато знаеш какво съм направил, ще ме уволниш ли? Изритваш ли ме оттук? Давай, виж дали ме е грижа.

— Би трябвало да го направя. Но факт е, че не знам какво да правя с теб, Рей. Разкъсан съм.

— Разкъсан?

— Между дълга и моралния ангажимент. Между закона и справедливостта.

— Не схващам.

Руп замислено подръпна долната си устна.

— Ще ми отговориш ли на няколко въпроса?

Рей, доволен, че му се дава шанс, закачи крак около крака на един стол и го измъкна от масата, след което се отпусна тежко върху него.

— Казвай. — Той сръбна от бирата.

— Преди Гал да изключи лампите в хангара видя ли те?

— Не можа. С изключение на работната лампа под самолета вътре беше тъмно. Затова не забелязах, че това не е истински човек.

Основателно предположение, помисли си Руп. Дори Гал Хатауей да се закълнеше в Библията, че нападателят му е бил Рей Стрикланд, можеше да се възрази, че вътре е било прекалено тъмно, за да бъде установена със сигурност самоличността.

— Не си оставил нещо след себе си, нали? Нито пък си взел?

Той поклати глава, но Руп усети, че лъже. Остави го да мине. Всъщност, щеше да е по-добре, ако Рей е направил нещо, което можеше да потвърди присъствието му в хангара онази нощ. Но Руп все още не искаше да го види арестуван.

— Сменил си табелките с номерата на пикапа си?

— Пет пъти — каза Рей. — Но старецът и без това не е могъл да ги види, 'щото паркирах надалеч.

Известно време Руп се преструваше, че се бори с вземането на някакво решение, но накрая си пое дълбоко въздух.

— Трябваше да ми се обадиш, преди да предприемеш тези действия. Но не го направи, така че сега Дент Картър, и може би Гал Хатауей, те търсят.

— Не ме е страх от тях.

— Ами ако са се обадили в полицията? Не те ли е страх от нея? Искаш ли да отидеш в затвора и да свършиш като Алън?

Това го усмири.

— Извършил си углавно престъпление, Рей. Не мога да те защита. Всъщност, би трябвало да ти обърна гръб.

— След всичко, което съм направил за теб? Мамка му.

Той имаше пълно право. Но Руп не му даде време да го осъзнае.

— Отпусни се. Приятели сме, а аз не бих предал приятел. Освен това разбрах защо искаш да отмъстиш на Белами Прайс за написването на тази книга и да изчистиш името на брат си от калта. — След

стратегическа пауза той добави: — Но тя не би трябвало да е първата ти мишена. Тя не е тази, която разби живота на брат ти. И твоя.

Той се дръпна от плота и отиде до Рей, слагайки ръка на рамото му.

— По-рано ме попита кой е подредил така лицето ми? Давам ти да познаеш от три пъти, като първите два не се броят. Беше същият човек, който изпрати брат ти в затвора, към смъртта.

Рей изръмжа:

— Муди.

Руп стисна месестото му рамо.

— Муди.

* * *

Пътуването до Хюстън отне на Белами почти четири часа.

Секунди след обаждането на Оливия тя беше излязла от къщи и пътуваше. Нямахме време дори да смени дрехите, с които беше спала, докато беше в Маршал.

С които беше спала с Дент, докато беше в Маршал.

Забранявайки си да мисли за него и за шокиращото откритие по време на последния им спор, тя се насили да се концентрира върху шофирането. Спря два пъти за кафе, въпреки че съзнанието ѝ беше прекалено натоварено, за да има някаква опасност да заспи на волана. Истинският риск бяха сълзите, които продължаваха да пълнят очите ѝ и да размазват погледа ѝ.

Баща ѝ беше мъртъв. Не беше успяла да изпълни предсмъртната му молба. И изглеждаше вероятно, дори напълно възможно, да е убила първородната му дъщеря. Беше умрял може би с мисълта, че го е направила.

Когато пристигна в болницата, отиде направо в стаята, където беше починал. Осветлението беше намалено, но достатъчно, за да разкрие скръбта на мащехата ѝ. Дълбоки бръчки от мъка се бяха врязали в лицето на Оливия, състарявайки я драстично.

В продължение на няколко минути двете жени се притискаха една към друга и ридаеха. Сърдечната им мъка правеше думите излишни.

Накрая Оливия се отдръпна и попи очите си.

— Директорът на погребалната агенция дойде малко преди теб, но няма да му разреши да го отнесе. Знам, че искаш да прекараш известно време с баща си. Остани колкото ти е необходимо. — Тя докосна внимателно ръката на Белами, после излезе от стаята.

Белами отиде до леглото и погледна тялото на баща си за първи път след влизането си в стаята. Хората казваха мили неща за починалите. Колко умиротворени изглеждат, как имат вид на просто заспали.

Това бяха лъжи. Изречени от съчувствие, може би, но все пак лъжи. Баща ѝ не изглеждаше заспал; изглеждаше мъртъв.

За няколкото часа, откак бе изпуснал последния си дъх, всички следи на живот бяха напуснали напълно тялото му. Кожата му вече приличаше на восъчна. Той сякаш не бе направен от плът и кръв или от органичен материал, а от нещо изкуствено.

Вместо това да я разстрои, тя се успокои, съзнавайки, че това, което е останало от него, съвсем не е *той*. Не се застави да прегръща неподвижното тяло или да целува безкръвните устни, а се опита да си припомни всичките пъти, когато го беше прегръщала и целувала, докато беше жив и топъл, и в състояние да ѝ отвърне.

Затова не се обърна към тялото. Заговори на духа, който знаеше, че е жив.

— Татко, съжалявам. Не бях тук, когато си си отишъл. И ако... ако... ако аз съм убила Сюзан, прости ми. Моля те. Прости ми.

Тя шепнеше тази молба отново и отново, превръщайки я в монотонен напев, придружен от дрезгави ридания, които разтърсваха цялото ѝ тяло. В един момент станаха толкова силни, че Оливия се върна в стаята.

— Миличката ми, недей. — Тя обви ръце около Белами. — Той не би искал да плачеш за него. Това е последното нещо, което би искал. Сега не го боли и е в мир.

Белами знаеше, че това не е истина, но позволи на Оливия да я изведе от стаята и да я успокои, докато се опитваха да се справят с практическите задачи, свързани с транспортирането на останките му до Остин.

Белами се зае с документите, доволна, че отвличат вниманието ѝ. Беше прекалено разбита емоционално, за да размишлява над това, че

престъпникът, когото търсеше, онзи индивид, причинил толкова вълнения и нещастия, човекът, който баща ѝ се беше надявал да бъде идентифициран, преди да си замине, беше тя самата.

* * *

Оливия ѝ беше резервирала стая в хотела към болницата. Беше четири след полунощ, когато отиде да си легне. Изненадващо, но заспа мигновено и спа без сънища. Беше прекалено изтощена, за да е другояче.

Оливия я събуди в десет.

— Стивън и Уилям ще дойдат тук направо от летището и тръгваме за Остин веднага след пристигането им. Поръчай да ти донесат кафе и закуска. Ще бъдеш ли готова до единайсет?

Водата под душа беше чудесна. Тя използва тоалетните принадлежности, предоставени от хотела, и козметиката в чантата си, за да оправи вида си. Вчерашното отбиване в къщата на родителите ѝ беше случайно. Тя облече костюма с панталон, който беше пъхнала в куфара. Когато поздрави доведения си брат и Уилям в лобито на първия етаж, изглеждаше напълно преобразена.

— Имаш ли тъмни очила? — попита Стивън, когато я избута през автоматичната стъклена врата и после към лимузината, паркирана зад катафалката.

— Да не би това да е любезен начин да ми кажеш, че очите ми са с тъмни кръгове и подпухнали, и че никаква козметика няма да помогне?

— За какво са братята?

Дружелюбната му забележка я стопли и тя му се усмихна, докато слагаше очилата си. Но усмивката ѝ бързо се скри, когато видя мъжа, облегнат лениво на една колона пред хотела.

Проследявайки погледа ѝ, Стивън попита:

— Кой е този?

— Не го ли позна от снимката във вестника? Запознай се с Роки ван Дърбин.

— Господи боже — въздъхна Оливия.

— Исусе — изсъска Уилям. — Този човек няма ли капка чувствителност?

— Нито капка — каза Белами.

— Това вече е прекалено. Стивън, извикай охраната.

— Не, Оливия — възпря я Белами. — Това само ще му осигури цирка, който иска. — И като се стегна, каза: — Аз ще се погрижа.

Преди да са успели да я спрат, тя тръгна към ван Дърбин, който се оттласна от колоната и я пресрещна по средата на пътя.

Тя изгледа остро фотографа, който вече снимаше бясно.

— Бихте ли спрели това, ако обичате?

Онзи изчака ван Дърбин да му даде знак, след което свали камерата и се дръпна. Когато се отдалечи достатъчно, ван Дърбин каза:

— Госпожице Прайс, позволете ми да ви поднеса моите съболезнования.

— Спестете си сантиментите. Единственото нещо, което смъртта на баща ми представлява за вас, е поредна провокативна статия, базирана на слухове, спекулации и собственото ви развинтено въображение.

— Но не въображението ми, а аз ви видях — вас и бившия ви враг — да излизате от неговия апартамент. Неглиже — добави той злобно.

— Дентън Картър никога не ми е бил враг.

— Ах, моля ви — подигра се ван Дърбин. — Никога не е казал и една мила дума за семейството ви. Родителите ви не можеха да го гледат още преди сестра ви да бъде убита. Трябва да признаете, че е малко извратено двамата да сте толкова гъсти.

— Няма такова нещо.

— Снимките не лъжат. Аз съм особено пристрастен към една, която е снимана на летището, където той докосва косата ви. Много сладко. Много интимно.

Внезапно тя осъзна, че ван Дърбин всъщност може да ѝ е от помощ и побърза да извади от чантата си плика със снимки, който той бе оставил на прага ѝ. Взе онази, на която Джери се виждаше на фона, и му я посочи.

— Познавате ли този човек?

Ван Дърбин погледна отблизо и сви рамене.

— Някакъв мъж.

— Не го ли познавате?

— Не, трябва ли? Кой е той?

— Надявах се вие да ми кажете.

Стивън я извика и когато тя се огледа, видя, че Оливия вече е вътре в лимузината. Уилям стоеше до отворената врата, а Стивън я гледаше втрещено. Той потупа циферблата на часовника си.

— Доведеният ви брат бързо пристигна — каза ван Дърбин. — Бил е целия път от Атланта дотук. Кой е с него?

— Бизнес партньорът му.

— *Бизнес партньор?* — Той се ухили похотливо. — Е, щом казвате.

Тя пхна плика обратно в чантата си, свали тъмните очила и погледна колумниста с неодобрение и отвращение.

— Ако имате зрънце благоприличие, ще се държите на разстояние от мен и семейството ми. Поне докато баща ми бъде погребан.

Той го обмисли.

— Мога да го направя. В замяна на...

— Белами. — Оливия започваше да се тревожи.

Тя погледна отново към Стивън и вдигна показалец, молейки го да ѝ отпусне само още една минута. След това се обърна към репортера:

— В замяна на какво?

— Да сте честна с мен.

— За какво, по-точно?

— За Дейл Муди.

Тя запази непроменено изражението си.

— Какво за него?

— Виждали ли сте го напоследък?

— Исках да го интервюирам, когато правех проучвания за книгата ми, но нямах късмет да го открия.

Това не беше лъжа, но не отговаряше на неговия въпрос и усмивката му ѝ каза, че е забелязал.

— Питам, защото едно малко птиченце ми каза, че Муди може да е нарушил някои правила по време на разпитите.

— Има деликатни намеци за това в книгата ми.

— Да, но моето малко птиченце не беше толкова деликатно. Моето малко птиченце практически обвини Муди, че е *знаел*, че изпраща неправилния човек в затвора.

— Това малко птиченце има ли си име?

Той се намръщи комично.

— Знаете по-добре от мен кой е източникът, госпожице Прайс.

Според нея беше Руп Колиър, което се връзваше напълно с характера му.

— Белами. — Този път Стивън я извика с по-голямо раздразнение.

Тя се обърна към ван Дърбин:

— Кълна ви се в ковчега на баща си, че не знам къде е Дейл Муди. Ако знаех, аз щях да го разпитам. Бях честна с вас. Оставете мен и семейството ми да скърбим спокойно за баща ми. Ако не го направите, ще издайствам ограничителна заповед срещу вас и след това ще ви осъдя — вас и мазния ви вестник.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хауард беше упоменал изрично, че посещението в погребалния дом трябва да бъде интимно, ограничено до изпълнителните директори на компанията и близките му приятели.

Самото погребение беше по-общодостъпно. Белами не беше осъзнала до каква степен, докато семейната лимузина не се приближи до църквата, където бяха нужни моторизирани полицаи, за да насочват трафика към околните паркинги, които бяха вече препълнени. Докато множеството отдаваше почит на баща ѝ, Белами се ужаси как ще издържи ритуала и всичко, което следва.

Тя, Оливия, Стивън и Уилям бяха вкарани в църквата през един страничен вход и придружени до салон, където изчакаха, докато църковната камбана извести два часа, след което влязоха и заеха местата си на първия ред.

По време на службата тя се опита да се концентрира върху химните, които се пееха, цитатите от Библията и онова, което се казваше за баща ѝ и забележителния живот, който е водил, но всичко се смеси. И беше изместено от факта, че баща ѝ е починал и че тя не е изпълнила молбата му.

И ако беше убила Сюзан, бе извършила огромен грях.

След службата четиримата бяха изведени от храма преди всички. Докато се качваха в лимузината, Стивън забеляза новинарските камери и репортери, удържани зад една бариера отвъд улицата.

— Виждам ван Дърбин сред тълпата.

Белами го забеляза — него и верния му фотограф.

— Стига да стои на дистанция.

— Предполагам, че никакви заплахи не биха го удържали.

В първия момент Белами помисли, че Оливия говори за ван Дърбин, но после видя, че мащеха ѝ гледа към главния вход на църквата, където хората излизаха и си проправяха път надолу по стъпалата.

Той би се открил във всяка тълпа, но сега изглеждаше особено привлекателен в тъмния си костюм и кремава риза. Разбира се, никога не би се подчинил напълно на условностите, иначе нямаше да е той. Възелът на вратовръзката му беше разхлабен под разкопчаната яка, а косата му бе оставена на себе си, което означаваше рошава.

Видът му накара сърцето на Белами да изпърха.

Устните му бяха свити в мрачна черта, докато слизаше по стъпалата. Когато стигна до долу, той спря и остана така, загледан в задния прозорец на лимузината, макар тя да знаеше, че не е възможно да я вижда през затъмнените стъкла.

Тя отвърна очи и погледна през отсрещния прозорец. Но няколко минути по-късно, когато колата най-после потегли от тротоара, не се сдържа и погледна назад. Дент още беше там и гледаше след тях.

* * *

Над петстотин души дойдоха на приема в кьнтри клуба след упокойната служба. Хауард беше предвидил всички, които искат да дойдат, да бъдат посрещнати, защото не желаше да рискува някой да бъде пропуснат при изготвянето на списъка с гостите.

Никой от членовете на семейството не беше очарован от това, но оформиха една стройна редица във фоайето на клуба и приемаха дошлите. Стивън и Уилям се измъкнаха в бара веднага щом етикетът позволи. Белами остана до Оливия още дълго, но когато Оливия бе отвлечена от приятелки от клуба по бридж, и тя напусна поста.

Отиде до бара, където се присъедини към Стивън и Уилям на една маса в ъгъла. Уилям стана при приближаването ѝ и я покани да седне.

— Вече не можех да издържам баналностите — въздъхна Стивън. — Ако се наложеше да чуя още веднъж: „Скъпа, толкова съжалявам, бог да те благослови“, щях да си праметна въжетото през врата.

— Те наистина го мислят, Стивън.

— Какво ще пиеш? — намеси се Уилям.

— Бяло вино.

— Не е достатъчно силно за случая. — Стивън вдигна чашата си с водка.

— Сигурно си прав, но все пак се спирам на бялото вино.

— Ще го донеса. — Уилям ги остави, за да поръча напитката на бара.

— Харесвам го — каза тя, като го гледаше как се отдалечава. — Много е внимателен и мил. Отзивчив към нуждите на всекиго. Беше фантастичен с Оливия.

— Опитах се да го разубедея да идва. Но настояваше.

— Той е твоето семейство и се радвам, че е тук заради теб. Знам, че ти е било много трудно да се върнеш. — Стивън нервно си играеше с пластмасовата бъркалка. Тя се пресегна и покри ръката му със своята. — Ако можеш да издържиш малко по-дълго, ти... — Тя прекъсна, когато видя изражението му да се променя рязко. Завъртя глава и видя причината за тревогата му.

Дейл Муди тъкмо влизаше в бара от външната тераса. Очите им се срещнаха. Той я позна и вдигна брадичка. Стивън, забелязвайки жеста, я погледна невярващо.

— Двамата да не сте приятели?

— Не. Но се запознах с него след срещата с теб в Атланта.

— Белами — каза той задъхано. — За какво, по дяволите?

— Отговори. — Тя не можеше да разбере неодобрението на доведения си брат сега. Муди беше излязъл отново и не се виждаше. — Извини ме.

Тя притича през стаята и излезе на терасата. Муди стоеше в сянката на един стълб, обвит с глициния, и палеше цигара напук на забраните срещу пушенето.

— Моите съболезнования — каза той и щракна със запалката си. След това посочи с нея към бара. — Изглежда доведеният ви брат е доволен от себе си. Има вид на преуспял човек.

— Изпитва силна омраза към вас.

— О, това разбива сърцето ми.

— Когато го разпитвахте, знаехте ли, че е гей?

Той сви рамене.

— Предполагам.

Той изтръска пепелта от цигарата си.

— Само си вършех работата.

— Не, не сте си я вършели. Тормозили сте едно непълнолетно момче.

Очите му се присвиха гневно.

— Не ме карайте да съжалявам, че съм дошъл да се срещнем. Още ли търсите отговори, или не?

Тя потисна възмущението си.

— Определено.

— Тогава ме слушайте. Оставих онази папка при Хеймейкър. Идете при него. Той ще ви осведоми.

След което се опита да се отдалечи, но тя протегна ръка и го хвана за ръкава на сакото.

— За кое?

— За всичко, което ви трябва. Всичко е вътре, включително свидетелско показание от мен, в което си признавам за машинациите, както и за тези на Руп.

— Подписано самопризнание?

— Да. И за да се елиминират всякакви съмнения и дебати дали е законно, оставих отпечатък от палеца си. Няма да имате никакви затруднения с Хеймейкър. Казах му, че ще отидете. — Той се опита да се освободи, но тя отново го задържа.

— Две неща — каза Белами. — Моля ви.

— Давайте бързо.

— Аз и Дент се върнахме в хижата ви, за да ви предупредим за Рей Стрикланд. — Тя описа нападението над Гал в хангара му. — Стрикланд е искал да го убие.

— Изглежда се старае доста.

— Така изглежда.

— Предупреждението се взема предвид — каза Муди. — А какво е второто нещо?

Тя навлажни устните си.

— След като говорих с вас, си спомних още нещо за онзи ден.

Вниманието му се изостри.

— Да?

— Чух тогава Сюзан да казва нещо за мен. Нещо отвратително. — Тя преглътна с усилие и сърцето ѝ заби силно. — По време на разследването си открихте ли нещо, което да свидетелства за някаква вероятност аз да съм я убила?

— Не.

— Но бихте отхвърлили такава мисъл заради възрастта и ръста ми. Минавало ли ви е някога през ума, че може да съм аз? Сега знаете, че съм я видяла да лежи мъртва още преди бурята.

Муди я изучава една-две секунди, после ѝ подхвърли запалката си. Тя инстинктивно я хвана и я притисна към гърдите си.

— Какво правите?

— Левичарка сте. — Той кимна към ръката ѝ, която стискаше запалката. — След като описахте сцената на престъплението на другия ден, проверих, просто за да съм сигурен. Може да сте видели сестра си мъртва, но не сте я убили. Който я е ударил, го е направил откъм тила ѝ с дясната ръка.

Напрежението в гърдите ѝ започна да намалява. Тя остана без дъх от облекчение.

— Сигурен ли сте?

Той хвърли цигарата си на терасата и я смачка.

— Още не знам кой е убил сестра ви, но знам кой не е.

След което си взе запалката от нея, обърна се рязко и се отдалечи. Белами се затича след него, но бе направила едва няколко стъпки, когато един от най-старите приятели на баща ѝ излезе иззад бара и я извика. Тя нямаше друг избор, освен да се спре и да заговори с него.

Докато мъжът изказваше съчувствията си, Дейл Муди отново бе изчезнал.

Дент не се нареди да поднесе съболезнования. Влезе в клуба през друга врата и после се смеси с тълпата. Не яде, не пи, не говори с никого и стоеше на разстояние от семейството, въпреки че не изпускаше Белами от поглед, когато беше възможно. Ако го беше забелязала, то не го показва.

Изглеждаше уморена и съкрушена. И величествена по някакъв трагичен начин. Черното ѝ отиваше. Дори сенките под очите ѝ изглеждаха изтънчени.

Когато членовете на семейството се пръснаха, той я последва до двойната врата на бара. Не влезе, но я видя да сяда на една маса със

Стивън. Разходи се в коридора и следващия път, когато надникна, я видя да става и да тръгва към терасата.

Съзирайки възможност да поговори с нея насаме, Дент се измъкна през най-близкия изход, заобиколи плувния басейн и зави зад ъгъла на сградата, която го изведе до сенчеста тераса. Видя я да говори с възрастен мъж, който притискаше ръката ѝ между своите.

Веднага щом двамата се разделиха и преди тя да се върне в бара, Дент я извика по име. Предположи, че може да се измъкне, когато го види. Но тя не го направи. Изчака го да я приближи.

Отблизо можеше да види, че очите ѝ са насълзени. Може и да беше пропуснала няколко хранения. Винаги слаба, сега изглеждаше направо чуплива. След няколко мига на взирание той зададе въпроса, който го измъчваше от дни.

— Защо не ми се обади?

Баща ѝ, човекът, когото бе казала, че обича най-много на света, беше умрял. Но тя дори не му каза. Беше изненадан колко много го заболя. Не беше отговорила и на безбройните му гласови съобщения. Беше си помислил... По дяволите, не знаеше какво си мисли. Или какво да мисли сега, защото тя продължаваше да не казва нищо.

— Трябваше да го чуя от Гал — каза той, — който е разбрал от новините. Защо не ми се обади да ми кажеш?

— Не се разделихме по най-добрия начин.

— Но баща ти е починал. — Произнесе го както се изтъква важен аргумент в спор, сякаш нямаше нужда да се казва друго.

— Защо да те занимавам с това?

— Да ме *занимаваш*? — Той я гледа смаяно няколко секунди, после обърна глава и се загледа към разкриващото се голф игрище. — Уау! Това говори много, нали? Говори за мнението ти за мен. Изглежда, че си Листън дори повече от тях.

След малко отново се обърна и я погледна в очите. Изсумтя невярващо, мина покрай нея и влезе в бара през вратата на терасата. Хвърли поглед към масата, където седяха Стивън и Уилям. Те бяха погълнати от разговор.

Оливия стоеше с група добре облечени мъже и жени като нея. Изглеждаше сякаш слуша онова, което говореше един среброкос джентълмен, но очите ѝ бяха празни.

Дент си помисли да остане и да си поръча питие. Присъствието му щеше да развали партито им, да направи ситуацията неловка, а той се чувстваше достатъчно свадлив, за да го направи. Дори погледна дали няма някой свободен стол на бара. И точно тогава го видя.

Джери.

Седеше на бара, наведен над една бира. Но погледът му беше фиксиран върху Белами, когато тя влезе през вратата с разстроено изражение, попивайки очите си с кърпичка.

Джери бързо се наведе за нещо под бара.

Всичко това Дент регистрира за части от секундата. Анализира потенциално опасната ситуация и реагира със светкавична, единствена мисъл: да спаси Белами.

— Хей! — извика той.

Джери направи това, което и всички останали в бара. Изненаданият му поглед се обърна към Дент и виждайки, че той е човекът, към когото се обръщат, замръзна. Но само за миг. След това хукна.

Дент се втурна след него. Джери тичаше така, сякаш го гонеше дяволът. В бързината си не виждаше съвсем ясно пътя и се блъсна в двойната врата, счупвайки стъклото.

Жените се разпищяха. Мъжете отскочиха.

Джери, препъвайки се, се опита да избяга, но Дент го хвана за яката, издърпа го към бара и блъсна лицето му в стената. Мъжът извика от страх и болка, когато Дент го притисна отзад.

— Каква е историята ти, Джери?

— Пусни го!

Дент не обърна внимание на вика. Той искаше обяснение от мъжа, който бе проследил Белами от Ню Йорк до Тексас.

— За какво се пресягаше под бара?

— За к-к-книгата — смотолеви Джери.

— Дент. — Белами го хвана за лакътя и се опита да го издърпа. — Няма нищо. Той наистина има книга. Виж, ето я. Беше под стола му.

Дент примига при вида на екземпляра на „Ниско налягане“. Постепенно разхлаби хватката си и освободи нещастника. Джери се обърна. Кървеше на няколко места от счупените стъкла на вратата. От разбития му в стената нос също капеше кръв.

Дент го притисна към стената.

— Защо непрекъснато я следиш?

Джери мълчеше уплашено.

— Пусни го.

Дент позна гласа, беше същият, който преди малко бе извикал. Той обърна глава в посоката, от която беше дошъл. Там стоеше Стивън.

Той направи знак на Дент да свали ръката си от гърдите на мъжа.

— Следеше Белами, защото му платих да го направи.

Дент изгледа Стивън невярващо. Отпусна ръка и Джери се свлече на пода. След което направи жест на върховно отвращение, който обхващаше всички в стаята.

— Вие сте пълна скръб.

И като прескочи Джери, излезе, хрущейки с обувки по натрошените стъкла.

Десетминутното пътуване в лимузината премина в пълно мълчание.

Белами влезе първа в къщата. Хелена се приближи, но Белами поклати глава и икономката тактично се оттегли.

— Името му е Саймън Дауд — каза Стивън, още преди да му е поискала обяснение. — Частен детектив.

— О, боже — изохка Оливия. — Стивън, какво, по дяволите...

Белами махна с ръка, прекъсвайки мащехата си. Искаше да чуе само какво Стивън ще каже в свое оправдание.

— Защо си наел частен детектив да ме следи? Мислех си, че ме преследва!

— За твоя защита. — Гласът му прие гневна нотка, съответстваща на нейната. — Ти написа книга за истинско престъпление, но остави финала отворен за интерпретации. После започна да я рекламираш, правейки сама себе си мишена за всички замесени, които са имали някакви проблеми с това.

— Като например?

— Като например Дент Картър. Който доказа преди по-малко от час, че е разбойник. Не че в това има нещо изненадващо.

— Скандално поведение — каза Оливия полугласно. — Никога няма да смея да погледна хората от клуба в очите.

Белами извика:

— Мислел е, че ме предпазва.

— Естествено, скачаш веднага в негова защита — изсумтя Стивън. — Получил е тези рани и синини по лицето, след като го видях в Атланта. Кой го е подредил така?

— Не се опитвай да сменяш темата. Каж ми защо си пушал този... този Саймън Дауд след мен.

— В книгата си ти едва ли не обявяваш Дейл Муди за нечестно ченге. В най-добрия случай за некомпетентен. Можеше да иска да ти отмъсти. Както и Руп Колиър. Така или иначе, разтревожих се за безопасността ти. Ето, Уилям ще ти каже.

— Мотивите му бяха благородни. Той беше ужасно притеснен за теб.

— Затова ангажирах Дауд — каза Стивън, връщайки вниманието ѝ отново към себе си. — Първата му любов е театърът. Изживява се като актьор. Увери ме, че ще е идеалният, че може да изиграе предан фен. Така че да е близо до теб, когато се появяваш на публични места. И преди да се впуснеш в обвинителна тирада, позволи ми да изтъкна, че го наех, едва след като ти ми каза за онзи плъх, за вандалщината в къщата ти и за самолета на Дент.

Оливия местеше поглед от единия към другия.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Това сега няма значение. — Белами безсилно се отпусна на ръкохватката на един стол и разтърка чело. Когато си припомни последните няколко дни, разбра защо Стивън изобщо не беше изненадан, когато видя нея и Дент в „Макси'с“. Джери — Дауд или какъвто и да е — ги беше последвал от парка в Джорджтаун до летището в Остин. Беше предупредил Стивън за пътуването им към Атланта.

— И така до днес — каза той. — Знаех, че ще има тълпа на погребението и се безпокоях за твоята безопасност. За безопасността на всички ни. Така че помолих Дауд да дойде, да ни пази гърбовете и — както се оказа — съм имал пълното право да го направя. Погребението ги накара да изскочат от дупките си. Муди. Руп. Колиър.

— И той ли беше там? — попита Белами, вдигайки глава. — Не го видях.

— Седеше два реда зад нас в църквата.

— И се навърташе в салона на кънтри клуба — обади се Оливия.
— Като най-скъп приятел на семейството.

— Да не забравяме Дент — продължи Стивън. — Вие двамата с него практически бяхте неразделни напоследък. Изненадан съм, че не си изгуби ума и не хукна подире му, както когато беше дванайсетгодишна; първо увлечение, все пак.

Бузите на Белами пламнаха, сякаш я беше зашлевил. Тя се изправи и тръгна към него.

— Защо казваш такива неща?

— Какви?

— Неща, които нараняват. Омразни неща.

— Белами — въздъхна Оливия, — моля те, не започвай. Не днес.

Игнорирайки молбата на мащеха си, тя задържа неподвижния си поглед върху Стивън.

— Какво ти става? Когато беше по-млад, проявяваше по-голяма чувствителност към емоциите на другите.

— Пораснах.

— Не, станал си *подъл*. Злонамерен, надменен и низък като хората, които някога презираше. — Тя поклати глава в недоумение. — Не те разбирам. Наистина.

— Не съм те молил да ме разбираш.

— Но аз *искам!* — Тя се пресегна към ръката му. — Стивън — призова го тя, — винаги съм гледала на теб като на роден брат. Обичам те. Искам и ти да ме обичаш.

— Вече не сме деца. — Той отдръпна ръката си от нейната. — Време е и ти да пораснеш и да осъзнаеш, че животът рядко ни дава каквото искаме.

Тя потърси очите му, видя колко недостижимо е сърцето му и в този момент го съжали. Физически той беше красив, но бе емоционално деформиран. Оскърбленията на Сюзан бяха оставили трагичен отпечатък върху живота му.

Но отказвайки да говори по този въпрос, той бе попречил на изцелението си. Беше позволил на омразата и обидата да се задълбочат, правейки го критичен, циничен и неспособен да прощава. Имаше майка, която го обичаше с цялото си сърце. Беше обожаван от търпелив и предан партньор, чиято любов се долавяше във всеки жест.

Но Стивън бе изолирал една част от себе си дори от него. Отказваше да приеме напълно тяхната любов и да даде своята в замяна.

В което беше истинската трагедия.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Слънцето залезе и прахът се слегна. Фаровете на корвета бяха включени, когато Дент го насочи към празното място в един паркинг, но Белами остана невидима, докато той изкачи металното стълбище. Когато я видя да седи на площадката, той спря за няколко секунди, после продължи нагоре с още по-небрежна стъпка.

Беше закачил сакото на показалеца си и го носеше праметнато през рамо. Вратовръзката му беше развързана и се спускаше безжизнено върху гърдите му.

Тя стана, отупа се от праха и взе високите си токчета, които бяха изморили краката ѝ толкова, че се наложи да ги събуе. Той не каза нищо, когато премина покрай нея и продължи нехайно към апартамента си.

Тръгна след него.

— Надявам се да нямаш нищо против, че съм те чакала да се прибереш. Не знаех кога ще се появиш. И дали изобщо ще си дойдеш вкъщи.

Той отключи вратата и влезе в апартамента. Тя се поколеба на прага.

— Може ли да вляза?

— Вратата е отворена. — Той сложи ключовете на масичката за кафе, хвърли сакото си на облегалката на един стол, след което и вратовръзката.

Белами пристъпи вътре и затвори след себе си.

— Не мисля, че си в настроение за някакви сложни неща, така че ще го карам по-просто. Съжалявам.

Той отиде в кухнята и взе една бутилка вода от хладилника.

— Съжаляваш за кое?

— Че не ти се обадох за татко. Наистина не бях сигурна как ще реагираш на обаждане от мен. Бях ти казала някои доста остри неща. — Когато той не отвърна нищо, тя продължи: — Извинявам се също

така, че не се застъпих за теб в клуба. Бях... Единственото ми оправдание е, че бях в шок.

— Не се тревожи за това. аз не се тревожа. — Той развъртя капачката на бутилката с вода и отпи. — Това ли е?

— Добре ли си?

— Защо да не съм?

— Беше ужасно ядосан, когато си тръгна от кьнтри клуба.

— Не за дълго. Изпуснах малко пара.

— Какво направи.

— Отидох да летя.

— Разбирам.

— Съмнявам се.

Укорът беше кратък, но добре прицелен. Тя отпусна глава и погледна към чифта дизайнерски обувки в ръцете си. Изследва черната зърнеста следа напречно на големия ѝ пръст. Бяха красиви обувки, но ѝ стискаха. Защо я привличаха все неща, които или бяха неподходящи за нея, или я нараняваха?

— Муди се появи — каза тя. — Говорих с него, точно преди да те видя. Каза...

Той я прекъсна:

— Не искам да знам какво е казал. Не ме интересува. Приключих с приказките за него, както и за всичко, свързано с онази тема. — Той я изгледа от главата до босите крака. — Ако искаш да си съблечеш дрехите и да ми потанцуваш на скута, можеш да останеш. Ако не, връщай се в лоното на прогнилото си семейство и ме остави на мира. — Той ѝ даде половин секунда да реши, и когато тя не помръдна, изсумтя. — Не го мислех. Не оставяй вратата да те удари, когато излизаш.

Като се върна към дневната, той взе дистанционното за телевизора.

— Може би ще хвана последните няколко ининга на двете срещи, които пропуснах, за да дойда на изпращането на твоя старец.

Отхвърлянето му, идващо толкова скоро след това на Стивън, беше съкрушително. От гърлото ѝ се откъсна ридание, когато се обърна и се насочи към вратата.

Но преди да я отвори той се озова до нея, ругаейки под нос, и я обърна към себе си. Подпря ръце на вратата, притисна я между себе си

и гладката плоскост, и облегна чело в нейното.

— Това, което казах, беше ужасно.

— Предполагам, че трябваше да го очаквам.

— Не, беше проташко. Беше жестоко. Защото знам колко много го обичаше и колко си тъжна.

— Когато сме ядосани, изричаме неща, които не мислим. Ти си ядосан.

— Адски много. — Той изпусна дълга въздишка. — Не знам как го правиш, Белами Листън Прайс.

— Правя... какво?

— Подлудяваш ме. — Той се приближи още. — И непрекъснато ме караш да те желая. Това ме убива.

Той се отдръпна на няколко сантиметра и Белами го погледна в очите. Не беше възможно да сбърка копнежа ѝ, когато я видя как се фокусира върху устата му. Но след като беше отхвърлян толкова много пъти, нямаше да предприема нищо. Каквото и да се случеше след това, щеше да е по нейна инициатива.

Тя прошепна:

— Страхувам се.

— Да не ме разочароваш?

Тя кимна.

— Няма начин да се случи.

За това беше дошла. Да, искаше да се извини, но онова, което искаше най-много, беше да бъде с Дент. Докато съжаляваше Стивън, че отхвърля любовта, която му се даваше с охота и напълно негоистично, ѝ бе хрумнало, че тя прави същото. Не си беше позволявала да обича и да бъде обичана.

Безопасно беше ужасно самотен начин да живееш.

Тя пусна обувките си на пода и нежно сложи ръце на кръста му. Дълго време останаха така, без да мърдат. После разкопча копчетата на ризата му. След първото останалите не бяха чак толкова страшни.

Желанието ѝ бе по-голямо, отколкото можеше да осъзнае. Поддаде му се. Косъмчетата на гърдите му се триеха нежно в лицето ѝ, гъделичкаха носа ѝ. Тя го целуна, после отвори уста. Кожата му беше топла и леко солена на вкус.

Дент издаде нисък звук, хвана я за брадичката и повдигна лицето ѝ към своето. Устата му беше властна и гладна, и колкото по-дълго се

целуваха, толкова по-нетърпеливи ставаха целувките. Ръцете му се обвиха около нея, притискайки я, и когато тя отговори на натиска му със съответно въртящо движение, той изруга тихо и прекъсна целувката, за да я обърне с гръб към себе си.

След като събра косата ѝ в ръка и я пусна върху раменете ѝ, разкопча закопчалката на роклята, после бавно дръпна ципа до долу покрай кръста ѝ. Провря ръце вътре и ги сложи на хълбоците ѝ, придърпа я отново към себе си и нагласи таза ѝ плътно срещу възбуждения си член.

Дъхът ѝ изсвистя, когато тя се подпря безсилно на вратата.

Той остави нежна целувка на тила ѝ. Ръцете му бавно минаха по ребрата ѝ до закопчалката на сутиена. Пръстите му бързо го разкопчаха, после в продължение на няколко агонизиращи секунди не последва нищо.

Тя се запита по-късно възможно ли бе да ѝ е дал шанс да спре дотам. Ако беше така, бе пропилял няколко ценни секунди правене на любов, защото тя го искаше, искаше го повече от всичко, което някога е искала в живота си.

Ръцете му минаха по тялото ѝ отпред, пъхнаха се под чашките на сутиена и обхванаха гърдите ѝ. Притисна я отново към себе си. Позволи му да я гали, отначало сладко и невинно, след това еротично, докато стана неспокойна и гореща от желание за повече. Той го знаеше.

— Ела тук.

Обърна я, свали роклята от раменете ѝ и я пусна на пода. Сутиенът ѝ я последва. Той съблече ризата си, после хвана ръката ѝ и я дръпна, когато започна да се оттегля заднишком към леглото. Докато стигнат до там, беше разкопчал колана и панталона си. Няколко секунди по-късно се освободи от останалото. Белами го обхвана с поглед и се вира в пениса му толкова дълго, че накрая той произнесе неловко:

— Наред ли е всичко?

Тя се засмя тихо, сякаш да каже, че той дори няма представа колко е наред, което го накара да се усмихне.

— Погледни се — прошепна той. Едрите му ръце придаваха нова форма на гърдите ѝ. Пръстите му си играеха със зърната ѝ. След като ги подразни с устни, се дръпна и отново ѝ се усмихна.

После очите му потъмняха. Защото тя го докосна. В началото само леко, пробно бръсване, за да задоволи любопитството си за различни текстури, но окуражена от неравното му дишане и тази замъгленост в очите му, го пое в ръка. Водена от дрезгавия му шепот и инстинкта си, тя задвижи ръката си нагоре-надолу по него, докато той стана огромен и твърд. Горещият му дъх докосна косата ѝ, когато главата му се сведе над нейната и произнесе името ѝ.

От връхчето се отрони капчица влага. Тя го взе върху палеца си, всмука го и притисна палеца си в средата на долната си устна. Дент произнесе задъхано:

— Щяла да ме разочарова, приказвай ги на баба ми. — После покри устата ѝ с яростна целувка, която я накара да забрави всичко. Беше по гръб на леглото, преди да е разбрала как се е озовала там. Той се наведе над нея и целуна корема ѝ, докато събуваше дантелените гащички.

Тя не си даде сметка дълго какво се е случило с тях. Изчезнаха, докато тя остана в робството на шлейфа от целувки, които отведоха устата му до мястото, където пулсираше от нужда; в робството на наболите му страни срещу нейните бедра, в робството на онова, което той правеше с устни, с език, с плъзгащи пръсти, с думите на обожание и дрезгава чувственост, непреживявани до този миг.

В робството на Дент Картър, който я любеше.

* * *

— Върна ли се? — прошепна той.

Очите ѝ се отвориха леко.

— Хмм.

— Сигурна ли си? — Отне му цялата сила на волята, само за да я побутне, а не да проникне в нея. Но, по дяволите, беше толкова трудно да се сдържа.

Клепките ѝ потрепнаха няколко пъти и тя отвори широко очи.

— Да, тук съм.

Той се усмихна порочно.

— Забавлява ли се?

Тя се изчерви.

— Забавлява ли се? — Отново я побутна, само че този път натисна, докато членът му се сгуши вътре в нея.

— Да — задъхано рече тя.

— Доволен съм. — Устните му се плъзнаха по луничките върху скулите ѝ.

— Благодаря.

— Удоволствието беше мое.

— Наистина ли?

Оставяйки всички закачки настрана, той се отдръпна и погледна в красивите ѝ очи, които винаги изглеждаха леко отнесени. Запита се дали някога щяха да се освободят от тази меланхолия.

— Наистина. — Гледаха се мълчаливо известно време. Той потъна в нея малко по-дълбоко и тялото ѝ се изви в арка.

— Изумително е.

— И за мен.

— Но ти не си...

— Още не.

— Защо?

— Защото ти изпадна в еуфория. А аз исках да помниш това чувство. С перфектна яснота.

Тя докосна грапавата му буза.

— Никога не бих могла да го забравя.

— Нито пък аз.

— Само защото трябваше толкова да се потрудиш?

— Не. Защото си дяволски красива. — Той натисна още навътре и направи гримаса на удоволствие. — И защото си толкова хубава на усещане. Сега, когато съм в теб, знам колко си сладка и искам това да продължи още. Но проклет да съм, ако мога.

Секунда по-късно беше напълно в нея, пръстите му се ровеха в косите ѝ и дишането му стана шумно и неравно. Като плъзна ръце под задника ѝ, той я повдигна нагоре и се тласна в нея възможно най-дълбоко.

— Боже, Белами. — Надяваше се, че гърления звук, който е издал я е накарал да разбере колко стегната, гореща и невероятна я е почувствал.

Защото когато започна да се движи, бързо се изгуби.

— Хей, спиш ли?

Белами се притисна в него и въздъхна доволно.

— Не. Мисля.

Той беше хванал един кичур и прокарваше краищата му по зърното ѝ.

— Начинът, по който косата ти ги докосва... Не съм виждал нищо по-секси от това. Докарва ме до тиха лудост. Но мисля, че вече ти го казах.

— Не знам за теб, но *мен* ме докарва до лудост — каза тя, когато той продължи да я гали.

— Приятна лудост?

— Чудесна лудост.

Дент притисна главата ѝ назад и двамата се целунаха.

— За какво мислиш?

— Страхувах се, защото не исках да бъда сравнявана със сестра ми. Но не вярвам, че си мислил за нея.

Той не каза нищо известно време. След това вдигна вежди нагоре:

— Ти си имала сестра?

Тя се засмя и притисна лицето си към гърдите му. Ръката ѝ се спусна към пъпа му.

— Не носиш вече превръзката.

— Гърбът ми се оправи. Само ме смъди понякога.

— А тези? — Тя се повдигна и целуна раните върху лицето му.

— Те ще имат голяма нужда от целувките ти.

— Къде е пистолетът ти?

— Не мислех, че трябва да го мъкна на погребението.

— Добре е, че не си го взел. Току-виж си застрелял Джери.

Въпреки че това не е името му.

— Ще говорим за това по-късно. Точно сега... — Той я прехвърли върху себе си и когато коремите им се допряха един в друг, тя го попита къде е отишъл, след като си е тръгнал от приема.

— Със самолета на сенатора ли летя?

Той поклати глава.

— Когато отидох на летището, заварих там един приятел на Гал. Той има „Стиърман“. Знаеш ли какво е това? — Когато тя поклати

глава, Дент ѝ описа биплана, използван навремето за военни тренировки, а сега за летателна аеробика във въздушни шоута.

— След като Гал ми каза за този тип и за неговия самолет, исках да се кача да го изпробвам. Взе ме за едно завъртане, после го приземи и си сменихме местата.

— Позволил ти е да го пилотираш?

— О, направих го. Беше бърз и повратлив като морска котка.

— Не е ли опасно?

— Не мисля за такива неща. А само колко е приятно. — Той намигна дяволито. — Имам две любими забавления. И двете са много забавни, и двете започват с буквата „л“.

Тя се усмихна.

— Но само едното е опасно.

— Зависи с кого го правиш.

— Защо го обичаш толкова много?

— Как мога да не го обичам? Да сме голи, кожа до кожа, чудесно е. Не мога да се уморя от гледката или от играчките. — Той докосна връхчето на гърдата ѝ и се усмихна, когато то се втвърди. — Особено от твоите играчки. — Плъзна ръце по дупето ѝ и я притисна по-силно към себе си. — Но най-хубавата част е да те усещам как свършваш.

Бузите ѝ порозовяха.

— Имах предвид летенето.

— О-о-ох, ето защо обичам *летенето*.

Те са разсмяха.

— Държах се като негодник, когато се прибрах, но всъщност бях доволен, че те виждам.

— А аз бях притеснена.

— Мислеше, че ще те изгоня?

— Мислех, че е възможно.

— Няма начин.

Ръцете му слязоха по-ниско и се плъзнаха по бедрата ѝ. Разтвори ги и тя го обкрачи, после я повдигна, така че да може да тласне навътре.

Беше голям и твърд, но най-вече беше Дент, и тя се притисна към него с доволна въздишка. Наведе се напред, целуна го по устата дълго и бавно, после се сви надолу и допря език до зърното му. Той издаде нисък звук и я помоли да повтори.

Възбудата му разпали и нея, но когато започна да се поклаща ритмично, той сложи ръце на раменете ѝ и я избута до седнала позиция.

— Искам да гледам.

— Какво?

Разпери ръка върху долната част на корема ѝ.

— Наклони се назад. Още. Подпри се с ръце на бедрата ми.

Тя се поколеба, после изпълни инструкциите му, като се предостави на горещия му поглед и на палеца му, който се плъзна надолу между телата им. Гледаше как срамните ѝ устни се затварят около него, после Дент я погледна в очите и започна да го движи в кръг, което накара тялото ѝ да се раздвижи и да се тласне към палеца му. Вдигнала лице към тавана, затвори очи и се остави на усещанията.

Без задръжки се предаде на импулсите си, движеше се както тялото ѝ диктува и си позволи да бъде управлявана единствено от чувствата си. Чу въздишката на удоволствие, която Дент издаде, усети влажните набези на устата му върху зърното си, леките удари на неговия език в съгласие с милувките на палеца му.

Тя се изви в дъга и извика името му.

В някакъв момент след полунощ се измориха.

— Никога не си ми казвал — сънливо прошепна тя.

— Какво не съм ти казвал?

— Защо толкова много обичаш да летиш. Каза ми, че си се влюбил в това още първия път, когато Гал те е взел със себе си. А той ми каза, че си бил заплепен.

— Гал го е казал?

— Думата е моя, но той те описа точно така. — Тя обви ръка около кръста му и опря буза в гърдите му. — Опиши ми как си се чувствал онзи ден.

Докато събираше мислите си, пръстите му рошеха косата ѝ.

— Доколкото мога да си спомня, опитвах се да разбера защо баща ми не ме обича и какво трябва да направя, за да го спечеля. Онзи ден, когато полетях с Гал, то беше като... като че съм оставил всичко това долу на земята.

По време на петминутния полет спря да ме вълнува дали баща ми ме харесва, или не. Безразличието му не можеше да ме стигне в небето. Знаех, че съм намерил нещо по-важно в моя живот, отколкото той би намерил някога, защото обичах това нещо. Бях намерил нов дом.

Той тихо се засмя.

— Разбира се, когато кацнахме в четиринайсетгодишния ми мозък нямаше нищо чак толкова поетично. Години наред съм мислил за този първи полет и колко знаменателен беше той. Дори тогава знаех, че е нещо, което ще промени живота ми, но, разбира се, нищо не се промени веднага.

Тя го гледаше и попиваше всяка негова дума.

— Кацнахме и аз се върнах в онази студена къща, при онзи безчувствен човек. Продължих да бъда ядосан и възмутен, държах се предизвикателно, както винаги. Разликата беше, че сега имах нещо, което да очаквам. Баща ми не можеше да ме заключи, да ме остави извън живота си, защото бях спрял да го искам.

Той млъкна, сякаш обмисляше дали да продължи, или да спре.

— Сигурно звучи адски сълзливо. Но... — Той отново се поколеба. — Но по време на онзи полет имаше може би четири-пет секунди, когато слънцето просветна през една пролука между облаците. Процеп. Нали знаеш как става понякога, непосредствено преди слънцето да залезе, когато има облаци на хоризонта?

Тя кимна мълчаливо.

— Летяхме на перфектната височина, за да сме на едно ниво със залеза. Този слънчев лъч бе насочен директно към мен. Гледах право към него и го притежавах. Беше като някакъв знак. За хлапе, което не е имало майка и е с баща, който не го забелязва, това беше... Беше много. И си помислих: ето това е. Никога нямаше да има нещо по-хубаво. Идеалният момент в живота ми. Ако доживея до сто години, ще си го спомням и в последния си ден.

Белами не беше помръднала. Дент прошепна:

— Беше проява на сантименталност.

— Не, хубаво е.

— Никога ли не си имала такъв момент? Разбираш ли за какво ти говоря?

Тя вдигна глава и една сълза се търкулна изпод клепача ѝ, когато му се усмихна:

— Отсега имам.

Спаха няколко часа и се събудиха, за да правят любов отново, докато се къпаха заедно под душа. Той беше заредил кафемашината, когато тя излезе от банята, облечена само с ризата, която бе съблякъл предишната нощ, и с хавлиената кърпа, увита около главата ѝ.

Когато се обърна и я видя, странно изражение премина по лицето му.

— Какво? — вдигна вежди тя.

Той поклати леко глава, после ѝ се усмихна лакомо.

— Просто си помислих колко ти прилича.

— Ризата ти?

— Развратността.

Тя се изчерви до корените на косата си.

— По дяволите, всеки път ми се получава.

— Кое?

— Да те накарам да се изчервиш.

— Не съм се изчервила.

— Да се обзаложим.

— *Ще го направим ли?*

Той седна на един от столовете около масата, хвана ръката ѝ и я придърпа в скута си. Останаха така, докато кафето не стана готово.

Над димящите чаши тя му каза какво е научила за мъжа, когото познаваха като Джери.

Дент промърмори:

— Стивън е този, след когото трябваше да тръгна.

— Наел е Джери да ме пази. Имал е добри намерения.

Той понечи да отговори, но се въздържа.

— Муди какво каза?

Тя му предаде разговора с бившия детектив и накрая въздъхна:

— Признай си, Дент. Трябва да си поне малко облекчен.

— Като знам, че не си я убила ти? — Когато тя кимна сериозно, той каза: — Облекчен съм заради теб. От практическа гледна точка всъщност никога не съм мислил, че си била ти.

— Но си обмислял възможността?

— Да кажем, че съм се надявал, че когато възстановиш паметта си няма да излезе, че си удушила Сюзан. Доволен съм, че това няма да те измъчва повече.

— Да. Но ако не съм била аз и не е бил Стрикланд, тогава кой е? Муди твърди, че знае само кой не е. А не кой го е направил. Трябва да...

— Да отидем при Хеймейкър — довърши той вместо нея.

Пенсионираният детектив изглеждаше като стар елф, както винаги.

— Съжалявам за баща ви — обърна се той към Белами.

Тя прие с благодарност съболезнованията, но мина направо към темата:

— Муди каза, че ще ни очаквате.

Той се дръпна и им направи знак да влязат. Седнаха като преди, той в люлеещия се стол, а те на дивана, състезавайки се за пространство с кучето. Хеймейкър посочи към папката, която лежеше на масичката за кафе.

— Позната ли ви е?

Тя кимна.

— Честно казано, не мога да повярвам, че Дейл е готов да сподели това. — Той вдигна ръце и сви рамене. — Но кой може да каже как работи умът на човек?

— Муди ми каза, че е оставил при вас някакво самопризнание.

Бившето ченге измъкна няколко сгънати листа от джоба на ризата си и ги разтвори.

— Подписани.

— И подпечатани с палец — каза тя, виждайки последния лист, където подписът на Муди бе придружен от пръстов отпечатък.

— И какво всъщност признава? — попита Дент.

Хеймейкър се намести по-удобно в стола си.

— Чували ли сте някога за едно ченге, Брейди?

Белами и Дент поклатиха глави.

— Имаше един случай във Върховния съд в средата на шейсетте, струва ми се. Който тръгна от процес за убийство — „Брейди срещу

Мериленд“. Съдът отсъди в полза на Брейди. Заключението беше, че полицаите и прокурорите имат дълг, морално задължение да уведомят адвоката на защитата за всякакви оправдателни материали или информации, дори и да ги смятат за глупости.

Белами кимна мълчаливо.

— Дори ако са дяволски сигурни, че свидетел си изсмуква истории от пръстите в полза на виновника, са длъжни да го споделят с другата страна. Ако разследващият открие нещо, което е в полза на заподозрения, също е длъжен да уведоми.

— Което дава голям простор за спекулации.

— И ние — имам предвид ченгетата — спекулираме. Но тези, които лъжат най-безсрамно или умишлено задържат информация, мамят съдебната система и закона. На тях им викат Брейди-ченгета.

— И Муди е направил нещо такова? — попита Белами.

— С Джим Постълуайт. Муди го разпита в началото, както направи с всички мъже на барбекюто. — Като се наведе напред, Хеймейкър бръкна в папката и извади лист хартия с името на Постълуайт, подчертано с червено.

След това си сложи очила за четене.

— Господин Постълуайт каза на Муди къде е бил и какво е правил непосредствено преди и след като торнадото връхлетя парка. Описа го доста подробно. Казал на Муди, че е помогнал на няколко хлапета да се скрият, преди сам да потърси заслон. Ако успеете да прочетете драсканиците на Муди, всичко е написано вътре. — Той свали очилата си и ги погледна. — Историята на Постълуайт елиминира Алън Стрикланд като заподозрян.

— И защо така?

— Защото Алън му е помогнал да заведат тези деца до канала, в който ги е скрил.

— Къде е бил този канал? — попита Белами.

— Далече от мястото, където е намерено тялото на сестра ви. Постълуайт казал, че Алън е изтичал към него и децата откъм паркинга, където търсел брат си.

— Не би могъл да е на две места едновременно — произнесе замислено Дент.

Хеймейкър кимна.

— Ти имаше алиби, което Дейл и Руп не можаха да разбият, затова Руп каза, че ще припишат деянието на Алън Стрикланд. Но Дейл напомни на Руп, че Постълуайт може да свидетелства, че Стрикланд е бил някъде другаде по време на убийството. Руп инструктира Дейл да направи необходимото, но да накара Постълуайт да забрави това.

— О, не! — каза Белами тъжно.

Хеймейкър вдигна ръка.

— Не се наложи да прави нищо. Постълуайт почина от сърдечен удар три дни след торнадото.

— Късмет за тях — изсмя се Дент.

— Руп определено смяташе така. Дейл знаеше, че вероятността момчето да е изнасилвачът е минимална.

— Но никога не е споменал, че Постълуайт му е казал.

Хеймейкър направи пауза и замислено се почеса по бузата.

— Дейл беше добро ченге. Малко неотстъпчив, може би — каза той, поглеждайки Дент. — Но задържайки оправдателни факти, стъпи върху линията. Имаше го също така и тъй наречения инцидент, който попречи на брата на Стрикланд да свидетелства. Но по онова време Дейл се беше забъркал толкова дълбоко с Руп, че не виждаше начин да се измъкне.

— Какво се случва на Брейди-ченгетата, когато ги разкрият? — попита Белами.

— Изпадат в немилост, разобличени като лъжци. Обикновено ги уволняват. Някои влизат в „Брейди-списък“, който обикновено се разпраща и по другите агенции на съдебната система.

— Муди обаче не си е изгубил съня от тези последици — подхвърли Дент.

— Прав си — каза Хеймейкър. — Бедният стар Дейл нямаше много за губене. Но ако излезе, че Руп е нарушил справедливия процес, докато е изпълнявал длъжността щатски прокурор, и знаейки, че изпраща невинен човек в затвора, той може да бъде държан отговорен. Особено след като Стрикланд умря там. И накрая репутацията му ще отиде по дяволите. Няма да може да продаде и една триколка втора ръка.

— Муди очаква ли от нас да разгласим историята? — попита Белами.

Хеймейкър сгъна отново подписаното самопризнание и ѝ го подаде.

— Направих си копие, но не бих го използвал никога срещу моя приятел. Дейл остави на вас да решите какво да правите с оригинала. Да го предадете на полицейското управление. На прокурорския офис. На министъра на правосъдието. На медиите.

— Защо не ни го даде вчера?

Хеймейкър отвърна без угризение:

— Трябваше му време да се укрие. Той няма да се върне обратно на мястото, където беше по-рано. Видяхме го за последен път.

— Проклет страхливец — изсумтя Дент.

— Каза ми, че си го нарекъл така в лицето. Каза също, че не си далеч от истината.

Белами се намръщи замислено.

— Дори и да споделя това с властите, Руп ще твърди, че всичко това са лъжи.

— Няма съмнение. Думата на Дейл срещу неговата. Но в бележките на Дейл в папката се споменава случая с Постълуайт. Всяко ченге знае колко важни могат да се окажат тези бележки. И ако папката не е опасна за никого, то тогава защо така мистериозно изчезва от управлението? Всичко събрано в едно изглежда зле за Руп. Кралят на колите ще бъде детрониран.

След това той се наведе към нея и със сериозен тон добави:

— И едно последно нещо. Дейл искаше да подчертая пред вас, че нито той, нито някой друг има и зрънце улика, която да сочи към вас.

— Каза ми го. Той също знаеше, че Алън Стрикланд не е убил Сюзан. Което ни оставя на същото място, на което бяхме и преди — не знаем кой го е направил.

В този миг от вътрешността на чантата ѝ се чу звъненето на мобилен телефон. Тя го измъкна.

— Получих есемес. — Тя докосна стрелката на дисплея и закри устата си ужасена, когато се появи уголемената снимка.

Беше на Дейл Муди. Гърлото му беше прерязано от ухо до ухо.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Рей се усмихна доволно, когато си помисли как Белами получава есемеса. Беше взел номера ѝ от мобилния телефон на Гал, който беше открил в джоба на работните му дрехи. Доколко бе извадил късмет, че беше взел чучелото, когато побягна от хангара?

Я да видим? Винаги си имаше причина нещата да се случват по един или по друг начин. Алън винаги го повтаряше. Трябвало е да слуша по-добре и да вярва.

Белами и Дент щяха да видят снимката на Муди и да разберат какво им се готви. Мисълта за това колко ли са изплашени го накара да се ухили. Трябваше само да измисли как да се приближи до тях незабелязано. Руп щеше да помогне. Той беше добър в планирането.

Първият проблем на Рей обаче, беше да се отърве от трупа и да изчисти бъркотията. Не знаеше, че в едно тяло може да има толкова кръв. Дейл Муди кървеше като заклано прасе, оплесквайки с кръв всичко в апартамента на Рей.

Последното нещо, което бе очаквал, е да намери детектива да го чака, когато се върна вкъщи на разсъмване. Рей се беше опитвал да търси кучия син цяла нощ, докато Муди е бил тук през цялото време, чакайки да му се нахвърли на влизане.

По план Руп се беше обадил на Рей от приема след погребението. Рей също искаше да отиде, но Руп му възрази, че ще изпъква сред онази богаташка тълпа и че ще е катастрофално. Руп подозираше също така, че Муди може да се появи в някакъв момент на ритуала на Листън и се беше оказал прав. Руп беше умен.

Беше забелязал Муди да се върти около кьнтри клуба.

— Имаше кратък разговор с Белами. Враговете ти са толкова гъсти един с друг, както крадците, Рей.

Руп даде на Рей описание на колата на Муди и номерата ѝ, и го инструктира да паркира така, че да не се вижда от клуба, за да може, когато Муди излезе, Рей да го проследи. Беше тръгнал след Муди в колата, която Руп му зае от стъкларската фабрика, където работеше.

Целта беше да разбере къде ще отиде Муди, с кого ще говори и какво ще направи. Но полицейският инстинкт на Муди сигурно се беше задействал, защото още не бяха изминали и две мили, преди Рей да го изгуби.

Руп му се беше обаждал многократно през нощта, но Рей не отговаряше. Знаеше, че звъни за последни новини, но тъй като Рей бе концентриран, бившият прокурор можеше да си гледа работата. Той си имаше своя мисия. Искаше да намери и убие мъжа, който бе изпратил брат му в затвора.

Прекара остатъка от нощта да обикаля всички места, които Руп бе нарекъл „Старите бърлоги на Муди“, но без късмет. Не можа да намери Муди. Беше адски шокиращо, когато влезе в апартамента си и двамата се сборичкаха за ключа. С другата си ръка онзи бе притиснал дулото на един пистолет в слепоочието на Рей.

— Защо ме преследваш, Рей? А? Чух, че напоследък си се забъркал в неприятности. Намушкал си Дент Картър, опитал си се да убиеш един старец. Аз ли трябва да съм следващият? Хм? Какво се мъти в главата ти?

Рей заби лакът в мекия корем на Муди и се освободи от хватката му. Рей се завъртя и едновременно с това измъкна ножа си от калъфа и нападна. Муди видя ножа, но беше останал без дъх и бе притиснал оръжието към гърдите си — на Рей не му бе хрумвало, че е възможно да си представи такова нещо — той даже се усмихваше.

Ножът на Рей направи чиста дъга. Острието мина през шията на Муди като през топло масло. Навсякъде плисна кръв, по стените, по мебелите, по Рей, който се дръпна, но не достатъчно, за да избегне фонтана.

Муди изпусна пистолета си, но не помръдна. Остана да стои с онази странна усмивка на лицето и да го гледа. Накрая подбели очи, коленете му се подгънаха и той се стовари на пода като торба цимент.

Рей, ругаейки кървавите петна по любимия си кожен елек, прескочи тялото му, отиде в кухнята, изми кръвта от ножа си, избърса го с кърпа и го прибра в ножницата. После изплакна ръцете си и се наведе над мивката, за да се изжабури с няколко шепи студена вода.

Досега не бе убивал никого.

Предположи, че трябва да се обади на Руп, да му докладва, за да се отърве от него. Но Руп не вдигна. Задникът му със задник, сигурно

си спеше сладко, докато Рей вършеше цялата работа.

Рей му остави недвусмислено съобщение: „Муди е мъртъв. Оплеска целия ми апартамент, така че трябва да се махна“.

След това си направи голям сандвич и го прокара с чаша мляко.

Когато се върна в дневната си и видя колко смешно изглежда Муди с глава на една страна, му дойде вдъхновение да направи снимка и да я изпрати със съобщение на Белами от телефона на дядката. Ето защо тя не би могла да разбере номера на Рей, който Руп му беше казал, че трябва да знаят само те двамата.

Едва след като свърши всичко това, осъзна колко е уморен. Беше имал дълга нощ и заета сутрин. Преди да се заеме с преместването на трупа на Муди, реши малко да си почине.

Отиде в спалнята си, отвори гардероба и се отпусна на коляно. На пръв поглед ъгълът на виниловия под изглеждаше като всичко останало, сякаш беше все още залепен за бетона отдолу. Само Рей знаеше, че е съвсем лесно да се отдели, защото той самият го беше отлепил в деня, след като се премести да живее тук.

Беше го дръпнал, така че да се образува плитка вдлъбнатина. Не беше нужно да е дълбока, само достатъчно голяма, за да побере чифт бикини, а и те бяха съвсем миниатюрни. Леки като въздух. Човек можеше да гледа през плата.

Като ги взе от скривалището им, той им се възхити както беше направил първия път, когато Алън ги беше напъхал в ръката му. Рей си го спомняше като вчера. Алън беше нервен. Не, повече от нервен. Уплашен. Муди и другият детектив бяха паркирали на тротоара и вървяха по пътеката.

Алън говореше бързо. Потеше се.

— Трябва да скриеш това нещо, Рей. Става ли?

— Гащите на онова момиче?

— Побързай. Вземи ги. Скрый ги.

Рей ги натъпка в панталона си под бельото, после оправи дрехите си. Алън гледаше, кимайки одобрително.

— Веднага щом можеш се отърви от тях. Изгори ги. Обещай ми.

— Обещавам.

След това ченгетата почукаха на вратата. Алън избърса потта над горната си устна, тупна Рей по рамото и отиде да отвори. Муди му

прочете правата, докато другият детектив му сложи бележниците. След това го отведеха.

През цялото време, докато Алън беше затворен, никога не заговори отново за гащичките. Алън никога не го попита дали ги е изгорил, а той така и не призна, че е нарушил обещанието си. Не можеше да се накара да ги унищожи. Те бяха най-ценното му притежание. Бяха последното нещо, което брат му му беше дал.

Не ги вадеше много често от скривалището им. Не толкова често, колкото му се искаше. Но ако убиването на Муди не беше специален случай, то той не знаеше кое може да е.

Опъна гръб на леглото и пъкна ръка в гащичките, после ги вдигна към прозореца и загледа разперените си пръсти през тънката материя. Въздъхна доволно и се обърна на една страна да подремне.

Тясната пилотска кабина на един боен джет никога не бе карала Дент да изпитва клаустрофобия, но влизането в стаята за разпити на полицейското управление беше неприятно напомняне за последния път, когато беше тук и налаган здравата от Дейл Муди. Малко му помагаше това, че Муди е мъртъв. Той още имаше чувството, че дращи с нокти по стените.

До него Белами изглеждаше бледа и разтърсена, и ако някой я попиташе нещо, се налагаше да повтори, докато стигне до съзнанието ѝ. Отнесеността ѝ беше разбираема. Да види снимката на Муди с прерязана шия беше шок.

Тъй като всички в управлението я познаваха като знаменитост и като дъщеря на наскоро починалия Хауард Листън, детективите бяха почтителни.

Въпреки това по гръбнака на Дент започнаха да се спускат потни вадички още щом влязоха в стаята за разпити, за да дадат показания. Той стискаше здраво ръката на Белами колкото за свое, толкова и за нейно спокойствие.

Хеймейкър се беше обадил в полицейското от дома си. Беше се свързал с детектив от отдел „Убийства“, разказа за жестокия есемес, идентифицирайки жертвата като пенсионирания полицаи Дейл Муди; беше дал на детектива номера на мобилния телефон на Гал.

— Предполага се, че телефонът е у човек на име Рей Стрикланд. Издирван е по подозрение в нападение, така че вече имате рапорт за него. Ние тримата тръгваме и скоро ще сме в управлението.

Когато пристигнаха, незабавно бяха посрещнати от детектива, с когото Хеймейкър беше разговарял, Нагел и още един, на име Абът. За Дент те изглеждаха напълно заменяеми. На една и съща възраст. С един и същ ръст и едно и също телосложение. С еднакви спортни сака.

Бяха взели телефона на Белами, погледнаха изпратената снимка и признаха, че все още не са открили адреса на Рей Стрикланд, но че се опитват да го локализират, триангулирайки сигнала на мобилния телефон.

— Освен това издадохме предупреждение за повишена бдителност.

— Защо Стрикланд ще иска да убие Дейл Муди? — попита Нагел.

Хеймейкър подаде копието от папката по случая „Сюзан Листън“.

— Всичко е обяснено вътре.

Сега, час по-късно, те продължаваха да са там, отговаряха на въпроси, старателно повтаряйки цялата история. По едно време един униформен полицаи се показва в рамката на вратата и извика Абът в коридора. Нагел подкани Белами да продължи.

Тя разказваше за разговора си с Муди на приема след погребението, когато внезапно Абът се върна и обяви:

— Тялото на Муди е било открито в апартамента на Стрикланд.

— Как са го намерили? — попита Нагел. — Чрез мобилния телефон?

— Не, получихме сигнал къде живее.

— От кого? — попита Нагел.

— Руп Колиър.

— Какво? — възкликнаха едновременно Белами и Дент.

— Да, изглежда господин Колиър съжалил Стрикланд, след като брат му бил убит в затвора. Открил, че живее на социални помощи. Дал му работа, настанил го в апартамент, където живее и сега. Каза, че Стрикланд не притеснявал никого. Самотник, но не създавал проблеми. Изключително добър механик, както и стъклар. Работел в работилницата при него.

Детективът погледна с безпокойство към Белами.

— Но според господин Колиър след излизането на вашата книга се е създадо доста напрежение, Рей започнал да отсъства от работа. Държал се войнствено с шефа и с колегите си. Господин Колиър казва, че говорил с него няколко пъти по телефона, опитвайки се да го убеди да не мисли вече за миналото.

Белами си пое дълбоко дъх, изпусна го шумно, но не каза нищо.

— Но Стрикланд ставал все по-неспокоен и напоследък отправял някакви заплахи срещу вас двамата и срещу Дейл Муди. Вчера отмъкнал кола, собственост на господин Колиър. Той направил няколко опита да говори с него по телефона и да му каже да върне колата, преди да я обяви за открадната. Стрикланд не отговорил на обажданията му и вече не звъннал.

После, малко след това, господин Колиър получил гласово съобщение от Стрикланд, оставено рано тази сутрин. В него казвал, че Муди е мъртъв и споменавал, че заради мръсотията може да се наложи да се премести. Господин Колиър се обадил на 911 веднага и дал адреса на Стрикланд.

— Ама че тип! — промърмори Дент. Но детективът не го чу, защото Нагел питаше за психическото състояние на Стрикланд, когато е бил отведен в ареста.

— Не беше.

— На свобода ли е сега?

— Боя се, че да. Имаме номера на колата. Не би трябвало да отнеме много време да го заловим. Беше обявен за въоръжен и опасен.

— Как е успял да избяга? — попита Белами.

— Според първите полицаи, отишли в апартамента му, са го заварили заспал на леглото. Заобиколили са го. Той се стреснал и се събудил, след което се хвърлил да ги напада с нож, явно оръжието на престъплението. Казаха, че бил бесен. Не се подчинил на заповедите им да пусне ножа. Един от полицаите бил ранен. Получил рана в рамото. Дълбока и лоша, но изглежда ще се оправи. Това е добрата новина. Лошата е, че Стрикланд се е изплъзнал.

— Има и друго — намеси се Абът, поглеждайки Белами. — Стрикланд е оставил това на леглото. — Той извади от джоба на самото си запечатано пликче за улики и й го подаде. — Възможно ли е да са принадлежали на сестра ви?

Белами нямаше никакво желание да докосва пликчето, но го взе от детектива и погледна съдържанието му. Гърлото ѝ се стегна. Тя кимна мълчаливо, после каза:

— Точно такива носеше.

Абът взе пликчето от нея.

— Ще ги предам в лабораторията, за да се докаже дали са нейни.

Хеймейкър каза:

— Дейл винаги твърдеше, че човекът, у когото са бикините ѝ, е този, който я е убил. Ако си спомням правилно, Алън беше настойник на Рей. Може да е отнесъл присъдата заради малкия си брат.

Белами си позволи друго предположение.

— Може Алън да ги е дал на Рей, за да не ги намерят у него.

— Ще се поровим в папката по случая — каза Нагел с явно нетърпение да се залови за работата. — Белами подаде на детектива самопризнанията на Муди. — Мисля, че четивото ще ви се стори интересно. Особено частите, отнасящи се до Руп Колиър и защо той е бил първият човек, на когото Рей се е обадил след убийството на Дейл Муди.

Стивън прекъсна линията и се обърна към майка си.

— Каза, че ще се отбие и ще ни разкаже подробностите. Звучеше уморено и малко дрезгаво от говоренето в полицията часове наред, но като цяло увери, че е добре. — След това добави — иронично: — Каза също така, че доста време щяло да мине, докато отново се осмели да отвори есемес.

— Колко ли ужасно е било това за нея — прошепна Оливия.

— „Отвратително“ беше думата, която тя използва.

— Тревожа се за нея. Трябваше да понесе толкова много за последните няколко дни.

— И аз съм отчасти отговорен за това. Това ли се канеше да кажеш?

— Съвсем не.

— Но е истина. — Той въздъхна и се отпусна обратно в стола си. — Никога няма да си простя, че наех Дауд, който създаде допълнителни притеснения на Белами.

— Направил си грешка — каза Уилям. — Намеренията ти са били добри. Не си могъл да предвидиш как ще бъде прието. Вече се извини. Забрави го.

Стивън се усмихна на партньора си.

— Благодаря.

Уилям отвърна на усмивката му, после се извини:

— Трябва да се обадя в ресторанта да проверя дали не е възникнала някоя криза.

Стивън прозря намерението му. Уилям беше чувствителен по отношение на семейните дела, които Стивън и майка му трябваше да обсъдят и затова ги оставяше насаме.

Веднага щом той излезе, Оливия свали гарда. Раменете ѝ се отпуснаха от умората, натрупала се през последните дни, прекарани край смъртното легло на Хауард.

— Само да хванат онзи ненормалник Стрикланд, всичко ще свърши, майко. Завинаги.

— Боже, надявам се.

Той се засмя безрадостно.

— Ще е странно да се събудя и да не се страхувам от настъпващия ден и грозните изненади, които може да ме очакват. От деня, в който книгата на Белами се продава, не съм се зарадвал на нито една сутрин.

— Знам какво имаш предвид. Аз също. Просто исках... Ами, исках много неща, които не се сбъднаха.

— Например?

— Искаше ми се Белами да не беше получавала онзи отвратителен есемес.

— Има широките рамене на Дент, на които да се облегне.

— Това беше другото от желанията ми. Искаше ми се той да не е в живота ѝ.

— Не е официално.

Оливия го погледна и вдигна вежди.

— Все още — добави той печално.

— Мислиш ли, че е неизбежно?

— Видях начина, по който се гледаха.

— Как са се гледали?

— Както вие с Хауард веднага, след като се запознахте.

Тя се усмихна тъжно.

— Толкова ли е зле? Е, при всички положения не мога да направя нищо по въпроса. Точно както не мога да ти попреча да се върнеш обратно в Атланта утре. Искане ми се да не трябваше да си заминаваш толкова скоро.

Щеше да я заболи, ако знаеше колко отчаяно искаше той да напусне тази къща, която пазеше толкова много ужасни спомени за него. Беше издържал тук толкова дълго, само защото не искаше да я оставя сама в скръбта ѝ. Но нямаше да може да диша спокойно, докато не се отдалечи на стотици мили оттук.

— А най-много — въздъхна тя, — ми се иска Хауард да беше живял достатъчно дълго, за да види края на всичко това.

— На мен също. Но, слава богу, скоро всичко ще свърши за нас. Диренето на Белами — поради липса на по-добра дума — свърши, когато бикините на Сюзан бяха намерени в къщата на Рей Стрикланд. Случаят е затворен.

Оливия облегна глава на ръката си, подпряна на дръжката на стола, и разтърка чело.

— Намирането на бельото ѝ ще бъде по новините. Ще се пише за това, ще се говори, ще се спекулира. Дни наред.

— Но няма да е вечно. Скоро ще бъде изместено от друга скандална история.

— Този неин малък номер струва на всички ни толкова скъпо.

Стивън не каза нищо. Спря да диша и би се закълел, че и сърцето му е спряло, ако тялото му не се беше изпълнило с невероятна топлина. Очите му останаха фиксирани и немигащи върху майка му.

Накрая тя отпусна ръка, вдигна главата си и го погледна, усмихвайки се изнурено.

— Нямаме избор, освен да минем през настъпващото медийно нападение. Господ знае, че аз... — Гласът ѝ секна и тя го погледна с любопитство. — Стивън? Какво има?

Той преглътна.

— Ти каза, че онзи малък номер на Сюзан е струвал на всички ни толкова скъпо.

Устните на Оливия се разтвориха, но от тях не излезе нито звук.

— За какъв малък номер говориш, майко?

Тя отново не проговори.

— Майко, зададох ти въпрос. Какви малки номера? Малките й номера да си събува бикините и да ги дава на мъже?

— Аз...

Той скочи на крака.

— *Знаела си?*

— Не, аз...

— Знаела си, нали? Знаела си, че ми е правила тези номера? Много пъти. А знаеше ли и за всичко останало?

Когато тя се изправи, се олюля и се хвана за облегалката на стола, за да не падне.

— Стивън, чуй ме. Моля те.

— Знаела си за... всичко? За всичко това? И не си направила нищо?

— Стивън...

— Не си го спряла. Защо?

— Не можех — прошепна тя.

Той се разтрепери от ярост.

— Това съсипа живота ми!

Тя покри устата си, за да заглуши хлиповете. Цялото й тяло бе разтърсено от тях, но той я изгледа без капка милост.

— Защо не го спря?

— Аз...

— Защо? *Защо?*

— Заради Хауард! — извика тя. — Това щеше да го съсипе, ако знаеше.

Стивън остана неподвижен дълго, гледайки нещастното й лице.

— Това е щяло да съсипе Хауард, а ти не си го искала. Но си нямала нищо против аз да бъда съсипан.

— Не — проплака тя и протегна ръка към него.

Той отблъсна ръката й.

— Стивън! *Стивън!*

Тя продължаваше да вика името му, докато той вземаше по две стъпалата надолу.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Дент спря колата си в полукръглата алея пред къщата на Листън.

— Гал не идва навреме никога, но го помолих да се видим, така че трябва да тръгвам.

— Да, трябва — каза Белами.

— Ще гледам да свърша бързо.

— За теб е важно, така че не бързай заради мен. Освен това ще бъда заета с възстановяване на отношения. Когато си тръгнах оттук вчера, всички бяха разстроени и ядосани.

— Ти дойде при мен и прекарахме заедно нощта. Дори само заради това току-виж те зачеркнали от завещанието.

— Струваше си — каза тя тихо.

— Така ли?

Те се спогледаха, после, спомняйки си защо са тук, тя каза:

— Ще искат да научат всичко, което се случи днес, затова ще има много за разказване.

— Което е другата причина да не искам да те оставям. Не обичам да си извън полезрението ми като знам, че Стрикланд е още на свобода.

— Пред входа е паркирана полицейска кола.

— Радвам се. Ако детективите не го бяха предложили, аз щях да го направя. — Той погледна към небето през предното стъкло. — Изглежда ще вали. Може би трябва да изчакам тук, докато си върте...

— Няма да правиш такова нещо. Престраши се да прекараш в полицейското управление заради мен цял ден. Оценявам го, особено като знам какво ти е коствало да си там. Най-малкото, което мога да направя, е да не се плаша от дъжда.

Целувката, която си размениха на раздяла, ги накара да искат да приключат задълженията си час по-скоро, за да се съберат. Тя му махна и тръгна по стъпалата нагоре. На първия етаж нямаше никой, което беше изненадващо, тъй като беше уведомила Стивън, че се прибира.

Извика го, после извика и Оливия, но се появи икономката Хелена, идваше откъм кухнята.

— Съжалявам, госпожице Прайс. Тъкмо щях да си тръгвам и не ви чух да влизате.

— Къде са останалите?

— Госпожа Листън е на горния етаж в стаята си. Помоли да не бъде безпокоена известно време.

— А брат ми?

— Тръгна.

— Излязъл е?

— Не, той и господин Строд отлетяха за Атланта.

— Мислех, че няма да си тръгнат по-рано от утре.

— Стивън каза, че настъпила внезапна промяна в плановете им.

„Внезапна“ беше умерено твърдение. Стивън трябва да беше тръгнал малко след телефонния им разговор.

Виждайки разочарованието на Белами, икономката каза:

— Остави бележка за вас на бюрото в кабинета на господин Листън.

Бележка. Това ли беше всичко, което тя заслужаваше? Не е могъл да отложи заминаването си достатъчно дълго, за да се сбогуват както му е редът?

— Ще ви трябва ли за нещо, преди да си тръгна?

— Не, всичко е наред, благодаря, Хелена.

— Тогава лека нощ.

Белами отиде право в кабинета. Рафтовете с книги бяха пълни със спомени, които бележеха живота на баща ѝ, от черно-бяла негова снимка с родителите му в деня на кръщението му до снимка, направена през последната година, докато играе голф на Пибъл бийч с президента на Щатите.

Но заради всички тези вещи кабинетът изглеждаше празен без него. Тя и баща ѝ се бяха наслаждавали на дълги разговори в тази стая. В гърлото ѝ заседна буца, когато влезе вътре. Обикновено тук ѝ се струваше топло и сигурно. Днес кабинетът беше мрачен и потискащ, полумракът му — ненакърнен от дръпнатите завеси. Отвън небето беше покрито с плътни облаци.

Тя светна настолната лампа и седна в стола на баща си. Скърцането на кожата беше познато и тя отново беше залята от вълна

носталгия по него. Почувства се още по-тъжна, когато видя върху бюрото плика с написаното си отгоре име.

Отвори го и прочете кратката бележка на Стивън.

„Скъпа Белами,

Ако обстоятелствата в живота ни бяха различни, може би щях да бъда братът, който ти искаше и който аз исках да съм. Но при това положение бях обречен да те разочаровам и да те нараня. Извинявам се отново за Дауд. Благородни намерения, но лоша идея. Исках да те предпазя, защото наистина те обичам. Но ако още имаш някаква обич към мен в сърцето си, заради двама ни, моля те, нека това ни сбoguване да е последно.

Стивън“

Съобщението прониза сърцето ѝ, заболя я както заради него, така и заради самата нея. Вдигна бележката и преглътна сълзите. Беше безполезно да плаче. Не можеше да върне миналото, което бе оставило такива дълбоки белези в душата на доведения ѝ брат.

Очите ѝ се стрелнаха към рамкираната фотография в ъгъла на бюрото. Запита се дали Стивън я е забелязал, когато е оставил бележката. Ако я бе забелязал, сигурно му се е сторила толкова разстройваща, колкото и на нея.

Някога бе попитала баща си защо държи точно тази снимка, при положение, че може да я вижда всеки ден. Беше ѝ казал, че това е последната снимка на Сюзан и че иска да я помни такава, каквато изглежда на нея: усмихната и щастлива, бликаща от енергия и жизненост.

Беше направена в онзи Ден на загиналите във войната, преди да тръгнат към парка. Всички се бяха накиприли в своите червени, бели и сини дрехи, които Оливия ги бе инструктирала да носят за случай. Бяха се подредили на предните стъпала на къщата и когато се усмихнаха, икономката ги щракна.

Приличаше на семейна снимка за Коледа, само че разкриваше толкова много от характерите им. Стивън изглеждаше намусен. Сюзан лъчезарна. Белами смутена. Оливия и Хауард стояха хванати за ръка,

усмихваха се, олицетворение на Американската мечта, сякаш никаква трагедия не би могла да ги докосне.

Глух гръм накара Белами да обърне глава и да погледне неспокойно към прозореца. Дъждът обливаше стъклата. Тя разтърка измръзналите си ръце и стана да дръпне завесите. Пристъп на мазохизъм я накара да погледне към небето.

Облаците бяха застрашителни, зеленикави на цвят.

Тя затвори очи за няколко секунди и когато ги отвори отново видя, че съвсем не са зелени. Бяха сиви. Натезали от влага облаци. Нищо повече.

Нищо общо с апокалиптичното небе в онзи следобед преди осемнайсет години.

Белами се върна на бюрото и взе снимката, приближи я под лампата, за да я освети максимално, като я накланяше ту на една, ту на друга страна.

Какво точно *търсеше*?

Нямаше представа. Но нещо ѝ убягваше. Нещо важно и обезпокояващо. Какво беше? Какво пропускаше? Защо ѝ се струваше важно да го открие?

Наблизо падна мълния, последвана от силен грохот.

Белами изпусна рамката.

Стъклото вътре се натроши.

* * *

Дент влезе в „Старбъкс“ до местния сенат, където сенаторът бе предложил да се срещнат. Повечето хора вътре се бяха навели над лаптопите си или говореха по телефона, с изключение на двамата мъже, които го чакаха. Гал беше облечен за случая, заменяйки мазния си работен комбинезон с чист. Той нервно дъвчеше цигара.

Мъжът, който се изправи с него, когато Дент приближи масата им, беше шейсетинагодишен и плешив. Носеше шотландска карирана риза със седефени копчета. Тя беше запасана в чифт дънки „Ренгълърс“, хванати на кръста с широк кожен колан със сребърна катарамата с размерите на чинийка за чаша. Широкото му загоряло от слънцето

лице беше открито и дружелюбно, а ръката, когато стисна тази на Дент, беше жилава и твърда като кожа за обувки.

Той разтърси ръката на Дент няколко пъти.

— Благодаря ви, че дойдохте. Очаквах с нетърпение да се запознаем. Заповядайте, седнете. — Той посочи на Дент стола срещу малката масичка.

Точно тогава силен гръмотевичен тътен разтърси прозорците. Дент погледна навън и видя, че започва да пръска. Докато заобикаляше двамата мъже, каза:

— Не мога да остана дълго.

Грубостта му накара Гал да пламне, но сенаторът се усмихна сърдечно.

— Тогава ще говоря бързо. Гал вече ми изложи вашите условия, и да ви кажа честно, не мисля, че са справедливи. — Той направи пауза, после се засмя. — Мога да ви предложа по-добри.

Дент слушаше, докато сенаторът предлагаше една приятна сделка, която само пълен глупак би отхвърлил. Но по-голямата част от вниманието му бе заета с това, което става навън. Вятърът блъскаше чинарите покрай тротоара. Дъждовните пръски бяха преминали в силен дъжд. Светкавиците и гръмотевиците ставаха все по-чести и по-силни.

Белами щеше да се страхува.

— Дент?

Той осъзна, че сенаторът е спрял да говори и че онова, което е казал, изисква някакъв отговор, защото двамата с Гал го гледаха очаквателно.

— Ъ-ъ-ъ... да — каза той, надявайки се, че това е подходящ отговор.

Гал извади цигарата от устата си.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

Дент се изправи и се обърна към сенатора:

— Самолетът ви е невероятен. Мога да летя на него по-добре от всеки друг. Но точно сега трябва да тръгвам.

Когато тръгна между масите, чу сенаторът да се смее.

— Винаги ли бърза толкова?

— Напоследък, да — отвърна Гал. — Влюбен е.

Дент мина през вратата, която вятърът подхвана и издърпа от ръката му. Той не спря да я затвори, наведе глава напред срещу поройния дъжд и затича.

* * *

С треперещи ръце Белами изтръска парчетата счупено стъкло от рамката, после прокара пръсти по фотографията. Гледаше внимателно всеки член от семейството, опитвайки се да разбере какво я притеснява в снимката.

Проблесна светкавица. Тя се сви. И за миг беше отново дванайсетгодишна, сред гората на парка, вцепенена от страх, когато се сгуши в храстите. Трябваше да се скрие от бурята, но се страхуваше прекалено много, за да помръдне.

Светкавицата беше толкова силна, че дъхът ѝ излезе на шумни, задъхани тласъци. Като взе снимката със себе си, тя заобиколи бюрото и отиде до най-близкия рафт за книги и коленичи пред шкафовете отдолу. Вътре бяха всички материали от разследването ѝ, които беше събрала, докато пишеше „Ниско налягане“. Беше накарала Декстър да ѝ изпрати всички папки, които бе оставила, когато тръгна от Ню Йорк. Когато пристигнаха, помоли баща си да ги складира на някое свободно място.

Като се движеше несигурно, тя натрупа обемистите материали на пода пред себе си и започна бързо да ги прелиства, докато намери онази със снимките от торнадото и след него. Беше ги изрязвала от списания и вестникарски статии, имаше и принтирани от интернет; беше събрала дузини изображения от събитието в онзи фатален ден.

Но сега търсеше една точно определена и бързаше толкова, че се наложи да прелисти папката два пъти, преди да я открие. Беше озаглавена „Изтъкнато семейство издирва близките си сред отломките“.

Един служител на „Листън Електроникс“, донесъл камерата си на барбекюто, бе направил снимката минути след торнадото. На заден план разрушенията изглеждаха сюрреалистични. Снимката беше запечатала разплакани хора с изпокъсани дрехи, все още в плен на паниката.

Най-отпред бяха Оливия, Хауард и Стивън.

Хауард стискаше ръката на Оливия, лицето му беше набраздено от сълзи. Ръката на Стивън беше вдигната, лицето му — заровено в сгъвката на лакътя. Изражението на Оливия беше силно, напълно различно от усмивката, с която бе на фотографията същата сутрин пред къщата им.

Белами вдигна снимката.

Да, контрастът между израженията на лицето ѝ бе очебиен.

Но не толкова очебийна бе разликата в блузата ѝ. На по-ранната снимка тя имаше панделка около врата. На втората...

Белами пусна снимката и покри лицето си с ръце, когато споменът я разтърси. Сякаш изтласкана със свръхзвукова скорост през тунел на времето тя внезапно се озова сред гората, пробиваше си път между дървета, търсейки Сюзан, която бе напуснала павилиона с Алън Стрикланд.

Белами искаше да ги намери заедно, за да накара Сюзан да се почувства неудобно, както Сюзан ѝ се подиграваше за Дент.

Но когато се натъкна на сестра си, тя лежеше по лице на земята, с вдигната нагоре лятна рокля. В ръцете си държеше малката си чанта. Не мърдаше. И Белами знаеше, че е мъртва.

Също толкова шокирана бе Оливия, която стоеше над нея и гледаше надолу. В ръката ѝ бе панделката от блузата ѝ. Краят ѝ се влачеше по земята.

Белами искаше да извика, но бе замръзнала от страх и шок. Тя остана напълно неподвижна и сдържа дъха си. И без това щеше да ѝ бъде трудно да диша, защото въздухът бе станал толкова плътен. Гората бе притихнала необичайно, напълно неподвижна. Нищо не помръдваше. Ни птица, ни насекомо, ни катерица, нито листо. Сякаш цялата природа бе спряла, за да гледа как Оливия удушва доведената си дъщеря.

Внезапно неподвижността бе нарушена от свистене на вятър; силен рев разкъса тишината и събори Белами на земята. Промяната извади Оливия от ступора и тя хукна между дърветата и храстите по посока на павилиона.

Белами се изправи на крака и се запрепъва слепешката между дебелите дънери, докато вятърът я блъскаше и отнемаше дъха ѝ, а наелектризираната атмосфера изправяше космите на главата ѝ. Шумът

не приличаше на нищо, което бе чувала досега. Напомняше рев на дракон, който се нахвърля върху нея.

Но тя не бягаше от ужасяващата стихия на бурята. Бягаше от онова, което бе видяла. Търсеше не толкова подслон от вятъра и отломките, които се сипеха около нея, колкото убежище от немислимото.

Когато най-после стигна с горящи дробове и препускащо сърце до навеса, влезе със залитане вътре и инстинктивно потърси ъгълче, в което да се скрие. Точно в този момент една част от металния покрив бе откъсната, а друга преряза пещерообразната сграда като острие на гилотина, разцепвайки една лодка на две. Като плачеше неудържимо, тя покри главата си с ръце и се сви...

Дъждът шибаше отвън стъклото на кабинета. Наблизо падна мълния. Последва силен грохот, лампата на бюрото примига, после угасна.

Тя искаше да потърси заслон и да се скрие, както онзи ден в навеса, но вече не беше дете и ако се поддадеше сега на страха си, може би никога нямаше да научи какво би могла да ѝ каже отключената ѝ памет.

Като повдигна ръце от мястото си на пода, тя се хвана за ъгъла на бюрото и се изправи. Затвори очи срещу яростта на бурята, пое си въздух няколко пъти, после се отдалечи от бюрото и излезе от стаята.

Всички лампи в къщата бяха угаснали, но тя намери пътя към главното стълбище. Хвана се за перилата и спря. Извивките им изглеждаха заплашителни. Беше толкова тъмно, че не можеше да види къде свършва стълбището, но се насили да сложи крак върху стъпалото и тръгна нагоре.

Периодически я заслепяваха светкавици, карайки я да се хваща още по-здраво за перилата и да изчаква, докато зрението ѝ се адаптира. Когато стигна на площадката на втория етаж, погледна към дъното на дългия коридор. Беше тъмно. Но изпод вратата на спалнята на Оливия и Хауард проблясваше слаба светлина. Тръгна нататък и дори не спря да почука, преди да завърти топката на вратата и да влезе.

На нощното шкафче потрепваше восъчна свещ. Оливия лежеше на леглото с вдигнати до гърдите завивки.

— Оливия?

Мащеха ѝ надигна глава от възглавницата.

— Белами. — После много по-слабо: — Стивън замина.

Белами пресече стаята и застана до леглото. Оливия погледна към ръката ѝ, в която тя стискаше двете показателни снимки. Погледът ѝ се върна обратно върху лицето на Белами и тя я погледна дълбоко в очите. Накрая произнесе:

— Ти знаеш.

Белами кимна и седна на ръба на леглото. Известно време двете само се гледаха една друга, без да казват нищо. Оливия наруши напрегнатата тишина.

— Как свърза нещата?

— Не съм. С помощта на тези снимки най-накрая си спомних.

Оливия я погледна въпросително.

— Бях изгубила паметта си. Дори когато се фокусирах върху онзи ден и пишех книгата, не можех да си спомня цели отрязъци от време. Досега, когато всичко си дойде на място.

— Видяла си ме да го правя? — попита тихо Оливия.

— Видях те да стоиш над тялото ѝ с панделката от блузата ти в ръка.

— Тя се сваляше. След торнадото никой не забеляза, че липсва. Дрехите на хората бяха изпокъсани. Едно дете беше намерено напълно голо. Торнадото направо беше засмукало дрехите му.

— Ти просто пусна панделката върху отломките. Оръжието на убийството изчезна, когато разрушенията от бурята бяха разчистени.

— През цялото време се предполагаше, че е била удушена с бикините ѝ.

— Значи бикините, които бяха намерени в къщата на Стрикланд днес...

— О, сигурна съм, че са нейните. Алън може да ги е дал на брат си, преди да го арестуват, така че да не го хванат с тях.

— Знаела си, че са при него?

— О, да. Разбира се, не можех да кажа, защото нямаше как да обясня, че знам. Бях сигурна, че полицията ще ги намери, което щеше да потвърди вината му. Но не ги намериха. Нямам представа защо Рей ги е пазил толкова много години.

Белами не можеше да повярва на спокойния, невъзмутим начин, по който Оливия разказваше за това.

— Оливия, какво се случи в онази гора?

Гърдите ѝ се вдигнаха и тя изпусна дълбока въздишка.

— Видях я да излиза от павилиона с онова момче, което я следваше, сякаш беше разгонена. Тя си беше, знаеш. Постоянно. Изпускаше една животинска... миризма. Нещо особено. Не знам. Но то не можеше да се сбърка от мъжете. Както и да е, тръгнах след тях. Не исках глупостите ѝ да развалят хубавия ни ден. Чух ги, преди да съм ги видяла. Отвратителни звуци. Като разгонени животни. Тежкото му дишане, нейното пъшкане. Беше се облегнала с гръб на едно дърво. Горницето на роклята ѝ беше смъкнато. Той беше върху гърдите ѝ. С ръце. С уста. Изглеждаше тотално погълнат, но Сюзан имаше вид на отегчена. Гледаше към небето.

Белами мълчеше.

— Тя подхвърли, че небето изглеждало странно, сякаш приближава буря. Но той или не я чу, или я игнорира. Тя произнесе името му и го отблъсна леко от себе си. „Не искам да ме намокри“. Той се засмя и отвърна: „Тогава ще трябва да побързаме“. Разкопча панталона си и го смъкна по хълбоците си. Тя го погледна и изсумтя: „Прибери това нещо обратно“. А той се изхили: „Обратно не е мястото, където мисля да го пъхна“.

Оливия потрепери.

— Бях отвратена до такава степен, че си помислих дали да не се обърна и да си тръгна. Не исках да ги гледам. Но после Сюзан плесна опипващата му ръка. „Наистина го мисля. Няма да стоя тук и да си съсипя роклята“.

Алън се опита да я придума, отначало палаво, а после поядосано. Накрая започна да я нарича с всякакви имена, вдигна панталона си и се отдалечи. Като се смееше, Сюзан извика подире му да не полудява.

Белами се беше загледала в една точка в пространството и нито помръдваше, нито казваше нещо. Прогърмя някъде далече и бавно заглъхна.

— После я видях как събува гащите си и му ги хвърля. Каза му да ги използва, докато се самозадоволявал и да си мислил за нея, докато го прави. — Оливия затвори очи за момент. — Разбира се, използва по-груба терминология.

Тя спря за момент и си пое дълбоко въздух.

— Оправи дрехите си и бухна косата си. При цялата ѝ красота ми се повръщаше от вида ѝ. Изражението ми сигурно го е показвало, защото когато ме видя, ме попита: „Какво искаш?“. Знаеш интонацията, за която ти говоря. Тя не беше притеснена, нито пък я интересуваше колко време съм била там и какво съм видяла. Само ме попита с онзи омразен тон.

— Оливия... — произнесе безсилно Белами, но мащехата ѝ сякаш не я чу.

— Казах ѝ точно какво си мисля, казах ѝ, че е безсрамница, че е противна и неморална. Тя въздъхна театрално, отблъсна се от дървото и подхвърли: „Спести ми го“. Когато мина покрай мен, дръпна полата на роклята си, така че да не се допре до мен. Това беше последната капка.

Преди да осъзная, ръката ми се вдигна и аз я хванах. Сопна ми се да я пусна, но аз я дръпнах още по-силно. И после... после... после ѝ казах да остави Стивън на мира.

Белами зяпна.

— Знаела си за нея и Стивън?

— Както и ти, очевидно.

— Не и до тази седмица. Той ми каза, когато отидох в Атланта. А ти си го знаела тогава, когато се е случвало.

Оливия извърна глава и опря буза във възглавницата.

— Господ да ми помага.

Белами беше по-удивена от това, отколкото от признанието на Оливия, че е убила Сюзан.

— Защо не направи нещо, за да го спреш?

— Сюзан знаеше защо — каза тя почти шепнешком. — Заплаших я, че ако се приближи отново до Стивън, ще кажа на Хауард. Изсмя ми се в лицето. „И на кого мислиш, ще повярва, Оливия?“. Знаеше, че няма да му кажа, защото това щеше да разтърси както него, така и цялото семейство.

— Но си можела да...

— Тя беше дъщеря на Хауард. Той се чувстваше длъжен да я подкрепя. А аз бях предана на Стивън. Това щеше да ни разкъса. Да разбие брака ни. Всичко. Нямах да позволя тази малка уличница да ни съсипе.

— Но...

— Знам, Белами. Знам. Тя така или иначе съсипа семейството. Но в онзи ден се опитах да я накарам да повярва на заплахите ми. Казах ѝ отново да остави Стивън на мира. Тя се изправи срещу лицето ми и се изхили: „Не и докато онзи увиснал фагот може да се вдига“.

Оливия впери очи невиждащо в отсрещната стена, после бавно изви глава да погледне Белами.

— Тя се отдалечи — наперено — като размахваше полата на роклята си... Не го бях планирала. Наведох се, взех един крив клон от земята и я ударих отзад по главата с всичка сила. Тя падна по лице. Развързах панделката от блузата си и я свалих. — Тя сви рамене. — Все едно че гледах някого другиго. Беше удивително лесно. Когато осъзнах, че е мъртва, оскърбих я, като вдигнах роклята ѝ нагоре.

Известно време никоя от двете не каза нищо. Белами се загледа в спокойното лице на Оливия и се размърда.

— Трябва да попитам. Татко знаеше ли? Имаше ли някакво далечно понятие?

Оливия се сгърчи.

— Не, не. — После с траурен тон добави: — Понякога го хващам да ме гледа. Замислено. Намръщено. И това ме караше да се чудя...

— Никога ли не те попита?

— Не.

Белами си помисли, че може би не я е попитал, защото не е искал да знае. Може би ѝ бе възложил да разбере истината, за да оправдае не Алън Стрикланд, а Оливия. Бе искал да умре без никаква сянка на съмнение, че любимата му съпруга е отнела живота на дъщеря му.

Никога нямаше да узнаят какво си е мислил и Белами изпита облекчение от това.

— Стивън знае ли? — попита тя тихо. — Той самият ми каза, че е доволен, че Сюзан е мъртва.

— Не. Но днес се изпуснах и му казах, че съм знаела какво му е причинявала. Затова си замина.

Сърцето на Белами пропусна един такт, когато Оливия описа сцената.

— Помолих го за прошка, но той отказа да слуша. Заклучи се в стаята и когато отвори вратата, багажът им беше опакован и едно такси чакаше да ги откара до летището. Молих го да остане и да разговаряме,

но той дори не ме погледна. Което е най-лошото възможно наказание за стореното от мен.

Тя спря да събере мислите си и после продължи:

— Лъжех се като си мислех, че осъждането на Алън Стрикланд е знак от Бога, че той ми дава втори шанс.

— Как е възможно...

— Стивън страда, както и ти, известно време, но Хауард и аз бяхме щастливи почти две десетилетия. Накарах се да повярвам, че убиването на Сюзан е било справедливо и затова можах да го преодоля. — Тя въздъхна. — Но нещата не стават по този начин, нали?

— Не, не стават — каза тихо Белами. — Защото е трябвало да кажеш на властите, Оливия. Алън Стрикланд трябваше да бъде оправдан. Както и Дент, Стивън, всички, които бяха заподозрени. Трябваше да изчистиш имената им.

Оливия кимна.

— Вече не се страхувам. Изгубих Хауард. Сега Стивън. Нищо по-лошо не може да ми се случи.

Белами внезапно осъзна, че с изключение на главата, Оливия не беше помръднала. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, но тя не беше извадила кърпичка от кутията на близката масичка.

— Оливия?

Очите ѝ бяха затворени и тя не отговори.

— Оливия!

Белами дръпна завивките и изпищя. Оливия бе цялата в кръв. Китките ѝ бяха прерязани.

Белами започна като обезумяла да я пляска по бузите, но единствената реакция бе тих стон.

Белами взе безжичния телефон на нощното шкафче, набра 911 и започна да обяснява веднага щом операторът отсреща отговори.

— Изпратете линейка. Бързо, бързо!

От другата страна на линията последваха въпроси, но когато Белами видя светлината на фарове да преминава по тавана, тя пусна телефона, изтича до прозореца и дръпна завесите.

Въпреки пороя разпозна ниския профил на корвета, докато преминаваше бързо през отворената порта. Тя извика от облекчение.

Върна се до леглото и докосна бузата на Оливия. Студенината ѝ бе стряскаща.

— Не умирай — прошепна тя буйно, после излетя от стаята.

Коридорът сега бе по-тъмен от преди, но тя не забави, дори когато се спускаше по стълбището. Стигна до входната врата точно когато Корветът спря.

— Дент! Помогни ми!

Без да обръща внимание на пороя и на светкавиците, които прорязваха небето със синьо-бял блясък, тя изтича по стъпалата на верандата и почти връхлетя върху Дент.

— Дент, слава богу! Оливия. Тя е...

Силните му ръце я обгърнаха, но това не бяха ръцете на Дент.

— Срещаме се тъкмо навреме.

Тя вдигна очи нагоре и през дъжда видя похотливото лице на Рей Стрикланд.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Когато стигна до мястото на паркинга, където бе оставил корвета си, и го завари празно, Дент направи завой на сто и осемдесет градуса, мислейки, че заради внезапния порой е отишъл на погрешно място. Остана така няколко секунди, объркан, докато дъждът плющеше по него.

Възможността колата му да е открадната от паркинга го накара да изскърца със зъби. Но после сърцето му прескочи един удар, когато му мина през ума кой може да е крадецът. Можеше ли да е случайност колата му да е открадната, докато Рей Стрикланд е на свобода? Стрикланд беше механик. Знаеше как трябва да бъде разбита и всичко необходимо за открадването на една кола. Всичко това му мина през ума за милисекунда и страхът му се задейства веднага. Той се скри под тесния навес на сградата и извади телефона си, за да предупреди Белами. Набра номера ѝ, преди да си спомни, че Нагел и Абът ѝ го бяха взели като доказателство за убийството на Муди. Никой не отговори.

Дент се втурна обратно в „Старбъкс“ с вид на побъркан, блъскайки се в клиентите и персонала. Без да обръща внимание, че е прогизнал до кости, че косата му е залепнала за главата и очите му гледат диво, той извика:

— Гал, пикапа ти. Къде е паркиран?

Гал, който продължаваше да говори със сенатора, зяпна:

— Къде е твоята кола?

— Няма я там, където я оставих. Дай ми ключовете за пикапа си. Обади се 911 и им кажи да изпратят полиция в къщата на Листън. Ченгетата на портата им трябва да бъдат предупредени, че Рей Стрикланд може да се опита да влезе в имота с моята кола. Белами няма телефон, така че не мога да се свържа директно с нея, а не знам стационарния номер. Сега, за бога, ми дай ключовете си.

Гал се подчини и Дент ги хвана във въздуха.

— От западната страна на сградата — извика подире му Гал, но той вече бе излязъл под стихията.

Изтича до паркинга и намери реликвата на Гал. Метна се в кабината и запали, натисна педала на газта, отлепи се от бетона и се понесе по улицата.

Докато шофираше с една ръка, набра 911 с другата. Досега Гал би трябвало да се е свързал със спешния номер, но нямаше да навреди да остави второ съобщение.

Той се представи на оператора и даде адреса на къщата на Листън.

— Животът на Белами Листън Прайс е в опасност.

— Какъв е проблемът, сър?

— Прекалено дълго е за обясняване. Но на входа на имота има две ченгета. Трябва да бъдат предупредени да следят за червен корвет. Да не отворят вратата, защото Рей Стрикланд може да е в нея. Освен това се обадете на Нагел и на Абът. Детективи от отдел „Убийства“. Знаят за какво става дума. — Беше останал без дъх, докато свърши.

— Кажете си пак името, сър.

— Какво?

— Кажете си отново името.

— Ама вие майтап ли си правите?

С дразнещо упорство тя отново настоя да получи името му. Като ругаеше, той хвърли телефона на седалката на пикапа, така че да може да използва двете си ръце, за да заобиколи един бавно движещ се миниван. Мина с пълна пара на червен светофар, надувайки клаксона.

Късметът на Рей се беше обърнал, и то заради това, че бе убил Муди.

Трябваше да имаше някаква връзка, защото оттогава нещата бяха потръгнали добре за него.

Първо се беше измъкнал от двете ченгета, които дойдоха в къщата му. Кръвта на единия още беше по него, заедно с петната, с които Муди го беше изпръскал. Не мислеше, че е убил ченгето, но не тръгна да проверява.

Избягвайки куршума на второто ченге — още един късмет — той се измъкна от апартамента и изтича отзад, докато друга полицейска

кола изскърца и спря на входа.

Беше живял в квартала достатъчно дълго, така че познаваше кривите улички добре, знаеше коя е сляпа и коя осигурява бърз изход от лабиринта, дори ако се движиш пеша.

Да, сър-р-р. Късметът определено беше на негова страна. Като тичаше между къщите и прескачаше оградите, той стигна до гърба на един търговски център, където имаше лекарски кабинети.

Знаейки, че персоналът на тези малки спешни клиники обикновено кара дълги смени, и предполагайки, че трябва да започват рано сутринта, той реши, че открадването на една кола няма да бъде забелязано скоро. Изчака зад голям контейнер за боклук, докато една млада жена, облечена в лекарска престилка, спря на служебния паркинг и влезе през задния вход. Разбиването на колата ѝ щеше да е детска игра.

Е, не беше ли късметлийско копеле? Минути, след като беше избягал от апартамента си, вече се намираше на мили от него. Надъхан. Развеселен. Нетърпелив да пусне още кръвчица. Кръвчицата на Белами Прайс.

Откакто баща ѝ беше починал, тя стоеше с мащехата си в семейната къща. Рей реши да тръгне нататък, защото в края на краищата тя сигурно щеше да отиде там. Обикалянето с кола през целия ден му бе дало възможност да планира как може да мине през входа на имота.

Щеше да е два пъти по-трудно сега, когато отпред бе паркирана полицейска кола.

Но късметът отново му се усмихна.

Рей реши да проследи Дент. И когато пилотчето паркира колата си и влезе в „Старбъкс“, Рей осъзна, че е не само късметлия, но нещо много повече, защото видя отговора на проблема как да мине през проклетия вход.

Той остави откраднатата по-рано кола на един съседен паркинг и се метна на приятното возило на Дент Картър. И сякаш добрата сполука не бе вече с него, заваля като из ведро, което щеше да попречи на полицаите на входа да видят кой е зад волана на корвета. За да ги затрудни още повече, Рей включи фаровете на дълги.

Беше толкова лесно, че му се прииска да се засмее. Двете ченгета, които щяха да махнат с ръка на Дент, когато се приближеше,

махнаха на Рей и отвориха вратата още преди да е спрял напълно. Абра-шибана-кадабра. Предположи, че на ченгетата е даден радиопредавател, така че да могат да контролират кой влиза и излиза.

Влизането в къщата не създаде проблем. Самата Белами изтича да го посрещне. Той я хвана в мечешка прегръдка, преди тя да осъзнае, че не е Дент.

Изглеждаше толкова шокирана, че дори не извика, което беше добре. Така не се наложи да я удря. Не я искаше в безсъзнание. Искаше я жива и ужасена.

Но когато я повдигна от земята и тръгна нагоре по стъпалата с нея, кучката започна да се бори.

— Не, недей, мащеха ми е на втория етаж.

— Ще стигна и до нея. Две на цената на една. Но ти си първа.

Тя удвои усилията си да се измъкне от хватката му и го ритна силно в пиццята. Заболя го толкова силно, че когато минаха през прага и той затръшна входната врата, я изблъска от себе си. Тя залитна и се стовари на облицования с каменни плочи под.

Раздираща болка премина през рамото и хълбока ѝ, които понесоха по-голямата част от удара. Но нямаше време да разсъждава дали я боли, защото Рей изваждаше ножа от ножницата му.

Размаха го пред нея и тя видя, че острието беше още покрито с изсъхнала кръв. Тази на Муди? В гърлото ѝ се надигна жлъчка, когато си представи разрязаната му шия. Рей щеше да направи същото и с нея, ако не му попречеше.

Той ѝ се ухили и пристъпи тежко. Тя вдигна ръка.

— Слушай, Рей, не искаш да направиш това.

— Ти ли ще кажеш, че не искам? Убила си Сюзан и си оставила...

— Не. Не съм.

— Чух те. Бях се скрил в дрешника ти, когато си призна. Трябваше тогава да те убия.

Крил се е в килера ѝ? Но сега нямаше време да го обмисля. Като заекваше, тя каза:

— Не съм убила сестра си, но също така знам, че и брат ти не я е убил. Невинен е. Ще кажа на всички, че е невинен.

— Вече е прекалено късно.

— Знам — каза тя, овлажнявайки устните си. — Нищо не може да поправи онова, което му се е случило. Но искам хората да знаят, че е бил изпратен в затвора несправедливо. Ти също беше набеден. Искам да го кажа. Но няма да мога да го направя, ако ме убиеш.

— Ще те убия. — Той се наведе, хвана един кичур от косата ѝ и я издърпа нагоре. Тя извика от болка и направи единственото възможно. Заби коляното си в слабините му. Не беше директен удар, но хватката му се разхлаби достатъчно, за да ѝ позволи да се освободи.

Тя изтича към стълбите. Ако можеше да се заключи в стаята на Оливия, само колкото да звъне на 911, имаше шанс и за двете да оцелеят.

Но до втория етаж имаше още много, когато ръката му се обви около кръста ѝ. Той блъсна лицето ѝ в стълбите и се стовари върху нея, изкарвайки въздуха от дробовете ѝ. Удари я с ръка по челото, после дръпна главата ѝ към рамото си. Тя усети острието на ножа под челюстта си.

— Казах ти, че ще съжالياваш.

Когато подкара пикапа на Гал към улицата на Листън, Дент видя два силуета в полицейската кола. Какво правеха тези идиоти?

Спря, излезе и изтича до полицаите, като заудря по прозореца с ръце.

— Видяхте ли корвета ми?

Мъжете смъкнаха стъклото.

— Разбира се. Преди няколко минути влезе вътре. Но как си...

— Не бях аз. Беше Стрикланд.

— Стрикланд? В твоята кола?

— Къде е радиопредавателят, който Белами ви даде?

— Ей тук, но...

— Отворете вратата. — Той изтича към нея, като викаше през рамо: — И се обадете за подкрепление.

Вторият полицай се измъкна от пасажерската седалка и отвърна, надвиквайки се с дъжда.

— Току-що е изпратено съобщение в полицията от къщата. Някаква жена кървяла.

Дент, обхванат от страх, хвана една от железните пръчки и я разтърси.

— Отворете шибаната врата!

Полицаят извади радиопредавателя от колата, но докато се занимаваше с него, изкрещя на Дент:

— Стой. Това е работа на полицията.

Дент си спомни кода на вратата от по-рано през деня, но патрулката беше между него и колоната, където се намираше таблото. Той се завъртя и започна да катери стената, използвайки мокрите увивни растения за опора на краката.

— Хей! Спри на място!

— Ще трябва да ме застреляте.

Той опря коляно на върха на стената и без дори да погледне какво има от другата страна, се прехвърли. Приземи се в жив плет, изпочупвайки клоните, докато се изправяше, след това изтича към къщата, която изглеждаше отдалечена на мили и в пълен мрак.

Гърдите му горяха от усилие и страх за Белами, докато вземаше стъпалата нагоре. Верандата беше мокра от дъжда и той се подхлъзна, когато натисна с рамо входната врата.

Вътре не можа да види нищо, докато една светкавица не проряза мрака и той обхвана с поглед сцената. Стрикланд и Белами по очи някъде по средата на стълбището. Стрикланд беше забил коляно в кръста ѝ и бе открил шията ѝ.

— Не! — Дент се втурна към тях.

Рей завъртя глава, когато го видя, пусна Белами, разпери ръце като крила и се понесе по стъпалата надолу към него.

Двамата се прекатуриха на пода на фойето в кълбо от ръце и крака. Дент пръв успя да се освободи и скочи на крака, но Рей се надигна на коляно, насочил нож към корема му. Дент изви гръб и прибра корема си достатъчно навътре, за да избегне фаталния удар.

Очите му вече бяха привикнали към тъмнината. Когато Стрикланд замахна отново, Дент повтори движението му, рискувайки собствената си ръка, за да придобие контрол над оръжието. Пръстите му се стегнаха около китката на Стрикланд и той използва яростта си като двигател, изблъсквайки го към стената. Ръката на Стрикланд с ножа се удари в ламперията.

Но мъжът имаше достатъчно сила в китката, за да насочи ножа към лицето на Дент. Върхът му беше на нивото на лявото му око. Един удар — и щеше да го ослепи.

— Ще те направя на кайма, красавецо. След това ще ти отрежа главата.

Дент оголи зъби.

— Само че преди това аз ще те убия.

— Пусни го!

Заповедта сигурно беше дошла от едно от ченгетата. Дент не обърна глава, но Стрикланд погледна натам и Дент използва моментното му разсейване, за да избие ножа. Със свободната си ръка го удари по адамовата ябълка.

— Ето за самолета ми, кучи сине.

Стрикланд, изненадан и останал без дъх, се опита да си поеме въздух. Дент стисна китката му силно и ножът изтрака на пода. След това четиримата полицаи се струпаха около тях.

Но дори останал без дъх, Стрикланд нямаше да се даде лесно. Дент мина покрай полицаите, които се опитваха да го укротят, и се изстреля към стъпалата. Белами пълзеше нагоре.

Той се наведе над нея.

— Боли ли те? Нарани ли те?

— Не. Оливия. — Като се хвана за мокрите дрехи на Дент, тя се надигна несигурно. — Горе. Помогни ми.

Той обхвана с ръка кръста ѝ и я пренесе по стълбите и тъмния коридор до спалнята на мащехата ѝ.

В мига, в който видя Оливия Листън в леглото ѝ бледа като призрак в локва кръв, той разбра, че е мъртва.

Няколко минути по-късно парамедиците го потвърдиха.

* * *

Обидите на Рей Стрикланд срещу Белами и Дент ечаха из цялата къща. Наложиха се няколко полицаи да го хванат, но през цялото време той не спираше да сипе ругатни и заплахи. Но изкрещя като бебе, когато му закопчаха ръцете на гърба и го вкараха в чакащата полицейска кола.

— Ще ги убия, за да си платят за смъртта на Алън — говореше той, хълцайки. Белами го чу да пита един от полицаите дали може да вземе със себе си бикините на Сюзан.

— Брат ми ми каза да ги пазя.

Тя и Дент бяха разпитани поотделно и разследващите полицаи Нагел и Абът започнаха да свързват последователността от събития. Корветът на Дент беше взет като доказателство.

— Съжалявам — каза му тя, докато гледаха как стоповете на влекача минават през вратата. — Първо самолета ти, а сега и колата.

Той сви рамене.

— Те не могат да кървят.

Тя обърна лице към него.

— Когато дойдох тук, ченгетата ми казаха, че на някаква жена в къщата ѝ изтича кръвта.

— Обадох се на 911 за Оливия.

— Да, но аз не го знаех. — Той сложи ръка на тила ѝ и притисна лицето ѝ към гърдите си. После я целуна по главата.

— Не мога да повярвам, че е убила Сюзан — прошепна Белами. — През всичките тези години...

— Да — въздъхна той тихо. После още по-тихо прошепна: — Стивън е тук.

Остинската полиция го бе намерила — него и Уилям — на летището, където чакаха полета си, отложен заради времето.

Сега, когато двамата с Уилям влязоха през входната врата, тя изтича да го прегърне. Виждаше се, че е плакал. Като се имаше предвид начина, по който се бяха разделили с Оливия, Белами знаеше, че сигурно изпитва вина, че я е подтикнал да отнеме живота си.

Двамата останаха притиснати няколко секунди.

— Научихме за Стрикланд от полицаия, който ни докара. Добре ли си?

— Натъртена, но иначе нищо ми няма. Дент пристигна навреме.

Той погледна към Дент.

— Благодаря ти. Наистина.

Дент само кимна.

Стивън отново насочи вниманието си към Белами.

— Къде е тя?

— В стаята си, но не отивай. Съдебният лекар е там. Във всеки случай тя не би искала да видиш това.

— Не разбираш. Трябва да отида. Когато си тръгнах...

— Тя ми каза. Но не се обвинявай. Мисля, че се опита да си представи живота без татко и просто не можа да понесе тази мисъл.

— Хауард беше нейният живот.

— Да. Би направила всичко за него. — Тя се поколеба, след това продължи: — Наистина. Дори би убила за него.

Стивън, който гледаше към горната площадка на стълбището, свали очи към нея. И произнесе:

— Сюзан.

Белами погледна Уилям, който дори не трепна при разкритието, после се обърна към Стивън:

— Знаел ли си?

— Не, кълна се. Но подозирах.

— Откога?

— От самото начало, струва ми се. Ти кога разбра?

— Паметта ми се върна снощи. — Тя разказа всичко, което се беше случило, след като Дент я остави тук. — Оливия вече умираше. Мисля, че за нея трябва да е било голямо облекчение да каже на някого.

Тя спря, когато я озари внезапна мисъл.

— Сега разбирам защо си бил толкова против книгата ми. Не си искал никой... аз! — да разбере.

— Колкото заради теб и баща ти, толкова и заради майка. Поне умря, без да се налага да му го казва. Това със сигурност би я убило. Защото го обичаше повече от всичко. И от всички. — Гласът му секна. Уилям го прегърна успокояващо през раменете и Стивън му се усмихна благодарно.

— Стивън? — Белами произнесе тихо името му и когато той отново я погледна, тя каза: — Подновиха разследването. Трябваше да им кажа. Това беше единствено правилното.

Той не го коментира, но се виждаше, че изглежда дълбоко нещастен.

— След като веднъж се разбере, няма да ми е лесно да понеса враждебните реакции, но тази лъжа трая прекалено дълго, цели осемнайсет години. Не искам повече да бъде част от живота ми.

Малко след това тялото на Оливия беше изнесено и сложено в линейка, която се отправи към моргата. Докато я гледаха да се отдалечава, Стивън каза на Белами:

— Двамата с Уилям ще отседнем в „Четири сезона“. Няма да правим погребение като това на Хауард. Ще я погребем до него. Тайно.

— Разбирам и съм съгласна.

— Колкото до другото... — Той отмести очи встрани за миг, след което я погледна: — Направила си каквото си смятала, че е правилно. В известен смисъл това е облекчение, нали?

Тя го прегърна и прошепна:

— За теб също, предполагам.

Очите ѝ се насълзиха, докато го гледаше как излиза с Уилям и двамата се качват в чакащото такси. Отношенията ѝ с доведения ѝ брат никога вече нямаше да бъдат такива, каквито бяха в детските им години. Беше наивна да вярва, че е възможно. Характерите им, съдбите им бяха преобразувани от онова, което се бе случило в онзи Ден на загиналите.

Но тя щеше да продължи да се надява, че някой ден ще възстановят връзките си.

Детектив Абът я помоли да бъде на разположение да отговаря на възникващите въпроси.

— Рей Стрикланд ще бъде съден за цял списък углавни престъпления. Ще ви извикаме за показания.

Беше го очаквала, разбира се, но не гореше от нетърпение. Когато детективите си тръгнаха, Нагел ѝ подаде визитна картичка:

— Фирма за почистване.

Имайки предвид това и всички останали неприятни задължения, които я очакваха, тя си даде сметка, че би изпаднала в пълно отчаяние, ако Дент не беше тук с нея да заключи къщата и после да я изведе през външната врата. Беше спряло да вали, бурята се беше преместила на изток.

На улицата още се виждаха няколко полицейски коли. Ченгетата се разхождаха покрай зяпачите, привлечени от вида на линейката. Когато минаха покрай тълпата, Дент изсъска:

— Лешояди!

Върху капака на пикапа на Гал се беше облегал Роки ван Дърбин.

— Не, почакай — каза Белами и протегна ръка да задържи Дент. Тя продължи да върви, докато не стигна на крачка от репортера, след което подхвърли с делови тон: — Разкарайте се оттук.

Ван Дърбин се плъзна с нагла усмивка.

— Нямах намерение да навредя.

— Разбира се, че не — кимна Белами, мислейки точно обратното.

— Сериозно — изглежда я той. — Изчаквах ви, за да ви попитам за самоубийството на госпожа Листън. Скръбта по баща ви ли я подтикна към това?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Ван Дърбин, вие сте хитрец, подлец и негодник, който живее от нещастията на другите. Вие сте организъм, който се храни се с отпадъци, най-ниската форма на живот, която мога да си представя. Но всъщност... — Тя спря, за да подчертае думите си. — Радвам се да ви видя.

Усети, че Дент е учуден от реакцията ѝ. Колкото до ван Дърбин, порската му усмивка изчезна, сякаш не беше съвсем сигурен, че е чул правилно.

— Къде е фотографът ви? — попита тя.

Колумнистът се поколеба, после посочи към живия плет, който разделяше имота на Листън от този на съседите.

— Ако направи и една снимка, разговорът приключва — изглежда го Белами. — Кажете му.

Ван Дърбин я преценява известно време, след това се обърна към плета и прокара ръка по шията си — жест, който накара Белами да потрепери. Не беше имала време или възможност да мисли за последното нападение на Стрикланд над нея, знаейки, че когато го направи, сигурно ще се срине емоционално. Отлагаше момента за по-късно, когато ще е сама.

Тя каза на ван Дърбин да извади бележника си.

— Имам предложение за вас, което върви със следните условия. Ще ги запишете дума по дума, като използвате съкращения или символи, и се подпишете. Съгласен ли сте?

— Не, не съм съгласен. Какви условия и в замяна на какво?

Тя просто го гледаше. След малко той промърмори:

— Какви са условията?

— Че никога няма да ме разкриете като ваш източник на информацията, която ще ви дам.

— Дадено.

— Запишете го. — Тя изчака той да го направи, преди да продължи: — Няма да пишете нищо — имам предвид нито една буква! — за смъртта на мащехата ми.

Той зяпна.

— Това да не е шега?

— Да се обадя ли в „Нешънъл инкуайърър“?

Ван Дърбин пхна гумичката на молива в устата си и я задържа, докато обмисляше, после написа едно изречение в бележника си.

— Освен това никога няма да говорите за брат ми Стивън. Името му не бива да бъде споменавано в нито една статия, която ще пишете за това.

— *За кое по-точно?* Дотук ме държите с вързани ръце и крака.

Дент се намеси:

— Ако бях на ваше място, щях да млъкна и да правя каквото казва дамата.

Ван Дърбин наклони глава към него.

— Предполагам, че и за него не трябва да се пише нищо?

— Напротив — отвърна спокойно Белами. — Той трябва да бъде обявен за героя, който спаси живота ми. Освен това трябва да бъде напълно реабилитиран що се касае до смъртта на сестра ми. Но за сметка на това няма да пишете нищо за личния ни живот. Нито за неговия, нито за моя. Включително за съвместния. Никога. И никакви наши снимки.

Ван Дърбин изглеждаше готов да се възпротиви.

— Така би било най-разумно.

— Да. — Тя взе бележника от него, прочете написаното, после му го подаде. — А сега се подпишете. — След като той подписа листа, тя го пхна в ръката му. — Ще ви трябва по-голям молив.

— Можете да си представите шока ми, когато научих вчера, че един от служителите ми, на когото бях протегнал ръка за помощ, е

отнел живота на друг човек по такъв жесток начин.

Руп беше решил да даде пресконференцията си в шоурума на търговския си офис. Хората от екипа му по продажбите се оказаха слушатели по неволя. Клиентите, дошли тази сутрин да купуват коли, изпълняваха ролята на участници в шоу.

Руп беше застанал на малък подиум с вградена микрофонна система. Той не искаше никой да пропуска и една прочувствена дума. Всички местни телевизионни канали бяха на линия. Заради популярността на „Ниско налягане“, историята за Рей Стрикланд и Дейл Муди — наелектризиращата финална глава на една осемнайсетгодишна сага — щеше да се превърне несъмнено в национална новина. Кралят на колите можеше да се появи в пълния си блясък по телевизионната мрежа тази вечер.

Той дори не се оплака от обезобразеното си лице. Това добавяше драматичност. Чувстваше се толкова добре, че беше трудно да поддържа официалното поведение, което ситуацията изискваше.

Нещата не можеха да се развият по-добре. Стрикланд се беше погрижил за Муди, а полицията се бе погрижила за Стрикланд. Той беше под ключ, вилнееше и крещеше като луд. Нещата, които вестниците бяха цитирали, че е казал — като например молбата му да му върнат бикините на Сюзан Листън — го караха да звучи като напълно откачен.

Той също така продължаваше да сипе заплахи за отмъщение срещу Белами Прайс, Дентън Картър и всички други на планетата. Никой нямаше да слуша блънуванията на някакъв побърканийк срещу бившия прокурор, стълб на закона и правосъдието.

Съобразявайки бързо, Руп беше предвидил всички въпроси, които можеха да възникнат във връзка с телефонните разговори между него и Рей Стрикланд. Беше признал, че е помогнал на Рей, което сега изглеждаше по-скоро като акт на християнско милосърдие, отколкото като начин да контролира една потенциална заплаха.

Ами онези глупости за копиране на папката по случая? Муди не беше умрял с нея в ръце, не беше намерена и в колата му. Белами Прайс сигурно блъфираше за съществуването ѝ.

Руп не би могъл да се моли нещата да се подредят така добре. Муди умря. Стрикланд — все едно бе умрял. Белами Прайс и книгата ѝ

правеха признанието на Оливия Листън на смъртното ѝ легло да изглежда малко вероятно.

За да извлече полза от горещата новинарска история, той бе организирал собствена пресконференция, за да изчисти всички въпроси във връзка с отношенията си с Рей Стрикланд, да изрази съжалението си за ужасната смърт на Дейл Муди, полицай, от когото имаше най-хубави спомени и към когото изпитваше безмерно уважение, както и да изрази отново съболезнования към семейство Листън, към които съдбата бе толкова несправедлива.

Той подчерта това дебело и репортерите го бяха лапнали.

Тъкмо се канеше да приключи, когато ван Дърбин и фотографът му влязоха в шоурума.

„Национално отразяване“, помисли си той.

Репортерът му махна жизнерадостно. Докато Руп отговаряше на последния зададен му въпрос, двамата си пробиха път напред и накрая се изправиха пред него. Когато Руп спря да говори, ван Дърбин вдигна ръка.

— А, виждам, че нашият приятел от „Ай Спай“ се е присъединил към нас. Господин ван Дърбин, въпрос ли имате? — Той изпрати широка усмивка към фотографа, който започна бясно да го снима.

— Никакъв въпрос. Вече имам всичките отговори. В подписано самопризнание, което Дейл Муди е оставил на Белами Прайс.

Руп усети, че му прималява. Но изгря в поредна усмивка.

— Муди беше заблуден пияница. Така че каквото и да е казал...

— Онова, което казва, е, че сте изпратили Алън Стрикланд в затвора за убийството на Сюзан Листън, знаейки много добре, че не е извършил престъплението. Вие сте отговорен за неговата смърт, както и за тази на Муди. Лошо ви се пише, Руп.

— Посмейте само да го публикувате, и се кълна, че...

Но ван Дърбин гледаше в някаква точка зад него.

Той се обърна и се оказа лице в лице с двама мъже с мрачни физиономии.

— Вие пък кои сте? — поиска да знае той.

— Аз съм детектив Абът. Говорих с вас вчера по телефона, когато ми съобщихте, че Дейл Муди е бил убит. Това е партньорът ми, детектив Нагел. Радвам се да се запознаем, господин Колийър. — След няколко секунди добави: — Имате право да мълчите.

Нагел пристъпи зад Руп и закопча китките му с белезници.
Фотографът на ван Дърбин направи страхотни снимки.

ЕПИЛОГ

Една седмица по-късно

— Трябва ми пилот.

— Сериозно? По някаква случайност съм пилот.

— Чух, че си добър.

— Правилно си чула. Къде трябва да летиш?

— Навсякъде.

— О, това звучи доста определено.

— Може ли да поговорим?

— Разбира се. Какво имаш предвид?

— Може ли да поговорим насаме?

— Предполагам. Искам да кажа, разбира се.

— Още съм в „Четири сезона“. Имаш ли против да се срещнем там?

— Чудесно. Кога?

— След колко време можеш да дойдеш?

Един час по-късно Дент почука на вратата на апартамента ѝ. Тя го погледна през шпионката и макар с изкривени от лещата очи, той изглеждаше превъзходно. Беше облечен по същия начин както онази сутрин, когато за първи път резервира самолета му. Джинси и боти, бяла риза, черна вратовръзка с разхлабен възел под разкопчаната яка.

Очевидно смяташе, че това е бизнес среща.

Тя си пое дълбоко въздух и отвори вратата.

— Здравей.

— Здравей.

Той влезе в апартамента, застана в средата на салона, пъхна ръце в задните джобове на джинсите си и се огледа. Накрая пристъпи към нея.

— Благодаря ти, че дойде толкова скоро.

— Още се нуждая от чартърите.

— Не прие ли работата със сенатора?

— О, приех я.

— Как върви?

— Добре. Разкарвам го напред-назад от тук до ранчото му. Лесно и приятно. По-малко от час при попътен вятър. В събота водих него и съпругата му до Галвстън на среща с приятели. Прибрах се вкъщи в един след полунощ.

— Значи върви добре.

— От една седмица е, но до този момент няма проблеми.

— Радвам се. Междувременно как върви ремонтът по твоя самолет?

— Тъкмо заради него се нуждая от чартърите. Удръжките ми са големи. Въпреки че трудът е на Гал, частите са скъпи.

В момента убиваха времето, избягвайки онова, за което наистина искат да говорят, и двамата го знаеха прекрасно. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Тя му посочи едно кресло.

— Седни. Мога да ти предложа да пийнеш нещо от минибара.

Той седна. Тя се отпусна на дивана. Дент се огледа, забелязвайки колко обитавана е стаята.

— Тук си била през цялата седмица?

— Да, след като ме доведе.

Дългият ѝ разговор с ван Дърбин се бе пренесъл от улицата вътре в къщата и трая по време на цялата вечеря. Когато най-последно приключи някъде в малките часове, тя бе помолила Дент да я откара в хотела. Той го направи без възражение или коментар. Беше ѝ пожелал лека нощ, но не беше предложил да остане с нея.

Двамата не се бяха чували оттогава, докато накрая тя не събра смелост да му се обади преди един час.

— След Оливия... не исках да оставам в къщата на родителите ми.

— Разбираемо.

— Беше ни достатъчно трудно — на мен и на Стивън — да се движим из нея, стая по стая, за да определим какво искаме да задържим. Той взе някои от нещата на Оливия. Аз запазах някои от татковите със сантиментална стойност за мен. Всичко друго, дори бижутата на Оливия, предадохме на ликвидатора на имението. Стивън и аз се разбрахме да дарим всичко от продажбата на един подслон за бездомници. Ще продадем имота.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? Винаги е бил на семейството ти.

— Пази много болезнени спомени, както впрочем и хубави.

— Ами къщата в Джорджтаун?

Тя обхвана с ръце тялото си.

— Като знам, че Рей Стрикланд е бил вътре, дебнел е в дрешника ми, ровил ми е из нещата... не мога да прекарам там и една нощ. Наех я обзаведена. Късмет е, че така и не успях да си разопаковам личните вещи.

— Значи отиваш в Ню Йорк. Кога тръгваш?

Това, че ѝ зададе въпроса толкова безстрастно беше обидно, но тя сдържа гласа си.

— Всъщност, още не съм решила къде искам да отида. Апартаментът ми там не е истински дом. Нищо повече от солидна инвестиция. Ще го запазя като временна квартира, но...

— Като какво?

Тя се усмихна.

— Като място, на което ще отсядам, когато трябва да отида в Ню Йорк по работа.

— Ще продължиш да пишеш?

— Чиста белетристика следващия път — каза тя унило. — Но мога да пиша навсякъде.

— За това ли ми се обади? Да те кача на самолета и да обикаляме, докато видиш някое място, което ти харесва?

— Не — произнесе тя бавно. — Обадох ти се, защото ти явно не се канеше да ми се обадиш. Предположих, че ако искам изобщо да те видя някога, трябва да измисля причина.

Той се размърда в креслото. Облегна глезена на единия си крак върху коляното на другия, после веднага го пусна на пода. Оправи вратовръзката си, въпреки че нямаше нужда.

Виждайки неловкостта му, тя попита:

— Няма ли да кажеш нещата, които мъжете казват в такива случаи, без всъщност да ги мислят?

— Не.

— Беше толкова уверен, докато не споделих леглото ти, Дент. Разчупи бариерите, които никой мъж не бе успял да разчупи. Какво означаваше това за теб? Трофеи ли бяха оргазмите ми?

— Исусе... — Той поклати глава. — Не.

— Тогава какво?

Той се повъртя още известно време и накрая каза:

— Не знам как да го формулирам.

— Отчасти партньорка, гадже или нещо друго, наречи го както искаш. Но не бих се осмелила да гадая, защото може изобщо да не е това, което имаш наум за мен. За нас.

— Нека ти кажа честно и открито, това ще е може би пълен провал. Не бих искал да съм негодникът, който ще те нарани. Отново. Повече, отколкото вече си наранена. Заслужаваш да бъдеш щастлива.

— А ти ще бъдеш ли щастлив?

— Ако какво?

— Ако си отчасти партньор, гадже или каквото и да е.

— На теб ли?

Тя кимна.

— Не знам как да отговоря, защото никога не съм го правил. Единственото, което знам, е, че когато те оставих тук миналата седмица и изглеждаше сякаш всичко ще се оправи и ще е наред, си помислих, че най-хубавото нещо, което бих могъл да искам за теб, е да се отдръпна и да те оставя да продължиш живота си. Кълна се в Бога, това беше жертва, защото още искам да съм върху теб. И можех да бъда. Освен това го знаех. Но не мисля, че щеше да е най-доброто за теб. Затова си тръгнах, мислейки си: *Хайде, наведи глава, свети Дент. Направи едно добро дело.* Никога не съм се чувствал толкова добре по отношение на някое решение. Нито толкова гадно.

Той стана от стола и отиде до прозореца, който предлагаше гледка към хотелските градини и реката отвъд.

— Но си мислех за теб всяка минута. Апартаментът ми и преди си беше дупка, но сега изобщо не можех да стоя в него, защото навсякъде, където погледнех, виждах теб. Стана ми толкова непоносимо, че последните нощи прекарах в хангара. Гал не ми говори.

— Защото си спал в хангара?

— Защото съм прекалено глупав, за да живея.

— Той ли го каза?

— Да, каза го. Той... ъ-ъ-ъ... — Минаха няколко секунди, преди той да се обърне и да я погледне. — Каза, че когато човек се влюби,

оглупява. Но че аз, какъвто съм бил, съм постигнал нови нива на глупостта и съм те оставил да си заминеш.

Очите ѝ се насълзиха.

— Не е трябвало да вбесяваш Гал.

По-късно заспориха за това кой е направил първата крачка, но важното беше, че се прегърнаха и телата и устните им се сляха. Нетърпеливите им ръце започнаха да разкопчават дрехите, но когато той я притисна към прозореца, тя го призова да прояви разум, защото някой от парка долу може да ги види.

— На кого му пука? — вдигна вежди той и когато тя отвърна, че на нея ѝ пука, я дръпна на пода, където заедно с дрехите им паднаха и последните забрани.

Накрая се преместиха в спалнята.

— Онази сутрин... — отнесено произнесе той. — Когато ти излезе от банята, след като си беше взела душ... беше облякла ризата ми.

— Хм. Погледна ме странно.

— Почувствах се странно.

— Защо?

Той потри устни върху слепоочието ѝ и прошепна:

— Искам да кажа, че това беше първият път, когато истински съм се радвал да видя жена на сутринта след нощ, прекарана заедно. Но имаше и нещо повече. Осъзнах също така, колко много ще ми липсва да се събуждам без теб, когато те няма.

Тя затвори очи и се остави емоциите да я изпълнят.

— Не знам докъде ще доведе това, Дент, нито какво ще се случи. Знам само, че искам да съм с теб по този начин колкото е възможно по-често и колкото е възможно по-дълго.

— Мисля, че мога да го преживея. Всъщност, искам да живея така. — Той отдръпна глава назад, за да може да я гледа в лицето. — И нямаш нищо против, че съм беден, а ти богата?

— Ти имаш ли?

— По дяволите, не. Въпреки онова, което Гал каза, не съм глупав.

— Заради парите ми ли е всичко?

— Абсолютно. Но нека караме поред.

Той я докосна по начин, който я накара да ахне, а след миг бе върху нея, движеше се в нея, не яростно като преди, а бавно и с чувство. След това леко се отдръпна, обхвана лицето ѝ в шепи и я целуна по клепачите. Миглите ѝ потрепнаха и тя отвори очи.

— Очите ти вече не са толкова тъжни — чу го да казва.

— Защото съм безумно щастлива.

— Значи ставаме двама.

— Значи ти е пукало дали ще ти се обадя, или не?

Като погледна дълбоко в очите ѝ, той хвана ръцете ѝ, сложи ги от двете страни на главата ѝ и преплете пръсти с нейните. После отпусна чело върху нейното.

— Пукаше ми. И още как. Слава богу, че продължи само една седмица.

Тя нежно го целуна по устата.

— Една седмица и осемнайсет години.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.